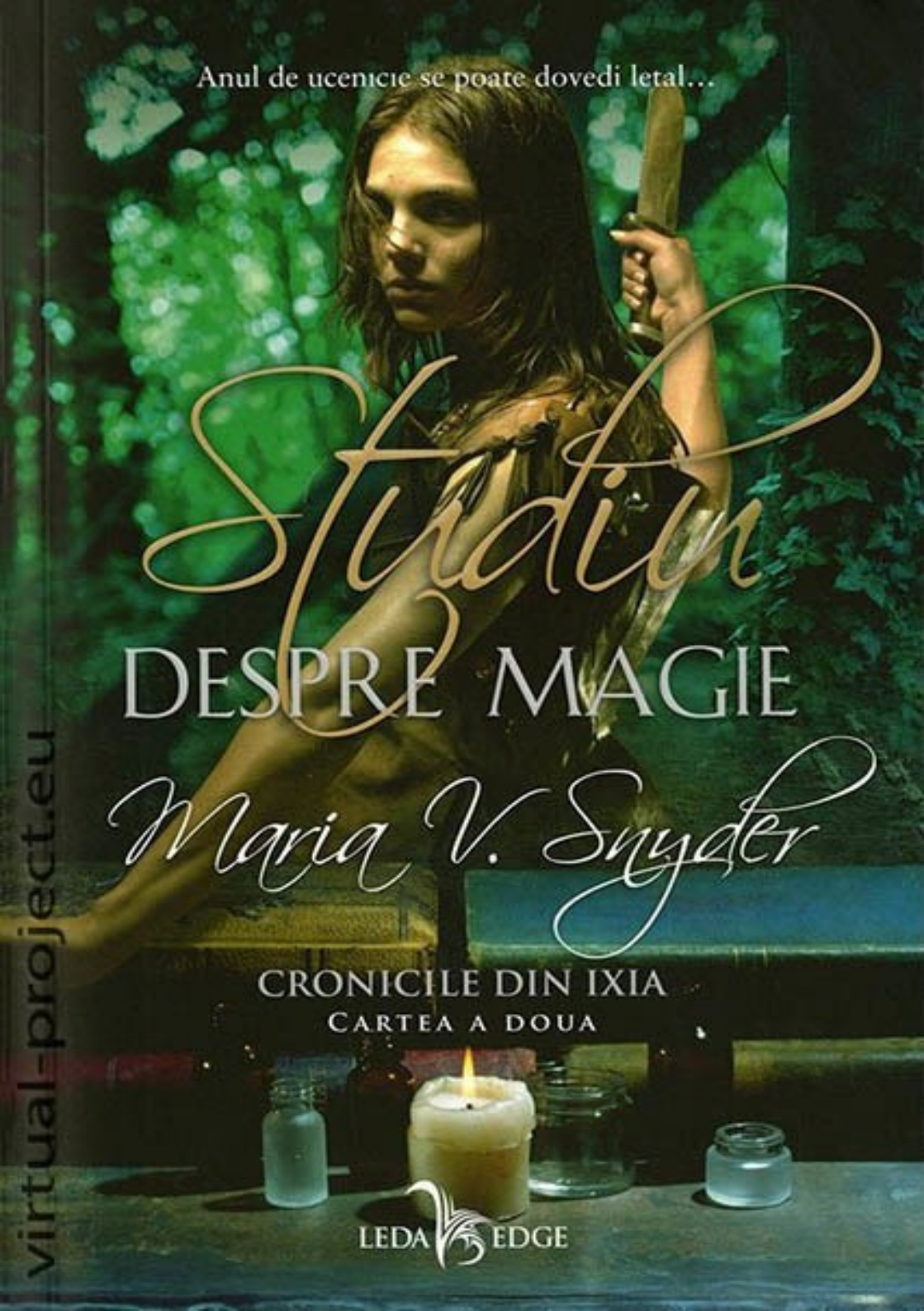

virtual-project.eu

MARIA V. SNYDER

STUDIU DESPRE MAGIE

— CRONICILE DIN IXIA —
— CARTEA A DOUA —

Original: *Magic Study* (2006)

Traducere din limba engleză:
OANA STĂNESCU

virtual-project.eu

LEDA EDGE

— 2020 —

Copiilor mei, Luke şi Jenna,
o sursă nesecată de inspiraţie şi de iubire.
Sunteţi, amândoi, cu adevărat magici.

În memoria lui Anthony Frost.

TERITORIUL IXIEI

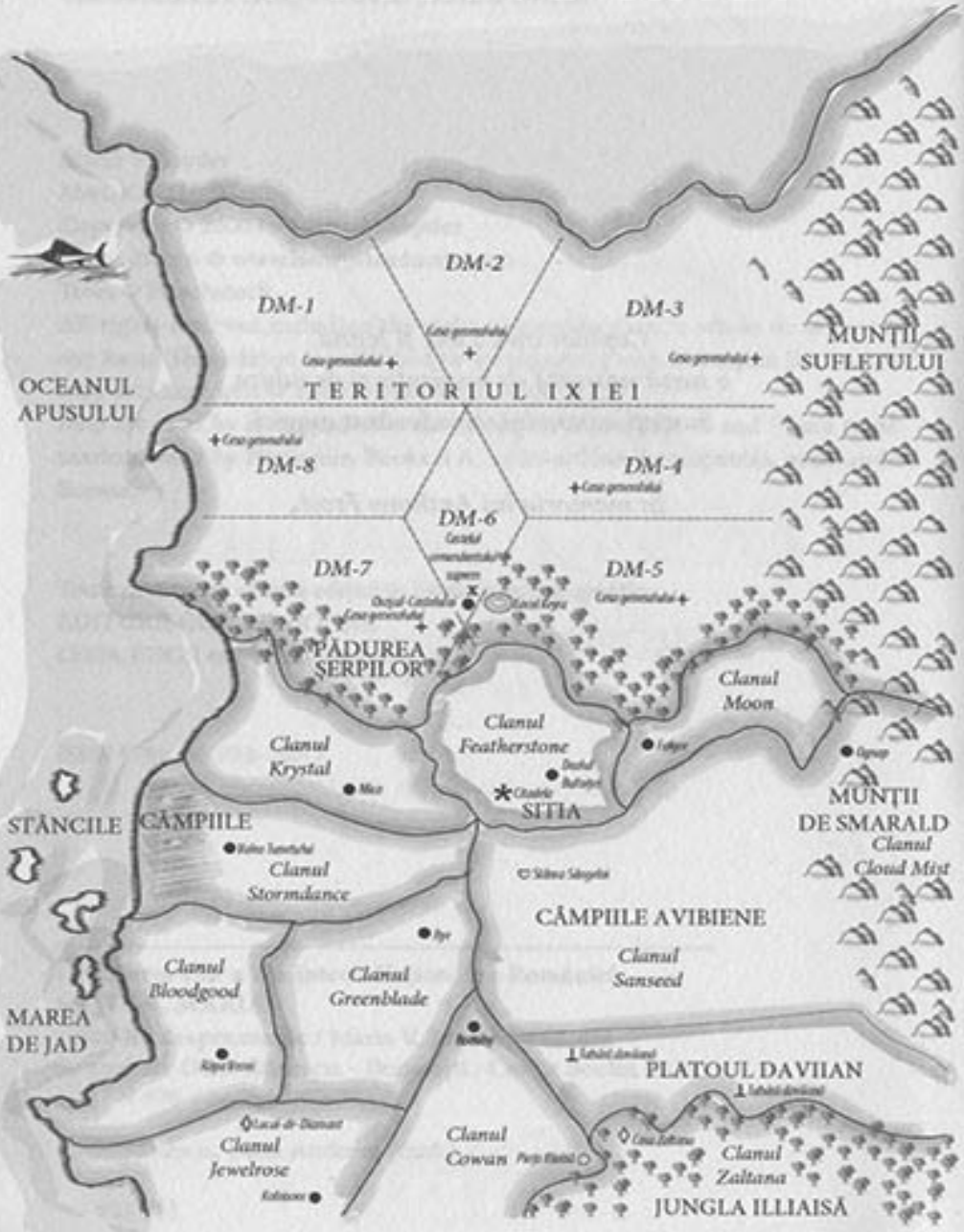

1

— AM AJUNS, A ZIS IRYS.

M-am uitat de jur împrejur. Jungla ce ne înconjura clocotea de viaţă. Tufişuri întinse şi verzi ne blocau calea, din umbrarul copacilor atârnau liane, iar sporovăiala şi trilurile neîncetate ale păsărilor exotice mi se zbăteau în urechi. Nişte creaturi mărunte şi blănoase, care ne urmăriseră prin junglă, ne pândeau din ascunzişurile lor din spatele frunzelor uriaşe.

— Unde? am întrebat, aruncându-mi privirea la celelalte trei fete.

Tovarăşele mele au ridicat din umeri la unison, la fel de încurcate. În aerul dens şi umed, rochiile lor subţiri din bumbac erau ude de sudoare. Propriii mei pantaloni negri şi cămaşa albă mi se lipiseră de pielea cleioasă. Obosiserăm să ne tot târâm rucsacurile grele pe potecile strâmte ale junglei, iar pielea ne mânca teribil din cauza insectelor misterioase ce se prindeau încontinuu de noi.

— În domeniul Zaltana, a răspuns Irys. Cel mai probabil, acasă la tine.

Am cuprins cu privirea vegetaţia luxuriantă şi nu am văzut nimic care să semene cu o clădire. În timpul călătoriilor noastre spre sud, de fiecare dată când Irys declarase că ajunseserăm, ne aflam de obicei în mijlocul vreunui orăşel sau sătuc, cu case făcute din lemn, piatră sau cărămidă, înconjurate de câmpuri şi ferme. Locuitorii în haine vesele ne întâmpinau, ne hrăneau şi, prin marea de voci şi de arome picante, ne ascultau povestea. Apoi, anumite familii erau chemate degrabă. Într-un vârtej de emoţii şi de murmure, câte unul dintre copiii din grupul nostru, care trăise în orfelinatul din nord, era reunit cu familia despre care nici nu ştiuse că exista.

Ca rezultat, ceata noastră îşi redusese treptat numărul

pe măsură ce înaintam în teritoriul de sud al Sitiei. În curând, lăsaserăm în urmă aerul rece al nordului, iar acum fierbeam în căldura umedă a junglei, în vreme ce în jur nu se vedea nici urmă de oraş.

— Domeniu? am întrebat.

Irys a oftat. Câteva şuviţe de păr negru i se desprinseseră din cocul strâns, iar expresia rigidă de pe faţa ei nu se prea potrivea cu urma slabă de amuzament ce scânteia din smaraldul ochilor.

— Yelena, aparenţele pot fi înşelătoare. Caută cu mintea, nu cu simţurile! m-a îndemnat ea.

Mi-am frecat de lemnul toiagului meu mâinile năclăite, concentrându-mi atenţia la suprafaţa lui netedă. Mintea mi s-a golit, iar zumzetul junglei s-a estompat, în timp ce deveneam din ce în ce mai vigilentă.

În mintea mea, am prins a mă târî pe sub ierburi ca un şarpe, căutând un petic de soare. M-am căţărat printre crengi, împreună cu un animal cu braţele lungi, cu atâta uşurinţă, încât parcă am fi zburat. Apoi, deasupra, mă mişcam, alături de alţi oameni, printre vârfurile copacilor. Minţile lor erau deschise şi relaxate, preocupate cu cina sau cu veştile din oraş. Însă mintea cuiva părea îngrijorată de zgomotele junglei de dedesubt. Ceva era în neregulă. Cineva bizar se afla acolo. Cel mai probabil, era periculos. „Cine e în mintea mea?”

Însă apoi am revenit. Irys se uita cu atenţie la mine.

— Trăiesc în copaci? am întrebat.

Irys a dat din cap.

— Însă, Yelena, ţine cont – doar pentru că mintea cuiva este receptivă la căutările tale nu înseamnă că ai voie să îi pătrunzi cele mai ascunse gânduri. Aceasta este o încălcare a Codului nostru de Etică.

Cuvintele ei sunau dur, ca ale unui maestru magician ce-şi dojenea elevul.

— Scuze! am zis.

— Uitasem că eşti încă în proces de învăţare, a spus Irys, clătinând din cap. Trebuie să ajungem în Citadelă şi să începem antrenamentul, dar mi-e teamă că oprirea asta

va fi mai lungă.

— De ce?

— Nu te pot lăsa cu familia ta, aşa cum am făcut cu ceilalţi copii, şi ar fi nemilos să te iau de aici prea curând.

Tocmai atunci, o voce de deasupra noastră a strigat:

— Venettaden!

Irys şi-a înălţat braţul şi a murmurat ceva, dar muşchii mei au îngheţat înainte să pot respinge energia magică ce ne cuprinsese. Nu mă puteam mişca. După un scurt moment de panică, mi-am calmat mintea. Am încercat să construiesc un zid mental, dar magia ce mă împresura îmi dărâma cărămizile mele imaginare la fel de repede pe cât puteam eu să le aşez. Cu toate acestea, Irys nu era afectată. Ea a ţipat spre vârfurile copacilor.

— Suntem prieteni ai zaltanailor! Eu sunt Irys, din clanul Jewlrose. Al patrulea magician în Consiliu.

Un alt cuvânt ciudat a răsunat cu ecou dintre copaci. Picioarele îmi tremurau, pe când forţa magică m-a eliberat, şi m-am ghemuit la pământ, aşteptând să-mi treacă slăbiciunea. Gemenele, Gracena şi Nickeely, s-au prăbuşit amândouă, gemând. May a început să îşi frece picioarele.

— De ce ai venit, Irys Jewlrose? a întrebat vocea de deasupra.

— Cred că v-am găsit fiica pierdută, a răspuns ea.

O scară din frânghie s-a coborât printre ramuri.

— Să mergem, fetelor! a zis Irys. Yelena, ţine baza scării, ca să ne suim!

Prin minte mi-a trecut întrebarea supărătoare legată de cine anume urma să-mi ţină mie scara. Vocea iritată a lui Irys m-a certat în mintea mea: „Yelena, te vei putea sui în copaci nestingherită. Poate că ar trebui să îi pun să tragă scara, din moment ce ai prefera să foloseşti cârligul şi sfoara.”

Avea dreptate, bineînţeles. În Ixia, mă urcam în copaci, pentru a mă ascunde de duşmani, fără luxul unei scări. Şi chiar şi acum mă bucuram de câte o „plimbare” ocazională printre vârfurile copacilor, doar ca să mă păstrez în formă.

Irys mi-a zâmbit. „Poate că ai asta în sânge.”

Stomacul mi s-a umplut de neliniște, aducându-mi aminte de Mogkan. Îmi spusese că sunt blestemată cu sânge de Zaltana. Însă nu avusesem niciun motiv să-l cred pe magicianul acum mort, din sud, şi evitasem să o descos pe Irys cu privire la zaltanai, ca să nu mă entuziasmez degeaba la gândul că aş fi făcut parte din familia lor. Ştiam că, şi pe patul de moarte, Mogkan ar fi fost capabil să îmi joace un ultim renghi.

Mogkan şi fiul generalului Brazell, Reyad, mă răpiseră, împreună cu alţi vreo treizeci de copii din Sitia. Furaseră, în medie, doi copii pe an, şi duseseră fetiţele şi băieţii în nord, la „orfelinatul" lui Brazell, pe teritoriul Ixiei, pentru a-i folosi în planurile lor diabolice. Toţi copiii aveau potenţialul de a deveni magicieni pentru că se născuseră în familii de magicieni puternici.

Irys îmi explicase că puterile magice erau un dar şi că în fiecare clan se năşteau doar câţiva magicieni. „Bineînţeles, cu cât sunt mai mulţi magicieni într-o familie", îmi spusese Irys, „cu atât creşte şansa de a fi mai mulţi în generaţia următoare. Mogkan a riscat răpind copii aşa de mici – puterile magice nu se manifestă până la maturitate." „Dar de ce sunt mai multe fete decât băieţi?" o întrebasem eu. „Doar treizeci la sută dintre magicienii noştri sunt bărbaţi, iar Bain Bloodgood e singurul care a ajuns maestru."

În timp ce ţineam zdravăn scara din frânghie ce atârna dinspre umbrarul junglei, mă întrebam acum câţi dintre zaltanai erau magicieni. Lângă mine, cele trei fete şi-au îndesat marginile rochiilor în curele. Irys a ajutat-o pe May să urce treptele, apoi au urmat Gracena şi Nickeely.

Odată ce trecuserăm graniţa în Sitia, fetele nu ezitaseră să-şi schimbe uniformele nordice cu rochiile multicolore, din bumbac, purtate de unele dintre femeile din sud. Băieţii îşi dăduseră uniformele pe pantaloni şi tunici simple, din bumbac. Eu, pe de altă parte, îmi păstrasem uniforma de degustător până ce căldura şi umiditatea mă obligaseră să cumpăr o pereche de pantaloni băieţeşti şi o cămaşă.

După ce Irys a dispărut prin perdeaua verde a copacilor,

mi-am aşezat gheata pe treapta de jos. Îmi părea că aveam picioarele umflate de apă, trăgându-mă în jos. Ezitarea mi se agăţa de picioare pe când mi le târâm pe scară. M-am oprit la mijlocul drumului. Dacă oamenii ăştia nu mă voiau? Dacă nu credeau că sunt fiica lor pierdută? Dacă eram prea în vârstă ca să-şi mai bată capul cu mine? Toţi copiii care-şi găsiseră deja casele fuseseră acceptaţi imediat. Aveau între şapte şi treisprezece ani şi fuseseră separaţi de familiile lor doar pentru câţiva ani. Asemănările fizice, vârstele şi chiar numele făcuseră ca returnarea lor să fie uşoară. Acum rămăseserăm doar patru. Gemenele identice, Gracena şi Nickeely, aveau treisprezece ani. May era cea mai mică, în vârstă de doisprezece ani, iar eu cea mai mare, la cei douăzeci de ani ai mei.

Conform lui Irys, zaltanaii pierduseră o fată de şase ani, în urmă cu aproximativ paisprezece ani. Era o absenţă îndelungată, iar eu nu mai eram copil. Totuşi, eram cea mai în vârstă care supravieţuise planurilor lui Brazell şi care rămăsese întreagă. Când ceilalţi copii răpiţi atingeau maturitatea, aceia care dobândiseră puteri magice erau torturaţi până ce-şi predau sufletele lui Mogkan şi lui Reyad. Mogkan se folosea atunci de magia acelor captivi fără suflet pentru a-şi potenţa propriile forţe, făcându-i pe copii să devină simple trupuri vii, fără spirite.

Lui Irys îi revenea sarcina dificilă de a informa familiile acestor copii, însă eu simţeam o oarecare vină pentru că eram singura care supravieţuise eforturilor lui Mogkan de a-mi captura sufletul. Străduania mea mă costase însă mult.

Gândurile la greutăţile prin care trecusem în Ixia m-au făcut să mă gândesc la Valek. Dorul de el îmi muşca din inimă. Prinzându-mă cu un braţ de scară, mi-am atins cu degetul pandantivul în formă de fluture pe care el îl cioplise pentru mine. Poate aveam cum să găsesc o cale de a mă întoarce în Ixia. Până la urmă, magia din trupul meu nu mai izbucnea incontrolabil, iar eu aş fi preferat să fiu cu el, decât cu acei sudişti stranii care trăiau în copaci. Până şi denumirea de Sitia mi se prindea de dinţi şi de cerul

gurii, densă ca un sirop rânced.

— Yelena, hai! mi-a strigat Irys, de sus. Te aşteptăm.

Mi-am înghiţit nodul din gât şi mi-am trecut o mână peste lunga mea coadă împletită, netezindu-mi părul negru şi trăgând de cei câţiva cârcei de viţă care se prinseseră în el. În ciuda călătoriei lungi prin junglă, nu mă simţeam prea obosită. Deşi eram mai scundă decât o mare parte a ixienilor, la un metru şi şaizeci şi doi de centimetri, trupul meu devenise, din descărnat, de-a dreptul musculos pe parcursul ultimului an petrecut în Ixia. Diferenţa venise din traiul pe care îl avusesem. De la foametea din temniţă, ajunsesem să gust mâncarea comandantului Ambrose, iar starea mea fizică se îmbunătăţise, deşi nu s-ar fi putut spune acelaşi lucru şi despre starea mea mentală din acel moment.

Am scuturat din cap, alungând gândurile şi concentrându-mă la situaţia prezentă. Când am ajuns în capătul scării, mă aşteptam să dau peste o creangă mai lată sau peste un soi de platformă. În schimb, am intrat într-o cameră.

M-am uitat uimită de jur împrejur. Pereţii şi tavanul erau formaţi din ramuri şi crengi ce fuseseră legate cu frânghii. Lumina soarelui se strecura printre goluri. Scaunele erau făcute din beţe prinse laolaltă, iar pernuţele lor erau realizate din frunze. În camera mică se aflau doar patru locuri.

— Ea este? a întrebat-o un bărbat înalt pe Irys.

Tunica lui din bumbac şi pantalonii scurţi erau de culoarea frunzelor. Părul şi pielea îi erau unse cu un gel verde. Pe umăr îi atârnau un arc şi o tolbă cu săgeţi. Bănuiam că omul era gardianul. De ce ar fi avut însă nevoie de o armă, dacă el era magicianul care ne paralizase? Pe de o altă parte, Irys evitase magia cu uşurinţă. Oare era în stare să se ferească şi din calea unei săgeţi?

— Da, i-a răspuns Irys bărbatului.

— Am auzit nişte zvonuri la piaţă şi mă întrebam dacă nu cumva ne vei vizita şi pe noi, maestre magician. Vă rog,

staţi aici! a zis el. Am să-l aduc pe înţelept.

Irys s-a prăbuşit într-unul dintre scaune, iar fetele au început să exploreze încăperea, fiind cuprinse de încântare în faţa panoramei de la singura fereastră disponibilă. Eu măsuram cu paşii spaţiul îngust. Gardianul părea că dispăruse prin zid, dar, privind mai atent, am descoperit un spaţiu ce ducea spre un pod făcut tot din crengi.

— Stai jos! mi-a zis Irys. Relaxează-te! Eşti în siguranţă aici.

— Chiar şi după întâmpinarea aia călduroasă? am replicat.

— E procedura standard. Vizitatorii neînsoţiţi sunt extrem de rari. Din moment ce prădătorii din junglă sunt un pericol constant, majoritatea călătorilor angajează un ghid din clanul Zaltana. Ai stat ca pe ace şi ai fost defensivă de când ţi-am spus că ne îndreptăm spre satul lor.

Irys a arătat spre picioarele mele.

— Ţi-ai luat poziţia de luptă, eşti gata de atac. Oamenii ăştia sunt familia ta. De ce ar vrea să-ţi facă rău?

Mi-am dat atunci seama că-mi trăsesem arma de la spate şi că o strângeam cu putere, gata să o folosesc. Cu ceva efort, am reuşit să mă relaxez.

— Scuze!

Am strecurat arcul, de fapt un toiag lung de o sută cincizeci de centimetri, în teaca din laterala rucsacului. Teama de necunoscut mă făcuse să mă crispez. În Ixia mi se spusese dintotdeauna că familia mea era moartă. Că-i pierdusem pe toţi ai mei pentru totdeauna. Chiar şi aşa, visasem să întâlnesc o familie adoptivă, care avea să mă iubească şi să aibă grijă de mine. Tocmai renunţasem la acea fantezie, când fusesem transformată în experimentul lui Mogkan şi al lui Reyad, iar acum, că-l aveam pe Valek, simţeam că nu mai aveam nevoie de o familie.

— Nu este adevărat, Yelena, a zis Irys cu voce tare. Familia ta te va ajuta să descoperi cine eşti şi de ce eşti aici. Ai nevoie de ei mai mult decât îţi dai seama.

— Credeam că e împotriva Codului tău de Etică să citeşti

mintea cuiva.

Eram de-a dreptul enervată de intruziunea ei în gândurile mele personale!

— Suntem legate ca profesor şi elev. Tu mi-ai oferit de bunăvoie cale liberă spre mintea ta, acceptându-mă ca mentor. Ar fi mai simplu să deviez o cascadă din albia ei, decât să întrerup legătura noastră.

— Nu-mi amintesc să fi creat o cale, am mormăit.

— Dacă ar fi existat un efort conştient de a forma o legătură, nu s-ar fi întâmplat.

Irys mi-a studiat chipul preţ de o clipă.

— Tu mi-ai dat încrederea şi loialitatea ta. De atât a fost nevoie ca să creăm legătura. Deşi nu voi scotoci printre gândurile şi amintirile tale intime, îţi pot simţi emoţiile de suprafaţă.

Tocmai când deschisesem gura să răspund, gardianul cu păr verde a intrat în cameră.

— Urmaţi-mă! a zis el.

Ne-am croit cale printre vârfurile copacilor. Camerele cocoţate sus, deasupra pământului, erau unite prin coridoare şi poduri. De la sol nu se putea ghici labirintul de locuinţe. Traversând dormitoare şi spaţii de locuit, nu am întâlnit niciun om în cale. Aruncându-mi ici şi colo privirea, am văzut că odăile erau decorate cu tot felul de lucruri care se găseau în junglă. Cojile de nucă de cocos, alunele, fructele de pădure, ierburile, crenguţele şi frunzele erau aranjate cu măiestrie sub forma unor decoraţiuni pe pereţi, sau în chip de coperte de cărţi, ori sub formă de cutii sau statui. Cineva realizase chiar şi o reproducere exactă a unuia dintre acele animale cu coada lungă, folosind pietre albe şi negre, lipite împreună.

— Irys, am zis, arătând spre statuetă, ce sunt animalele acestea?

— Valmuri. Sunt foarte inteligenţi şi jucăuşi. Se găsesc cu milioanele în junglă. Sunt şi curioşi. Îţi aminteşti cum ne-au spionat din copaci?

Am dat din cap, amintindu-mi micile creaturi care nu şedeau nicio clipă locului suficient, cât să le privesc mai

atent.

În următoarele camere se mai aflau şi alte statuete de animale, făcute din pietricele de culori diferite. Un nod mi s-a pus în gât gândindu-mă la Valek şi la animalele pe care le cioplea în piatră. Ştiam că el ar fi apreciat iscusinţa cu care fuseseră făcute statuetele. Poate că îi puteam trimite una.

Nu ştiam când aveam să-l mai pot revedea. Comandantul mă exilase în Sitia când descoperise că aveam puteri magice. Dacă mă întorceam în Ixia, ordinul de execuţie al comandantului ar fi intrat în vigoare, dar el nu-mi interzisese niciodată să comunic cu prietenii mei din Ixia.

În curând am aflat şi de ce nu întâlniserăm pe nimeni în călătoria noastră prin sat. Am intrat într-o încăpere mare şi rotundă, în care se strânseseră aproape două sute de oameni. Părea că întreaga aşezare era acolo. Oamenii ocupau în întregime băncile din lemn sculptat ce înconjurau o groapă mare de foc, cu pereţii din piatră.

Toate glasurile au încetat când am intrat. Toţi ochii erau îndreptaţi spre mine. Mă furnica pielea. Mă simţeam ca şi cum oamenii îmi examinau fiecare centimetru de faţă, de haine şi de ghete noroite. După chipurile lor, părea să nu mă ridic la înălţimea aşteptărilor. Mi-am înăbuşit dorinţa de a mă ascunde în spatele lui Irys. Regretul că nu îi pusesem lui Irys mai multe întrebări despre zaltanai mi se zbătea în piept.

În cele din urmă, un bărbat mai în vârstă a înaintat în faţa grupului.

— Eu sunt Bavol Cacao Zaltana, înţelept al Consiliului neamului Zaltana. Tu eşti Yelena Liana Zaltana?

Am ezitat. Numele suna aşa de formal, de coerent, de străin.

— Numele meu este Yelena, am răspuns.

Un tânăr, cu câţiva ani mai vârstă decât mine, şi-a făcut loc prin mulţime şi s-a oprit lângă înţelept. Mijindu-şi tare ochii, privirea lui de jad s-a înşurubat în a mea. Pe chip i-a trecut o umbră de ură şi de dezgust, şi eu am simţit o uşoară atingere magică.

— A ucis! a strigat el. Duhneşte a sânge!

2

O UNDĂ DE ŞOC A TRAVERSAT mulţimea de zaltanai. Dezgustul şi indignarea umbreau acum chipurile ostile din încăpere. Mă aşezasem în spatele lui Irys, sperând să pot bloca energia negativă ce emana din atâţia ochi.

— Leif, tu tinzi mereu să devii dramatic! l-a certat Irys pe tânăr. Yelena a avut o viaţă grea. Nu trebuie să judeci ceea ce nu cunoşti.

Leif s-a pleoştit sub privirea lui Irys.

— Şi eu duhnesc a sânge, nu-i aşa? a întrebat ea.

— Dar tu eşti al patrulea maestru magician, a zis Leif.

— Atunci ştii ce am făcut şi care au fost motivele mele. Îţi sugerez să afli cu ce a trebuit să se confrunte sora ta în Ixia înainte să o acuzi.

Tânărul şi-a strâns maxilarul. Muşchii gâtului i s-au întins, în timp ce încerca să-şi înghită cuvintele. Prinzând curaj, am îndrăznit să mă uit iar la oamenii din încăpere. De jur împrejur răsăreau acum priviri contemplative, îngrijorate şi chiar sfioase. Femeile purtau rochii fără mâneci sau fuste şi bluze cu mâneci scurte cu modele florale colorate. Tivul le ajungea până la genunchi. Bărbaţii din clan erau îmbrăcaţi cu tunici deschise la culoare şi cu pantaloni simpli. Toţi zaltanaii erau desculţi, iar majoritatea erau subţirei şi aveau pielea bronzată.

Abia atunci cuvintele lui Irys mi-au pătruns în creier. I-am cuprins braţul. „Frate? Am un frate?”

Gura lui Irys s-a răsucit în sus. „Da. Un frate. Unicul. Ai fi ştiut asta, dacă nu ai fi schimbat subiectul de fiecare dată când am încercat să-ţi povestesc despre zaltanai.”

Grozav! Norocul meu nu se dezmintea. Crezusem că necazurile mele luaseră sfârşit când ieşisem de pe teritoriul Ixiei. De ce mă surprindeau toate acestea? În vreme ce toţi ceilalţi sitieni locuiau în sate, pe sol, familia

mea îşi avea locuinţa în vârfurile copacilor. L-am privit cu atenţie pe Leif, căutând o urmă de asemănare. Corpul lui musculos şi îndesat şi faţa pătrăţoasă ieşeau în evidenţă comparativ cu siluetele delicate ale celorlalţi membri ai clanului. Doar părul lui negru şi ochii vezi se potriveau cu propria mea înfăţişare.

Pe parcursul momentelor jenante ce au urmat aproape că îmi doream să pot profita de o vrajă de invizibilitate şi chiar mi-am propus să o întreb cândva pe Irys dacă exista o asemenea vrajă.

O femeie mai în vârstă, cam de aceeaşi înălţime cu mine, a venit spre noi. Apropiindu-se, femeia i-a aruncat o privire ucigătoare lui Leif, iar tânărul a lăsat fruntea în jos. M-a îmbrăţişat deodată, iar eu am tresărit pentru o clipă, nesigură. Părul ei mirosea a liliac.

— Am visat să fac asta timp de paisprezece ani, a zis ea, strângându-mă mai tare în braţe. Ce dor le-a fost braţelor mele de fetiţa mea!

Cuvintele femeii m-au transportat înapoi în timp şi deodată eram o copilă de şase ani. Mi-am înfăşurat braţele în jurul femeii şi am început să hohotesc. Cei paisprezece ani petrecuţi în absenţa mamei mă făcuseră să cred că voi fi neclintită în momentul reîntâlnirii. În timpul călătoriei spre sud, îmi imaginasem că voi fi curioasă şi lipsită de emoţii. „Îmi pare bine să vă cunosc, dar trebuie să plecăm degrabă spre Citadelă.” În realitate, eram complet nepregătită pentru torentul de emoţii ce-mi zguduiau trupul. M-am agăţat de femeie, ca şi cum doar ea m-ar fi putut scăpa de la înec.

Din depărtare, l-am auzit pe Bavol Cacao.

— Toată lumea la treabă! Maestrul magician este musafirul nostru. Trebuie să pregătim un ospăţ pe cinste în seara asta. Petal, pregăteşte camerele de oaspeţi! O să avem nevoie de cinci paturi.

Zumzetul vocilor ce umplea încăperea s-a rărit. Sala era aproape goală când femeia – mama – mi-a dat drumul din braţe. Îmi venea încă greu să-i potrivesc, în minte, ovalul feţei cu numele de „mamă”. Până la urmă, poate că nici nu

era mama mea adevărată. Dar, dacă ar fi fost, aveam oare dreptul să o numesc aşa, după toţi acei ani?

— Tatăl tău va fi aşa de bucuros! a zis ea.

Femeia şi-a dat la o parte o şuviţă de păr negru. Cozile-i lungi erau vărgate cu gri, iar în ochii ei de un verde-palid luceau lacrimi nescurse.

— De unde ştii? am întrebat. Poate că nu sunt...

— Sufletul tău umple perfect golul din inima mea. Nu am nicio îndoială că eşti a mea. Sper că îmi vei putea spune „mamă”, dar, dacă nu poţi, atunci să ştii că mă cheamă Perl.

Mi-am şters faţa cu batista pe care mi-o întinsese Irys. Am privit în jur, căutând să-l văd pe tata. „Tata”. Un alt cuvânt ce ameninţa să-mi distrugă puţina demnitate care-mi mai rămăsese.

— Tatăl tău e afară, să culeagă mostre, a zis Perl, părând că-mi citeşte mintea. O să se întoarcă imediat ce va prinde de veste.

Capul lui Perl s-a întors. Am privit în aceeaşi direcţie cu ea şi l-am văzut pe Leif, stând aproape de noi; tânărul avea braţele încrucişate la piept şi pumnii strânşi.

— Pe fratele tău l-ai întâlnit deja. De ce-ai înlemnit acolo, Leif? Vino şi întâmpină-ţi sora aşa cum se cuvine!

— Nu suport mirosul, a zis el, întorcându-se şi plecând.

— Nu-l băga în seamă! m-a îndemnat mama. E prea sensibil. I-a fost greu să-ţi accepte absenţa. A fost binecuvântat cu forţă magică puternică, dar magia lui este...

Perl a făcut o pauză, apoi a continuat.

— Unică. El poate simţi unde a fost o persoană şi ce a făcut. Nu poate ghici detalii, ci doar lucruri generale. Consiliul apelează la el pentru a rezolva infracţiuni şi dispute şi pentru a hotărî dacă o persoană este vinovată sau nu.

Perl a clătinat din cap.

— Zaltanaii cu puteri magice au abilităţi neobişnuite. Tu, Yelena? Simt că prin venele tale curge magia.

Un zâmbet discret a atins buzele femeii.

— Asta-i propria mea putere limitată. Tu ce talent ai?

Atunci mi-am aruncat ochii spre Irys, rugând-o să mă ajute.

— Puterea i-a fost smulsă cu forţa şi a rămas incontrolabilă până de curând. Încă nu i-am identificat specialitatea.

Chipul mamei a pălit.

— Smulsă?

I-am atins mâneca.

— Este în regulă.

Perl şi-a muşcat buza.

— E posibil ca forţa ei să se stingă? a întrebat-o pe Irys.

— Nu. Am luat-o sub protecţia mea. A învăţat să se controleze într-o bună măsură, deşi trebuie să vină cu mine în Cetatea Magicianului ca să o pot învăţa mai multe despre puterea ei.

Mama mi-a cuprins tare braţul.

— Trebuie să-mi spui tot ce ţi s-a întâmplat de când ai fost răpită de lângă noi.

— Eu…

O emoţie ascunsă m-a gâtuit.

Bavol Cacao mi-a venit însă în ajutor.

— Zaltanaii sunt onoraţi că ai ales pe cineva din neamul nostru ca elev, maestre! Dă-mi voie să-i conduc pe însoţitorii tăi spre apartamentele voastre ca să te poţi odihni şi îmbăia înainte de ospăţ.

M-am simţit uşurată, deşi chipul crispat al mamei mele promitea altă rundă de întrebări. Mâna ei s-a strâns şi mai tare pe braţul meu când Irys şi cele trei fete au vrut să-l urmeze pe Bavol Cacao spre camerele noastre.

— Perl, vei avea suficient timp de petrecut cu fiica ta, a zis ea. Este acasă acum.

Perl mi-a dat drumul, păşind înapoi.

— Ne vedem diseară. Am să o rog pe vara ta, Nutty, să-ţi împrumute nişte haine potrivite pentru ospăţ.

Am zâmbit larg, în timp ce ne croiam cale spre camerele de oaspeţi. În ciuda a tot ce se întâmplase azi, mama reuşise să-mi observe hainele.

Banchetul a început timid, dar s-a preschimbat rapid într-o petrecere, în ciuda faptului că s-ar putea să-mi fi jignit gazdele gustând din multitudinea de fructe şi de cărnuri reci ca să mă asigur că nu erau otrăvite. Năravul vechi n-are leac.

Aerul nopţii s-a umplut de aroma de citronela arsă şi de un miros de pământ reavăn. După masă, mai mulţi zaltanai şi-au scos instrumentele muzicale făcute din bambus şi viţă; unii au sărit la dans, în timp ce alţii au cântat. În tot acest timp, valmuri mici şi blănoşi atârnau de grinzile tavanului şi săreau de la o masă la alta. Unii dintre verii mei aveau valmuri pe post de animale de companie. Unele dintre animale aveau umerii şi capetele presărate cu pete negre, albe, portocalii şi maro. Alţi valmuri se dădeau de-a rostogolul prin colţuri şi furau mâncarea de pe mese. May şi gemenele erau încântate de poznele animalelor cu cozi lungi. Gracena a încercat chiar să ademenească un valmur mic, cu blană cafeniu-aurie, să-i mănânce din mână.

Mama şedea lângă mine. Leif nu venise la banchet. Eu purtam o rochie galbenă cu mov, imprimată cu boboci de liliac, pe care mi-o împrumutase Nutty. Singurul motiv pentru care purtam haina aceea odioasă era ca să-i fac pe plac lui Perl.

Eram fericită că Ari şi Janco, cei doi prieteni soldaţi din Ixia, nu erau acolo să mă vadă. Probabil că s-ar fi rostogolit de râs să mă vadă purtând o rochie aşa de ţipătoare. Dar, vai, cât îmi lipseau! Îmi doream totuşi să fi fost acolo; aş fi îndurat ruşinea doar ca să văd sclipirea din ochii lui Janco.

— Trebuie să plecăm peste câteva zile, i-a zis Irys lui Bavol, prin hărmălaia de voci şi de muzică, iar comentariul ei i-a amuţit pe aceia din jurul nostru.

— De ce trebuie să ne părăsiţi aşa de curând? a întrebat mama.

Disperarea îi încreţea fruntea.

— Trebuie să le duc pe celelalte fete acasă. În plus, am lipsit prea mult timp din Citadelă şi din Cetate.

Tristeţea presărată de oboseală din vocea lui Irys îmi amintea că ea nu-şi mai văzuse familia de aproape un an. Fuga şi spionajul din Ixia o epuizaseră.

Cei de la masa noastră au rămas tăcuţi o vreme. Apoi mama s-a înveselit.

— O poţi lăsa pe Yelena aici cât timp duci fetele acasă.

— Va trebui să ocolească mult ca să se întoarcă pentru Yelena, a zis Bavol Cacao.

Mama s-a încruntat. Îi puteam vedea gândurile învolburându-se în spatele ochilor.

— Aha! Leif o poate duce pe Yelena la Citadelă. Are o întâlnire cu prim-magicianul peste două săptămâni.

Emoţiile îmi răvăşeau pieptul. Îmi doream să rămân, dar mi-era teamă să mă despart de Irys. Ei erau familia mea, însă mi-erau străini. Nu-mi puteam stăpâni neîncrederea; era un lucru pe care-l învăţasem în Ixia. Iar călătoria cu Leif mi se părea o experienţă la fel de neplăcută ca un pahar de vin otrăvit.

Înainte ca oricine altcineva să-şi poată exprima părerea, mama a zis:

— Da. Aşa e cel mai bine.

Şi, astfel, a încheiat orice discuţie.

Dimineaţa următoare m-a cuprins panica văzând-o pe Irys că-şi pune rucsacul.

— Nu mă lăsa aici singură! am implorat-o.

— Nu eşti singură. Am numărat treizeci şi cinci de verişori şi o grămadă de mătuşi şi de unchi, a zis Irys râzând. În plus, ar trebui să petreci ceva timp cu familia ta. Trebuie să înveţi să ai încredere în ei. Ne vedem la Cetatea Magicianului. Se află în interiorul Citadelei. Între timp, exersează autocontrolul!

— Da, să trăiţi!

May m-a îmbrăţişat strâns.

— Familia ta e foarte amuzantă. Sper că şi ai mei locuiesc în copaci, a zis ea.

I-am netezit cozile împletite şi am răspuns:

— O să încerc să te vizitez.

— Ai putea să o reîntâlneşti pe May la şcoala din Citadelă în iarna asta, dacă va putea să-şi găsească sursa puterii.

— Ar fi minunat! a strigat May, încântată.

Gemenele m-au îmbrăţişat iute.

— Succes! mi-a urat Gracena, zâmbind larg. O să ai nevoie.

Le-am urmat pe scara din frânghie, în umbra răcoroasă a junglei, pentru a îmi lua la revedere. Le-am urmărit pe Irys şi pe fete croindu-şi cale pe poteca îngustă până ce le-am pierdut din ochi. În absenţa lor, îmi simţeam trupul subţire ca hârtia şi pe cale să fie sfâşiat de vântul uşor.

Ca să trag cât mai mult de timp, am studiat împrejurimile. Umbrarul junglei ascundea complet locuinţele zaltanailor de deasupra, iar vegetaţia densă mă împiedica să văd prea departe, oriunde m-aş fi uitat. În ciuda zumzetului răsunător al insectelor, puteam auzi sunetul slab al apei ce curgea şi susura în apropiere. Ierburile nu-mi dădeau însă voie să găsesc sursa.

Frustrată, transpirată şi sătulă să tot las fiecare ţânţar să se înfrupte din mine, am renunţat şi m-am căţărat pe scara de frânghie. Dincolo de frunzişul arzător, m-am pierdut iute în labirintul de încăperi. Chipuri necunoscute îmi zâmbeau sau se înclinau spre mine. Alţi oameni se încruntau şi se întorceau. Nu ştiam unde e camera mea sau ce ar fi trebuit să fac şi nu-mi doream să întreb. Ideea de a-i povesti mamei viaţa mea nu mă atrăgea defel. Ştiam că nu puteam evita momentul la nesfârşit, însă în acel moment mi se părea prea mult. Durase aproape un an ca să-i încredinţez lui Valek povestea vieţii mele – cum aş fi putut să-mi împărtăşesc durerea şi chinurile unei persoane pe care abia o întâlnisem?

Aşa că am umblat de colo până colo, căutând un loc de unde să pot zări „râul” pe care-l auzisem în junglă. Oriunde priveam, ochii mi se umpleau de verde. De câteva ori am zărit conturul neted şi gri al vreunui munte. Irys îmi spusese că Jungla illiaisă se dezvoltase într-o vale adâncă. Ascunsă în curburile marginii Platoului Daviian, jungla

ciudată se afla sub buza platoului, lăsând doar o latură accesibilă călătorilor. „E foarte bine apărată”, îmi spusese Irys. „E imposibil să escaladezi zidurile pentru a ajunge pe platou.”

Tocmai ce mă prosteam şi îmi testam echilibrul pe un pod din frânghie, când o voce m-a făcut să tresar şi a trebuit să mă prind de balustradă.

— Poftim? am zis, încercând să-mi recâştig echilibrul.

— Te-am întrebat ce faci.

La capătul podului se afla Nutty.

— Admir priveliştea, am răspuns, fluturând un braţ.

După expresia suspicioasă de pe chipul ei, îmi dădeam seama că nu reuşisem să o conving.

— Vino cu mine dacă vrei să vezi ceva cu adevărat spectaculos! a spus Nutty şi a plecat ţopăind.

Încercam din răsputeri să ţin pasul cu ea, în timp ce fata alegea scurtături printre crengile copacilor. Braţele şi picioarele ei subţiri se întindeau şi prindeau lianele cu atâta flexibilitate, că îmi amintea de un valmur. Când Nutty întâlnea vreo rază de soare, părul şi pielea ei de culoarea arţarului luceau. Trebuia să recunosc că exista un aspect plăcut în legătură cu faptul că locuiam în sud. În loc să fiu singura persoană cu pielea bronzată, arătam, în cele din urmă, ca toţi cei din jur. Timpul îndelungat petrecut în nord, printre ixienii palizi, nu mă pregătise însă pentru o paletă aşa de largă de tonuri maronii. Spre ruşinea mea, când intrasem pentru prima oară în Sitia, mă surprinsesem de câteva ori holbându-mă la pielea ca mahonul a unor oameni.

Nutty s-a oprit brusc şi aproape că m-am ciocnit de ea. Ne aflam pe o platformă pătrată, în cel mai înalt copac din junglă. De aici, puteam privi nestingherită.

Sub noi, se întindea un covor din smarald ce se sfârşea în dreptul a două stânci care se înclinau una spre cealaltă. La punctul lor de întâlnire se rostogolea o cascadă mare ce se scurgea într-o mare de ceaţă. Dincolo de marginea de sus a stâncilor, am văzut o întindere plană. Peisajul neted era împestriţat cu nuanţe de arămiu, auriu şi maro.

— Acela este Platoul Daviian? am întrebat.

— Da. Acolo nu găseşti nimic în afară de iarbă sălbatică de preerie. Nu plouă prea mult. E frumos, nu?

— Puţin spus!

Nutty a dat din cap şi am rămas tăcute o vreme. În cele din urmă, curiozitatea mea a rupt tăcerea. Am întrebat-o pe Nutty diverse lucruri despre junglă şi, astfel, am început să vorbim şi despre neamul Zaltana.

— De ce ţi se spune Nutty? am întrebat.

Fata a ridicat din umeri.

— Numele meu adevărat este Hazelnut Palm Zaltana, dar toată lumea îmi spune Nutty, încă de când eram mică.

— Deci Palm e al doilea prenume.

— Nu.

Nutty a coborât, legănându-se peste marginea platformei, şi s-a căţărat în crengile care o susţineau. Frunzele au tremurat şi, după un moment, fata s-a căţărat la loc şi mi-a întins o mână de nuci cafenii.

— Palm, care provine de la „palmier”, este numele de familie. Zaltana este numele clanului. Oricine se căsătoreşte cu noi trebuie să poarte acest nume, dar, în interiorul clanului, există mai multe neamuri. Uite, sparge-le aşa...

Nutty a luat o nucă şi a izbit-o de o creangă. Prin crăpătură s-a ivit un vârf de sâmbure.

— Familia ta se numeşte Liana, care înseamnă „viţă”. Yelena înseamnă „cea strălucitoare”. Ori ne-am luat nume după vreun lucru din junglă, ori numele noastre înseamnă ceva în vechea limbă illiaisă, pe care suntem obligaţi să o învăţăm, a explicat Nutty, dându-şi ochii peste cap, exasperată. Eşti norocoasă că nu a trebuit să treci prin asta, a zis şi m-a împuns cu un deget. De asemenea, nu ai fost nevoită să ai de-a face cu fraţi mai mari şi enervanţi! Odată, am dat de belea pentru că l-am legat pe al meu de o liană şi l-am lăsat atârnat... O, venin de şarpe! Uitasem. Vino! a strigat şi a luat-o imediat la fugă printre copaci.

— Ce ai uitat? am întrebat, chinuindu-mă să ţin pasul cu ea.

— Trebuia să te duc la mama ta. Te-a căutat toată dimineaţa.

Nutty a încetinit uşor, doar ca să traverseze un pod din frânghie.

— Unchiul Esau s-a întors din expediţie.

Eram nevoită să întâlnesc alt membru al familiei. Mi-a trecut prin gând să mă „pierd” de Nutty, dar, aducându-mi aminte de privirile duşmănoase ale unora dintre verii mei, am ales să rămân cu ea. Când am ajuns-o din urmă, am prins-o de braţ.

— Stai! am zis, gâfâind. Vreau să ştiu de ce mă privesc urât aşa de mulţi zaltanai. E din cauza mirosului de sânge?

— Nu. Toată lumea ştie că Leif e în stare să vadă dezastrul în absolut orice. Nu vrea decât să fie băgat în seamă, a zis fata, apoi a arătat spre mine. Majoritatea oamenilor cred că nu eşti de fapt din clanul Zaltana, ci că ai fi un spion ixian.

3

— GLUMEŞTI, NU? AM ÎNTREBAT. Doar nu cred cu adevărat că sunt spion!

Nutty a dat din cap. Codiţele ei, una de fiecare parte a capului, s-au clătinat în contrast cu chipul ei serios.

— Aşa umblă vorba. Deşi nimeni nu ar îndrăzni să recunoască în faţa mătuşii Perl sau a unchiului Esau.

— De ce ar crede o asemenea grozăvie?

Ochii ei căprui-deschis s-au deschis larg, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă cât de proastă eram.

— Uită-te la hainele tale! m-a îndemnat, arătând spre pantalonii mei negri şi spre cămaşa albă. Cu toţii ştim că nordicii sunt obligaţi să poarte uniforme. Ei zic că, dacă ai fi cu adevărat din sud, nu ai mai vrea să porţi niciodată pantaloni.

Mi-am aruncat privirea spre fusta portocalie a lui Nutty. Marginea îi era trasă sub cureaua din blană cafenie, iar pe dedesubt purta o pereche de pantaloni scurţi, galbeni. Ignorându-mi privirea, fata a continuat:

— Şi, pe deasupra, porţi armă.

Asta era adevărat. Îmi luasem arcul cu mine, în caz că găseam vreun loc ca să exersez, dar până acum singurul spaţiu suficient de mare se dovedise a fi a sala în care fusesem primită, iar aceea era mereu prea aglomerată. Probabil că nu ar fi fost un moment potrivit să-i dezvălui lui Nutty faptul că aveam şi un cuţit de buzunar prins la coapsă.

— Cine împrăştie asemenea zvonuri? am întrebat.

Ea a ridicat din umeri.

— Mai mulţi oameni.

Am aşteptat. Liniştea i-a smuls răspunsul.

— Leif le-a spus tuturor că are un sentiment rău în legătură cu tine. El zice că şi-ar recunoaşte propria soră.

Nutty îşi făcea de lucru cu mâneca, rulând materialul colorat din bumbac.

— Sitienilor le este permanent teamă de un posibil atac al comandantului şi credem că spioni nordici strâng informaţii despre posibilităţile noastre de apărare. Chiar dacă Leif tinde să exagereze, magia lui e puternică, aşa că aproape toată lumea crede că tu eşti spion.

— Dar tu ce crezi?

— Nu ştiu. Aveam de gând să aştept şi să aflu pe parcurs.

Fata s-a uitat spre picioarele ei goale. Erau bronzate şi bătătorite. Iată încă un motiv pentru care făceam notă discordantă printre zaltanai: purtam încă ghetele din piele.

— E o decizie înţeleaptă, am zis.

— Crezi?

— Da.

Nutty a zâmbit, iar ochii ei căprui s-au aprins. Am observat dâra de pistrui de pe nasul ei. Fata şi-a reluat misiunea de a mă conduce la mama.

În timp ce o urmam, mă gândeam la suspiciunile conform cărora aş fi fost un spion ixian. Nu eram spion, dar nu aş fi zis nici că eram cu adevărat din sud. Şi nu eram sigură că-mi doream să fiu numită sitiană. Aveam două motive pentru care eram în sud: voiam să evit execuţia şi să învăţ să-mi folosesc puterile magice. Regăsirea familiei fusese un bonus, şi nu aveam de gând să permit unor zvonuri amărâte să-mi strice momentul, aşa că am decis să ignor orice privire rea.

Nu aveam însă cum să ignor furia mamei când Nutty şi cu mine am ajuns acasă. Fiecare muşchi din braţele ei subţiri şi din gâtul lung era întins. Valuri de mânie nerostită pulsau în femeia mărunţică.

— Unde ai fost? a întrebat ea, autoritară.

— Păi, am condus-o pe Irys şi după aceea…

Explicaţia părea slabă în faţa indignării ei, aşa că m-am oprit din explicaţii.

— Ai lipsit timp de paisprezece ani şi nu avem la dispoziţie decât două săptămâni împreună înainte să pleci

iar. Cum poţi fi aşa de egoistă?

Deodată, femeia s-a prăbuşit într-un scaun, ca şi cum toată energia i-ar fi fost sorbită.

— Îmi pare rău… am început să zic.

— Nu, mie îmi pare rău! a zis ea. Dar vorba şi felul tău de a fi sunt atât de străine! Iar tatăl tău s-a întors şi moare de nerăbdare să te vadă. Leif m-a înnebunit, iar eu nu vreau ca fiica mea să plece de aici simţindu-se ca o străină.

M-am cuprins cu braţele, încercată de vinovăţie şi simţindu-mă nelalocul meu. Femeia îmi cerea mult; cu siguranţă aveam să o dezamăgesc în vreun fel.

— Tatăl tău a vrut să te trezească în toiul nopţii. L-am obligat să aştepte până dimineaţă. Te-a căutat peste tot, a explicat Perl. În cele din urmă, l-am trimis la etaj, să-şi caute de lucru.

Perl şi-a aruncat braţele pe lângă corp.

— Va trebui să ne ierţi dacă te luăm prea repede. Sosirea ta a fost atât de neaşteptată! Ar fi trebuit să insist să vii cu noi noaptea trecută, dar Irys ne-a avertizat să nu te sufocăm, a zis Perl, inspirând adânc. Însă chestia asta mă omoară! Tot ce vreau e să te strâng în braţe.

În schimb, femeii i-au căzut braţele în poală, odihnindu-se pe materialul albastru şi alb al rochiei ei fără mâneci.

Nu am putut răspunde. Irys avusese dreptate; aveam nevoie de timp ca să mă pot simţi confortabil în sânul familiei, dar o înţelegeam pe mama. În fiecare zi îi duceam şi mai tare dorul lui Valek faţă de ziua precedentă. Pierderea unui copil trebuie să fi fost o experienţă încă şi mai dureroasă.

Stând lângă uşă, Nutty se trăgea de cozi. Mama a părut să-şi dea seama că fata se afla acolo.

— Nutty, poţi aduce aici lucrurile Yelenei din camera pentru oaspeţi?

— Sigur, mătuşică Perl! O să le aduc mai repede decât poate să paralizeze un liliac curari un valmur, a zis fata, apoi a dispărut, învăluită în portocaliu.

— Poţi sta în camera noastră goală, mi-a spus mama, ducându-şi mâinile la gât. De fapt, e camera ta.

Camera mea. Suna aşa de firesc! Nu avusesem niciodată un loc al meu. Încercam să-mi închipui cum aş fi putut să o decorez şi să o fac a mea, dar mintea mea nu reuşea să imagineze nimic. Viaţa mea din Ixia nu inclusese lucruri speciale precum jucării, daruri sau obiecte de artă. Mi-am înăbuşit un hohot de râs. Singura mea odaie fusese celula închisorii.

Perl a sărit din scaun.

— Yelena, te rog să şezi! O să aduc prânzul. Eşti tare slabă!

În timp ce se agita, Perl l-a strigat pe tata, îndreptându-şi capul spre tavan.

— Esau, a sosit Yelena! Vino la ceai!

Rămasă singură, am privit de jur împrejurul camerei de zi. Aerul cald mirosea slab a mere. Canapeaua şi două fotolii păreau să fie făcute din frânghii ţesute împreună, dar erau dure la atingere. Mobila nu era precum celelalte piese de mobilier tipice clanului Zaltana pe care le văzusem, lucrate din crengi şi din rămurele legate.

M-am aşezat pe un fotoliu; pernuţele brodate cu frunze roşii au foşnit sub greutate mea şi m-am întrebat cu ce fuseseră umplute. Privirea mi s-a oprit asupra unui bol din lemn negru, aflat pe o măsuţă din sticlă, din faţa canapelei. Bolul părea să fie sculptat de mână. Am încercat să mă relaxez, şi chiar părea să reuşesc, până ce am dat cu ochii de o tejghea lungă, aflată pe peretele din celălalt capăt al camerei.

De-a lungul tejghelei se aflau mai multe sticle cu forme ciudate, conectate printr-o serie de tuburi răsucite. Sub unele vase erau lumânări stinse. Aranjamentul îmi amintea de laboratorul lui Reyad. Amintirea colecţiei lui de borcane din sticlă şi de instrumente din metal mă înspăimânta. Imaginea unui pat de care eram prinsă, în timp ce Reyad căuta dispozitivul perfect de tortură, m-a făcut să transpir şi să-mi simt inima prinsă în menghină. M-am certat singură pentru reacţia prostească. Era ridicol ca o invenţie asemănătoare să mă fac încă să tresar, după doi ani.

M-am forţat să mă apropii. Câteva sticle erau pline cu un

lichid chihlimbariu. Am ridicat-o pe una dintre ele şi am agitat conţinutul. Un miros puternic de mere mi-a umplut nările, iar mintea mi-a fost invadată de amintirea unui dans rotit şi a râsetelor. Imaginea însă a dispărut când am încercat să mă concentrez. Frustrată, am pus sticla la loc.

Rafturile din spatele mesei erau pline cu sticle similare. Invenţia semăna cu o distilerie pentru alcool. Poate că lichidul era un rachiu din mere, ca al generalului Rasmusen din Districtul Militar 7, din Ixia.

Am auzit-o pe mama întorcându-se şi m-am învârtit pe călcâie. Ţinea o tavă cu fructe tăiate, fructe de pădure şi nişte ceai. Aşezând mâncarea pe măsuţa de lângă canapea, mi-a făcut semn să vin alături de ea.

— Văd că mi-ai descoperit distileria, a zis ea, ca şi cum fiecare zaltana avea o asemenea instalaţie în camera de zi. Îţi miroase cunoscut?

— Rachiu? am încercat eu.

Umerii femeii au căzut un pic, dar zâmbetul ei nu s-a stins.

— Mai încearcă!

Am inhalat, aşezându-mi nasul deasupra uneia dintre sticlele, umplute cu lichidul ca ambra. Mirosul m-a învăluit şi m-a făcut să mă simt relaxată şi în siguranţă, deşi mă îneca şi mă înăbuşea. Imaginile dansului de mai devreme s-au amestecat cu anxietatea unei amintiri în care şedeam culcată, ducându-mi mâinile la gât. M-a luat deodată cu leşin.

— Yelena, stai jos!

Mâna mamei îmi cuprinsese un cot şi mă conducea spre un scaun.

— Nu ar fi trebuit să inhalezi aşa de profund. Este foarte concentrat.

Pentru câteva clipe, Perl şi-a ţinut mâna pe umărul meu.

— Ce e? am întrebat.

— Este parfumul meu, făcut din *Billardiera scandens.*

— Parfum?

— Nu-ţi aminteşti…

De data asta, dezamăgirea ei era vădită, pe când

zâmbetul i se şterse de pe buze.

— Îl purtam mereu pe când erai copilă. Este cel mai bine vândut parfum al meu – foarte popular printre magicienii din Cetate. Nu l-am mai putut purta după ce ai dispărut.

Mama îşi cuprinsese iar gâtul cu mâinile, ca şi cum ar fi vrut să oprească vorbele sau emoţiile.

Respiraţia mi s-a tăiat auzind cuvântul „magicieni”. În minte mi se înfăţişa scena răpirii mele de la Festivalul Focului, de anul trecut. Corturile, bezna, mirosul parfumului *Billardiera scandens* se amestecau cu gustul cenuşii şi cu imaginea lui Irys, care le ordona celor patru bărbaţi să mă stranguleze.

— Irys îţi poartă parfumul? am întrebat.

— O, da! E preferatul ei. De fapt, m-a rugat aseară să îi fac. Mirosul îţi aminteşte de ea?

— Pesemne că l-a purtat prima oară când ne-am întâlnit, am zis, alegând să nu spun mai multe.

Dacă Valek nu ar fi sosit mai devreme, Irys ar fi reuşit să mă ucidă. Era amuzant că ambele relaţii, cu Irys şi cu Valek, începuseră prost.

— Am descoperit că anumite mirosuri sunt asociate unor amintiri specifice. Am lucrat împreună cu Leif la asta, pentru proiectul său cu prim-magicianul. Am creat o varietate de arome şi de mirosuri pe care le folosim ca să ajutăm victimele diverselor evenimente traumatizante să-şi amintească. Aceste amintiri sunt foarte puternice şi îl ajută pe Leif să înţeleagă mai bine ce li s-a întâmplat oamenilor.

Perl s-a depărtat şi, aşezându-se, a început să care cu lingura fructe în trei boluri.

— Speram că *Billardiera scandens* îţi va aminti de noi.

— Mi-am amintit ceva, dar…

M-am oprit. Nu eram capabilă să pun în cuvinte scurtul moment pe care îl trăisem. Mi-am înăbuşit frustrarea din ce în ce mai mare cu privire la faptul că nu-mi puteam aminti nimic din cei şase ani pe care mi-i petrecusem aici. În schimb, am întrebat:

— Faci multe parfumuri?

— O, da! a zis mama. Esau îmi aduce flori şi plante

minunate, pe care le folosesc. Îmi place să creez noi parfumuri şi arome.

— Şi este cea mai bună din ţinut! a răsunat o voce puternică, masculină, în spatele meu.

M-am întors şi am văzut intrând în cameră un bărbat scund, îndesat. Semăna leit cu Leif.

— Parfumurile au fost purtate atât de maeştrii magicieni, cât şi de regina şi de prinţesa Ixiei, pe când erau în viaţă, s-a lăudat Esau.

Bărbatul mi-a cuprins încheieturile mâinilor şi m-a ridicat în picioare.

— Yelena, copila mea, cât ai crescut!

Omul m-a strâns într-o îmbrăţişare enormă ce a durat câteva secunde.

Un miros puternic, de pământ reavăn, mi-a umplut nările. Bărbatul mi-a dat drumul, s-a aşezat, luându-şi în poală un bol de fructe şi o ceaşcă cu ceai în mână, înainte să pot reacţiona. Perl mi-a întins celălalt bol în timp ce mă aşezam la loc.

Părul nepieptănat al lui Esau îi ajungea până la umeri. Pe când mânca, am văzut că liniile care-i brăzdau mâinile erau verde-închis.

— Esau, te-ai jucat iar cu uleiul ăla de frunze? a întrebat Perl. Nici nu e de mirare că a durat atât să cobori, tot încercând să îl cureţi, ca să nu pătezi totul.

Îmi dădeam seama după modul în care Esau şi-a ferit privirea, fără să răspundă, că discuţia era una veche. Esau s-a uitat la mine, în linişte, mijind ochii şi aplecându-şi capul dintr-o parte în alta, ca şi cum decidea ceva. Tenul lui era de culoarea ceaiului fără lapte. Riduri adânci îi brăzdau fruntea şi se întindeau ca nişte evantaie de la colţurile ochilor lui. Era chipul unui om obişnuit să râdă şi să plângă.

— Acum doresc un raport în legătură cu activitatea ta din ultimii ani, a zis Esau.

Mi-am înăbuşit un oftat. Nu mai puteam evita. Obişnuită, cum eram, cu respectarea ordinelor, le-am povestit despre timpul petrecut în orfelinatul generalului Brazell, în

Districtul Militar 5. Am îndulcit faptele petrecute în anii trişti când ajunsesem la maturitate şi devenisem cobaiul lui Reyad şi al lui Mogkan. Părinţii mei s-au arătat suficient de tulburaţi auzind despre planurile lor de a folosi puterile magice ale victimelor pentru a-l ajuta pe Brazell să-l detroneze pe comandant; nu vedeam de ce aş fi povestit cu lux de amănunte modul în care cei doi monştri le şterseseră minţile copiilor din sud. Când am menţionat cariera mea de degustător în serviciul comandantului Ambrose, am avut grijă să nu aduc aminte că stătusem în temniţa comandantului, aşteptându-mi execuţia pentru uciderea lui Reyad, şi că, după ce-mi petrecusem un an acolo, îmi fusese oferită o alegere: ştreangul sau riscul de a muri otrăvită.

— Pun pariu că ai fost cel mai bun degustător pe care l-au avut! a zis tata.

— Ce oribil să spui aşa ceva! l-a certat Perl. Dacă ar fi fost otrăvită?

— Noi, cei din familia Liana, avem un simţ olfactiv şi al mirosului foarte bine dezvoltate. Fata e aici, în siguranţă, Perl. Dacă nu s-ar fi priceput să simtă otrăvurile, mă îndoiesc că ar fi rezistat atât.

— Nu e ca şi cum cineva ar fi încercat să-l otrăvească tot timpul pe comandant, am răspuns. De fapt, s-a întâmplat o singură dată.

Mâna lui Perl s-a îndreptat fulgerător spre gât.

— Pun pariu că a fost asasinul lui favorit cel care a încercat să-l ucidă. Ce creatură odioasă!

M-am uitat la ea fără să înţeleg.

— Ştii tu, spionul lui, Valek! Orice sitian ar muri de plăcere să-i vadă capul într-o suliţă. A ucis aproape întreaga familie regală. Nu a supravieţuit decât un nepot. Fără Valek, uzurpatorul ăla nu ar fi ajuns niciodată la putere şi nu ar fi stricat buna relaţie a Sitiei cu Ixia. Şi bieţii copii nordici cu puteri magice; măcelăriţi în faşă!

În timp ce mama se cutremura de revoltă, eu rămăsesem cu gura căscată. Am căutat cu degetele lănţişorul din jurul gâtului şi am găsit pandantivul în formă de fluture pe care

Valek îl cioplise pentru mine. L-am strâns între degete. Bănuiesc că nu aveam să le povestesc despre relaţia mea cu el. De asemenea, am decis să nu le dezvălui nici politica aceea a comandantului cu privire la ixienii cu puteri magice. Nu era vorba de nimic la fel de înfiorător ca uciderea pruncilor, însă rezultatul era, de obicei, moartea celui în cauză. Valek nu fusese tocmai de acord cu această politică, însă nu ar fi îndrăznit să încalce un ordin dat de comandant. Poate că, în timp, Valek avea să-l ajute pe comandant să vadă beneficiile în a avea magicieni printre oamenii apropiaţi.

— Valek nu este o persoană atât de oribilă pe cât credeţi, am zis, încercând să-i îndrept reputaţia. A fost un personaj cheie în dezvăluirea planurilor lui Brazell şi ale lui Mogkan. De fapt, el a ajutat la stoparea lor.

Voiam să adaug „şi mi-a salvat viaţa de două ori”, dar cele două grimase de dezgust de pe chipurile părinţilor mei m-au făcut să mă opresc.

Cam aici se opreau eforturile mele. Valek era duşmanul Sitiei şi aveam nevoie de mai mult decât simple cuvinte ca să-i confer o altă imagine. Nu-mi puteam blama părinţii. Când îl întâlnisem pentru prima dată pe Valek, mă temusem şi eu de reputaţia lui, neştiind că în spatele aparenţei dure se ascundeau loialitatea lui feroce, sentimentul de dreptate care-l conducea şi dorinţa de a se sacrifica pentru alţii.

Am mulţumit providenţei că exact în acel moment Nutty a dat buzna în cameră, legănându-mi rucsacul în mâini.

Esau i-a luat bagajul.

— Mulţumim, Nut! a zis el, trăgând-o de una dintre codiţe.

— Cu plăcere, Saw!

Fata l-a lovit pe tata uşor cu pumnul în stomac şi apoi s-a îndepărtat în paşi de dans cât mai departe, ferindu-se de mâinile tatei. Scoţând limba, Nutty a plecat ţopăind spre uşă.

— Data viitoare îţi dau eu ţie, Nut!

Râsul fetei a răsunat cu ecou.

— Poţi să-ncerci! a zis, dispărând.

— Dă-mi voie să te conduc în camera ta, mi-a propus Esau.

Pe când mă întorceam să-l urmez, Perl a spus:

— Yelena, aşteaptă! Spune-mi ce s-a ales de planurile lui Brazell!

— Au fost dejucate. Brazell se află în temniţa comandantului.

— Şi Reyad şi Mogkan?

— Sunt morţi, i-am răspuns eu, inspirând adânc.

Mă aşteptam să mă întrebe cine îi ucisese şi mă întrebam dacă i-aş fi putut destăinui rolul pe care îl îndeplinisem în cazul ambelor morţi.

Femeia însă a dat din cap, satisfăcută.

Locuinţa lui Esau şi a lui Perl avea două etaje, iar în loc de o scară care să le unească, Esau folosea ceea ce el numea lift. Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător. Ne aflam într-o cămăruţă de dimensiunile unui dulap. Două frânghii groase treceau prin nişte găuri în podea şi în tavan. Esau a tras de una dintre sfori, şi cămăruţa din lemn s-a ridicat. Mi-am aşezat mâna pe perete, dar mişcarea era lentă. În cele din urmă, am urcat la cel de-al doilea etaj.

Esau şi-a băgat capul în lift când a văzut că nu ieşeam.

— Îţi place? a întrebat el.

— E grozav!

— Este una dintre invenţiile mele. Scripeţii sunt secretul, a explicat el. Nu ai să mai găseşti multe lifturi ca acesta în domeniul Zaltana. Celelalte sunt lente, dar am vândut o grămadă la târg.

— Perl îşi vinde şi ea parfumurile la târg? am întrebat, pe când păşeam pe palier.

— Da. Majoritatea zaltanailor fie vând, fie fac schimburi în târgul din Illiais. E deschis tot anul. Invenţiile mele şi parfumurile lui Perl ne-au asigurat o mare parte a traiului, mi-a explicat Esau în vreme ce traversam coridorul. Zaltanaii merg la târg când avem suficiente mărfuri sau

când aşteaptă vreo comandă specială. Nu suntem singurii care vând acolo, aşa că, dacă vrem ceva, mergem şi cumpărăm. Din păcate, în junglă nu se găsesc toate lucrurile de care avem nevoie, precum sticluţele care îi sunt necesare mamei tale şi mecanismele pentru fotoliile mele.

— Tot tu ai făcut şi mobilierul din sfoară?

— Da. Doar că nu e sfoară. Sunt liane.

Când a văzut că nu înţelegeam, Esau mi-a explicat:

— Liane din junglă.

— O...

— Lianele ne dau mereu bătăi de cap. Probabil că de asta şi familia noastră se numeşte astfel, a zis Esau, zâmbind larg. Cresc pretutindeni şi pot doborî copaci. Trebuie să le tundem sau să le tăiem. Într-o zi, în loc să le ard, am luat câteva acasă şi am încercat să le folosesc cumva.

Esau a tras o perdea din bumbac ce acoperea o intrare în partea dreaptă a coridorului, apoi mi-a făcut semn să intru înaintea lui într-o cameră.

— Lianele se întăresc foarte tare când se usucă. Atât timp cât sunt pliabile, se pot modela în aproape orice formă.

La început, am crezut că intrasem într-un soi de debara. Aerul era uşor închis, iar pereţii erau căptuşiţi cu rafturi pline cu vase din sticlă de toate mărimile. Sticlele erau umplute cu substanţe de culori diferite. Luându-mi ochii de la colecţia colorată, am văzut un pat mic şi un birou din lemn făcute din liane.

Esau şi-a plecat capul şi şi-a trecut o mână înverzită prin păr.

— Iartă-mă, am folosit camera asta ca să-mi depozitez mostrele. Dar am curăţat patul şi biroul în dimineaţa aceasta, a explicat el, arătând spre un birou din hicori înghesuit într-un colţ.

— Este în regulă, am zis, încercând cu dificultate să-mi ascund dezamăgirea.

Sperasem că acea cameră avea să mă ajute să-mi

amintesc ceva, orice, legat de viaţa mea de dinainte de a mă trezi în orfelinatul lui Brazell. Mi-am aşezat rucsacul pe pat şi am întrebat:

— Ce alte camere se mai află aici sus?

— Dormitorul nostru şi atelierul meu. Haide să-ţi arăt!

Am păşit mai departe pe coridor. Pe partea stângă se afla o altă intrare acoperită de o perdea, ce ducea spre dormitorul matrimonial. Camera aceasta avea un pat mare, acoperit de o pătură cu flori violete, două noptiere şi rafturi cu cărţi, în loc de sticluţe.

Esau a arătat spre tavanul făcut din piei de animale întinse pe ramuri.

— Le-am uns cu ulei, aşa că apa alunecă, a explicat el. Aici nu ajunge strop de apă, dar se face foarte cald.

Atârnând din centrul tavanului se afla un lampadar mare, în formă de floare, făcut din scânduri. Nişte sfori înconjurau baza, încrucişându-se pe tavan şi coborând de-a lungul pereţilor.

— Aia ce mai este? am întrebat.

Esau a zâmbit.

— Încă o invenţie. Scripeţii şi nişte greutăţi fac floarea să se rotească – astfel camera se răcoreşte.

Am ieşit în hol. Vizavi de dormitorul lui Esau era un alt dormitor. Un pat simplu, un dulap şi o noptieră se vedeau frumos orânduite înăuntru. Nu se zărea nici urmă de decoraţiuni, invenţii sau alte obiecte personale ale ocupantului.

— Leif stă o mare parte a anului în Cetatea Magicianului, a zis Esau.

Am continuat să păşim pe holul care se termina cu o cameră spaţioasă. Am zâmbit în timp ce priveam de jur împrejur. Atelierul lui Esau era plin de plante, vase, grămezi de frunze şi unelte. Rafturile gemeau sub greutatea atâtor borcane pline cu obiecte ciudate şi diverse lichide. Părea imposibil să intri fără să-ţi juleşti picioarele. Dezordinea îmi amintea de biroul şi de apartamentul lui Valek. Pe când Valek avea cărţi, hârtii şi pietre aruncate pretutindeni, Esau invitase jungla să

locuiască împreună cu el.

Am rămas în pragul uşii pentru o clipă.

— Intră, intră!

Esau a trecut pe lângă mine.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Am înaintat uşor spre el.

— Ce faci aici?

— Una şi-alta, a zis tata, cotrobăind într-un teanc de hârtii de pe masă. Îmi place să colecţionez mostre din junglă şi să văd ce pot să inventez. Am găsit nişte plante medicinale. Plante bune de mâncat. Flori pentru mama ta. Aha! a exclamat şi a ridicat un caiet alb. Uite!

Am luat caietul, dar atenţia mea era îndreptată spre odaie, căutând cu privirea un lucru familiar. Cuvintele „mama ta" stârniseră sentimentul de îndoială care mă cotropise de când ajunsesem pe domeniul Zaltana. În cele din urmă, i-am pus lui Esau aceeaşi întrebare ca şi lui Perl:

— De unde ştii că sunt fiica ta? Pari aşa de sigur.

Esau a zâmbit.

— Uită-te în caietul ăla!

Am deschis coperta. Pe prima pagină se afla un desen în cărbune al unui bebeluş.

— Mergi mai departe!

Pe următoare pagină se afla imaginea unui copil mic. Pe măsură ce întorceam paginile, fata creştea, transformându-se, dintr-o fetiţă, într-o adolescentă şi într-o persoană pe care o recunoşteam. Eram eu. Un nod dureros mi-a oprit respiraţia în gâtlej. Tata mă iubise chiar şi atunci când nu fusesem lângă el, iar eu nu-mi aminteam nici cel mai detaliu legat de viaţa mea aici. Imaginile înfăţişau copilăria mea aşa cum ar fi trebuit să fie, alături de Esau şi de Perl.

— E amuzant să răsfoieşti caietul cu viteză. Te poţi vedea crescând douăzeci de ani în doar câteva secunde.

Esau mi-a luat caietul din mâini şi l-a deschis.

— Vezi? Aşa ştiu că eşti a mea. Te-am desenat în fiecare an de când te-ai născut, chiar şi după ce ai dispărut.

Bărbatul a deschis caietul la ultima pagină şi a studiat

portretul de acolo.

— Nu am greşit cu mult. Nu e perfect, dar acum, că te-am văzut, pot să corectez portretul.

Esau şi-a lovit pieptul uşor cu caietul.

— La început, după dispariţia ta, mama ta obişnuia să ia carnetul ăsta cu ea pretutindeni şi să se uite la imagini tot timpul. De la un moment dat, nu l-a mai luat, dar după câţiva ani m-a văzut desenând alt portret şi mi-a cerut să distrug caietul.

Esau mi l-a întins.

— I-am spus că nu-l va mai vedea niciodată şi, din câte ştiu eu, nici nu i-a mai ieşit în cale. Aşa că ar fi mai bine să nu-i suflăm nicio vorbă despre el, bine?

— Sigur, i-am confirmat şi am început să mă uit cu atenţie la fiecare pagină. E minunat!

Toate îndoielile cu privire la originile mele au dispărut pe măsură ce observam detaliile pe care tata se străduise să le adauge portretelor. În acel moment, am ştiut că făceam parte din clanul Zaltana. Trupul meu s-a relaxat, uşurat. Am jurat că aveam să încerc din răsputeri să construiesc o relaţie cu părinţii mei. Leif, însă, era altă mâncare de peşte.

— Ar trebui să-i arăţi schiţele lui Leif, am zis, dându-i carnetul lui Esau. Poate atunci va crede că sunt sora lui.

— Nu-ţi face griji din cauza lui Leif. El nu are nevoie de o imagine. Ştie cine eşti. Doar că l-a afectat şocul sosirii tale neaşteptate. I-a fost greu să-ţi accepte dispariţia.

— Mda, uitasem că am avut o viaţă aşa de uşoară în nord!

Esau a făcut o grimasă, iar eu mi-am regretat sarcasmul.

— Leif a fost cu tine în ziua în care ai fost răpită, a zis şoptit bărbatul. Îl rugaseşi cu cerul şi cu pământul să te ia cu el în junglă. Avea opt ani. Ai zice că era prea mic, dar copiii din clanul Zaltana sunt obişnuiţi să supravieţuiască în junglă de îndată ce învaţă să meargă. Nutty se căţăra în copaci înainte să facă primii paşi – o înnebunea pe sora mea.

Esau s-a aşezat într-unul dintre scaunele din liane şi

oboseala a părut să i se aştearnă pe chip ca un strat de praf.

— Când Leif s-a întors acasă fără tine, nu ne-am îngrijorat foarte tare. Întotdeauna reuşeam să găsim un copil pierdut în decurs de o oră sau două. Totuşi, jungla illiaisă nu este chiar atât de mare. Prădătorii nu sunt foarte activi pe timpul zilei, iar noaptea avem noi câteva trucuri ca să-i ţinem departe de ferma noastră. Am început să ne facem din ce în ce mai multe griji abia când ziua se apropia de final, iar noi nu reuşiserăm încă să te găsim. Dispăruseşi fără urmă, şi toată lumea credea că fuseseşi prinsă de un şarpe-colier sau de vreun leopard-de-copac.

— Şarpe-colier?

Esau a zâmbit, şi o lucire apreciativă i-a aprins ochii.

— Este un prădător colorat în verde şi maro, care trăieşte în copaci. Uneori ajunge la cincisprezece metri, îşi încolăceşte trupul în jurul ramurilor şi se camuflează. Când i se apropie prada, el se strânge în jurul gâtului victimei.

Esau a demonstrat cu mâinile.

— Apoi înghite trupul întreg şi se hrăneşte cu rămăşiţe săptămâni întregi.

— Nu e foarte plăcut.

— Nu, şi e imposibil să vezi ce se află în interiorul şarpelui dacă nu-l omori. Ascunzişurile lor sunt prea dense pentru săgeţile noastre, iar să te apropii de locul lui înseamnă sinucidere curată. La fel e şi cu leopardul-de-copac. Felina îşi trage victima în vizuină, şi nici de acest loc nu te poţi apropia. În cele din urmă, doar Leif a mai fost convins că eşti în viaţă. El a crezut că te ascunzi în junglă, jucându-te. În timp ce noi te jeleam, Leif a continuat să te caute în fiecare zi.

— Şi când s-a oprit? am întrebat.

— Ieri.

4

NU ERA DE MIRARE CĂ LEIF se manifesta aşa de mânios. Îşi petrecuse paisprezece ani căutându-mă, iar eu nu avusesem bunul-simţ să-l las să mă găsească. Doar el mai crezuse că eram încă în viaţă. Îmi regretam fiecare gând aspru pe care îl avusesem în legătură cu el. Asta până când fratele meu a apărut în pragul uşii atelierului lui Esau.

— Tată, a zis Leif, ignorându-mă. Spune-i fetei ăleia că, dacă vrea să ajungă la Citadelă, eu plec în două ore.

— De ce aşa de curând? a întrebat Esau. Trebuie să fii acolo abia peste două săptămâni!

— Prim-magicianul i-a trimis un mesaj lui Bavol. S-a întâmplat ceva. E nevoie de mine imediat.

Pieptul lui Leif a părut să se umfle de importanţă. Eu mi-am stăpânit dorinţa de a-l împunge în plexul solar şi de a-l mai scutura puţin de egoul nesuferit.

Imediat ce Leif s-a întors pe călcâie şi a plecat, l-am întrebat pe Esau:

— Mai pleacă cineva spre Citadelă în următoarele câteva săptămâni?

Tata a clătinat din cap.

— E un drum lung, de multe zile. Iar majoritatea zaltanailor preferă jungla.

— Nu Bavol Cacao este consilierul nostru la Citadelă? Nu trebuie să fie şi el acolo?

Irys îmi explicase că din Consiliu făceau parte patru maeştri magicieni şi câte un reprezentant al celor unsprezece clanuri. Împreună, conduceau ţinuturile din sud.

— Nu. Consiliul se dizolvă în anotimpul cald.

— O...

Era greu de crezut că anotimpul cald abia începea.

Pornind din Ixia în timpul sezonului rece, întregul ţinut de sud mi se păruse de-a dreptul toropitor.

— Îmi poţi da indicaţii de drum? am întrebat.

— Yelena, ai fi mai în siguranţă să călătoreşti cu Leif. Haide, să facem bagajele... Două ore nu înseamnă...

Esau s-a oprit şi şi-a aruncat privirea spre mine.

— Nu ai decât rucsacul acela?

— Şi arcul.

— Atunci ai nevoie de nişte provizii.

Esau a început să caute prin odaie.

— Nu...

Mi-am înghiţit cuvintele când tata mi-a întins o carte. Era albă, la fel ca şi carnetul de schiţe, dar înăuntru erau desenate nişte plante şi copaci, iar, dedesubt, fiecare imagine avea o descriere.

— Ce este asta? am întrebat.

— Un ghid. Plănuiam să te învăţ din nou cum să supravieţuieşti în junglă, dar ghidul acesta îţi va fi suficient momentan.

Am găsit o pagină cu ilustraţia unei frunze ovale. Instrucţiunile de dedesubt explicau cum, fierbând frunza de tilipi, se obţinea o licoare ce reducea febra.

Mai departe, Esau mi-a dat un set de boluri mici şi nişte instrumente bizare.

— Ghidul nu îţi va fi de folos fără echipamentul potrivit. Hai să o găsim pe mama ta!

Tata s-a oprit şi a oftat.

— Nu va fi deloc bucuroasă.

Esau avea dreptate. Am găsit-o pe mama lucrând la distilerie şi burzuluindu-se la Leif.

— Nu e vina mea, a zis Leif. Dacă vrei chiar aşa de tare să rămână, de ce nu o duci chiar tu la Citadelă? A, ştiu – pentru că nu ai mai coborât cu prea scumpele-ţi picioare în junglă de peste paisprezece ani!

Perl s-a întors spre Leif, ţinând strâns o sticlă cu parfum, hotărâtă să arunce obiectul. Băiatul s-a dat înapoi. Când ne-a văzut pe mine şi pe Esau stând în pragul uşii, Perl a continuat să umple vasul.

— Spune-i fetei ăleia că ne vedem la baza scării de palmier peste două ore, i-a zis Leif lui Esau. Dacă nu e acolo, o să plec fără ea.

Când Leif a ieşit din cameră, liniştea a părut să umple aerul.

— O să aveţi nevoie de mâncare, a zis tata, retrăgându-se în bucătărie.

Mama s-a apropiat de mine, ciocnind sticluţele.

— Uite, a spus ea. Două sticle cu *Billardiera scandens* pentru Irys şi una de *Lavandă* pentru tine.

— *Lavandă?*

— Îţi plăcea la nebunie când aveai cinci ani, aşa că mi-am spus că merită să încerc. Putem experimenta mai târziu până vom găsi altceva care să-ţi fie pe plac.

Am scos dopul şi am mirosit. Nici de data aceasta nu mi-am adus aminte de viaţa mea acolo, în schimb, mi-am amintit de momentul în care mă ascunsesem sub biroul lui Valek. Căutasem reţeta pentru antidotul împotriva pulberii-de-fluturi, aşa-zisa otravă din corpul meu, metoda pe care Valek o folosise ca să-mi zădărnicească eforturile de a evada. Crezând că aveam nevoie de o doză zilnică de antidot pentru a rămâne în viaţă, hotărâsem că aveam să găsesc leacul. Valek se întorsese devreme şi mă descoperise pentru că folosisem un săpun cu lavandă. Încă era aroma mea preferată.

— E perfect, i-am zis lui Perl. Mulţumesc!

În ochii lui Perl s-a aprins brusc teama. Femeia şi-a strâns buzele şi şi-a împreunat mâinile. Inspirând adânc, a zis:

— Vin cu voi. Esau, unde îmi este rucsacul? l-a întrebat ea, pe când tata se întorcea cu braţele pline de mâncare.

— Sus, în dormitorul nostru, a răspuns el.

Femeia a trecut în grabă pe lângă Esau, care, deşi poate surprins de decizia ei bruscă, nu a reacţionat în niciun fel. Am aşezat în rucsac pâinea şi fructele pe care le adusese tata şi am învelit sticlele cu parfum în mantie. Pe parcursul călătoriei spre sud, mantia mea se dovedise a fi prea călduroasă pentru a o putea purta, dar îmi ţinuse loc de

pernă când înnoptaserăm pe lângă drum.

— Mâncarea nu îţi va ajunge cine ştie ce şi probabil că vei avea nevoie de haine cât timp sunteţi la Citadelă, a zis Esau. Ai bani la tine?

Am cotrobăit în rucsac. Încă mi se părea ciudat să am nevoie de bani pentru mâncare şi pentru haine. În nord, primisem toate cele necesare. Am scos punguţa cu monede de aur, ixiene, pe care mi-o dăduse Valek înainte să ne despărţim.

I-am arătat una lui Esau şi l-am întrebat:

— Este bună?

— Ascunde-o!

Esau mi-a închis mâna peste monedă.

— Nu mai lăsa pe nimeni să le vadă. Când ajungi la Citadelă, roag-o pe Irys să le schimbe în bani sitieni.

— De ce?

— Ai putea trece drept nordică.

— Dar eu sunt...

— Nu eşti. Majoritatea celor din sud sunt suspicioşi în ceea ce îi priveşte pe ixieni, chiar şi pe refugiaţii politici. Faci parte din clanul Zaltana. Să ţii minte mereu asta!

Zaltana. Am spus numele de câteva ori în minte, întrebându-mă dacă repetiţia în sine avea să mă şi facă o membră a clanului. Cumva, bănuiam că nu avea să fie aşa de simplu.

Esau a păşit spre un birou şi a căutat prin sertare. Eu am ascuns banii de la Valek. Rucsacul meu era burduşit cu mâncarea şi cu instrumentele de la tata, aşa că am încercat să organizez lucrurile. Oare aveam nevoie de frânghie şi de cârlig? Sau de uniforma mea nordică? Deşi speram să nu fie nevoie de ele, nu mă puteam despărţi încă de aceste obiecte.

Dinspre birou s-a auzit un clinchet metalic, iar Esau s-a întors cu un pumn de monede din argint.

— Asta e tot ce am putut găsi, dar ar trebui să-ţi ajungă până la Citadelă. Acum, du-te sus şi ia-ţi la revedere de la mama ta! Se face târziu.

— Nu vine cu noi?

— Nu. O să o găseşti şezând pe pat.

Esau a rostit cuvintele cu un amestec de resemnare şi de acceptare.

M-am gândit la cuvintele lui în timp ce trăgeam de scripeţii liftului. Pe mama am găsit-o ghemuită pe cuvertura patului din camera ei. Trupul lui Perl se cutremura în timp ce lacrimile îi udau perna.

— Data viitoare, a suspinat ea. Data viitoare mă duc cu Leif la Citadelă. Data viitoare.

— Mi-ar plăcea, am zis.

Aducându-mi aminte de comentariul lui Leif, am adăugat:

— O să mă întorc acasă şi ne vom vedea cât de repede pot.

— Data viitoare. Data viitoare chiar o fac.

Decizând să amâne călătoria spre Cetatea Magicianului, Perl s-a calmat. În cele din urmă, s-a relaxat şi s-a ridicat, netezindu-şi rochia şi ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

— Data viitoare vei sta mai mult cu noi.

Sunase ca un ordin.

— Da, Per... mamă.

Grija i-a pierit de pe chip, lăsându-i frumuseţea să strălucească. Femeia m-a îmbrăţişat strâns şi a şoptit:

— Nu vreau să te pierd din nou. Ai mare grijă!

— O să am, am spus, fără a încerca să o păcălesc.

Unele obiceiuri căpătate de nevoie nu puteau fi uşor schimbate.

Nu existau decât câteva ieşiri spre junglă. Fiecare ieşire era numită după familia a cărei locuinţă se afla în apropiere. Aşa am ajuns în dreptul camerei ce conţinea scara de palmier. Tocmai ce-mi treceam un picior peste prima treaptă, când am auzit vocea lui Nutty. Îmi luasem deja la revedere de la părinţii mei şi de la Bavol Cacao, dar nu o găsisem pe Nutty nicăieri.

— Yelena, aşteaptă! a zis Nutty.

M-am oprit, ridicându-mi privirea la timp ca să o văd ţopăind în cameră. Fata ţinea în pumn un mănunchi de

pânză colorată.

— Am făcut astea... a zis fata, trăgându-şi răsuflarea, pentru tine.

Fusta galben-deschis – ştearsă, după standardele clanului Zaltana – era împodobită cu flori mici de piciorul-cocoşului, iar cămaşa era de un roşu-coral orbitor. M-am uitat cu suspiciune la fustă, iar Nutty a început să râdă.

— Uite! a spus ea, trăgând de fustă. Arată a fustă, dar de fapt sunt pantaloni. O să mori de cald în pantalonii ăia negri când vei traversa câmpiile.

Fata a întins talia fustei spre mine, ca şi cum mi-ar fi măsurat înălţimea.

— În plus, aşa nu vei atrage prea multe priviri.

— Eşti deşteaptă, am zis, zâmbind.

— Îţi place?

— Îmi place.

Nutty părea mulţumită de ea însăşi.

— Ştiam eu!

— Poţi să-mi mai faci? Poate le trimiţi prin Bavol, când vine şi el.

— Sigur.

Mi-am scos rucsacul şi am căutat nişte bani.

— Cât vrei?

Nutty a clătinat din cap.

— Când ajungi la târgul din Illiais, cumpără nişte pânză de la standul lui Fern. Apoi spune-i să mi le trimită. O să am nevoie de doi metri şi jumătate pentru fiecare set de haine. O să fac câte vrei.

— Dar cum te plătesc pentru efortul tău?

Codiţele fetei s-au legănat pe când dădea iar din cap, în semn că nu.

— Zaltanaii nu le iau bani celor din neamul lor. Deşi...

Ochii ei căprui au sclipit.

— Dacă te întreabă careva cine ţi-a făcut hainele, să-i pomeneşti numele meu.

— Aşa am să fac. Mulţumesc!

Mi-am împachetat noua garderobă şi am îndesat-o în rucsac, apoi Nutty m-a îmbrăţişat, luându-şi la revedere.

Căldura corpului ei a rămas cu mine pe când coboram pe scară şi a rezistat până la prima replică glacială a lui Leif.

Băiatul mă aştepta în junglă. Leif se schimbase în haine de călătorie: o tunică din bumbac cafenie, pantaloni maro-închis şi cizme. Ducea în spate un rucsac mare din piele, iar de la cureaua groasă îi atârna o macetă.

— Ţine pasul cu mine sau te las în urmă, a zis el, privind pe deasupra mea.

Întorcându-şi spatele lat spre mine, Leif a pornit la drum în pas alert. Ştiam că în scurt timp aveam să mă satur să mă tot uit la spatele lui, dar, momentan, ritmul era binevenit pentru picioarele mele amorţite.

Fără să mai schimbăm vreun cuvânt, am păşit pe o cărare îngustă, traversând jungla. În curând, cămaşa îmi era udă de sudoare, iar eu îmi aruncam când şi când privirea spre vârfurile copacilor, pândind vreun şarpe-colier. Am decis să studiez ghidul lui Esau când aveam timp. Mai multe păsări cântau şi fluierau, iar strigăte de animale răsunau printre arborii înfrunziţi. Voiam să ştiu cum se numesc creaturile, dar bănuiam că Leif mi-ar fi ignorat întrebarea. Fratele meu s-a oprit o singură dată, ca să-şi scoată maceta de la brâu. Fără să mă gândesc ce fac, mi-am tras arcul. Pufnind batjocoritor, Leif a tăiat un vlăstar.

— Un ficus agăţător, a pufnit el peste umăr.

Nu am răspuns. Ar fi trebuit să mă simt onorată că alesese, în cele din urmă, să-mi vorbească?

Leif nu a mai aşteptat replica mea.

— E un parazit. Ficusul agăţător se foloseşte de alţi copaci ca să ajungă la lumina soarelui. Odată ajuns acolo, creşte şi, în cele din urmă, sufocă şi omoară gazda.

Băiatul a tras crengile ficusului departe de copac.

— Un proces cu care sunt sigur că eşti familiarizată.

Leif a aruncat planta pe jos şi a pornit din nou. Nu îmi dăduse o lecţie despre viaţa din junglă, ci voise doar să mă tachineze. Visam să îi pun piedică folosind arcul. Ar fi fost un gest meschin şi răutăcios. Eram tentată, dar am ales să-

mi aşez toiagul în suportul lui.

Am ajuns la târgul din Illiais tocmai pe când soarele se pregătea să meargă la culcare. Adunarea de structuri din bambus avea acoperişuri din paie şi paravane din bambus în loc de ziduri. Unele „ziduri” fuseseră trase pentru a le permite cumpărătorilor să se plimbe în voie şi vântului să răcorească atmosfera. Leif şi cu mine coborâserăm panta, iar poteca se termina în dreptul târgului, care se afla într-o poiană, la marginea junglei. Peisajul nu mai era dominat de copacii imenşi din pădurea tropicală. Dincolo de poiană, puteam vedea o întindere împădurită ce semăna cu Pădurea Şerpilor din Ixia.

— Vom înnopta aici şi vom pleca în zori, a zis Leif înainte de a se îndrepta spre una dintre tarabe.

Crezusem că, odată cu venirea nopţii, piaţa avea să se închidă. În schimb, foarte multe torţe erau încă aprinse, iar tranzacţiile continuau nestingherite. Vocile celor care se tocmeau se puteau auzi prin vuietul general produs de cei o sută şi ceva de clienţi care vorbeau, îşi strigau copiii şi alergau de la o tejghea la alta, cărând pachete. Unii cumpărători purtau hainele cunoscute ale zaltanailor, dar am văzut şi câţiva îmbrăcaţi în pantalonii strâmţi verzi şi tunicile celor din clanul Cowan, care locuiau în pădure. În timpul călătoriei noastre dinspre Ixia, Irys mă învăţase să recunosc diferitele clanuri după îmbrăcăminte. Am văzut şi câteva femei care purtau pantalonii lucioşi din mătase, bluzele decorate cu mărgele şi voalurile translucide ale celor din clanul Jewlrose. Bărbaţii din acelaşi clan purtau mărgele şi bijuterii chiar şi pe tunicile lor lungi ce atârnau până la genunchii pantalonilor. Când Irys îmi explicase obiceiul clanului ei, îmi fusese tare greu să mi-o pot imagina purtând altceva decât cămaşa simplă din in, pantalonii şi cureaua latră pe care le îmbrăca întotdeauna.

Am hoinărit prin târg, minunându-mă de varietatea de bunuri puse la vânzare. Lucrurile utile, precum alimentele şi îmbrăcămintea, stăteau lângă bijuterii şi obiecte artizanale. Torţele emanau un miros puternic de pin, dar nu mi-a trebuit mult să simt aroma cărnii fripte, aşa că am

urmat dâra de miros îmbietor până la o groapă cu foc. Un bărbat înalt, acoperit de transpiraţie, învârtea carnea ce sfârâia în flăcări. Şorţul lui alb era pătat de funingine. Am cumpărat o friptură aburindă de vită, pentru a o mânca imediat, şi nişte pastramă afumată pentru mai târziu.

Încercând să ignor privirile duşmănoase ale celorlalţi cumpărători, am căutat taraba lui Fern, jurând să-mi pun hainele de la Nutty imediat ce găseam un loc mai ferit. În curând, am dat cu ochii de o tejghea acoperită cu suluri de pânză care mi-a atras atenţia. Pe când mă uitam la modele, o femeie măruntă şi brunetă, cu ochii mari, a ieşit din spatele tarabei.

— Pot să te ajut? a întrebat ea.

— Eşti Fern?

Ochii femeii s-au holbat pe când ea dădea din cap, alarmată.

— M-a trimis Nutty Zaltana. Ai şi pânză într-o singură culoare?

Fern a tras de sub tejghea sulurile de pânză şi le-a aşezat pe masă. Am asortat împreună culorile şi modelele pentru trei seturi de îmbrăcăminte.

— Eşti sigură că nu vrei modelul ăsta illiais? a zis Fern, ridicând un sul cu un material de un roz ţipător, împodobit cu petice de galben şi cu flori. Culorile simple sunt de obicei purtate de bărbaţii zaltanai. Modelul acesta este foarte îndrăgit de fete.

Am clătinat din cap. Tocmai pe când mă pregăteam să-i plătesc pânza, am văzut un material care se potrivea cu nuanţele pădurii.

— Vreau şi din acesta, am zis, arătând sulul de pânză verde.

Când am achitat, i-am spus femeii să îi trimită restul cumpărăturilor lui Nutty, păstrând materialul verde.

— Cine să-i spun că a trimis marfa? a întrebat Fern, cu pana deasupra pergamentului.

— Vara ei, Yelena.

Pana i-a îngheţat în aer.

— O, vai... a spus. Tu eşti fetiţa pierdută din clanul

Zaltana?

I-am zâmbit cu lehamite.

— Nu am fost pierdută şi nici nu mai sunt o fetiţă.

Plimbându-mă pe lângă alte câteva tejghele, m-am oprit la o masă pe care erau expuse statuete ale animalelor din junglă. Statuetele erau făcute din pietre multicolore, lipite. Am ales un valmur alb cu negru şi l-am cumpărat pentru Valek. Fără să ştiu prea bine cum aveam să i-l trimit, am înfăşurat darul în noua pânză verde.

În curând, focurile de tabără au început să se aprindă în spatele pieţei. Negoţul a încetinit, pe când proprietarii tarabelor coborau paravanele de bambus şi închideau tejghelele. Clienţii fie se îndreptau spre pădurea din apropiere, fie spre taberele lor. L-am văzut pe Leif lângă unul dintre focuri. Avea în poală un castron şi vorbea cu trei tineri zaltanai, aşezaţi lângă el. Prin aerul dănţuitor de deasupra flăcărilor l-am văzut pe Leif zâmbind. Toată figura îi era schimbată în acel moment. Liniile dure de pe fruntea lui erau netede, iar obrajii ridicaţi îi înveseleau chipul serios şi maxilarul pătrăţos. Arăta cu zece ani mai tânăr. Aducându-mi aminte ce aflasem de la Esau, că Leif avea opt ani când fusesem răpită, mi-am dat seama că fratele meu era cu doar doi ani mai mare decât mine. Avea douăzeci şi doi de ani, în loc de treizeci, cum crezusem iniţial.

Fără să stau prea mult pe gânduri, am dat să mă apropii, dar, într-o clipită, veselia de pe chipul lui Leif a dispărut şi s-a încruntat cu atâta îndârjire, încât m-am oprit locului. Unde aveam să dorm în noaptea aceea?

Cineva mi-a atins umărul. M-am întors.

— Eşti bine-venită să stai la focul meu, a zis Fern, arătând spre o vâlvătaie mică din spatele tarabei ei.

— Eşti sigură? Aş putea fi un spion din Ixia, am zis, încercând să fac o glumă, însă cuvintele mi-au răsunat mai aspru decât îmi dorisem.

— Atunci îi poţi spune comandantului tău că pânza mea e cea mai frumoasă dintre toate. Şi că, dacă îşi doreşte o

uniformă nouă, cu model ixian, n-are decât să-mi trimită o comandă.

Am râs imaginându-mi-l pe impecabilul comandant Ambrose înveşmântat în flori roz şi galbene, ţipătoare.

Îl aşteptam pe Leif, în vreme ce primele raze de soare atingeau acoperişurile de paie ale pieţei. Fern fusese o gazdă primitoare; împărţise cina cu mine şi îmi arătase unde mă puteam schimba liniştită. Se părea că Nutty era cea mai fidelă clientă a ei, făcându-le haine tuturor zaltanailor. Mă tot foiam, aşteptând în aerul cald al dimineţii şi încercând să mă obişnuiesc cu materialul în plus din jurul picioarelor. Tivul acoperea doar uşor marginea ghetelor mele din piele moale. Fern mă asigurase că ghetele aveau să pară mai la locul lor îndată ce ajungeam la Citadelă. Doar clanurile din pădure şi din junglă preferau să simtă noroiul între degete.

În cele din urmă, Leif a apărut. Refuzând să mă bage în seamă, a pornit imediat pe o potecă din pădure. După câteva ore, mă plictisisem să-l urmez în linişte. Mi-am tras arcul şi am început să execut o serie de blocaje şi de lovituri pe când mergeam. M-am concentrat la senzaţia lemnului în mâinile mele, străduindu-mă să devin conştientă de tot ce era în jurul meu, aşa cum susţinea Irys că puteam să accesez sursa de magie.

Ca să exersez controlul magiei, mi-am proiectat conştiinţa în lumea de afară. La început, m-am lovit de un zid rece. Nedumerită, m-am retras, până ce mi-am dat seama că bariera era mintea lui Leif; închisă şi neclintită. Nu ar fi trebuit să mă mire.

Ocolindu-i prezenţa, am căutat în calmul pădurii ce ne înconjura. M-am strecurat alături de o veveriţă aflată în căutare de alune. Am îngheţat pe loc cu un căprior, auzind sunetul paşilor. Mintea mea atingea creaturi noi pe măsură ce înaintam. Treptat, mi-am proiectat conştiinţa din ce în ce mai departe, voind să văd cât de departe puteam ajunge. Puteam simţi încă în spatele meu oamenii din târgul aflat deja la vreo şapte kilometri depărtare.

Entuziasmată, am continuat, căutând un oraş. La început, nu am întâlnit decât animale, dar, tocmai când eram pe cale să mă retrag, mintea mea a atins un om.

Având grijă să nu încalc Codul de Etică, am lunecat pe suprafaţa minţii lui. Era un vânător ce-şi aştepta prada şi nu era singur. În jurul lui se aflau mulţi bărbaţi. Şedeau ascunşi pe vine în tufişurile alăturate potecii. Unul dintre ei era pe cal, cu arma ridicată pentru atac. Mă întrebam ce vânau. Curiozitatea m-a făcut să merg mai adânc în gândurile bărbatului. Atunci am văzut o imagine a prăzii lui şi am revenit brusc în propriul trup.

M-am oprit.

Pesemne că am icnit, pentru că Leif s-a întors spre mine.

— Ce faci? a întrebat el.

— Bărbaţi. În pădure.

— Bineînţeles. Pădurea e plină de vânat, a explicat el, ca şi cum vorbea cu o prostănacă.

— Nu sunt vânători. Aşteaptă să ne încolţească pe noi.

5

— O AMBUSCADĂ? NU FI RIDICOLĂ! a zis Leif.

Uimirea îi modula glasul.

— Nu mai eşti în Ixia.

— Atunci de ce ar sta nişte vânători aşa de aproape de cărare? am întrebat, ignorându-i tonul şi sperând că logica avea să aibă câştig de cauză.

— Păi animalele folosesc poteca din pădure. E mai uşor decât să te lupţi cu tufişurile.

Leif a dat să plece mai departe.

— Haide!

— Nu. Tu ne duci direct în capcană.

— Bine. Mă duc fără tine.

Când şi-a întors iar spatele, eu eram deja vânătă de furie.

— Crezi că mint? am mârâit printre dinţi.

— Nu. Cred că eşti suspicioasă pe orice şi pe oricine, exact ca un nordic.

Gura lui s-a răsucit ca şi cum ar fi vrut să scuipe.

— Crezi că sunt spion! m-am răstit la el, cuprinsă de frustrare. O să las garda jos. Proiectează-ţi singur mintea şi ai să vezi că nu mă aflu aici ca să spionez Sitia.

— Nu pot citi minţi. De fapt, niciun membru Zaltana nu e capabil de aşa ceva.

Am ignorat împunsătura.

— Nu poţi nici măcar să simţi cine sunt?

— Din punct de vedere fizic, eşti din clanul Zaltana. Dar doar pentru că Irys susţine că ai scăpat de încercările lui Mogkan de a-ţi şterge mintea nu înseamnă că acesta şi este adevărul, a zis Leif, îndreptându-şi un deget acuzator spre mine. Ai putea fi un pion, un trup gol umplut cu o gazdă nordică. Ce cale mai bună de a afla tot ce mişcă în sud?

— Ridicol!

— Ba nu! Te-ai dat de gol, a spus Leif încet, dar apăsat.

Apoi ochii lui s-au stins şi au părut să privească departe, spre altă lume.

— Simt dinspre tine loialitatea puternică şi dorul pentru Ixia. Miroşi a sânge, a durere şi a moarte. Furia, pasiunea şi focul zvâcnesc în jurul tău ca o aură.

Privirea lui a revenit asupra mea.

— Sora mea s-ar bucura de libertate şi ar fi mânată de ură pentru temnicerii ei. Ţi-ai pierdut sufletul în nord. Tu nu eşti sora mea. Ar fi fost mai bine să mori, decât să te întorci la noi necurată.

Am inspirat adânc, ca să-mi calmez furia ce ameninţa brusc să preia controlul asupra mea.

— Trezeşte-te, Leif! Ceea ce ai visat să găseşti în junglă nu se potriveşte cu realitatea. Nu mai sunt fata inocentă de şase ani. Am îndurat mai multe decât îţi poţi imagina tu şi am luptat din greu ca să-mi păstrez sufletul.

Am clătinat din cap. Nu aveam să îi dau explicaţii unui încăpăţânat nerod.

— Eu ştiu cine sunt. Poate că ar fi bine să-ţi reevaluezi aşteptările în legătură cu mine.

Am rămas neclintiţi pentru un moment, aruncându-ne priviri ucigătoare. În cele din urmă, am zis:

— Te îndrepţi spre o ambuscadă.

— Mă îndrept spre Citadelă. Vii?

Mi-am cântărit opţiunile. Dacă mă foloseam de cârlig şi de funie ca să mă caţăr în copaci, aş fi putut călători prin umbrarul pădurii şi să ocolesc ambuscada, rămânând totuşi aproape de potecă. Dar cum rămânea cu Leif, fratele meu ce se purta ca un duşman? El avea maceta. Ştia cum să o folosească într-o confruntare? Dacă era rănit? Ar fi fost doar vina lui. Eram frate şi soră doar printr-o legătură de sânge, iar eu, una, nu-mi imaginam că vom putea fi vreodată apropiaţi. Totuşi, regretul mă împungea în inimă. Esau şi Perl nu şi-ar fi dorit să-l vadă pe Leif rănit. Apoi, mi-am dat seama că Leif era magician. Oare era în stare să se apere cu magia lui? Am dat din cap. Nu ştiam suficiente

lucruri despre magie, ca să-mi imagina măcar ce se putea obţine cu ea.

— N-aş fi zis niciodată că nişte vânători pot speria aşa de uşor un nordic, a râs Leif pe când îşi continua drumul pe cărare.

Asta umplea paharul. Mi-am dat jos rucsacul şi am scos briceagul. Am făcut o tăietură mică în tivul exterior al noilor pantaloni şi mi-am aşezat suportul pentru coapsă în jurul piciorului. Mi-am desfăcut coada şi mi-am strâns părul într-un coc, folosind şperaclele mele. Echipată de luptă, mi-am trecut rucsacul peste un umăr şi am luat-o la fugă pe urmele lui Leif.

Pe când mă apropiam de el, tânărul a mârâit amuzat. Ţinându-mi arcul lung de un metru şi jumătate, mi-am introdus mintea în zona de luptă; de fapt, această zonă era o tehnică de concentrare ce-mi dădea voie să anticipez mişcările oponentului în timp ce luptam. De data asta, mi-am îndreptat toată atenţia spre cărarea dinaintea noastră.

Oamenii erau pe poziţii şi pregătiţi. Stăteau câte şase de fiecare parte a drumului. Mi-am dat seama imediat că ne-au auzit, dar că au preferat să mai aştepte. Voiau să ne înconjoare, atacând doar când aveam să ajungem în mijlocul grupului lor. Eu aveam alte planuri.

Chiar înainte de a păşi în centrul lor, mi-am aruncat rucsacul la pământ şi am strigat:

— Stai!

Leif s-a întors.

— Ce mai e?

— Mi se pare că am auzit nişte...

Un strigăt a umplut pădurea. Păsările au pornit ca din arcuri spre cer, fâlfâind din aripi. Oamenii au ieşit de pretutindeni, din tufişuri, ţinând săbii în mâini. Însă elementul-surpriză îmi aparţinea. Am azvârlit cât colo săbiile primilor doi bărbaţi care s-au năpustit spre mine şi i-am trântit la pământ lovindu-i tare cu arcul în tâmple.

Pe când al treilea bărbat apărea, am reuşit să-i retez fuga izbindu-l peste picioare. Alţi doi s-au repezit la mine. Am dat să-i atac, dar oamenii au sărit de o parte şi de alta

a drumului. Confuzia mea a durat până ce am simţit huruitul prin călcâiele ghetelor.

Am ridicat privirea şi am văzut un cal cu pieptul lat venind spre mine în goană pe potecă. Am sărit de pe cărare exact când un fulger de oţel a muşcat din braţul meu stâng. Furioasă, l-am atacat pe bărbatul cel mai apropiat, izbindu-l cu arcul peste nas. Sângele a început să ţâşnească, în vreme ce el ţipa de durere.

— Opriţi-o! a ordonat călăreţul.

L-am căutat pe Leif din priviri. Se afla în mijlocul drumului, înconjurat de patru bărbaţi înarmaţi. O privire şocată îi înăsprea chipul, însă părea nevătămat. Maceta zăcea la picioarele lui.

Depăşită numeric, aveam doar câteva secunde rămase să acţionez. Călăreţul îşi întorsese armăsarul, pregătindu-se să atace iar. Omul cu nasul spart zăcea la pământ. Mi-am aşezat un picior pe pieptul lui şi i-am apăsat gâtul cu capătul arcului.

— Opreşte-te, altfel îi frâng beregata! am strigat.

Tânărul a oprit calul, însă, pe când ceilalţi băteau în retragere, uitându-se şocaţi la mine, călăreţul a ridicat sabia în aer.

— Predă-te, altfel îţi ucid fratele! a zis el.

De unde ştia că Leif era fratele meu? M-am uitat la Leif, meditând. Vârful sabiei unuia dintre soldaţi se legăna la doar câţiva centimetri de inima lui. Frica scursese orice urmă de sânge de pe faţa fratelui meu. Aşa-i trebuia! Soldatul de sub picioarele mele a şuierat.

Am ridicat din umeri.

— S-ar părea că suntem în impas, i-am zis călăreţului.

— Într-adevăr.

Omul a făcut o pauză.

— Ce-ai zice să ne aşezăm şi să discutăm situaţia?

Tocmai mă pregăteam să-i răspund, când călăreţul a pocnit din degete. Am simţit mişcarea, dar, înainte să mă pot întoarce, am auzit un bufnet teribil, am simţit o durere insuportabilă în spatele capului, apoi nu am mai ştiut nimic.

Capul îmi zvâcnea de durere, ca şi cum cineva m-ar fi lovit cu două ciocane de o parte şi de alta a craniului. Am deschis ochii preţ de o secundă, dar i-am strâns iar. Nu vedeam decât pielea cafenie a unui animal ce se legăna. Apoi mi s-a făcut rău. În timp ce mă chinuiam să nu vomit, mi-am dat seama că fusesem agăţată cu capul în jos şi că mă mişcam. Am riscat să deschid iar ochii şi mi-am confirmat suspiciunile că fusesem aruncată pe spinarea unui cal. Am vomat.

— S-a trezit, a zis o voce bărbătească.

Slavă Domnului că armăsarul s-a oprit!

— Bun. Oprim şi aşezăm tabăra aici, a zis călăreţul.

Am simţit o apăsare puternică într-o parte, pe când mă rostogoleam la pământ. Când am atins solul am simţit cum durerea îmi străpunge trupul. Incapabilă să mă mişc, nu puteam decât să sper că nu aveam ceva rupt.

Pe măsură ce ziua se apropia de final, am auzit foşnetul oamenilor care lucrau. Când am încercat să îmi găsesc o poziţie mai comodă, am început să simt panică. Nu mă puteam mişca prea bine. Apoi am recunoscut sunetul îngrozitor al cătuşelor prinse de încheieturile şi de gleznele mele. Când m-am uitat mai bine, am observat un lanţ lung de treizeci de centimetri atârnând între cătuşele de la mâini. M-am abţinut din greu să nu ţip şi să nu mă agit în lanţuri. Am inspirat adânc de câteva ori şi mi-am calmat bătăile repezi ale inimii şi mintea disperată.

M-am uitat cu atenţie la trupul meu. În afară de câteva vânătăi, nu simţeam niciun os rupt, deşi braţul stâng mă ardea din cauza tăieturii de sabie. Nu observasem durerea în timpul luptei şi chiar şi acum mi se părea o neplăcere minoră, în comparaţie cu zvâcnirea din cap. Aşa că am stat cuminte, aşteptând.

Până la lăsarea întunericului, zgomotele celor ce instalau tabăra fuseseră înlocuite de şoapte tăcute. Când durerea de cap s-a mai liniştit, am încercat să mă mişc iar şi am reuşit să mă întorc pe spate. În curând, cerul înstelat a fost acoperit de faţa unui om ce se holba la mine. Doi

ochi prea apropiaţi priveau pe deasupra unui nas spart de foarte multe ori. Sabia îi lucea în lumina lunii, astfel am observat că vârful armei plutea deasupra gâtului meu.

— Dacă îmi faci necazuri, o să te trag în ţeapă, a zis omul, rânjind diabolic. Şi nu cu sabia.

Ca să-şi demonstreze zisele, omul şi-a băgat lama în teacă.

Am decis că nu aveam să creez probleme. Sau, cel puţin, nu încă. Paznicul părea mulţumit de tăcerea mea. Şi-a petrecut braţele groase şi musculoase peste piept, uitându-se la mine. Îmi simţeam teaca briceagului pe coapsă. Nu ştiam însă dacă arma era încă la locul ei şi nu puteam risca să verific în timp ce paznicul stătea cu ochii pe mine. În schimb, am studiat împrejurimile, ca să-mi dau seama unde mă aflam.

Atacatorii mei puseseră tabăra într-o poiană. Bărbaţii şedeau în jurul unui foc luminos, gătind ceva ce mirosea a carne. Nu fusese ridicat decât un cort. Leif şi călăreţul nu se vedeau nicăieri, dar calul era legat de un copac din apropiere. Am numărat zece oameni în poiană, punându-l la socoteală şi pe paznicul meu. Era posibil ca în cort să se fi aflat mai mulţi. În orice caz, erau prea mulţi ca să mă pot lupta cu ei.

Am încercat să mă ridic. Pământul a început să se învârtă în jurul meu, iar stomacul mi s-a opintit, până ce nu a mai rămas nimic în el.

Un soldat care şedea la foc a venit spre mine. Era mai în vârstă, cu păr grizonant ce-i răsărea ca iarba de pe scalp. Omul ţinea o ceaşcă, pe care mi-a întins-o.

— Bea asta! mi-a ordonat el.

Aroma caldă a ghimbirului plutea dinspre lichid.

— Ce este? am întrebat, răguşit.

— Nu contează.

Soldatul s-a apropiat de mine, ridicând pumnul.

— Fă ce-ţi spune căpitanul Marrok!

— Uşor, Goel, trebuie să poată merge mâine! a zis căpitanul Marrok. Fratele tău a făcut asta din nişte frunze pe care le-a găsit în rucsac! a adăugat apoi, întorcându-se

spre mine.

Leif era în viaţă. Uşurarea pe care am simţit-o m-a luat prin surprindere.

— E pentru durerea de cap, a zis căpitanul când am întârziat cu buzele pe marginea ceştii.

O umbră de bunătate a atins ochii lui albăstrui-cenuşii, dar nu a permis emoţiei să întârzie prea mult pe chipul lui aspru.

De ce m-ar fi otrăvit acum, când m-ar fi putut ucide mai devreme? Poate că Leif voia ca eu să mor?

— Bea, altfel o să-ţi torn licoarea pe gât! a ameninţat Goel.

Îl credeam pe Goel, aşa că am luat o sorbitură, testând lichidul. Băutura era ca ghimbirul dulce, amestecat cu suc de lămâie. Văzând că mă simt un pic mai bine după doar o gură, am băut restul dintr-odată.

— Cahil a zis să o mutăm mai aproape de foc. E prea întuneric aici. Am format echipe de câte doi paznici la patru ore în noaptea asta, a spus căpitanul Marrok.

Goel m-a prins de sub braţe şi m-a tras în picioare. Eram la un pas să mi se facă iar rău, dar nu s-a întâmplat nimic. Stomacul mi s-a liniştit şi capul mi s-a limpezit suficient, cât să mă întreb cum aveam să merg cu un lanţ aşa de scurt între gleznele prinse în cătuşe. Cel puţin gleznele şi încheieturile nu erau legate împreună. Dilema a fost rezolvată odată ce Goel m-a ridicat peste umărul lui. Când m-a lăsat jos, în apropierea focului, ceilalţi bărbaţi şi-au curmat conversaţia. Unul dintre ei mi-a aruncat o privire ucigătoare pe deasupra bandajului pe care şi-l ţinea în dreptul nasului.

Marrok mi-a dat o farfurie cu mâncare.

— Mănâncă! Vei avea nevoie de forţă.

Soldaţii au râs. Era un sunet înfricoşător, lipsit de amuzament. Mă întrebam dacă era bine să mănânc pâinea cu carne şi cu brânză. Nu trecuseră decât câteva minute de când îmi vărsasem maţele pe pământ, dar mirosul apetisant al cărnii fripte a rezolvat problema. După ce am gustat hrana, asigurându-mă că nu era otrăvită, am

înghiţit cu poftă mâncarea.

Fără durerea de cap şi cât de cât pusă pe picioare, am contemplat situaţia în care mă aflam. Cea mai mare întrebare a mea avea legătură cu motivul pentru care Leif şi cu mine fuseserăm capturaţi şi de către cine. Goel dădea încă târcoale, aşa că l-am întrebat.

Omul mi-a tras un dos de palmă.

— Tacă-ţi fleanca! mi-a ordonat el.

Obrazul mi s-a aprins ca focul, în timp ce lacrimile mi-au năvălit brusc în ochi. Îl uram pe Goel ăsta.

Mi-am petrecut următoarele câteva ore în tăcere, folosindu-mă de acest răgaz pentru a găsi o cale de evadare. Nu vedeam rucsacul nicăieri, dar, dincolo de foc, un bărbat robust încerca să se lupte cu un altul cu ajutorul arcului meu. Ud de năduşeală, omul a izbit în sabia mânuită expert a celuilalt şi, astfel, a fost cu uşurinţă învins. Urmărindu-le lupta, am ajuns la concluzia că bărbaţii erau soldaţi, deşi purtau haine civile, făcute în casă. Aveau de la douăzeci la patruzeci sau chiar cincizeci de ani. Poate că erau mercenari? Era evident că Marrok îi comanda.

Aşadar, de ce ne atacaseră? Dacă aveau nevoie de bani, ar fi putut lua ce aveau nevoie, plecând mai departe. Dacă erau asasini, ar fi trebuit să fiu moartă până acum. Mai rămânea răpirea. O făcuseră pentru răscumpărare sau pentru ceva mai rău?

Umerii mi-au fost cuprinşi de fior gândindu-mă că părinţii mei aveau să primească iar vestea dispariţiei mele; am promis că nu aveam să las lucrurile să meargă atât de departe. Aveam să scap cumva, dar nu sub privirile zeloase ale lui Goel. Mi-am frecat gâtul, iar degetele mi s-au umplut de sânge lipicios. Explorând cu vârfurile degetelor, am găsit o tăietură adâncă la baza craniului şi una mai mică deasupra tâmplei stângi. Mi-am atins cocul şi mi-am mişcat mâna cât am putut de natural. Şperaclele îmi ţineau încă părul ridicat şi mă rugam ca Goel să nu le observe.

O posibilă cale de evadare îmi stătea la îndemână. Nu mai trebuia decât puţină neatenţie din partea soldaţilor.

Din păcate, nu părea ca ocazia să se arate prea curând; doi bărbaţi au ieşit din cort, venind direct spre mine.

— Vrea să o vadă, a zis un bărbat, în timp ce se ridicau în picioare.

M-au târât spre cort. Goel era pe urmele mele. Am fost trasă înăuntru şi aruncată pe jos. Când ochii mi s-au obişnuit cu lumina slabă a lumânărilor, l-am văzut pe tânărul călăreţ aşezat la o masă din pânză. Leif, liber şi nevătămat, şedea alături de el. Rucsacul meu era pe masă, iar lucrurile mele erau împrăştiate.

M-am ridicat cu greu.

— Sunt prieteni de-ai tăi? l-am întrebat pe Leif.

Ceva tare mi-a atins latura capului, culcându-mă iar la pământ. Leif s-a ridicat pe jumătate de pe scaun, dar s-a aşezat la loc când călăreţul i-a atins mâneca.

— Nu era necesar să faci asta, Goel, a zis călăreţul. Aşteaptă afară!

— A vorbit fără să i se dea voie.

— Dacă nu-mi va arăta respect, o vei putea pune la punct. Acum, du-te! a ordonat călăreţul.

M-am ridicat iar în picioare. Goel a plecat, dar ceilalţi doi soldaţi au rămas lângă intrarea în cort. Răbdarea îmi pierise cu totul. Dacă mă mişcam suficient de repede, aş fi putut să înfăşor lanţul scurt dintre încheieturile mele în jurul gâtului călăreţului. Pe când măsuram distanţa, bărbatul a zis:

— Nu aş încerca să fac vreo prostie dacă aş fi în locul tău.

Omul a ridicat o sabie lungă şi lată din poală.

— Cine mama dracului eşti şi ce vrei? am zis, mânioasă.

— Vezi cum vorbeşti sau îl chem pe Goel înapoi, a replicat el, zâmbind.

— N-ai decât! Cheamă-l! Scoate-mi cătuşele şi hai să ne luptăm în luptă dreaptă!

Când am văzut că nu primesc răspuns, am adăugat:

— Presupun că ţi-e teamă că voi câştiga. E o mentalitate specifică tâlharilor la drumul mare.

Omul s-a uitat uimit la Leif. Leif se holba îngrijorat. Mă

întrebam ce se petrecuse între ei. Erau prieteni sau duşmani?

— Nu ai menţionat nimic despre felul ăsta de a brava. Bineînţeles, a continuat omul, uitându-se iar la mine, ai putea doar să te prefaci.

— Ia pune-mă la încercare! am răspuns.

Călăreţul a râs. În ciuda bărbii şi a mustăţii blonde, bărbatul arăta mai tânăr decât mine. Avea poate şaptesprezece sau optsprezece ani. Ochii lui erau de un albastru-spălăcit, iar părul blond, lung până la umeri, era strâns în coadă. Purta o tunică simplă, de un gri-deschis. Chiar şi de la acea distanţă, îmi puteam da seama că materialul cămăşii lui era mai fin decât al hainelor soldaţilor.

— Ce vrei? l-am întrebat iar.

— Informaţii.

Am căscat gura. Nu mă aşteptam la răspunsul lui.

— Ei, hai! a exclamat. Nu face pe proasta cu mine! Vreau informaţii militare despre Ixia. Cât de mari sunt trupele şi unde se află. Care sunt punctele lor tari. Care sunt punctele slabe. Câte arme au? Locul în care se află Valek. Cine sunt şi unde se află spionii lor. Informaţii de acest gen.

— De ce crezi că aş şti toate astea?

Bărbatul l-a fulgerat din priviri pe Leif şi am înţeles deodată totul.

— Crezi că sunt spion din nord.

Am oftat.

Leif îmi întinsese capcana. De aceea ştia călăreţul că Leif era fratele meu. Teama şi şocul lui Leif, din clipele ambuscadei, fuseseră doar prefăcătorie. Fratele meu nu avea nicio întâlnire cu prim-magicianul. Nu era de mirare că nu-mi adresase niciun cuvânt de când intrasem în cort.

— Bine, din moment ce toată lumea mă crede spion, presupun că ar trebui să mă comport precum unul.

Mi-am încrucişat braţele, încercând să obţin o postură sfidătoare. Clinchetul cătuşelor nu mă ajuta deloc, dar am continuat.

— Nu vă spun nimic, nemernici sudişti ce sunteţi!

— Nu vei avea de ales.

— Atunci, vei fi surprins!

Prin asta înţelegeam că nu aveam nicio informaţie. Pe de altă parte, dacă dorea să ştie felul preferat de mâncare al comandantului, îl puteam ajuta cu plăcere.

— L-aş putea pune pe Goel să scoată informaţiile cu forţa, a zis bărbatul. I-ar face mare plăcere să te tortureze. Dar e o chestiune murdară şi de lungă durată. În plus, mereu am considerat informaţiile obţinute sub ameninţare ca fiind suspecte.

Călăreţul s-a ridicat din scaun şi a înconjurat masa, apropiindu-se de mine. În mâna dreaptă strângea sabia, încercând să mă intimideze. Era cu aproximativ cincisprezece centimetri mai înalt decât mine. Îşi băgase pantalonii cenuşii în cizmele de călărie, făcute din piele neagră şi lungi până la genunchi.

— Tu vei fi surprinsă, pentru că am să te duc la Cetatea Magicianului, unde prim-magicianul îţi va decoji mintea ca pe o banană, dând la iveală centrul moale, unde se află toate răspunsurile. Creierul tău e puţin storcit în operaţiunea asta, a zis şi a ridicat din umeri, ca şi cum nu era îngrijorat de asemenea detalii, dar informaţiile sunt întotdeauna exacte.

Pentru prima oară de când mă trezisem prizonieră, am simţit un fior de frică. Poate că greşisem să joc rolul spionului.

— Presupun că nu m-ai crede dacă ţi-aş spune că nu am ceea ce îţi doreşti, nu?

Călăreţul a clătinat din cap.

— Dovada loialităţii tale se află în rucsac. Monede ixiene şi uniforma nordică.

— Ceea ce dovedeşte că nu sunt spion, pentru că Valek nu ar recruta niciodată pe cineva aşa de nătărău, încât să-şi care uniforma în misiune, am zis frustrată, regretând însă că menţionasem numele lui Valek.

Călăreţul şi Leif s-au privit ca şi cum tocmai mă dădusem de gol. Am încercat să trag de timp.

— Cine eşti şi de ce vrei aceste informaţii?
— Sunt regele Cahil Ixia. Şi îmi vreau tronul.

6

REGELE IXIEI? PUŞTIUL ĂSTA IDIOT susţinea că e rege?

— Regele Ixiei este mort, am zis.

— Ştiu prea bine că şeful tău, Valek, i-a ucis pe rege şi întreaga lui familie atunci când comandantul Ambrose a preluat controlul Ixiei. Dar a făcut ceea ce se va dovedi foarte curând a fi fost o greşeală fatală, a zis el, împungând aerul cu sabia. Nu a numărat cadavrele. Sunt moştenitorul tronului şi plănuiesc să-l revendic.

— Vei avea nevoie de mai mulţi oameni, am răspuns.

— Cât de mulţi? a întrebat el cu interes.

— Mai mulţi de doisprezece.

Cam atâţia bănuiam eu că se aflau în tabără.

Bărbatul a râs.

— Nu-ţi face griji! Trupele şi asasinii comandantului reprezintă o ameninţare destul de mare pentru Sitia, ca să pot recruta câţi susţinători vreau. În plus, a spus, apoi a stat o clipă pe gânduri, de îndată ce te duc la Citadelă şi le arăt că am descoperit un spion periculos, nu vor avea de ales decât să sprijine campania împotriva lui Ambrose. Voi avea întreaga armată sitiană sub comanda mea.

Cahil nu mă impresiona deloc. În schimb, îmi amintea de un băieţel care se joacă serios cu soldăţei de plumb. Am calculat rapid în minte. Cahil era cu un an mai mare decât mine, ceea ce însemna că avea douăzeci şi unu de ani.

— Deci mă duci la Citadelă? am întrebat.

Tânărul a dat din cap.

— Acolo, prim-magicianul îţi va smulge informaţiile din minte.

Cahil a zâmbit, în timp ce ochii i se aprindeau pofticioşi.

Cumva, nu făcusem legătura dintre magician şi Citadelă prima oară când le menţionase. Probabil că ameninţarea

cum că avea să-mi transforme creierul într-o pastă mă şocase prea tare.

— Oricum mă duc la Citadelă. De ce să te chinui atât? am întrebat, desfăcându-mi braţele şi arătându-i cătuşele.

— Te dai drept elevă. Din păcate, magicienii iau foarte în serios Codul lor Etic şi nu te vor interoga decât dacă te prind făcând ceva ilegal. Fără intervenţia mea, te-ar fi invitat înăuntru şi ţi-ar fi servit toate secretele Sitiei.

Deci aveam să fiu dovada lui. Dorea să le arate că salvase sitienii de un criminal ameninţător.

— Bine, merg cu tine la Citadelă.

Am întins mâinile.

— Scoate-mi cătuşele, şi nu îţi voi face probleme!

— Şi ce o să te oprească să nu fugi? a întrebat el.

În vocea lui era o umbră de îndoială.

— Cuvântul meu.

— Cuvântul tău nu înseamnă nimic, a zis Leif.

Era prima dată când deschidea gura în noaptea aceea, iar eu am simţit nevoia imperioasă să-l amuţesc cu un pumn. M-am uitat la el, promiţându-i din priviri că urma să am de-a face cu el mai târziu.

Cahil nu părea convins.

— Dar ce zici de cei doisprezece oameni care mă păzesc? am întrebat.

— Nu. Eşti prizoniera mea. Ar trebui să arăţi ca atare.

Cahil a dat din mână, iar cele două santinele de la intrarea în cort m-au prins de braţe.

Întâlnirea luase sfârşit. Am fost târâtă afară şi aruncată lângă foc, unde Goel şi-a reluat paza lui neîntreruptă. Cahil nu-mi dăduse de ales. Nu aveam de gând să intru în Citadelă pe post de trofeu.

Am zăcut acolo, privindu-i şi ascultându-i pe oameni, în timp ce în minte coceam un plan simplu. Când cei din tabără au început să se pregătească de culcare, doi bărbaţi l-au eliberat pe Goel. M-am prefăcut adormită, aşteptând până ce paznicii din al doilea schimb aveau să se plictisească.

Magia era singura armă care-mi mai rămăsese; însă

eram nesigură de puterea şi de abilităţile mele. Ceea ce plănuiam să fac putea fi considerată o încălcare a Codului Etic al magicienilor, dar în acel moment nu-mi păsa. Aş fi preferat să lupt, însă eram în criză de opţiuni şi de timp.

Inspirând adânc, am încercat să-mi proiectez mintea spre lumea din jur. Fără arcul meu, am eşuat lamentabil. Nu mă puteam concentra. Nu voiam să risc vreo mişcare amplă, aşa că mi-am frecat buricele degetelor mari de vârfurile celorlalte degete. Contactul cu pielea m-a ajutat să-mi concentrez mintea, până ce am reuşit să o îndepărtez de mine.

Sperasem că paznicii picoteau, dar unul dintre ei fluiera încetişor, iar celălalt revizuia tactici militare în gând, deşi simţeam cum somnul le cuprindea uşor mintea, aşa că m-am folosit de asta şi le-am comandat mental să doarmă, rugându-mă să reuşesc. Cunoştinţele mele de magie erau foarte limitate; habar nu aveam dacă încercarea mea avea să aibă sorţi de izbândă. La început, am întâmpinat rezistenţă. Am încercat iar. În curând, cei doi bărbaţi s-au culcat la pământ, dar încă treji. Îmi dorisem să fiu subtilă, însă noaptea era pe terminate. „Dormi!” am ordonat eu cu mai multă forţă, iar cei doi paznici au căzut laţi.

Lanţurile au zdrăngănit când m-am ridicat. Apăsându-mi-le de pieptul ce zvâcnea, m-am uitat la oamenii adormiţi. Nu luasem în calcul zgomotul pe care aveau să îl producă. Din moment ce nu-mi puteam folosi decât o mână şi gura, avea să-mi fie greu să deschid cătuşele în linişte deplină, aşa că mi-am reevaluat planul. Poate că reuşeam să le induc tuturor un somn adânc din care zgomotul nu avea să-i trezească.

Mi-am trimis mintea în afară, atingând conştiinţa fiecăruia şi trimiţându-i o stare profundă de somnolenţă. Cahil dormea pe un pat de campanie, în cort. Deşi mi-ar fi plăcut să-i umblu prin minte, m-am mulţumit să-l adorm. Protecţia magică a lui Leif îmi împiedica trucul să-l afecteze. Speram doar că dormea adânc de fel.

Cu şperaclul într-o mână şi cu cheia dinamometrică între dinţi, am reuşit să desfac cătuşele de pe încheieturi din a

cincea încercare. Cerul începea să se lumineze. Rămâneam fără timp. M-am strecurat în cort să-mi recuperez rucsacul, îndesându-mi lucrurile înăuntru. Am făcut mai mult zgomot decât îmi doream, dar instinctul îmi spunea că zorile aveau să-i trezească pe oameni. În timp ce-mi luam tălpăşiţa, mi-am luat arcul de lângă soldatul care şi-l revendicase.

Fugind prin pădure, am observat că întunericul se estompa cu fiecare pas. Gândurile mi-au încetinit şi am început să gâfâi în timp ce trăgeam de picioarele grele. Efortul magic de mai devreme mă secătuise de puteri.

Am alergat cu privirea pe deasupra copacilor, căutând un copac cu frunze mari şi cu multe ramuri. M-am oprit, găsind un arbore ce părea potrivit, şi mi-am scos cârligul şi funia din rucsac.

Braţele îmi erau ca de cauciuc când am reuşit în cele din urmă să mă prind de o creangă. Nu-mi rămânea decât să zâmbesc gândindu-mă la ironia situaţiei, în timp ce mă căţăram pe frânghie. Era a treia oară când mă foloseam de vârfurile copacilor ca să scap, iar escalada devenise aproape o rutină. Glasurile îndepărtate ale bărbaţilor m-au făcut însă să-i dau bice.

Când am ajuns în vârf, mi-am strâns funia şi m-am căţărat spre o ramură aflată mai sus, ca să mă ascund mai bine. M-am înfăşurat în materialul verde al lui Fern, sprijinindu-mă cu spatele de trunchiul copacului şi trăgându-mi genunchii la piept. Asigurându-mă că-mi rămânea un mic spaţiu prin care să pot pândi, m-am pregătit pentru o aşteptare îndelungată. Speram ca puterea să-mi revină în curând.

În depărtare, oamenii se puseseră în mişcare şi mi-am imaginat scena care pesemne că se desfăşură în tabăra lui Cahil. Dojana paznicilor care adormiseră în toiul serviciului; lipsa rucsacului şi a lucrurilor mele. Cahil, speram eu, avea să fie puţin şocat la gândul că stătusem la câţiva metri de el şi nu-l ucisesem.

Adăpostul meu din copac era mai aproape de tabără decât îmi dorisem, iar soldaţii, cu săbii în mâini, au apărut

mai iute decât anticipasem. Am rămas neclintită în coconul meu verde. Goel îi conducea pe soldaţi. Omul s-a aplecat să cerceteze un tufiş, apoi a strigat:

— Pe aici. Nu e departe. Seva e încă lipicioasă.

Pielea îmi era scăldată de năduşeală. Goel era vânător. Mi-am mişcat mâna, găsind tăietura din pantaloni. Nu-mi luaseră briceagul. Mă simţeam mai bine atingând lemnul neted al mânerului.

Goel s-a oprit la baza copacului. M-am aplecat înainte şi m-am ghemuit pe creangă, pregătindu-mă să fug dacă avea să fie nevoie.

Goel a examinat solul din jurul trunchiului. Ochii lui au alunecat pe deasupra crengilor. Respiraţia mi s-a tăiat, în timp ce fiori reci de teamă îmi traversau trupul. Mi-am dat seama că făcusem o greşeală enormă.

Un zâmbet de prădător s-a lăţit pe buzele lui Goel.

— Te-am prins!

7

MI-AM SMULS CAMUFLAJUL de pe umeri şi am scuturat materialul ca pe un cearşaf.

— Uite-o! a strigat unul dintre oamenii lui Goel, arătând spre mine.

Dând drumul materialului, l-am lăsat să plutească spre soldaţi. A doua bucată de pânză m-a ascuns de privirile lor în timp ce m-am aruncat spre vârfurile copacilor, împleticindu-mă cu un avânt brusc din creangă în creangă, pe măsură ce încercam să mă înalţ din ce în ce mai mult, îndepărtându-mă astfel de Goel şi de soldaţii lui.

— Hei! a strigat cineva de dedesubt.

— Opriţi-o!

Am continuat să sar din ram în ram, sperând că Goel nu avea să vină pe urmele mele. Greşeala mea fusese că uitasem că regele îmi scotocise în rucsac. Ştia că am un cârlig şi o funie. Cu un vânător bun şi cu acel indiciu la îndemână, nu le trebuise mult să mă dibuiască.

De dedesubt se auzeau blesteme şi strigăte. Mi-am concentrat toate eforturile în găsirea acelor crengi care-mi puteau susţine greutatea şi asupra fugii. Imediat ce mintea mea s-a calmat suficient, cât să gândească raţional, mi-am dat seama că făceam hărmălaie. Goel şi oamenii lui îmi puteau lua urma doar ascultând foşnetul frunzelor şi pocnetele crengilor. Tot ce trebuia să facă era să aştepte să cad sau să mă epuizez.

Imediat ce am încetinit, având grijă să nu scot vreun sunet, i-am putut auzi pe bărbaţii din pădure. Îşi strigau unul altuia locul în care mă aflam, apropiindu-se.

— Staţi aşa! a zis o voce aflată chiar sub mine.

Muşchii mi-au tresărit de şoc.

— S-a oprit.

Am continuat să mă caţăr. Urcuşul era înnebunitor de

lent, dar subtil.

— Te-am prins! a strigat Goel. Coboară şi nu-ţi voi face prea mult rău!

Mi-am muşcat limba să nu fiu tentată să-i răspund sarcastic la oferta lui „generoasă”. În schimb, am continuat să mă mişc printre copaci. Oamenii au tăcut iar în curând şi nu mi-am mai putut da seama unde se aflau. M-am oprit pe o creangă înaltă ca să-i caut cu privirea, dar nu am văzut nimic în afară de marea verde de frunze.

Apoi imaginaţia a început să-mi joace feste. Mă simţeam prinsă. Pielea a început să mă ardă, crezând sincer că Goel era cu ochii pe mine. Panica îmi pulsa în vene, până ce mi-am amintit instrucţiunile pe care mi le dăduse Irys în junglă – caută cu mintea, nu cu ochii. Ideea de a folosi magia nu devenise încă un instinct. Am inspirat adânc, mi-am tras arcul, m-am concentrat la lemnul neted dintre degetele mele şi mi-am proiectat conştiinţa spre solul pădurii.

Oamenii se împrăştiaseră. Cercetau o zonă largă, aflată la dreapta mea. Nu-l puteam vedea pe Goel dedesubt. Înfiorată de un sentiment oribil, am căutat cu privirea peste vârfurile copacilor. Goel se căţărase în umbrar. Urmase dâra de indicii pe care le lăsasem în graba mea. Gânduri morbide despre pedepse dureroase îi populau mintea.

Când soldatul a ajuns în locul de unde începusem să mă caţăr cu mai mult grijă, am aşteptat. Goel a ezitat o secundă, dar a dat cu ochii de un alt indiciu, continuându-şi drumul spre ascunzătoarea în care mă aflam. Nu era decât o chestiune de timp pentru ca Goel să mă găsească. Mă gândeam să-mi folosesc magia ca să-l îndepărtez. Oare îl puteam adormi? Probabil, dar omul avea să se trezească şi să mă găsească iar. L-aş fi putut face să uite pe cine căuta, dar pentru asta trebuia să cobor adânc în mintea lui, iar un asemenea efort avea să îmi stoarcă şi ultimele puteri rămase.

Gândeşte! Trebuia să-l elimin pe Goel. Dacă, într-adevăr, Cahil nu avea alt vânător, şansele de evadare erau mai

bune fără Goel pe urmele mele. Un plan a început să mi se formeze în minte, aşa că mi-am strecurat arcul înapoi în teaca lui de pe rucsac.

Păstrându-mă în contact cu mintea lui Goel, am mărit pasul şi am continuat drumul pentru o vreme, asigurându-mă că lăsam urme. Când am ajuns la un mic luminiş din pădure, mi-am făcut vânt spre pământ, aterizând tare. Lăsând în urmă două urme de cizme, am traversat poiana şi am avansat prin tufişurile de pe partea cealaltă.

Acum venea partea mai complicată. Am mers înapoi pe unde venisem şi m-am întors în copacul din care sărisem. Cârligul avea să lase urme, aşa că l-am folosit doar pentru a arunca funia peste creangă şi m-am cocoţat aşa. Din fericire, urmele de frecare de pe ramură ar fi făcut să pară că aterizasem în poiană, nu că urcasem la loc. Apoi am înfăşurat funia şi am agăţat-o de umăr şi de trunchi, astfel încât mâinile îmi erau libere.

Goel se afla acum suficient de aproape, cât să mă poată auzi. Am scos un geamăt mic, ca şi cum tocmai aş fi atins tare solul. Cu cea mai mare grijă, m-am urcat mai sus în copac. În curând l-am putut zări pe Goel. Am îngheţat. Omul a cercetat ramura pe care o folosisem ca să cobor în poiană. S-a aplecat şi s-a uitat cu atenţie la solul pădurii.

„Deci prada mea a coborât cu picioarele pe pământ”, şi-a zis Goel.

S-a ghemuit lângă urmele cizmelor. Gândurile lui erau concentrate la cât de mult i-ar fi plăcut să mă tortureze. „Dormi”, i-am zis eu minţii lui. „Dormi!” Însă omul era complet treaz, iar comanda dată l-a alertat imediat. S-a ridicat şi şi-a aruncat privirea de jur împrejurul poienii.

La naiba! Planul meu nu funcţiona. „Nu te uita în sus”, am zis, pe când coboram pe o altă creangă. Frunzele s-au scuturat, dar Goel nu a observat. Desfăcând briceagul, am tăiat un metru de funie. Am înfăşurat capetele în jurul mâinilor, pe când Goel se întorcea să-mi examineze urmele.

Am sărit, aterizând în spatele lui. Înainte să poată face vreo mişcare, mi-am petrecut funia în jurul gâtului său. M-

am rotit. Rucsacul meu i-a atins spatele, iar funia a trecut peste umărul meu. Am coborât într-un genunchi, forţându-l pe Goel să se îndoaie pe spate, peste mine. În acea poziţie, nu mă putea atinge decât cu vârfurile degetelor. În schimb, omul a tras de şireangul din jurul grumazului.

Tocmai pe când credeam că şi-a pierdut cunoştinţa, capul lui l-a lovit pe al meu şi i-am simţit apăsarea întregului trup în spate. Goel a făcut o tumbă peste mine şi i-am văzut cizmele aterizând pe pământ în faţa mea.

La naiba! Goel cunoştea câteva tehnici de autoapărare. Omul s-a ridicat drept şi mi-a smuls funia din mâini.

— Mai ai şi altceva pregătit? a întrebat el.

Vocea lui răsuna aspră, gâtuită din cauza atacului meu.

Mi-am scos arcul. Omul şi-a tras sabia şi a zâmbit.

— O armă mică pentru o fată mică.

Goel a arătat apoi spre el.

— O armă mare pentru un bărbat mare.

Mi-am luat poziţia de luptă, balansându-mi greutatea pe vârfurile picioarelor. Nu aveam să mă las intimidată. Dacă eram în stare să-l dezarmez pe amicul meu Ari, care era de două ori cât Goel, şi pe partenerul lui, pe Janco, ce era iute ca un iepure, atunci îl puteam răpune şi pe Goel. Trecându-mi mâinile peste lemnul arcului, mi-am refăcut legătura cu mintea lui Goel. Am ştiut imediat când a avut de gând să se năpustească asupra mea. Am sărit într-o parte şi în profil, astfel încât sabia lui mi-a ratat abdomenul. Dintr-o săritură, am fost lângă el şi i-am izbit tâmpla cu arcul. Goel a căzut la pământ, fără cunoştinţă.

Mulţumind providenţei că Goel nu-şi strigase oamenii, i-am scotocit în rucsac. Am găsit un box din metal, un bici mic, o bâtă neagră, mai multe cuţite, un căluş, cătuşe, chei şi materialul de camuflaj.

Dacă îl omoram pe Goel, aş fi făcut sudului o favoare. Era păcat că moartea lui nu mi-ar fi făcut nicio favoare în încercarea mea de a-mi dovedi nevinovăţia. Aşadar, l-am târât pe soldat spre un copac şi l-am proptit de trunchi în capul oaselor. Cătuşele aveau un lanţ suficient de lung, cât să-i prind mâinile pe după copac. I-am băgat căluşul în

gură, legându-i cureaua în spatele capului. Mi-am luat materialul de camuflaj şi cheile de la cătuşe. Apoi, i-am ascuns rucsacul şi sabia în tufişuri. Oprindu-mă o clipă să-mi regăsesc concentrarea, i-am căutat cu mintea pe oamenii lui Goel. Satisfăcută să aflu că soldaţii erau suficient de departe, am cercetat mental tabăra şi pe Cahil. Imediat ce am ştiut în ce direcţie să merg, am pornit la drum.

Nu-l puteam lăsa pe Goel să moară. Totuşi, dacă îi dădeam drumul, avea să mă prindă. Puteam găsi pe cineva să-mi arate drumul spre Citadelă, sperând că cele câteva ore de căutări ale lui Cahil aveau să fie suficiente ca să le-o iau înainte. Aceasta fusese intenţia mea când evadasem, dar acum hotărârea mea mă irita. Faptele mele puteau trece drept cele ale unui criminal sau ale unui spion, iar eu nu mă ştiam vinovată. Nu aveam de gând să fug.

Poate că folosind magia îl puteam păcăli pe Goel să-mi piardă urma. Apoi aş fi putut merge după Cahil, supraveghindu-l îndeaproape. Dar oare avea să mai meargă la Citadelă fără să mă aibă prizonieră? Nu aveam un răspuns.

O dorinţă arzătoare de a vorbi cu Valek mi-a traversat trupul. Întotdeauna reuşisem să rezolv o problemă doar discutând tactici militare cu el. M-am gândit la cum ar fi abordat Valek o asemenea problemă şi, în curând, am reuşit să încropesc un plan.

— Aţi pierdut-o, a repetat Cahil.

Tânărul s-a încruntat în timp ce se uita la feţele celor patru soldaţi nefericiţi din faţa lui.

— Unde e Goel? a întrebat el.

Soldaţii au mormăit ceva.

— L-aţi pierdut şi pe el?

Revolta îi schimonosea chipul lui Cahil.

Oamenii s-au făcut mici şi au bâlbâit ceva.

Mi-am învins pofta de a râde în gura mare. Mă aflam aproape de tabără şi îi puteam vedea limpede pe Cahil şi pe oamenii lui, în timp ce eu eram ascunsă sub camuflaj.

Mă folosisem de umbrele ce începeau să consume lumina zilei şi de zgomotele soldaţilor ca să mă apropii de tabără.

— Sunteţi o şleahtă de imbecili! E bine ştiut că trebuie să cauţi un prizonier de arme şi alte obiecte ce-i pot folosi să evadeze.

Cahil i-a fulgerat din priviri pe oameni.

— E nevoie de o cercetare amănunţită. Nu te opreşti pentru că ai găsit o armă.

Cahil a rămas cu ochii pironiţi asupra oamenilor, până ce aceştia au început să se foiască.

— Căpitane Marrok?

— Da, stăpâne, a zis Marrok, atent.

— Dacă Goel nu se întoarce până în zori, vreau să mergi cu o trupă în căutarea lui. E singurul care ne poate ajuta să dăm de urma spionului, a ordonat Cahil.

— Da, stăpâne.

Cahil s-a îndreptat cu paşi apăsaţi spre cort. După ce a intrat, am urmărit chipurile mâhnite ale soldaţilor ce se adunaseră în jurul focului. Mirosul de carne friptă îmi făcea stomacul să se vaiete flămând. Nu mâncasem toată ziua, dar nu puteam risca să fac vreun zgomot. Oftând, m-am aşezat într-o poziţie confortabilă, pregătindu-mă de o aşteptare îndelungată.

Am descoperit că mi-era din ce în ce mai greu să rămân trează îndată ce soldaţii au mers la culcare. Căpitanul Marrok a postat două gărzi care făceau înconjurul taberei. Magia mă epuizase; m-am luptat cu pleoapele mele grele, până ce am cedat şi am aţipit o vreme. Imaginea mâinilor lui Goel pe gâtul meu m-a trezit în mijlocul nopţii.

Gărzile se aflau în cealaltă parte a taberei. M-am folosit de magie ca să-i trimit pe oamenii deja adormiţi într-un somn adânc. Gărzile însă se ţineau tari. Imaginea pedepsei dure pe care o primiseră tovarăşii lor pentru că adormiseră noaptea trecută îi ţinea treji. Aşa că am încercat să le ordon să nu se uite în timp ce m-am strecurat spre cortul lui Cahil.

Odată ajunsă în spatele cortului, mi-am scos briceagul şi am făcut o tăietură în pânză, apoi am intrat în cort prin

mica gaură.

Cahil dormea. Leif părea să nu mă fi auzit. Ghemuit pe o parte, cu un braţ atârnând peste marginea patului, fratele meu părea să doarmă. Cahil era aşezat pe spate, cu braţele încrucişate peste abdomen. Sabia lui lungă zăcea pe podea, la îndemână. Am dat arma la o parte, înainte să mă aşez pe pieptul tânărului.

Îndată ce s-a trezit, mi-am lipit lama briceagului de gâtul lui Cahil.

— Taci, altfel te omor, am şoptit.

Ochii tânărului s-au holbat. A încercat să-şi mişte braţele, dar mi-am împins lama în pielea lui. Un strop de sânge a curs.

— Nu te mişca, am zis. Nu mai poţi ajunge la sabie. Nu sunt aşa de proastă.

— Încep să-mi dau seama, a şoptit el.

Îl simţeam cum se relaxează.

— Ce vrei? a întrebat Cahil.

— Armistiţiu.

— Ce fel de armistiţiu?

— Tu nu mai încerci să mă târăşti spre Citadelă în cătuşe, iar eu te însoţesc acolo de bunăvoie.

— Şi mie ce îmi iese din târgul ăsta?

— Tu îl recuperezi pe Goel şi ai parte de cooperarea mea.

— Îl ai pe Goel?

Am legănat cheile cătuşelor pe deasupra feţei lui Cahil.

— Cum să am eu încredere în tine, când nici fratele tău nu te crede?

— Eu îţi ofer o soluţie. Până acum am avut două ocazii să-ţi iau viaţa. Eşti o adevărată ameninţare pentru Ixia! Dacă aş fi fost un spion adevărat, moartea ta m-ar fi făcut faimoasă în nord.

— Şi dacă îmi încalc cuvântul dat?

Am ridicat din umeri.

— Voi evada din nou. Dar atunci voi lăsa în urma mea trupul însângerat al lui Goel.

— E un vânător bun, a zis Cahil cu mândrie.

— Din nefericire.

— Şi dacă îţi refuz oferta?

— Atunci o să fug, lăsându-te să-l găseşti singur pe Goel.

— Mort?

— Da, am minţit.

— De ce te-ai întors? Ai avut grijă de Goel. El era singura ameninţare.

— Pentru că vreau şansa să-mi demonstrez nevinovăţia, am spus, frustrată. Sunt o zaltana. Nu o să fug ca un infractor, pentru că nu sunt vinovată. Dar nu vreau să fiu prizoniera ta. Şi...

Nu mai puteam explica. Am oftat. Cahil avea dreptate. Dacă propriul meu frate nu avea încredere în mine, de ce ar fi trebuit să mă creadă el? Jucasem şi pierdusem.

Era timpul pentru planul de rezervă. Cel mai sigur era să o găsesc pe Irys. Mi-am retras lama briceagului de la gâtul lui Cahil. După o zi întreagă de fugă, fără hrană şi fără somn, mă simţeam deodată cuprinsă de o oboseală profundă. Am sărit de pe Cahil.

— Nu o să ucid pe nimeni.

Am păşit spre tăietura din cort, cu ochii pe rege. Când m-am întors să găsesc gaura din pânză, o ameţeală teribilă m-a cuprins deodată şi am căzut la pământ. Cortul a început să se învârtă şi mi-am pierdut cunoştinţa pentru o clipă, pe când toată energia mi se scurgea din trup. Mi-am revenit chiar la timp să-l văd pe Cahil ridicându-mi briceagul.

8

CAHIL S-A DAT LA O PARTE şi a aprins lampa de pe noptiera lui. A cercetat briceagul în lumina lumânării.

— Stăpâne? a zis o voce, prin deschizătura cortului.

M-am pregătit, aşteptându-mă să fiu atacată şi încătuşată de o clică de soldaţi.

— Totul e în regulă, a răspuns Cahil.

— Foarte bine, stăpâne.

L-am auzit pe soldat îndepărtându-se şi m-am uitat surprinsă la Cahil. Poate că voia să-i spun unde se afla Goel înainte să mă captureze din nou. M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am aruncat privirea spre Leif. Avea ochii închişi, dar nu ştiam dacă nu cumva lumina şi vocea lui Cahil îl treziseră.

— Aceste însemne îmi sunt foarte cunoscute, a zis Cahil, referindu-se la cele şase simboluri gravate pe mânerul briceagului. Cred că sunt codurile secrete de luptă ale unchiului meu.

Privirea lui s-a întors la mine.

Părul lui zburlit de somn îmi întărea impresia iniţială că regele era doar un copil, însă în ochii lui zburda inteligenţa. Am dat din cap. Codurile fuseseră folosite de regele Ixiei să trimită mesaje secrete căpitanilor lui, în timpul luptelor.

— S-a scurs aşa de mult timp! a spus Cahil.

O umbră trecătoare de tristeţe i-a întunecat faţa.

— Ce înseamnă?

— „Căliţi în foc, uniţi în luptă, camarazi pe vecie.” A fost un dar.

— De la cineva din nord?

Singurătatea mi-a strâns inima gândindu-mă la ce pierdusem venind în sud. Degetele mele au căutat medalionul de sub cămaşă: fluturele lui Valek.

— Da.

— De la cine?

Era o întrebare bizară. Ce-i păsa lui? Am cercetat chipul lui Cahil, însă pe faţa lui am citit doar curiozitate.

— De la Janco. Unul dintre profesorii mei de autoapărare.

Am zâmbit larg aducându-mi aminte de cântecele lui Janco şi de felul în care îmi respingea atacurile.

— Fără el şi fără Ari, în mod cert, nu aş fi putut evada şi scăpa de Goel azi.

— Te-au antrenat bine.

Cahil şi-a plimbat mâna pe gât, mânjind picătura de sânge. Părea adâncit în gânduri, pe când întorcea briceagul în palmă. A împins lama în mâner, apoi a scos-o la loc. Clicul armei m-a făcut să tresar.

— E bine făcut, a zis.

Cahil a păşit spre mine. Am dat să mă ridic şi mi-am luat o postură defensivă. Deşi eram ameţită şi slăbită, socoteam încă ce şanse de scăpare aveam. În loc să mă ameninţe, Cahil a retras lama şi mi-a dat briceagul. M-am uitat la arma din mâna mea cu un soi de uimire obosită.

— Atunci încheiem un armistiţiu, a zis el. Dar, la cel mai mic semn de necaz, am să te pun în lanţuri.

Cahil a arătat spre un colţ al cortului.

— Eşti extenuată. Dormi! Avem o zi lungă mâine.

Aşezându-şi iar sabia la îndemână, Cahil s-a culcat în pat.

— Vrei să ştii unde e Goel? am întrebat.

— Se află în pericol?

— Dacă nu umblă vreun animal otrăvitor sau vreun prădător prin pădure, nu.

— Atunci lasă-l să se chinuie în noaptea asta! Aşa-i trebuie pentru că a fost prins.

Cahil a închis ochii. Eu mi-am aruncat privirea de jur împrejurul cortului. Leif nu făcuse nicio mişcare de când sosisem, dar ochii lui erau acum deschişi. S-a întors pe partea cealaltă, cu spatele la mine, fără a scoate vreo vorbă. Din nou. Am oftat, întrebându-mă cât auzise, dar am

descoperit că eram prea obosită să-mi mai pese. Cu mâinile moleşite de epuizare, mi-am întins mantia pe jos, am suflat în lampă şi m-am prăbuşit pe patul improvizat.

Dimineaţa următoare, Leif a ieşit din cort fără să-mi adreseze vreo vorbă. Cahil mi-a spus să rămân înăuntru cât timp le atrăgea atenţia soldaţilor că Goel nu se întorsese.

L-am auzit pe Cahil punându-le întrebări paznicilor de cu o noapte în urmă.

— N-am auzit nimic, stăpâne, a răspuns un om.

— Nimic neobişnuit? a întrebat Cahil.

— Nu am văzut decât lumina ta aprinsă, stăpâne, dar ai zis că...

— Şi dacă aveam un cuţit la gât, Erant? Ai fi crezut atunci ce am zis?

— Nu, stăpâne.

— Cum ai ştiut aseară că nu am dat de necaz?

— Nu am ştiut, stăpâne. Ar fi trebuit să verific, a răspuns Erant, nefericit.

— Acel „ar fi trebuit" duce de obicei la moarte. În război nu primeşti niciodată a doua şansă. Într-o bătălie cu nordul, nu vom înfrunta o armată întreagă, ci ei vor trimite un singur om. Dacă nu suntem atenţi, vom muri toţi în somn.

Cineva a pufnit.

— Cu siguranţă că un singur om nu ne poate păcăli.

— Ce ziceţi de o femeie? a întrebat Cahil.

— Nicio şansă! a spus un paznic, încurajat de tovarăşii lui.

— Atunci explică-mi asta! Yelena! a strigat Cahil.

Tăcerea s-a lăsat abrupt în pădure.

— Vino aici, te rog!

Nu-mi plăcea să fiu subiectul lecţiei lui Cahil, dar tânărul avea dreptate. Un asasin pregătit de Valek nu ar fi întâmpinat niciun fel de problemă din partea gărzilor. Am ieşit din cort cu arcul în mână, în eventualitatea în care vreunul dintre ei ar fi sărit asupra mea. Soarele dimineţii

mă orbea, în timp ce încercam să-i examinez pe oamenii lui Cahil.

Pe chipurile lor se citeau surpriza, furia şi neîncrederea. Căpitanul Marrok şi-a scos sabia. Leif nu era nicăieri.

— Lucrurile nu erau tocmai în regulă azi-noapte, Erant, a zis Cahil. Data viitoare, asigură-te!

Erant a lăsat capul în jos.

— Da, stăpâne.

— Yelena va călători cu noi spre Citadelă. Trataţi-o ca pe un camarad! le-a ordonat Cahil.

— Cum rămâne cu Goel? a întrebat căpitanul Marrok.

Cahil s-a uitat la mine.

— Spune-i unde e Goel!

— O să-l ţii din scurt? am întrebat.

În mintea mea nu era nicio îndoială că dorinţa de răzbunare a lui Goel avea să-mi creeze necazuri. M-am cutremurat la gândul că m-aş fi putut afla la mila lui.

— Căpitane Marrok, explică-i lui Goel situaţia! Înainte să-l eliberezi, asigură-te că jură să nu o rănească pe Yelena.

— Da, stăpâne.

— Doar dacă îi dau eu permisiunea, a adăugat Cahil, uitându-se la mine. Dacă îmi faci necazuri, te pun în lanţuri. Dacă mă trădezi, îl voi lăsa pe Goel să aibă grijă de tine.

Murmure de apreciere au trecut de la un soldat la altul. Micul spectacol al lui Cahil îi câştigase puncte în minţile oamenilor. L-am privit plictisită. Fusesem ameninţată de multe ori în trecut şi învăţasem că cei care nu te ameninţau prin cuvinte erau cei mai periculoşi. Cu gândul ăsta, am cercetat tabăra, căutându-l pe Leif. Poate că se întorsese acasă, acum că mă lăsasem singură în mâinile lui Cahil.

I-am dat lui Marrok cheia cătuşelor şi i-am spus unde avea să-l găsească pe Goel împreună cu rucsacul lui. Pe când căpitanul a plecat să-l elibereze pe vânător, restul gărzilor au început să demonteze tabăra. Oamenii lui Cahil mă supravegheau. Câţiva mi-au aruncat intens priviri

duşmănoase când au descoperit tăietura din cort.

În timp ce aşteptam întoarcerea căpitanului şi a lui Goel, mi-am organizat rucsacul. Mi-am pieptănat şi mi-am împletit părul, apoi am răsucit coada lungă într-un coc, folosind şperaclele ca să-l prind. Nu strica să fii mereu pregătit. Poate că tânărul Cahil credea că nu voi crea necazuri, dar mă considera încă un spion.

Goel s-a întors cu Marrok şi cu Leif. Eram surprinsă să-l văd pe Leif, dar nu şi de ura ce clocotea fierbinte pe faţa lui Goel. Obrajii lui aveau urme roşii din cauza curelei căluşului. Părul îi era ciufulit, iar hainele mototolite. Pantalonii îi erau uzi, iar pielea îi era ciupită de ţânţari. Goel a pus mâna pe sabie, venind spre mine. Căpitanul Marrok s-a pus în calea lui şi a arătat spre celălalt capăt al poienii, la un sac de dormit de pe jos. Goel şi-a băgat sabia în teacă şi s-a îndreptat spre locul indicat, uitându-se la mine cu ochii plini de venin.

Respiraţia mi-a revenit la loc. De îndată ce tabăra a fost strânsă, Cahil s-a urcat pe cal şi ne-a condus pe cărarea din pădure. Eu mergeam aproape de Marrok, în caz că Goel îşi uita iar promisiunea. Căpitanul a rânjit spre mine şi a zis:

— Ai grijă!

Cahil a dat pinteni calului, iar armăsarul a iuţit pasul, în timp ce soldaţii au început să alerge uşor.

— Ţine pasul! a spus Marrok.

Nu mai dădusem ture de teren de când mă antrenasem cu Ari şi cu Janco, dar îmi găsisem timpul necesar să mă antrenez în timpul călătoriei spre sud. Potrivindu-mi pasul cu al lui Marrok, l-am întrebat:

— De ce vă obligă să alergaţi?

— Ne ţine pregătiţi de luptă.

Aveam şi alte întrebări, dar mi-am menajat respiraţia, concentrându-mă în schimb să ţin pasul cu Marrok. Până să ajungem la următorul loc de tabără, rămăsesem aşa de mult în urmă, încât nu mai vedeam decât o părticică mică din spatele căpitanului. Eforturile mele de a mă păstra în formă nu fuseseră suficiente. Când ne-am oprit, m-am

opintit să respir, inspirând cu nesaţ. Şi Leif părea să fi rămas fără aer. Nu a mai alergat de mult cu prietenii lui, m-am gândit eu iritată.

Îndată ce tabăra a fost ridicată, Cahil mi-a oferit iar un colţ în cortul lui, unde să pot dormi. M-am prăbuşit la pământ pe loc, fără să mai întind mantia. Dimineaţa, am mâncat un mic dejun uşor.

Următoarele trei zile s-au desfăşurat la fel ca prima zi de călătorie alături de Cahil, dar, până la finalul celei de-a patra zile, nu m-am mai simţit extenuată. Am fost în stare să mănânc cina şi chiar să stau în jurul focului pentru o vreme.

Goel mă fulgera din priviri de fiecare dată, aşa că, treptat, am început să-l ignor. Leif se prefăcea că nu exist.

Începeam să cred că pădurea era nesfârşită. Zi după zi, mistuiam kilometri întregi, totuşi nu întâlneam picior de om şi nu vedeam niciun semn că prin apropiere s-ar fi aflat vreun sat. Suspectam faptul că regele ocolea oraşele. Nu ştiam dacă era în interesul meu sau al lui.

Într-un târziu, soldaţii s-au obişnuit cu prezenţa mea. Pălăvrăgeau şi glumeau unul cu celălalt şi exersau lupta cu sabia. Privirile suspicioase au dispărut în cele din urmă, iar sosirea mea în tabără nu mai amuţea toate conversaţiile. Mi se părea ciudat faptul că soldaţii căutau aprobarea căpitanul Marrok înainte de a face orice.

După o călătorie de şapte zile, căpitanul Marrok a reuşit să mă surprindă. Unii dintre soldaţi exersau autoapărarea, iar el m-a invitat să mă alătur lor.

— Ne-ar prinde bine să ne antrenăm împotriva toiagului tău, a zis el.

Am fost de acord, arătându-le oamenilor nişte mişcări de bază, cu arcul. În timp ce ei foloseau săbii din lemn, eu le-am demonstrat avantajul de a avea o armă mai lungă. Participarea mea i-a atras atenţia lui Cahil. De obicei, nu se arăta interesat de sesiunile de antrenamente, preferând să discute cu Leif despre misiunea lui de cucerire a Ixiei, dar de data asta s-a apropiat să ne privească.

— Lemnul pe lemn e un mod bun de a te antrena, dar

lemnul nu are sorţi de izbândă în faţa oţelului într-o luptă adevărată, a zis Cahil. O sabie ascuţită ţi-ar preface toiagul în aşchii.

— Marginile sunt zonele periculoase ale sabiei. Trucul e să eviţi marginile, am răspuns.

— Arată-mi!

Cahil şi-a tras atunci sabia. Lama cea groasă era lungă de vreun metru, începând de la plăsea. Era o armă impresionantă, însă greoaie. Cahil ar fi avut nevoie de ambele mâini ca să o ţină, iar asta avea să-l încetinească. M-am concentrat la senzaţia lemnului pe pielea mea, pregătindu-mi mintea de luptă.

Regele s-a năpustit înainte. Surprinsă de iuţeala lui, am sărit înapoi. Cahil ţinea sabia cu o singură mână, iar eu eram brusc nevoită să mă apăr. Se pricepea să-şi mânuiască arma, dar nu foarte bine. Când a balansat lama uriaşă, eu m-am ferit, păşind aproape de el, şi i-am lovit latul sabiei cu arcul. Când a rotit iar sabia, l-am lovit peste mână. Când s-a repezit la mine, mi-am ţinut arcul orizontal şi l-am lovit de vârful plat al lamei, îndreptând arma spre sol. Ripostele mele nu aveau să-l dezarmeze, dar între timp mă tot mişcam, obligându-l pe Cahil să mă fugărească. În momentul când regele a cuprins sabia cu ambele mâini, am ştiut că începea să obosească. Nu mai era decât o chestiune de timp înainte să facă o greşeală tactică.

Meciul nostru s-a prelungit. Oamenii lui îl încurajau, strigându-i să mă elimine. Ei nu observau năduşeala de pe fruntea lui Cahil şi nici nu-i auzeau respiraţia greoaie.

În curând, Cahil a învârtit sabia într-un cerc prea larg. M-am ferit şi m-am apropiat, înfigându-i arcul în coaste.

— Mi-am demonstrat teoria? am întrebat, ferindu-mă din calea următorului său atac.

Cahil s-a oprit.

— Se face târziu. Va trebui să încheiem mai târziu, a zis el.

Băgând sabia în teacă, a plecat cu paşi hotărâţi spre cort.

Antrenamentul se terminase. Oamenii regelui erau

tăcuţi, în timp ce-şi puneau echipamentul la locul lui.

M-am aşezat lângă foc, dându-i răgazul lui Cahil să se calmeze. Căpitanul Marrok s-a aşezat lângă mine.

— Ţi-ai demonstrat teoria, a zis el.

Am ridicat din umeri.

— Cu o sabie mai uşoară, Cahil ar fi câştigat.

Am rămas cu ochii pironiţi la flăcări, în linişte.

— De ce foloseşte sabia aia? l-am întrebat pe Marrok.

— A fost a regelui. Am reuşit să o aducem în sud în mare secret, alături de Cahil.

Am studiat faţa lui Marrok. Chipul lui arăta ca pielea tăbăcită, ca faţa unui om ce trăise mult şi văzuse multe. Mi-am dat seama că pielea lui era bronzată de soare; cafeniul nu era pigmentul ei natural.

— Eşti din nord.

Omul a dat din cap şi a arătat spre ceilalţi soldaţi.

— Cu toţii suntem.

I-am cercetat pe toţi. Era un grup mixt de oameni cu tenul mai închis sau mai deschis. Mi-am amintit atunci că, înainte de ocuparea Ixiei, graniţa dintre sud şi nord nu fusese decât o linie pe hartă, iar oamenii din ambele ţări se amestecau liberi.

Marrok a continuat.

— Noi suntem acei soldaţi pe care nu s-a mai obosit nimeni să-i omoare şi care nu au vrut să schimbe tabăra. Goel, Trayton, Bronse şi cu mine am făcut parte din garda regelui.

Marrok a băgat o crenguţă în foc. Scânteile au plutit spre cerul nopţii.

— Nu l-am putut salva pe rege, dar l-am salvat pe nepotul lui. L-am crescut şi l-am învăţat tot ce ştim. Şi... plănuim să-i dăruim un regat, a zis şi s-a ridicat.

Marrok le-a dat câteva ordine oamenilor şi a pornit spre sacul lui de dormit.

Oboseala m-a cuprins brusc şi am simţit cum ochii îmi deveneau din ce în ce mai grei. M-am târât spre colţul cortului întunecat.

Chiar înainte de a adormi, cortul s-a luminat. Am simţit o

prezenţă în apropierea mea. Pleoapele mi s-au deschis ca împinse de un arc. Cahil se contura ameninţător deasupra mea, cu o sabie în mână. Furia clocotea în el ca un ocean.

9

M-AM RIDICAT ÎNCET şi m-am retras din faţa lui Cahil.

— M-ai umilit în faţa oamenilor mei! a zis el, mânios.

— Mi-ai cerut să-ţi arăt cum poate un arc să se apere în faţa unei săbii. N-am făcut decât să-ţi îndeplinesc dorinţa.

— Nu a fost o întrecere cinstită.

— Poftim?

— Leif mi-a zis că ai folosit magia în timpul luptei. Că ai făcut astfel încât să obosesc.

Mi-am ţinut furia în frâu şi m-am uitat în ochii lui Cahil.

— Ba nu!

— Atunci de ce am obosit?

— Chiar vrei să ştii de ce ai pierdut? am întrebat.

— Chiar ai un răspuns? a replicat el.

— Ar trebui să cobori de pe cal şi să alergi împreună cu oamenii tăi. Nu ai rezistenţa necesară unei lupte îndelungate. Şi găseşte-ţi o sabie mai uşoară!

— Dar e a unchiului meu.

— Tu nu eşti unchiul tău.

— Dar sunt regele, iar aceasta este sabia regelui, a răspuns Cahil.

S-a încruntat. Părea confuz.

— Atunci poart-o la încoronare! am zis. Dacă o vei folosi în luptă, n-o vei mai lua decât în sicriu, am continuat.

— Tu crezi că o să fiu încoronat?

— Nu asta voiam să zic.

— Atunci ce?

— Te-aş fi înfrânt cu arcul oricum. Sabia aia e prea grea pentru tine.

— Întotdeauna câştig împotriva soldaţilor mei.

Am oftat. Bineînţeles că oamenii lui nu îndrăzneau să-l înfrângă în luptă. Am încercat altă tactică.

— Ai luptat vreodată într-o bătălie adevărată?

— Încă nu. Ne antrenăm. Şi, în plus, regele nu se supune singur riscurilor în timpul unei lupte. Eu aş sta în tabără şi aş coordona lupta.

Comentariul lui nu mi se părea tocmai corect, însă, pe de altă parte, nu aveam experienţă în ale războiului. În schimb, am răspuns:

— Ia gândeşte-te, Cahil! Oamenii tăi te-au crescut. Ei vor să recucerească tronul. Dar şi-l doresc pentru tine sau pentru ei? O viaţă de exil în sud nu sună la fel de tentant ca o carieră drept gardă a regelui.

Cahil a pufnit cu dispreţ, clătinând capul.

— Nu ştii nimic. De ce ţi-ar păsa? Tu eşti un spion. Încerci doar să mă derutezi, a zis el, întorcându-se în patul lui.

Cahil avea dreptate. Nu-mi păsa. Îndată ce ajungeam la Cetate şi îmi demonstram nevinovăţia, nu aveam să-i mai ies vreodată în cale. Leif, pe de altă parte, mă călcase pe bătături de prea multe ori.

Am cercetat cortul. Patul fratelui meu era gol.

— Unde e Leif? am întrebat.

— A plecat.

— Unde?

— L-am trimis înainte, ca să ne anunţe venirea. De ce?

— E o problemă de familie! am zis răstit.

Cahil a văzut probabil sclipirea ucigătoare din ochii mei.

— Nu-i poţi face rău.

— Ba pot! M-a băgat în multe necazuri.

— Este sub protecţia mea.

— Acesta este unul dintre beneficiile de a face parte din misiunea ta în nord?

— Nu. Când v-am capturat pe tine şi pe Leif, i-am promis că nu i se va întâmpla nimic rău dacă va coopera.

Am clipit, încurcată. Oare auzisem bine?

— Dar Leif m-a dat pe mâna ta.

— Ba nu.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Am crezut că vei fi demoralizată crezând că ai fost trădată de propriul frate. În orice caz, s-ar părea că planul

meu a avut un efect invers.

Planul lui Cahil ar fi putut avea sorţi de izbândă dacă Leif şi cu mine am fi avut o relaţie apropiată. Mi-am frecat obrajii, încercând să decid dacă adevărul îmi schimba cumva părerea despre Leif.

Şezând pe marginea patului, Cahil mă studia în tăcere.

— Dacă nu Leif este acela care mi-a întins capcana, atunci despre cine e vorba?

Cahil a zâmbit.

— Nu-mi pot dezvălui sursele.

Leif reuşise să convingă mulţi zaltanai că eram spion, aşa că întregul clan era suspect. De asemenea, oricine din târgul Illiais ar fi putut afla din întâmplare destinaţia noastră.

Nu-mi permiteam să mă îngrijorez acum în legătură cu asta, dar nu aveam să uit.

— Ai spus că l-ai trimis pe Leif la Cetate, am zis. O să ajungem acolo în curând?

— Mâine după-amiază – la aproximativ o oră după sosirea lui Leif. Vreau să mă asigur că vom fi întâmpinaţi de oamenii potriviţi, a răspuns Cahil. Urmează o zi importantă, Yelena. Mai bine ne-am odihni.

Cahil a stins lampa.

M-am sprijinit în cot pe mantia mea, gândindu-mă la Citadelă şi la Cetate. Oare Irys avea să fie acolo mâine? Mă îndoiam. Mi-am proiectat mintea în lumea de afară, căutând-o pe Irys, dar nu am întâlnit decât animalele din pădure. Dacă Irys nu era la Cetate, oare prim-magicianul avea să-mi caute în minte? Frica mi se rostogolea în stomac. Aş fi preferat să-l înfrunt pe Goel, decât necunoscutul. În cele din urmă însă, am adormit.

Coşmaruri cu Reyad mi-au tulburat somnul toată noaptea. „Povestea se repetă, Yelena”, zicea fantoma lui Reyad, hohotind batjocoritor. „Nu ai opţiuni. Nu ai prieteni. Dar ai un cuţit. Din nou.” Imaginea lui Reyad înfăşurat în cearşafurile îmbibate de sânge mi-a apărut în vis. Rana de pe gâtul lui era rezultatul dorinţei mele de a mă proteja pe mine şi pe ceilalţi copii de tortură şi de

sclavie. „Vei tăia beregata altui om ca să te salvezi?” a întrebat el. „Dar beregata ta?”

M-am trezit auzind pe cineva plângând şi mi-am dat seama îngrozită că faţa îmi era umedă. Mi-am şters lacrimile şi am hotărât să nu mai las gândurile să mă copleşească. Poate că fantoma lui Reyad reuşea să-mi bântuie visele, dar nu aveam să-i permit să-mi cotropească viaţa.

Dimineaţa a venit însoţită de mirosul clătitelor dulci. M-am aşezat alături de soldaţi în jurul focului, la micul dejun. După ce am mâncat, oamenii lui Cahil au strâns tabăra. Dispoziţia lor era bună şi pălăvrăgeau ca între prieteni, aşa că am fost luată pe nepregătite când am simţit o mână pe umăr.

Înainte să mă pot mişca, mâna m-a strâns şi mai tare, până ce umărul a început să mă doară. Mi-am întors capul. În spatele meu erau Goel. Soldatul şi-a îngropat degetele şi mai adânc în carnea mea şi mi-a şoptit în ureche:

— Am promis că nu-ţi voi face rău până nu ajungem la Cetate. Dar acolo, vei fi a mea.

Mi-am împins cotul în stomacul lui Goel. Omul a gemut. Am făcut un pas înainte şi i-am îndepărtat mâna de pe umărul meu cu braţul, întorcându-mă cu faţa la el.

— De ce m-ai avertizat? l-am întrebat.

Goel a inspirat adânc şi a rânjit.

— Aşteptarea ta va face vânătoarea mai interesantă.

— Gata cu vorbăria, Goel! Hai să ne luptăm acum!

— Nu. Vreau să mă joc. Am plănuit tot felul de jocuri amuzante pentru când voi pune laba pe tine, dulceaţă.

Un sentiment rece de greaţă mi-a cutremurat trupul. Pielea mi s-a înfiorat. Era o senzaţie pe care nu aş fi crezut că o pot avea în căldurosul sud.

— Goel, ajută-mă să desfac cortul! a comandat căpitanul Marrok.

— Da, domnule!

Goel s-a îndepărtat, aruncându-şi privirea înapoi la mine, cu un rânjet pe faţă şi cu promisiunea în ochi.

Am expirat uşor. Întâmplarea asta nu aducea nimic bun.

Când oamenii au terminat de strâns, Cahil a încălecat şi am pornit prin pădure. După câteva ore, copacii au început să se rărească, în timp ce poteca urca un deal. Din vârful colinei am văzut o vale largă despărţită de un drum de ţară. Câmpurile fermelor desenau forme geometrice în stânga drumului. O câmpie mare domina peisajul în partea dreaptă. Dincolo de valea vioi colorată se vedea o altă creastă şi parcă reuşeam să zăresc o cetate albă ce-şi întindea crestele.

— Aia e Citadela? l-am întrebat pe Marrok.

Omul a dat din cap.

— Mai avem un drum de jumătate de zi în faţa noastră.

Ochii lui cenuşii au alunecat spre dreapta, ca şi cum ar fi căutat ceva. I-am urmat privirea şi am văzut firele lungi de iarbă legănându-se în vânt.

— Platoul Daviian?

— Nu. Acela e mai la sud-est, a zis Marrok. Aceasta este lumina Câmpiilor Avibiene. Câmpia e enormă. Durează zece zile să o traversezi.

— Vara mea a pomenit ceva de o câmpie în drumul spre Citadelă, dar noi abia dacă îi urmăm marginea.

— E mai rapid să traversezi Câmpiile Avibiene. Zaltanaii nu se dau înapoi, dar restul oamenilor preferă să evite contactul cu clanul Sandseed, care revendică aceste ţinuturi. Drumul prin pădure e mai lung, dar mai sigur.

Voiam să-i mai pun întrebări, dar Cahil a iuţit pasul în timp ce coboram în vale. Fie dorea să ajungem mai repede la Citadelă, fie să traverseze mai iute câmpiile. Am trecut pe lângă muncitorii de pe câmpuri şi pe lângă o caravană de negustori în căruţele lor trase de cai şi încărcate cu mărfuri. În câmpie nu se mişca altceva decât iarba înaltă.

Pe măsură ce ne apropiam, Citadela părea din ce în ce mai mare. Nu ne-am oprit decât o dată ca să adăpăm calul şi să bem apă.

Când am ajuns la porţile uriaşe, am rămas mută de uimire în faţa zidului exterior de apărare. Vene verzi străbăteau zidurile albe de marmură. Mi-am trecut mâna peste ele şi am văzut că erau netede şi reci, în ciuda

căldurii insuportabile. Înainte mi se păruse că mor de cald în pădure, dar temperatura nici măcar nu se compara cu cea din câmpie, unde umblasem sub soarele gol şi dogoritor.

Cele două gărzi de la porţile deschise ale Citadelei s-au apropiat de Cahil. După o scurtă conversaţie, Cahil ne-a condus într-o curte. Am mijit ochii în lumina tare a soarelui. Mi-a luat ceva timp să pot înţelege pe deplin priveliştea măreaţă din faţa mea. Între zidurile Citadelei se afla un oraş întreg. Toate clădirile erau făcute din aceeaşi marmură albă traversată de vinişoare verzi ca şi zidul de afară. Îmi imaginasem Citadela ca o clădire mare, precum castelul comandantului din Ixia, dar ceea ce vedeam aici îmi depăşea cu mult imaginaţia.

— Eşti impresionată? a întrebat Marrok.

Am închis gura şi am dat din cap. Grupul nostru a început să traverseze străzile şi mi-am dat seama că locul era părăsit.

— Unde e toată lumea? l-am întrebat pe Marrok.

— Citadela se transformă într-un oraş fantomă în timpul sezonului cald. Consiliul este în pauză, Cetatea este în vacanţă şi de culturi se ocupă doar o mână de oameni. Oricine poate se retrage spre locuri mai răcoroase, iar aceia care rămân aici se ascund înăuntru în timpul după-amiezii, ca să evite soarele.

Nu puteam spune că-i învinovăţeam. Simţeam că-mi arde pielea capului.

— Cât mai avem? am întrebat.

— Încă o oră, a zis Marrok. Vezi cele patru turnuri?

Omul a arătat spre est.

— Aceea este Cetatea Magicianului.

M-am uitat la înălţimea turnurilor, întrebându-mă ce anume îşi avea adăpostul în apartamentele acelea vaste.

Ne-am continuat calea pe străzile pustii. Suprafaţa drumului alterna între pământ bătătorit şi pavaj de pietre. Am văzut câini, pisici şi câţiva pui adăpostiţi în peticele de umbră. Când ne-am apropiat de o clădire mare, pătrăţoasă, cu mai multe etaje, Marrok a zis:

— Aceea e Sala Consiliului, unde funcţionează şi se întâlneşte guvernul sitian.

Clădirea avea trepte lungi ce se întindeau pe întreaga lungime a parterului şi urcau spre o intrare grandioasă. Coloane în culoarea jadului încadrau uşa. Un grup de oameni se strânsese la umbra sălii. Oamenii s-au apropiat de noi pe când treceam pe lângă ei. Dinspre ei am simţit un miros puternic de urină. Părul le era năclăit de mizerie, iar jegul le acoperea hainele. Un bărbat a întins mâna înnegrită de funingine:

— Te rog, domnule, îmi dai şi mie un ban?

Soldaţii lui Cahil i-au ignorat pe oameni şi au mers mai departe. Grupul ne-a urmat, hotărât.

— Cine sunt...? am dat să întreb, dar Marrok nu a încetinit pasul.

Am încercat să-l prind din urmă, însă un băieţel m-a tras de braţ. Ochii lui căprui erau mărginiţi de răni şi obrajii îi erau mânjiţi de mizerie.

— Domnişoară frumoasă, te rog! Mi-e foame, a zis băiatul. Dai şi mie un bănuţ?

L-am căutat din priviri pe Marrok. Căpitanul se afla mult în faţa mea. Nu înţelegeam de ce avea băieţelul nevoie de bani, dar nu puteam refuza acei ochi. Am băgat mâna în rucsac, am scos monedele sitiene pe care mi le dăruise Esau şi le-am dat drumul în palma copilului. Îngenunchind la nivelul lui, am zis:

— Împarte-le cu prietenii tăi! Şi fă o baie, da?

Bucuria i s-a aprins pe faţă.

— Mulţum...

Înainte să-şi poată termina vorba, am fost copleşiţi de duhoare pe măsură ce ceilalţi ne înconjurau. Oamenii mi-au prins braţele, au început să mă tragă de haine şi mi-au smuls rucsacul. Am văzut băieţelul punându-şi monedele în buzunar şi strecurându-se din busculadă printre picioarele celorlalţi. Mirosul fetid al atâtor trupuri nespălate îmi întorcea stomacul pe dos.

— Domniţă, domniţă...

Glasurile mi-au inundat urechile, până ce vorbele le-au

fost curmate de bubuitul copitelor pe caldarâm.

— Lăsaţi-o în pace! a strigat Cahil, ridicându-şi sabia în aer. Plecaţi, altfel vă tai în două!

Într-o clipită, mulţimea s-a împrăştiat.

— Ai păţit ceva? a întrebat Cahil.

— Nu, am zis, netezindu-mi părul şi aşezându-mi rucsacul pe umăr. Dar ce-a fost asta?

— Sunt cerşetori. Nişte şobolani mizerabili.

Dezgustul îi întuneca faţa.

— A fost vina ta. Dacă nu le-ai fi dat bani, te-ar fi lăsat în pace.

— Cerşetori?

Confuzia mea părea să-l uimească pe Cahil.

— N-ai cum să nu ştii ce sunt cerşetorii!

Gând a văzut că nu îi răspund, a continuat.

— Ei nu muncesc. Trăiesc pe străzi. Cer bani pentru mâncare. Trebuie să-i fi văzut în Ixia, a zis el, frustrat.

— Nu. Toţi oamenii din Ixia au loc de muncă. Iar condiţiile de bază pentru trai sunt asigurate de armata comandantului.

— Şi cum plăteşte pentru toate astea?

Înainte să pot răspunde, umerii lui Cahil au căzut moi.

— Cu banii unchiului meu. Pesemne că a secat rezerva.

Mi-am muşcat limba. În ceea ce mă privea, era mai bine să foloseşti banii ca să ajuţi oamenii, decât să acoperi podeaua vreunei trezorerii cu ei.

— Haide!

Cahil şi-a scos piciorul din scăriţă, s-a aplecat şi mi-a întins mâna.

— Trebuie să-i prindem din urmă pe ceilalţi.

— Pe cal? am întrebat.

— Nu-mi spune că nu au cai în nord.

— Nu pentru mine, am zis, în timp ce mi-am aşezat piciorul în scăriţă şi am cuprins braţul lui Cahil.

Tânărul m-a tras pe şa. M-am aşezat în spatele lui, neştiind ce să fac cu braţele.

Cahil s-a întors pe jumătate.

— Atunci pentru cine?

— Pentru comandant, generali şi ofiţerii de rang înalt.

— Cavaleria? a întrebat Cahil.

Căuta informaţii. Mi-am stăpânit oftatul.

— Nu am văzut nicio cavalerie.

Era adevărul, dar încetasem să îmi mai pese dacă mă credea sau nu.

Cahil şi-a răsucit gâtul şi mi-a cercetat chipul. Un val de căldură m-a înconjurat; simţeam deodată că suntem prea aproape. Ochii lui luceau verzi-albăstrui, ca apa în lumină, şi m-am pomenit deodată întrebându-mă de ce purta barbă într-un loc aşa de călduros. Mi-l imaginam pe Cahil fără barbă.

Ar fi arătat mai tânăr, iar pielea lui netedă şi bronzată şi nasul acvilin ar fi fost mai vizibile.

Am clătinat capul când s-a întors. Nu mai voiam să am de-a face cu el.

— Ţine-te bine! a zis, plesnind din limbă.

Calul a început să se mişte. Am cuprins talia lui Cahil în timp ce săltam în şa. Caldarâmul părea să se afle la mare distanţă sub mine şi arăta foarte dur. Am încercat să-mi păstrez echilibrul, ajungându-i din urmă pe soldaţi. Când am trecut pe lângă ei, m-am relaxat, crezând că tânărul avea să se oprească şi să mă dea jos de pe cal. Dar am continuat, iar soldaţii au început să alerge în urma noastră.

Pe măsură ce traversam drumul şerpuit prin Citadelă, m-am concentrat la calul de sub mine, încercând să-mi găsesc un ritm care să se potrivească bine cu cel al armăsarului, aşa cum făcea şi Cahil. El stătea adunat deasupra şeii, în timp ce picioarele mele loveau pielea. M-am concentrat la mişcările calului şi am văzut brusc că mă uitam în ochii animalului.

Drumul s-a strâns în jurul meu ca o bulă. Puteam vedea mult înainte şi în părţi şi aproape de tot în spate. Calul era încins şi obosit şi se întreba de ce se aflau doi oameni pe spinarea lui. Omul de Mentă era singurul care-l călărea de obicei. Însă uneori Băiatul de Paie îl scotea la plimbare pe când erau acasă, îi era dor de grajdul lui liniştit şi umbros,

plin cu fân şi cu o găleată cu apă. „Vei avea apă în curând”, i-am transmis calului. Sau aşa speram. „Cum te cheamă?” am întrebat. „Topaz.”

Mă minunam de comunicarea noastră. Contactul cu alte animale mă făcuse doar să văd scurt prin ochii lor şi să înţeleg ce doreau. Nu mai purtasem niciodată o conversaţie cu o necuvântătoare.

Începea să mă doară spatele. „Poţi merge mai lin?” am întrebat. Topaz şi-a schimbat pasul. Cahil a mârâit surprins, dar eu am răsuflat uşurată. Mă simţeam ca şi cum aş fi lunecat cu o sanie pe coasta unui deal acoperit de zăpadă.

Noul pas al calului ne purta mai rapid ca înainte, iar soldaţii au rămas mult în spate. Cahil a încercat să-l încetinească pe Topaz, dar calul era hotărât să ajungă la apa promisă.

Am ajuns la baza unui turn înalt şi ne-am oprit la umbră. Cahil a sărit de pe cal şi i-a cercetat picioarele lui Topaz.

— N-a mai făcut niciodată aşa ceva, a zis Cahil.

— Ce?

— E un cal care merge în trei feluri.

— Adică?

— Adică ştie să meargă la trap, la galop uşor şi să alerge.

— Şi?

— Şi ăsta nu a fost un pas obişnuit pentru el. Unii cai pot executa până la cinci stiluri de galop, dar nu ştiu ce a fost asta.

— A fost lin şi iute, am zis.

Cahil m-a privit suspicios.

— Cum cobor? am întrebat.

— Pune piciorul stâng în scăriţă, trece-ţi piciorul drept prin spate, spre stânga, apoi sari!

Am aterizat pe picioarele ce-mi tremurau. Topaz şi-a întors capul şi s-a uitat la mine. Voia apă. Am luat unul dintre burdufurile cu apă de pe şa şi i l-am întins calului. Cahil a mijit ochii privindu-mă pe mine, apoi calul.

— Asta e Cetatea Magicianului? am întrebat, ca să-i

distrag atenţia.

— Da. Intrarea este chiar după colţ. Vom aştepta restul oamenilor, apoi intrăm.

Nu a durat mult până ce soldaţii ne-au prins din urmă. Am mers până la intrarea în Cetate, unde nişte arcade înalte polilobate încadrau uşile din marmură. Coloane roz sprijineau arcadele ce se înălţau pe două etaje. Porţile erau deschise şi am intrat fără a întâmpina rezistenţă din partea gărzilor.

Înăuntru era o curte, iar dincolo de ea, mai multe clădiri. Un oraş în mijlocul altui oraş. Nu-mi venea să cred câte culori şi forme vedeam. Clădirile formau un fel de puzzle de marmură de culori diferite. Din colţuri şi de pe acoperişuri se iţeau statui ale diverselor animale. În jur se întindeau grădini şi peluze. Ochii mei erau mulţumiţi să vadă verdeaţă, în sfârşit, după ce îndurasem lucirea albă a zidurilor Citadelei. Observam că zidul gros exterior al Cetăţii forma un dreptunghi ce încadra întreaga zonă. În cele patru colţuri răsărea câte un turn.

Chiar vizavi de intrare, două siluete stăteau în picioare pe treptele ce duceau spre clădirea cea mai mare. Blocuri mici de marmură piersicie punctau clădirea colorată în mare parte în galben. În timp ce ne apropiam, mi-am dat seama că cele două siluete erau Leif şi o femeie înaltă. Ea purta o rochie fără mâneci, de un albastru-intens, ce-i ajungea până la glezne. Era desculţă, iar părul ei alb era tuns scurt. Lumina soarelui era înghiţită de pielea-i aproape neagră.

Când am ajuns la picioarele scărilor, Cahil i-a dat lui Marrok frâiele calului.

— Du-l la grajduri şi apoi desfă bagajele! Ne vedem la barăci.

— Da, stăpâne, a zis Marrok, întorcându-se.

— Marrok, pune-i lui Topaz nişte lapte şi fulgi de ovăz! am completat eu.

Omul a dat din cap şi a plecat mai departe.

Cahil mi-a strâns braţul.

— De unde ştii de fulgii de ovăz cu lapte?

Am încercat să gândesc repede.

— Cahil, am călătorit cu tine mai mult de o săptămână şi l-am hrănit uneori pe Topaz.

Era adevărat până la un punct, dar nu credeam că era o idee bună să-i spun lui Cahil că armăsarul lui îmi ceruse lapte cu ovăz. Şi eram sigură că nu ar fi vrut să ştie că propriul lui cal îl numea Omul de Mentă.

— Minţi! Fulgii de ovăz cu lapte sunt un deliciu special pe care-l pregăteşte maestrul grăjdar. El îl dă cailor, nimeni altcineva.

Am deschis gura să răspund, dar o voce stridentă m-a întrerupt.

— Cahil, s-a întâmplat ceva?

Ne-am aruncat amândoi privirea la femeie. Leif şi cu ea coborau spre noi.

— Nu, nimic, a zis Cahil.

Cei doi s-au oprit la câteva trepte deasupra noastră.

— Ea este? a întrebat femeia.

— Da, prim-magician, a răspuns Cahil.

— Eşti sigur de loialitatea ei faţă de Ixia? a întrebat ea.

— Da. Are cu ea o uniformă ixiană şi bani ixieni, a spus Cahil.

— Loialitatea şi dorul ei de Ixia put ca o supă stricată, a adăugat Leif.

Femeia s-a apropiat de mine. M-am uitat în ochii ei de culoarea chihlimbarului. Păreau ai unei pisici polare şi erau la fel de letali. Privirea ei m-a învăluit, iar lumea a dispărut, în timp ce solul s-a preschimbat într-un lichid chihlimbariu. Am început să mă scufund. Ceva mi-a încercuit gleznele şi apoi m-a tras dedesubt. Am rămas fără haine, apoi fără piele, fără muşchi. Oasele mi s-au dizolvat, până ce din mine nu a mai rămas decât sufletul.

10

CEVA ASCUŢIT MI-A ZGÂRIAT SUFLETUL, căutând un loc vulnerabil. Am îndepărtat obiectul străin şi am început să construiesc un zid de apărare în mintea mea. Nu aveam să las magicianul să ajungă la mine.

Cărămizile se formau şi se aşezau unele peste celelalte, însă pe la margini zidul se destrăma. Magicianul reuşea să găurească zidul, pe măsură ce eu mă străduiam să fiu mereu cu un pas înainte. Mi-am pus toată puterea în acel zid. Peticeam încontinuu găurile. Am adăugat apoi un alt zid în interiorul primului. Totuşi cărămizile se tot dezintegrau şi se prăbuşeau.

La naiba! Nu! M-am zbătut pentru ceva vreme, dar a fost doar o chestiune de timp. În cele din urmă, am lăsat zidul să se destrame, însă, împinsă de un val proaspăt de energie, am creat o cortină din marmură cu vinişoare verzi, blocând magicianul.

M-am lipit de suprafaţa netedă şi m-am ţinut cu toată forţa. Eram epuizată. Din disperare, am folosit ultimele picături de energie rămasă, ţipând după ajutor. Marmura s-a preschimbat într-o statuie a lui Valek. S-a uitat la mine îngrijorat. „Ajutor!” am strigat. El şi-a petrecut braţele puternice în jurul meu, trăgându-mă la pieptul lui: „Fac orice pentru tine, iubire.” În lipsa a altceva, m-am agăţat de el, pe măsură ce eram înghiţită de beznă.

M-am trezit într-o cameră îngustă; capul îmi pulsa. M-am uitat la tavan şi mi-am dat seama că mă aflam pe un pat împins lângă un zid, sub o fereastră deschisă. Când am dat să mă ridic, picioarele mele amorţite au protestat. Mă simţeam expusă şi agresată, ca şi cum cineva îmi smulsese pielea. Gâtul îmi ardea de sete. Pe o noptieră se afla un

ulcior umed cu apă, iar lângă el un pahar gol. Mi-am turnat apă şi am băut lichidul rece din trei înghiţituri mari. Simţindu-mă un pic mai bine, am cercetat încăperea. De-a lungul zidului opus se afla un dulap, încadrat de o oglindă la dreapta şi de o uşă la stânga. Cahil a apărut în pragul uşii.

— Mi s-a părut că te-am auzit.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Prim-magicianul a încercat să-ţi citească mintea, a răspuns Cahil.

Tânărul părea jenat.

— S-a enervat că ai opus rezistenţă, dar a spus că nu eşti spion.

— Minunat! am zis sarcastic şi ascuţit.

Mi-am petrecut braţele peste piept.

— Cum am ajuns aici?

Obrajii lui Cahil s-au înroşit.

— Te-am cărat.

Mi-am trecut mâinile în jurul trupului. Gândul că fusesem atinsă de el îmi făcea pielea să se înfioare.

— De ce ai rămas aici?

— Am vrut să mă asigur că eşti bine.

— Acum eşti îngrijorat pentru mine? Îmi vine greu să cred!

M-am ridicat pe picioarele ce mă dureau ca şi cum aş fi alergat prea mult. Nici spatele nu era într-o stare mai bună.

— Unde sunt?

— Într-o odaie din camerele studenţilor. Te afli în aripa ucenicilor. Ţi s-a dat acest apartament.

Cahil s-a retras în cealaltă încăpere. L-am urmat într-un salon mic în care se găseau un birou mare, o canapea, o masă cu scaune şi un şemineu din marmură. Zidurile erau făcute din marmură verde-deschis. Rucsacul meu se afla pe masă, alături de arc.

În cameră se mai zărea o uşă. Am traversat camera şi am deschis-o. Dincolo de prag era o curte cu o grădină, cu arbori şi statui. Printre copaci puteam zări soarele la apus.

Am păşit afară, privind în jur. Apartamentul meu se afla la capătul unei clădiri cu un singur etaj. Prin preajmă nu era urmă de om.

Cahil a ieşit şi el afară.

— Studenţii se vor întoarce la începutul sezonului rece, a zis şi a arătat apoi spre o cărare. Poteca aceea duce spre sala de mese şi spre sălile de clasă. Vrei să-ţi ofer un tur?

— Nu, am zis, îndreptându-mă spre salon.

M-am întors în pragul uşii:

— Vreau ca tu şi soldaţii tăi de jucărie să mă lăsaţi dracului în pace! Acum ştii că nu sunt spion, aşa că stai cât mai departe de mine!

Am închis uşa şi am încuiat-o, lăsându-l pe Cahil afară. Ca să mă asigur că nu reuşea să intre, am împins un scaun sub clanţă.

M-am ghemuit în pat. Dorinţa de a mă întoarce acasă îmi zguduia trupul. Acasă la Valek. La forţa şi la iubirea lui. Chiar şi acel contact scurt cu el mă făcuse să-mi fie şi mai dor. Absenţa lui lăsa în mine un pustiu ce mă ardea.

Voiam să părăsesc Sitia. Căpătasem suficient control asupra magiei, încât să evit un accident. Nu aveam nevoie să mă aflu aici cu acei oameni oribili. Tot ce trebuia să fac era să plec spre nord şi, în curând, aveam să ajung la graniţa Ixiei. Am plănuit aşadar călătoria în minte, întocmind o listă cu cele necesare şi gândindu-mă chiar să-l răpesc pe Topaz. Odată ce camera s-a întunecat, am adormit.

Când soarele m-a trezit, m-am rostogolit pe partea cealaltă, cântărindu-mi şansele de evadare fără a fi detectată, şi mi-am dat seama că nu ştiam nimic despre cum era organizată Cetatea. Aş fi putut să plec în recunoaştere, dar nu doream să văd pe cineva sau să fiu văzută. Aşa că am stat în pat toată ziua şi m-am culcat la loc în acea noapte.

A mai trecut o zi. Cineva a zgâlţâit clanţa uşii, apoi a ciocănit, strigându-mă. Am ţipat să mă lase în pace şi am răsuflat uşurată când persoana de afară a plecat.

În cele din urmă, am rămas acolo, amorţită. Mintea mea

a plutit şi a atins conştiinţele unor creaturi din grădină. M-am retras din faţa contactului, căutând un loc paşnic.

Apoi l-am găsit pe Topaz. Omul de Mentă venise în vizită, dar calul se întreba unde era Domniţa de Lavandă. Atunci am văzut o imagine a mea în mintea lui Topaz. Domniţa de Lavandă era probabil numele pe care mi-l dăduse animalul. Era amuzant. În timpul călătoriei cu Cahil nu prea avusesem timp să mă îmbăiez, dar reuşisem să găsesc câteva ocazii în care avusesem suficientă intimitate, cât să-mi aplic câteva picături din parfumul cu lavandă al mamei.

„Mergi lin şi repede”, s-a gândit Topaz.

„M-ai duce departe în nord?” am întrebat.

„Nu fără Omul de Mentă. Voi merge lin şi repede cu amândoi. Sunt puternic.”

„Eşti foarte puternic. Poate voi rămâne cu tine.”

„Ba nu, Yelena! Ai stat îmbufnată suficient timp”, a zis vocea lui Irys în mintea mea.

Contactul ei era ca un strat gros şi răcoros de salvie aplicat pe o rană deschisă.

„Nu stau îmbufnată.”

„Atunci cum numeşti starea asta?” a întrebat Irys, enervată.

„Mă protejez.”

Irys a râs.

„De ce? Roze abia dacă ţi-a pătruns mintea.”

„Roze?”

„Roze Featherstone, prim-magician. E mânioasă de atunci. Ai îndurat lucruri mai rele, Yelena. Care e problema cu adevărat?”

Mă simţeam neajutorată şi singură fără un suflet care să mă protejeze. Dar am îngropat acel gând, nevrând să-l împărtăşesc cu Irys. În schimb, i-am ignorat întrebarea. M-am adunat, ştiind că mentorul meu se întorsese. Ea era singura persoană în care puteam avea încredere la Cetate.

„Vin să-ţi aduc mâncare. O să mă laşi să intru şi o să mănânci”! a ordonat Irys.

„Mâncare?” a gândit Topaz plin de speranţă. „Un măr?

Bomboane cu mentă?”

Am zâmbit.

„Mai târziu.”

Stomacul mi-a chiorăit. Pe când mă mutam spre marginea patului, m-a cuprins ameţeala. Pierdusem şirul zilelor şi eram slăbită de foame.

Irys a venit, aşa cum promisese, aducând o tavă încărcată cu fructe şi cărnuri reci. Mi-a adus şi un ulcior cu suc de ananas şi nişte prăjituri. Pe când mâncam, mi-a povestit despre călătoria ei spre casa lui May. May era ultima dintre fetele răpite care-şi regăsise familia pierdută.

— Cinci surori exact ca ea, a zis Irys, clătinând capul.

Am zâmbit larg, imaginându-mi reîntoarcerea lui May. Şase fete chiuind de fericire şi de încântare şi plângând, în timp ce vorbeau la unison.

— Tatăl lor, copleşit, a vrut să le testez tuturor celor şase fete potenţialul magic. May are, dar vreau să mai aştepte un an înainte să vină la şcoală. Celelalte sunt încă prea mici.

Irys a turnat suc în două pahare.

— A trebuit să-mi scurtez vizita când ţi-am auzit strigătul de ajutor.

— Când Roze mi-a invadat mintea?

— Da. Eram prea departe ca să te ajut, dar s-ar părea că te-ai descurcat şi singură.

— M-a ajutat Valek, am zis.

— E imposibil. Eu nu am putut ajunge la tine. Valek nu e magician.

— Dar a fost acolo şi am împrumutat din puterea lui.

Nevrând să mă creadă, Irys a dat din cap.

M-am gândit la cum mă găsise Irys în nord.

— Tu mi-ai simţit puterea când eram în Ixia, am spus. E aceeaşi distanţă între mine şi Valek.

Irys a clătinat iar capul.

— Valek e imun la magie. Cred că te-ai folosit de imaginea lui pe post de scut împotriva lui Roze. Când te-am simţit anul trecut, nu aveai control asupra puterilor tale. Exploziile necontrolate de magie cauzează valuri în

sursa puterii. Toţi magicienii din lume le pot simţi, dar doar maeştrii magicieni pot şti din ce parte vin.

Cuvintele ei mă îngrijorau.

— Dar mi-ai auzit strigătul de ajutor când erai la May. Pentru că mi-am pierdut controlul am reuşit să te contactez atât de departe?

Pierderea controlului conducea la explozii ce duceau la moartea magicianului şi la deteriorarea sursei puterii pentru toţi ceilalţi magicieni. Irys m-a privit speriată.

— Nu.

S-a încruntat şi şi-a fixat privirea asupra zidului, gândindu-se.

— Yelena, ce ai făcut cu magia ta de când am plecat?

I-am povestit totul despre ambuscadă, despre evadare şi despre înţelegerea cu Cahil.

— Deci i-ai adormit pe toţi soldaţii lui Cahil? a întrebat ea.

— Păi nu erau decât doisprezece. Am făcut ceva greşit? Am încălcat Codul de Etică?

Erau aşa de multe lucruri pe care nu le cunoşteam despre magie!

Irys a pufnit în râs, citindu-mi gândurile. „Şi mai voiai să fugi cu calul.”

— E mai bine decât să stau aici cu Cahil şi cu Leif, am zis cu voce tare.

— Ăştia doi...

Irys s-a încruntat din nou.

— Maeştrii magicieni au discutat cu amândoi. Roze este furioasă că i-au dat informaţii false despre tine. Cahil a avut chiar îndrăzneala să ceară o sesiune a Consiliului în toiul sezonului cald. Va trebui să aştepte până la începerea sezonului rece. Poate că va obţine ceea ce vrea, poate că nu.

Irys a ridicat din umeri, neîngrijorată.

— Ar merge sitienii la război pentru Cahil? am întrebat.

— Nu avem niciun motiv de ceartă cu nordul, dar nici nu-i iubim. Consiliul a aşteptat ca tânărul Cahil să se maturizeze. Dacă va căpăta carismă şi abilităţi puternice

de conducere, atunci planurile lui de a redobândi Ixia s-ar putea să fie sprijinite de Consiliu.

Irys şi-a înclinat capul într-o parte, gândindu-se la un viitor război.

— Tratatul comercial este primul contact oficial pe care l-am avut cu Ixia în ultimii cincisprezece ani, a explicat ea. E un început promiţător. Ne-a fost mereu teamă ca nu cumva comandantul Ambrose să încerce să cucerească Sitia, aşa cum a făcut cu nordul, dar, pe moment, pare satisfăcut cu ce are.

— Ar avea vreo şansă o armată sitiană împotriva nordului?

— Tu ce crezi?

— Sitia ar trece prin momente dificile. Oamenii comandantului sunt loiali, dedicaţi şi bine pregătiţi. Ca să piardă o bătălie, ar trebui să fie ori depăşiţi numeric, ori copleşiţi de o armată mult mai bine antrenată.

Irys a dat din cap.

— Campania împotriva lor ar trebui să fie lansată cu cea mai mare grijă, iar acesta este motivul pentru care Consiliul încă aşteaptă să ia o hotărâre. Dar nu pentru asta îmi fac eu griji acum. Prioritatea mea este să te învăţ totul despre magie şi să-ţi descopăr specialitatea. Eşti mai puternică decât am crezut, Yelena. Nu e uşor să adormi doisprezece oameni. Şi să ai o conversaţie cu un cal...

Irys şi-a îndepărtat părul de pe faţă, prinzându-l cu mâinile în spatele capului.

— Dacă nu aş fi tras cu urechea, nici că te-aş fi crezut.

Irys s-a ridicat şi a început să aşeze vasele pe tavă.

— Ceea ce le-ai făcut oamenilor lui Cahil ar fi, în mod normal, o încălcare a Codului Etic, dar a fost un gest de autoapărare, deci este acceptabil.

Irys a tăcut o clipă.

— Ceea ce ţi-a făcut Roze a fost o încălcare flagrantă a regulilor noastre, dar a crezut că eşti spion. Codul nu se aplică spionilor. Toţii sitienii sunt uniţi prin intoleranţa lor cu privire la spionaj. Comandantul a pus mâna pe putere infiltrându-se în rândurile monarhiei şi asasinând familia

regală, aşa că Sitia nu vrea ca, printr-un spion, comandantul să încerce să strângă informaţii pentru a lansa un nou atac.

Ridicând tava cu vase murdare, Irys a adăugat:

— Mâine am să-ţi arăt Cetatea şi apoi vom începe pregătirea. În dulap se află lumânări şi cremene, dacă ai nevoie de lumină, iar în spatele clădirii sunt lemne de foc pentru când se va lăsa frigul. Te-am cazat în aripa ucenicilor, pentru că eşti prea mare să stai în cazarma bobocilor. Şi mai cred că până la începerea anului şcolar vei fi gata să te alături cursurilor pentru ucenici.

— Ce sunt cursurile pentru ucenici?

— Cetatea are un plan de studiu împărţit pe cinci ani. Studenţii încep programul la un an după ce ajung la maturitate. De obicei, în jurul vârstei de paisprezece ani, magia lor atinge un nivel în care ei o pot dirija. Fiecare an din programul de studiu al Cetăţii are o denumire. Nivel de primul an, de începător, de junior, de senior şi de ucenic. Tu vei fi la nivelul de ucenic, dar pregătirea ta şcolară va fi diferită, întrucât trebuie să înveţi despre istoria şi despre guvernul nostru.

Irys a clătinat din cap.

— Până încep cursurile, o să mă gândesc cum e mai bine să procedăm. Vei studia probabil alături de studenţi de niveluri diferite, depinzând de materie. Dar nu-ţi face griji acum! De ce nu despachetezi să te instalezi comod?

Cuvintele ei mi-au amintit că aveam un dar pentru ea în rucsac.

— Irys, aşteaptă o clipă! am rugat-o, înainte să plece. Mama ţi-a trimis parfumul ăsta.

Am băgat mâna în rucsac. Cumva, din fericire, sticluţele nu fuseseră sparte în timpul călătoriei spre Citadelă. I-am dat lui Irys parfumul *Billardiera scandens* şi am aşezat sticla cu *Lavandă* pe masă.

Irys mi-a mulţumit şi a plecat. După aceea camera mi s-a părut pustie. Scoţând tot din rucsac, mi-am atârnat vechea uniformă în dulap şi am decorat masa cu statuia valmurului, pe care o cumpărasem pentru Valek. Camera

părea însă tot golaşă. Aveam să o rog pe Irys să-mi schimbe banii ixieni. Poate că reuşeam să cumpăr câteva decoraţiuni care să înveselească locul. Am găsit ghidul lui Esau la fundul rucsacului. Ducând o lumânare în dormitor, am citit din carte până ce am simţit că mi se închid ochii. Din notiţele lui detaliate, reieşea că fiecare plantă şi arbore din junglă exista cu un motiv. M-am surprins dorindu-mi să găsesc în ghidul lui un pasaj ilustrat cu imaginea mea, care să explice motivul existenţei mele, redactat cu scrisul îngrijit al lui Esau.

Dimineaţa, Irys a strâmbat din nas când a intrat în apartamentul meu.

— Poate ar trebui să-ţi arăt unde e baia mai întâi. O să-ţi trimitem hainele la spălătorie şi o să-ţi aducem unele curate.

Am râs.

— E aşa de rău?

— Da.

Am mers cu Irys spre altă clădire din marmură, înconjurată din toate părţile de coloane albastre. Baia avea bazine separate pentru bărbaţi şi pentru femei. M-am simţit minunat să mă pot spăla de mizeria acumulată pe drum. Spălătoreasă mi-a luat hainele jerpelite şi pătate. Costumul de la Nutty, cămaşa albă şi pantalonii negri aveau toate nevoie de petice.

Am împrumutat o tunică verde-deschis din bumbac şi pantaloni kaki. Irys mi-a spus că la Cetate nu exista un cod vestimentar anume pentru orele de curs şi pentru evenimentele de toată ziua, dar că, la ocaziile speciale, studenţii purtau obligatoriu robe de ucenici.

După ce mi-am pieptănat şi mi-am împletit părul, am intrat în sala de mese, pentru a lua micul dejun. Cercetând Cetatea, remarcasem existenţa unui model. Cărările şi grădinile şerpuiau pe lângă clădiri din marmură de diferite mărimi şi forme. Cazărmile şi locuinţele pentru studenţi înconjurau campusul principal. Grajdurile, spălătoria şi coteţele mărgineau zidul din spate al Cetăţii. Caii păşteau

pe o păşune mare, înconjurată de un gard, lângă un teren oval pentru antrenamente. Am întrebat-o pe Irys ce era cu cele patru turnuri.

— Maeştrii magicieni locuiesc în ele.

Irys a îndreptat degetul spre cel din nord-vest.

— Acela e al meu. Cel din colţul de nord-est, de lângă grajduri e al Zitorei Cowan, al treilea magician. Acela din sud-vest e al lui Roze Featherstone, iar cel din sud-est al lui Bain Bloodgood, magician secund.

— Şi dacă sunt mai mult de patru maeştri?

— În istoria Cetăţii Magicianului nu au existat niciodată mai mult de patru. Mai puţini, da, dar niciodată mai mulţi. Ar fi o problemă minunată. Turnurile sunt uriaşe, aşa că e spaţiu suficient, a explicat Irys zâmbind.

În sala de mese se aflau trei persoane. Rânduri după rânduri de mese goale înconjurau încăperea lungă.

— Când va începe şcoală, aceste mese vor fi ocupate de studenţi, de profesori şi de magicieni. Toată lumea mănâncă aici, a explicat Irys.

M-a prezentat apoi celor doi bărbaţi şi femeii care îşi luau micul dejun. Erau grădinari şi reprezentau doar o mică parte din personalul extins necesar îngrijirii peisajului.

Am mâncat, am ascuns un măr pentru Topaz, iar Irys m-a dus în apartamentul ei. După ce am urcat vreun milion de trepte şi am trecut de zece etaje cu camere, am ajuns în vârful turnului. Ferestrele camerei circulare se întindeau de la podea la tavan. Perdelele lungi şi dantelate se umflau în vântul cald. Pernuţe colorate şi canapele în nuanţe de albastru, violet şi argintiu decorau încăperea veselă. Camera era ticsită cu etajere pentru cărţi, iar în aer se simţea o aromă proaspătă de citrice.

— Aceasta este camera mea pentru meditaţie, a zis Irys. E mediul perfect pentru a-mi recăpăta puterile şi pentru a studia.

Am făcut înconjurul încăperii, uitându-mă afară. De aici se deschidea o panoramă minunată asupra Cetăţii, iar prin ferestrele dinspre nord-est am văzut dealuri verzi şi

rotunjite, ciupite din loc în loc de sătucuri.

— Acelea sunt o parte din pământurile clanului Featherstone, a zis Irys, urmărindu-mi privirea.

Tânăra a arătat spre centrul camerei.

— Stai jos! Să începem!

Irys s-a aşezat pe o pernuţă mov, încrucişându-şi picioarele. Eu m-am cocoţat pe o pernă albastră, în faţa ei.

— Dar arcul meu...

— Nu vei avea nevoie de el. Te voi învăţa cum să atragi puterea fără ajutorul contactului fizic. Sursa puterii înconjoară lumea ca o pătură. Tu ai abilitatea de a trage un fir din acest acoperământ, de a-l pune în trupul tău şi de a-l folosi apoi. Dar nu lua prea mult, căci altfel vei deranja acoperământul, distorsionând sursa, şi vei lăsa anumite zone descoperite, iar pe altele cu prea multă putere. Se zice că sunt locuri unde există găuri în pătură, zone fără pic de putere, dar eu nu am găsit niciunul.

I-am simţit puterea întinzându-se ca o bulă. Irys a ridicat mâna şi a zis:

— Venettaden!

Forţa ei s-a lovit de mine. Muşchii mi-au îngheţat. Am rămas cu ochii pironiţi asupra magicianului, cuprinsă de o panică din ce în ce mai mare.

— Îndepărteaz-o! mi-a cerut.

M-am gândit să folosesc zidul meu, dar ştiam că nu avea nicio şansă în faţa forţei ei. Din nou, am tras cortina de marmură şi am întrerupt contactul cu puterea. Muşchii mi s-au relaxat.

— Foarte bine! a zis Irys. Am luat un fir de putere şi l-am făcut sub forma unei mingi. Apoi, cu un cuvânt şi cu un gest, l-am îndreptat spre tine. Noi îi învăţăm pe studenţi să folosească gesturi şi cuvinte în scop pur didactic, dar, de fapt, poţi folosi orice vrei. Orice te ajută să îţi concentrezi puterea. Şi, după o vreme, nu vei mai avea nevoie de cuvinte ca să faci magie. Devine un gest instinctiv. Acum e rândul tău.

— Dar nu ştiu cum să trag un fir din putere. Eu nu fac decât să mă concentrez la lemnul arcului meu şi apoi,

cumva, mi se desprinde mintea şi reuşesc să o îndrept spre alte minţi. De ce funcţionează asta?

— Abilitatea de a citi gândurile este alt fir de putere care uneşte două minţi, creând o legătură. De îndată ce conexiunea se realizează, ea rămâne acolo şi e uşor să o restabileşti. Gândeşte-te, de exemplu, la legătura dintre noi sau la cea pe care o ai cu Topaz.

— Sau cu Valek, am zis.

— Da, şi cu Valek. Deşi, având în vedere imunitatea lui la magie, aş zice că legătura voastră este una la nivel subconştient. I-ai citit vreodată gândurile?

— Nu. Dar nu am încercat. Cumva, am ştiut întotdeauna ce simte.

— E un instinct de supravieţuire. Are sens, având în vederea poziţia pe care o ocupă în Ixia şi puterea lui de decizie asupra sorţii tale.

— Instinctul ăsta m-a salvat de câteva ori, am zis, amintindu-mi de necazurile mele din Ixia. Când mă aflam într-o situaţie disperată, simţeam brusc că o altă persoană îmi lua locul în propriul trup şi, astfel, puteam îndeplini lucruri imposibile.

— Da, dar acum ai controlul şi poţi realiza acele lucruri imposibile.

— Nu ştiu...

— Suficient, a zis Irys, ridicând mâna. Acum, concentrează-te! Simte puterea! Trage-o spre tine şi ţine-o!

Am inspirat adânc şi am închis ochii, ca să mă asigur că mă concentram. Mă simţeam puţin ridicol, dar mi-am îndreptat atenţia spre aerul din jurul meu, încercând că simt pătura de putere din jurul lumii. Nu s-a întâmplat nimic o vreme. Apoi, am simţit cum aerul se îngroaşă şi începe să-mi apese pielea. Am forţat magia să se strângă mai aproape de mine. Odată ce presiunea a crescut, am deschis ochii. Irys mă privea.

— Când îi dai drumul spre mine, gândeşte-te la ce vrei să facă puterea. Te-ar ajuta să foloseşti un cuvânt sau un gest, pe care le poţi folosi ca semnal pentru data viitoare.

Am împins forţa şi am zis:

— Dărâmă!

Nu s-a întâmplat nimic pe moment, dar apoi Irys a holbat ochii, şocată, şi a căzut de pe pernă.

Am alergat la ea.

— Îmi pare rău!

Irys s-a uitat la mine.

— Ciudat.

— Cum adică?

— În loc să mă împingi, magia ta mi-a invadat mintea, dându-mi o comandă mentală să cad.

Irys s-a aşezat la loc pe pernă.

— Încearcă din nou, dar de data asta gândeşte-te la putere ca la un obiect fizic, ca la un zid, şi împinge-o spre mine!

I-am urmat instrucţiunile, dar rezultatele au fost aceleaşi.

— Este o metodă neortodoxă, dar funcţionează, a zis Irys, dându-şi o şuviţă de păr după ureche. Hai să lucrăm la mecanismele de apărare! Vreau să-mi respingi puterea înainte să te poată afecta.

Cu o mişcare rapidă, Irys a îndreptat o minge de energie spre mine.

— Teatottle!

Am sărit înapoi şi am ridicat mâinile, dar nu am fost suficient de rapidă. Până să mă pot eu apăra, camera a început să se învârtă în jurul meu şi culorile s-au pornit să-mi joace în faţa ochilor. Am căzut pe spate, cu ochii pironiţi în tavanul înclinat. Pe căpriori, într-un cuib, dormea o bufniţă.

— Trebuie să fii mereu pregătită să te aperi, a zis Irys. Nu vrei să fii surprinsă cu garda jos. Dar... a continuat Irys netezindu-şi cămaşa, ai împiedicat-o pe Roze să-ţi pătrundă în minte.

Am ocolit subiectul.

— Ce înseamnă „Teatottle”? am întrebat.

— Nu înseamnă nimic, a zis Irys. E un cuvânt inventat. Nu are sens să te avertizez în legătură cu ce vreau să fac.

Folosesc asemenea cuvinte pentru atacuri şi în apărare. Dar, pentru lucruri practice, cum ar fi aprinderea focului sau a luminii, folosesc cuvinte reale.

— Pot aprinde focul?

— Dacă eşti suficient de puternică. E obositor. Magia extenuează, mai ales în anumite cazuri. Tu pari să fii capabilă să creezi legături cu minţile altor fiinţe fără prea mult efort, a zis Irys. Poate că asta e specialitatea ta.

— Ce vrei să spui prin specialitate?

— Unii magicieni pot face anumite lucruri. Există magicieni care vindecă rănile fizice şi alţii care pot ajuta cu traumele mentale. Unii pot mişca obiecte mari, precum statuile, alţii aprind focul cu un minimum de efort, a zis Irys, jucându-se cu ciucurii pernuţei ei. Uneori, vei găsi magicieni care pot face câte două sau trei lucruri sau care au un talent hibrid, precum Leif, care este capabil să simtă sufletul unei persoane. În cazul tău, am descoperit că nu eşti doar capabilă să citeşti minţi, dar poţi chiar influenţa acţiunile unui om sau ale unui animal. E un talent rar. Ai două abilităţi.

— Aceasta este limita? am întrebat.

— Nu. Maeştrii magicieni pot face totul.

— Atunci de ce este Roze prim-magician, iar tu eşti al patrulea?

Irys a zâmbit obosită.

— Roze e mai puternică decât mine. Amândouă putem aprinde focuri, dar, în timp ce eu fac doar un foc de tabără, ea are puterea de a incendia o clădire de două etaje.

M-am gândit o vreme la ce-mi spusese Irys.

— Dacă un magician are un singur talent, ce poate face după terminarea antrenamentului?

— Noi trimitem magicieni în diverse oraşe sau metropole, în funcţie de ce au nevoie. Încercăm să avem un vindecător în fiecare oraş în permanenţă. Alţi magicieni sunt responsabili pentru mai multe oraşe şi călătoresc din loc în loc, ajutând cu diferite proiecte.

— Ce aş putea face eu? am zis, întrebându-mă dacă exista şi pentru mine un loc în care să mă simt utilă.

Pe de altă parte, nu eram sigură dacă-mi doream să îmi găsesc un loc în Sitia.

Irys a râs.

— E prea devreme ca să-mi pot da seama. Momentan, trebuie să înveţi să strângi puterea şi să o foloseşti. Şi exersează apărarea!

— Cum îmi păstrez zidul de apărare ridicat fără să mă extenuez?

— Eu îmi imaginez zidul meu, care seamănă cu acest turn. Îl construiesc să fie solid şi puternic, iar apoi îl fac transparent, ca să pot vedea prin el, şi după aceea nu mă mai gândesc deloc la el. Dar, când magia este îndreptată spre mine, bariera mea devine iar solidă şi respinge atacul înainte ca mintea să îmi fie pe deplin conştientă.

I-am urmat instrucţiunile şi am creat o barieră invizibilă în minte. Irys a testat-o pe neaşteptate de mai multe ori în cursul dimineţii, şi tehnica a funcţionat. În restul timpului am încercat să strâng puterea, dar, oricât de mult încercam, magia mea nu putea afecta decât două lucruri: pe Irys şi bufniţa care dormea pe căpriori. Răbdarea lui Irys mă uimea şi, pentru prima dată de când sosisem în Sitia, simţeam că aş putea fi capabilă să-mi pot stăpâni şi folosi puterile cum se cuvine la un moment dat.

— Este un început promiţător, a zis Irys, pe măsură ce se apropia pauza de prânz. Mergi şi mănâncă şi apoi odihneşte-te pentru restul după-amiezii! Vom lucra dimineţile, iar tu poţi exersa şi studia în timpul nopţii. În seara asta însă, trebuie să-l întâlneşti pe maestrul grăjdar şi să-ţi alegi un cal.

Oare auzisem bine?

— Un cal?

— Da. Toţi magicienii au cai. Uneori, va fi nevoie să ajungi în vreun loc sau altul de urgenţă. Eu a trebuit să-mi las calul, pe Silk, aici, în timpul misiunii din Ixia. Când ai cerut ajutorul, am fost nevoită să împrumut un cal de la tatăl lui May. Cum altfel crezi că am ajuns aici aşa de repede?

Nici măcar nu mă gândisem la asta. În acele momente

fusesem prea preocupată de propria-mi tristeţe. Urmând instrucţiunile lui Irys, am găsit sala de mese. Am luat prânzul şi m-am întors în apartamentul meu, unde m-am prăbuşit în pat şi am adormit.

În noaptea aceea, după cină, l-am căutat pe maestrul grăjdar. L-am găsit la capătul unui rând de boxe, curăţând o şa din piele. Era un bărbat scund şi îndesat. Părul lui ciufulit şi castaniu îi cădea peste umeri, precum coama unui cal. Am încercat să-mi stăpânesc un zâmbet când bărbatul şi-a ridicat privirea aprigă spre mine.

— Ce vrei? Nu vezi că sunt ocupat? a întrebat el.

— Sunt Yelena. M-a trimis Irys.

— A, sigur, eşti studenta nouă. Nu ştiu de ce nu a aşteptat întoarcerea tuturor, a bombănit omul, aşezând şaua pe pământ. Vino pe aici!

Am trecut pe lângă grajd, iar Topaz a scos capul din boxa lui. Ochii lui mari şi căprui m-au privit plini de speranţă.

„Măr?” a întrebat el.

Irys avusese dreptate. Reluasem legătura cu Topaz fără să fac vreun efort conştient. Ori poate că el reluase legătura cu mine? Aveam să o întreb. I-am dat calului mărul din buzunar.

Maestrul grăjdar s-a întors spre mine.

— Tocmai ţi-ai câştigat un prieten pe viaţă, a zis el, pufnind amuzat. Calul ăla adoră mâncarea. Nu am văzut niciodată un cal care să iubească aşa de mult să mănânce. Îl poţi învăţa să facă orice pentru o bomboană.

Am trecut pe lângă hambarul cu fân, spre o păşune. Maestrul s-a sprijinit de gardul din lemn. Pe câmp păşteau şase cai.

— Alege-ţi unul! Nu contează care, sunt toţi buni. Mă duc să-ţi găsesc instructorul.

— Tu nu predai? am întrebat înainte ca maestrul să plece.

— Nu şi în sezonul cald, când nu mai e nimeni aici, a zis el enervat. Sunt prea ocupat să rânesc grajdurile şi să

repar harnaşamentele. Am propus să mai aştepte, dar al patrulea magician a vrut să ne ocupăm de asta cât mai repede. E bine că unul dintre instructorii mei s-a întors mai devreme.

Omul a mormăit ceva pe când se îndrepta spre grajd.

Am privit cu atenţie caii de pe câmp. Trei dintre ei erau de un cafeniu-închis, precum Topaz, doi erau negri, iar unul era arămiu cu pete albe pe picioare, de la genunchi în jos. Pentru că nu ştiam nimic despre cai, am presupus că aveam să aleg după culoare. Calul arămiu s-a uitat spre mine.

„Îmi place", a zis Topaz. „O să meargă lin şi repede pentru Domniţa de Lavandă."

„Cum o fac să vină la mine?" am întrebat.

„Bomboane cu mentă."

Topaz s-a uitat cu jind la un sac din piele ce atârna în apropierea boxei lui. Maestrul grăjdar nu se vedea nicăieri. M-am întors la grajd, am scos două bomboane, i-am dat una lui Topaz şi pe cealaltă am luat-o cu mine înapoi pe câmp.

„Arată-i bomboana lui Kiki."

Am întins bomboana. Kiki şi-a aruncat privirea la ceilalţi cai şi apoi s-a îndreptat spre mine. Când s-a apropiat, am văzut că faţa ei era albă, iar în jurul ochiului stâng avea o pată maro. Ochii ei însă păreau ciudaţi. Doar când mi-a mâncat bomboana din palmă mi-am dat seama că erau albaştri. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva, dar nu însemna mare lucru. Nu ştiam aproape nimic despre cai.

„Scarpin-o după urechi", a sugerat Topaz.

Urechile lungi şi arămii ale iepei erau înclinate înainte. M-am ridicat pe vârfuri şi mi-am trecut vârfurile unghiilor în spatele lor. Kiki şi-a coborât capul şi l-a lipit de pieptul meu.

— Ce zici, fetiţo? am zis eu cu voce tare.

Nu o puteam auzi ca pe Topaz. În timp ce îi scărpinam urechile, am tras un fir de putere şi mi-am proiectat mintea spre a ei.

„Vrei să fii a mea?"

Calul m-a împins cu botul.

„Da.”

L-am simţit pe Topaz bucurându-se.

„Vom merge lin şi repede împreună.”

Am tresărit când l-am auzit pe maestru în spatele meu.

— Ai şi găsit unul? a întrebat el.

Am dat din cap fără să mă uit la om.

— Acela este din câmpii, a zis. Ai ales bine.

— Trebuie să aleagă altul, a spus o voce familiară.

M-am întors. Groaza mi s-a răsucit în stomac. Lângă maestru se afla Cahil.

— De ce te-aş asculta pe tine? am spus.

Cahil a rânjit răutăcios.

— Pentru că sunt instructorul tău.

11

— NU! AM ZIS. NU VEI FI instructorul meu.

— Nu ai de ales, a răspuns maestrul.

Omul şi-a aruncat privirea spre Cahil, apoi la mine, părând nedumerit.

— Nu mai e nimeni altcineva, iar al patrulea magician insistă să începi antrenamentul pe dată.

— Şi dacă te ajut să râneşti şi să hrăneşti caii? O să ai timp să mă înveţi? l-am întrebat pe maestrul grăjdar.

— Domniţă, ai deja multe pe cap. O să-ţi cureţi şi o să-ţi îngrijeşti propriul cal, pe lângă studiu. Cahil şi-a petrecut timpul prin grajduri de când avea şase ani. Nimeni, în afară de mine, a zis omul, rânjind, nu ştie mai multe despre cai.

Mi-am pus mâinile în şolduri.

— Bine. Atât timp cât cunoaşte caii mai bine decât oamenii.

Cahil a tresărit. Bun.

— Dar voi păstra calul ăsta, am spus.

— E spălăcită, a zis Cahil.

— Poftim? am întrebat.

— Are ochii albaştri. Aduce ghinion. Şi a fost crescută de clanul Sandseed. Caii lor sunt dificil de antrenat.

Kiki a pufnit spre Cahil.

„Ce băiat răutăcios!”

— E o superstiţie prostească şi o reputaţie nedreaptă. Cahil, ar trebui să ştii mai bine, a spus maestrul. E o iapă foarte bună. Voi doi va trebui să vă rezolvaţi conflictul, oricare ar fi el. Eu nu am timp să vă dădăcesc.

Zicând asta, maestrul grăjdar s-a îndepărtat, bombănind iar de unul singur.

Cahil şi cu mine ne-am privit aprig o vreme, până ce Kiki mi-a împins braţul, căutând bomboane mentolate.

— Regret, fetiţo, nu mai am! am zis, întinzând mâna goală.

Calul şi-a aruncat capul pe spate şi a început să pască din nou. Cahil se uita la mine. Mi-am încrucişat braţele la piept, dar păreau să reprezinte o barieră prea slabă. Aş fi preferat zidul meu gros de marmură. Cahil se schimbase de hainele lui de călătorie şi-şi pusese o cămaşă albă, simplă, şi pantaloni strâmţi de călărie, însă purta încă cizmele negre.

— Va trebui să te descurci singură cu iapa pe care ai ales-o, dar, dacă ai de gând să mi te opui de fiecare dată când te învăţ ceva, ai face bine să-mi spui de acum, ca să nu-mi pierd vremea.

— Irys vrea ca eu să învăţ, aşa că voi învăţa.

Cahil a părut satisfăcut.

— Bun. Prima lecţie începe chiar acum.

Tânărul a escaladat gardul dinspre păşune.

— Înainte să înveţi să călăreşti, trebuie să ştii totul despre calul tău, din punct de vedere fizic şi emoţional.

Cahil a plesnit din limbă spre Kiki, iar, când ea l-a ignorat, tânărul s-a apropiat de iapă. Tocmai pe când se oprise în spatele calului, Kiki s-a întors şi l-a dărâmat cu şezutul.

Mi-am muşcat buza ca să nu râd. De fiecare dată când Cahil încerca să se apropie, Kiki fie se îndepărta, fie îl împingea.

Cu faţa roşie de frustrare, Cahil a zis în cele din urmă:

— Fir-ar să fie! Iau un căpăstru.

— I-ai rănit sentimentele când ai spus că aduce ghinion, am explicat. O să coopereze cu tine dacă îţi ceri scuze.

— De unde ştii? a vrut Cahil să ştie.

— Ştiu, şi gata.

— Nu ai ştiut nici măcar cum să cobori de pe cal. Nu sunt aşa de prost! a zis el.

Când Cahil a dat să treacă din nou gardul, i-am spus:

— Ştiu la fel cum am ştiut şi că Topaz voia ovăz cu lapte.

Cahil s-a oprit, aşteptând explicaţia.

Am oftat.

— Topaz mi-a spus că vrea deliciul. Am reuşit să comunic cu el din greşeală, aşa că i-am cerut să meargă mai lin, pentru că mă durea spatele. La fel şi cu Kiki.

Cahil şi-a trecut degetele prin barbă.

— Prim-magicianul mi-a zis că ai abilităţi magice puternice. Presupun că ar fi trebuit să-mi dau seama, dar am fost prea preocupat de ideea că ai fi un spion.

Tânărul s-a uitat la mine ca şi cum mă vedea pentru prima oară.

Pentru o clipă, mi s-a părut că văd în ochii albaştri ai lui Cahil urma unui plan, dar a dispărut rapid şi mă întrebam dacă nu cumva mi se păruse doar.

— O cheamă Kiki? a întrebat el.

Am dat din cap. Cahil s-a întors la Kiki şi i-a cerut iertare. Mă simţeam deodată iritată. Ar fi trebuit să-mi ceară iertare mie pentru toată durerea pe care mi-o provocase. Spion, pe naiba!

„Să-l împing pe Răutăcios?”, a întrebat Kiki.

„Nu. Fii cuminte! El o să mă înveţe să am grijă de tine.”

Cahil m-a chemat lângă el. Am trecut gradul. Pe când Kiki stătea cuminte, Cahil mi-a arătat şi mi-a povestit despre diferitele părţi ale trupului ei. Începând cu botul, Cahil nu s-a oprit până ce nu a ridicat copita piciorul stâng din spate şi mi-a arătat zona de sub ea.

— Ne vedem mâine la aceeaşi oră, a zis el, sfârşind lecţia. Ne întâlnim la grajduri. Vom discuta despre îngrijirea cailor.

Înainte să se întoarcă la hambar, l-am oprit. Acum, că îmi trecuse enervarea, mă întrebam de ce se afla Cahil aici.

— De ce mă înveţi? Credeam că o să fii ocupat cu planificarea campaniei de recucerire a Ixiei.

Ştiind prea bine ce gândeam despre misiunea lui, Cahil mi-a cercetat chipul, căutând semnale că aş fi fost sarcastică.

— Nu pot face prea multe până nu am sprijinul complet al Consiliului Sitian, a răspuns. În plus, am nevoie de bani ca să-mi plătesc cheltuielile. Majoritatea soldaţilor mei

sunt angajaţi la Cetate ca gărzi sau grădinari, în funcţie de nevoi.

Cahil şi-a şters mâinile pe pantaloni, cu privirea la caii de pe păşune.

— Când Cetatea îşi opreşte activitatea în timpul sezonului cald, fac tot ce pot să câştig sprijin de partea mea. Sezonul acesta am crezut cu adevărat că voi câştiga ajutorul Consiliului.

Cahil s-a oprit şi s-a uitat la mine.

— Dar nu a funcţionat. Aşa că m-am întors la muncă. Nu am de gând să cerşesc în continuare atenţia Consiliului.

Cahil s-a încruntat şi a clătinat capul.

— Pe mâine, atunci?

— Pe mâine.

L-am privit pe Cahil în timp ce mergea spre grajd. Se bazase pe capturarea unui spion ixian ca să influenţeze Consiliul. Mă întrebam ce avea să mai încerce.

Kiki mi-a împins braţul. Am scărpinat-o după urechi, înainte să mă întorc în apartamentul meu. Căutând nişte hârtie, m-am aşezat la masă şi am desenat schiţa brută a unui cal. Am etichetat părţile corpului pe care mi le puteam aminti. Topaz şi Kiki m-au ajutat cu restul. Legătura pe care o formasem cu cei doi cai era bizară, dar liniştitoare. Era ca şi cum ne aflam toţi în aceeaşi încăpere, făcând lucruri diferite şi văzându-ne de treburi şi având propriile gânduri. Dar, când unul dintre noi „vorbea” direct cu altul, ne puteam „auzi” între noi. Nu trebuia decât să mă gândesc la Kiki, iar gândurile ei îmi invadau mintea. La fel se întâmpla şi cu Irys. Nu era nevoie să apelez la sursa de putere şi să o proiectez spre Irys. Puteam doar să mă gândesc la ea.

De-a lungul următoarei săptămâni, zilele mele s-au petrecut la fel. Îmi petreceam dimineţile cu Irys, învăţând despre magie, iar după-amiezile dormeam, studiam şi exersam autoapărarea. Îmi petreceam serile cu Cahil şi cu Kiki. Când umblam prin campus, eram atentă să nu-l întâlnesc pe Goel. Nu uitasem de ameninţarea lui.

Nu a trecut mult, şi Irys a început să-mi testeze abilităţile magice.

— Hai să vedem dacă poţi aprinde focul! a zis Irys într-o dimineaţă. De data asta, când tragi puterea la tine, vreau să te concentrezi să aprinzi lumânarea asta, a zis magicianul, aşezând lumânarea în faţa mea.

— Cum? am întrebat, aşezându-mă în capul oaselor.

Şezusem sprijinită pe pernele din camera ei din turn, gândindu-mă la Kiki. Trecuse o săptămână, şi încă nu încălecasem iapa. Până acum, Cahil insistase să-mi predea la fiecare lecţie despre îngrijirea cailor şi despre harnaşamente. Ce om enervant!

— Imaginează-ţi o flacără înainte să-ţi concentrezi magia! a zis Irys, demonstrând. Foc! a spus ea.

Lumânarea s-a aprins şi a ars înainte să o poată stinge.

— E rândul tău.

M-am concentrat la fitilul lumânării, formându-mi în minte imaginea unei flăcări. Împingând magia spre lumânare, am încercat să o forţez să se aprindă, dar nu s-a întâmplat nimic.

Irys a scos un sunet gâtuit, iar lumânarea a ars.

— Îţi direcţionezi magia spre lumânare?

— Da. De ce?

— Tocmai mi-ai comandat să o aprind pentru tine, a zis Irys, exasperată. Şi am făcut-o!

— E ceva rău?

— Nu. Sper că ştii cum să aprinzi un foc în mod obişnuit pentru că, până acum, asta nu pare să facă parte dintre talentele tale magice. Hai să încercăm altceva!

Am încercat apoi să mişc un obiect, însă totul a fost în zadar, cu excepţia cazului în care manipularea lui Irys putea fi considerată o abilitatea magică. Irys şi-a ridicat bariera mentală, blocându-mi influenţa.

— Încearcă iar! De data asta concentrează-te la a deţine controlul!

Pe când strângeam puterea, Irys a aruncat perna spre mine. Perna m-a lovit în abdomen.

— Hei!

— Trebuia să o îndepărtezi cu magia. Încearcă iar!

Până la finalul sesiunii, am fost mulţumită că Irys alesese o pernă. Altfel, m-aş fi umplut de vânătăi.

— Cred că trebui să-ţi exersezi autocontrolul, a zis Irys, refuzând să renunţe. Odihneşte-te! Te vei descurca mai bine mâine.

Înainte să plec, am întrebat-o pe Irys ceva ce mă preocupa de câteva zile.

— Irys, pot să explorez Citadela? Am nevoie să schimb nişte monede ixiene ca să-mi cumpăr unele obiecte şi haine. Există vreun târg?

— Da, dar să ştii că e deschis o singură zi pe săptămână în sezonul cald.

Irys a făcut o pauză, stând pe gânduri.

— Îţi voi acorda zile de târg, fără niciun curs. Poţi explora Citadela sau poţi face orice vrei. Târgul se va deschide peste două zile. Între timp, o să-ţi schimb banii.

Însă Irys nu a putut renunţa la oportunitatea de a-mi ţine o predică despre cheltuirea banilor.

— Cheltuielile tale sunt acoperite atât timp cât te afli la Cetate. Dar, după ce vei absolvi, te vei descurca singură. Vei câştiga un salariu, ca magician, bineînţeles, a zis Irys. Dar nu-ţi irosi banii!

Tânăra a zâmbit ca să mai îmblânzească dojana.

— Nu vrem să încurajăm cerşetorii.

În minte mi-a revenit imaginea băiatului murdar.

— De ce nu au bani? am întrebat.

— Unii sunt leneşi şi preferă să cerşească în loc să muncească. Alţii nu pot munci din cauza unor probleme fizice sau mintale. Vindecătorii nu pot face minuni. Iar alţii îşi joacă banii sau îi cheltuie mai rapid decât îi câştigă.

— Şi copiii?

— Sunt fugari, orfani sau odraslele cerşetorilor. Sezonul cald e cel mai rău pentru ei. Îndată ce începe şcoala şi Citadela este iar populată, se deschid locuri unde găsesc mâncare şi adăpost.

Irys mi-a atins umărul.

— Nu-ţi face griji pentru ei, Yelena!

M-am gândit la comentariile lui Irys în timp ce mă întorceam în apartamentul meu.

În seara aceea, după ce mă învăţase cum să o înşeuez şi să îi pun căpăstrul lui Kiki, Cahil m-a întrebat:

— Ce e cu tine? Te-ai răstit la mine toată seara.

„Domniţa de Lavandă e necăjită”, a fost de acord Kiki.

Am inspirat adânc, pregătindu-mă să îi cer scuze, în schimb un torent necontrolat de cuvinte mi-a ieşit de pe buze.

— Tu vrei Ixia ca să poţi fi rege. Ca să strângi taxe, să şezi pe un tron şi să porţi o coroană cu nestemate, în timp ce oamenii suferă aşa cum au suferit şi sub domnia unchiului tău. Vrei Ixia pentru ca partizanii tăi, precum Goel, să omoare copii nevinovaţi atunci când părinţii lor nu pot plăti taxele pentru mătăsurile tale scumpe, sau ca să omoare părinţii, lăsându-le odraslele pe drumuri, să cerşească.

Răbufnirea mea s-a sfârşit la fel de repede pe cât începuse. Cahil era şocat, dar şi-a revenit repede.

— Nu asta vreau, a zis el. Vreau să-i ajut pe oamenii din Ixia să aibă libertatea de a purta orice haină vor în loc să fie forţaţi să îmbrace uniforme. Să se poată căsători cu cine doresc fără a avea nevoie de un permis din partea generalului din districtul lor. Să poată trăi oriunde vor, chiar dacă acel loc este Sitia. Îmi doresc coroana ca să pot elibera Ixia de dictatura militară.

Motivele lui păreau superficiale. Oare oamenii aveau să fie mai liberi sub domnia lui? Nu credeam în sinceritatea răspunsului său.

— Ce te face să crezi că ixienii îşi doresc să fie eliberaţi de tine? Niciun guvern nu este perfect. Te-ai gândit vreodată că e posibil ca ixienii să fie mulţumiţi de viaţa lor sub conducerea comandantului? am întrebat.

— Tu ai fost fericită în nord? a întrebat Cahil.

Era încordat, aşteptându-mi răspunsul.

— Eu am trăit acolo în circumstanţe neobişnuite.

— Cum ar fi?

— Nu e treaba ta.

— Lasă-mă să ghicesc! a zis Cahil, pe un ton superior.

Mi-am cuprins braţele, ca să nu-l pocnesc.

— Un copil din sud, cu abilităţi magice, răpit? Este, într-adevăr, neobişnuit. Dar crezi că eşti prima persoană pe care al patrulea magician a trebuit să o salveze? Şi nordicii sunt născuţi cu abilităţi magice. Unchiul meu a fost maestru magician. Şi ştii bine ce îi face comandantul oricui deţine puteri.

Cuvintele lui Valek mi-au răsunat în minte. Oricine avea puteri magice pe teritoriul Ixiei era ucis. Poate că magicienii erau vânaţi, dar restul oamenilor aveau tot ce-şi doreau.

— Nu suntem chiar atât de diferiţi, Yelena! Ai fost născută în Sitia şi crescută în Ixia, iar eu sunt un ixian crescut în Sitia. Tu te-ai întors acasă. Nu vreau decât să-mi regăsesc căminul.

Am deschis gura ca să răspund, dar am închis-o când am auzit-o pe Irys în minte.

„Yelena, vino imediat la infirmerie.”

„Eşti în regulă?” am întrebat.

„Da. Vino!”

„Unde este infirmeria?”

„Pune-l pe Cahil să-ţi arate!”

După aceea, energia ei magică s-a retras.

I-am spus lui Cahil ce-mi ceruse Irys. Fără să ezite o clipă, a scos şaua şi căpăstrul lui Kiki şi le-a agăţat în camera cu harnaşamente, apoi ne-am îndreptat spre centrul Cetăţii. Trebuia aproape să alerg ca să ţin pasul cu el.

— A spus despre ce e vorba? a întrebat Cahil, privind peste umăr.

— Nu.

Am intrat într-o clădire cu un singur etaj. Zidurile din marmură erau de un albastru-pal ce semăna cu gheaţa. Un tânăr într-o uniformă albă aprindea lămpile de pe coridor. Razele soarelui începuseră să se stingă.

— Unde e Irys? l-am întrebat pe tânăr.

Băiatul părea nedumerit.

— Al patrulea magician, a zis Cahil.

— E cu vindecătorul Hayes, a răspuns tânărul, arătând spre un coridor lung când a văzut că nu ne mişcăm din loc. Pe acest hol. A cincea uşă pe stânga.

— Puţini oameni îi spun Irys, mi-a explicat Cahil pe când traversam rapid coridorul pustiu.

Ne-am oprit la a cincea uşă, care era închisă.

— Intră! a strigat Irys, înainte să ciocănim.

Am deschis uşa. Irys stătea lângă un bărbat îmbrăcat în alb. Era probabil vindecătorul Hayes. Sub un cearşaf, pe un pat din centrul camerei, se vedea o siluetă. Faţa îi era acoperită de bandaje.

Leif şedea, cu umerii aplecaţi, pe un scaun dintr-un colţ al camerei. Fratele meu părea oripilat. Când m-a văzut, a întrebat:

— Ce face ea aici?

— Eu i-am cerut să vină. E posibil să ne poată ajuta, i-a răspuns Irys.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o pe Irys.

— Tula a fost găsită în Booruby, aproape moartă. Mintea ei s-a ascuns şi nu putem ajungea la ea, mi-a explicat Irys. Trebuie să aflăm cine i-a făcut una ca asta.

— Nu o pot simţi, a spus Leif. Ceilalţi maeştri magicieni nu au putut să ajungă la ea. E dusă, magiciene! Îţi pierzi timpul.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Cahil.

— A fost bătută, torturată şi violată, a răspuns vindecătorul. Probabil că a suferit toate ororile la care te-ai putea gândi.

— Şi a avut noroc, a continuat Irys.

— Cum poţi spune că a fost norocoasă? a zis Cahil, revoltat.

Indignarea îi era evidentă din felul în care îşi strângea umerii şi din tonul strident al vocii.

— A scăpat cu viaţă, a replicat Irys. Celelalte nu au avut atât noroc.

— Câte? am întrebat, deşi nu voiam să ştiu cu adevărat, însă nu puteam să-mi stăpânesc cuvintele.

— Ea este a unsprezecea victimă. Celelalte au fost găsite moarte şi brutalizate în acelaşi fel.

Dezgustul îi schimonosea lui Irys chipul.

— Cum pot fi de ajutor? am zis.

— Vindecarea minţii e cea mai mare putere a mea, dar tu ai ajuns la comandant şi l-ai adus înapoi când eu nu am reuşit, a zis ea.

— Ce? a strigat Cahil. L-ai ajutat pe comandant?

Furia lui Cahil se concentra acum asupra mea. L-am ignorat.

— Dar îl ştiam pe comandant. Am ştiut unde să caut, i-am explicat lui Irys. Nu sunt sigură că te pot ajuta.

— Încearcă oricum! Trupurile au fost descoperite în oraşe diferite din Sitia. Nu am reuşit să găsim niciun motiv pentru aceste crime şi nu avem niciun suspect. Trebuie să prindem monstrul, a zis Irys, trecându-şi mâna prin păr. Din păcate, acesta este un exemplu de situaţie cu care va trebui să te confrunţi când vei deveni magician. Poţi să consideri această întâmplare o parte din câştigarea experienţei.

M-am apropiat de pat.

— Pot să o ţin de mână? l-am întrebat pe vindecător.

Bărbatul a dat din cap şi a tras cearşaful, dezvelind corpul fetei. Între bandajele îmbibate de sânge, pielea ei arăta precum carnea crudă. Cahil a blestemat. Mi-am aruncat privirea la Leif; avea faţa încă întoarsă la perete.

Pline de atele, degetele fetei erau pesemne rupte în întregime. I-am luat mâna cu blândeţe, frecându-mi vârfurile degetelor de-a lungul palmei ei. Trăgând de un fir de putere, am închis ochii şi mi-am proiectat energia spre ea.

Mintea ei părea abandonată; senzaţia că fugise şi că nu avea să se mai întoarcă umplea spaţiul în care mă aflam. Spectre cenuşii şi intangibile pluteau în mintea ei. La o cercetare mai atentă, am descoperit că fiecare spectru reprezenta o amintire a Tulei despre o oroare la care fusese supusă. Chipurile fantomelor se schimonoseau de durere, de teroare şi de teamă. Emoţiile pure au început să

mi se scufunde în piele. Am îndepărtat spectrele, concentrându-mă să o găsesc pe adevărata Tula, care se ascundea, cel mai probabil, într-un loc ferit de terori. Am simţit o senzaţie de-a lungul braţelor, ca şi cum nişte fire lungi de iarbă mi-ar fi gâdilat pielea. Mirosul curat al unei câmpii acoperite de rouă persista în aer, dar nu puteam găsi sursa. Am căutat până ce am rămas fără energie şi nu am mai putut ţine legătura activă.

În cele din urmă, am deschis ochii. M-am aşezat pe podea, ţinând încă mâna fetei.

— Îmi pare rău că nu am putut să o găsesc! am zis.

— Ţi-am zis că e o pierdere de timp, a spus Leif.

Tânărul s-a ridicat din colţul lui.

— La ce te aşteptai de la o nordică?

— Poţi să te aştepţi să nu renunţ la fel de repede ca tine! am strigat înainte ca fratele meu să iasă din cameră.

M-am încruntat privindu-i silueta care se îndepărta. Trebuia să existe o altă cale de a o trezi pe Tula.

Vindecătorul a luat mâna fetei dintr-a mea şi a băgat-o la loc sub cearşaf. Eu am rămas pe podea, iar el şi Irys au început să discute despre starea fetei. Credeau că trupul avea să i se vindece, însă era probabil să nu-şi mai recapete niciodată cunoştinţa. Suna ca şi cum ar fi devenit unul dintre copiii fără suflet pe care Reyad şi Mogkan îi creaseră în Ixia, când le extrăseseră puterile magice, lăsând în urmă doar un trup fără spirit. M-am cutremurat gândindu-mă la cum încercaseră să mă distrugă cei doi bărbaţi diabolici.

M-am concentrat iar la problemele Tulei. Cum îl găsisem pe comandant? El se retrăsese într-un loc care îi amintea de cea mai mare reuşită. Locul în care se simţea cel mai fericit şi în care deţinea controlul.

— Irys, am zis eu, întrerupând-o. Spune-mi tot ce ştii despre Tula.

Magicianul s-a gândit o vreme. Vedeam cum pe buze i se formau întrebări.

„Ai încredere în mine”, i-am zis.

— Nu ştiu prea multe. Familia ei are o fabrică profitabilă

de sticlă, la periferia oraşului Booruby, a zis Irys. Sezonul cald este cel mai aglomerat pentru ei, aşa că ţin cuptoarele aprinse în permanenţă. Tula trebuia să menţină focul aprins pe timpul nopţii. Dimineaţa următoare, când tatăl ei a venit la muncă, a găsit cărbunii reci, iar Tula dispăruse. Au căutat-o multe zile. În cele din urmă, au găsit-o după douăsprezece zile, în viaţă, pe câmpul unui fermier. Vindecătorul nostru din Booruby i-a tratat rănile fizice. Dar mintea ei s-a ascuns, aşa că ne-au trimis-o de grabă aici.

Pe chipul lui Irys se citea dezamăgirea.

— Tula are fraţi? am întrebat.

— Mai mulţi. De ce?

M-am gândit bine.

— Apropiaţi de vârsta ei?

— Cred că are o soră mai mică.

— Cu câţi ani mai mică?

— Nu cu mult. Poate cu un an şi jumătate, a presupus Irys.

— O poţi chema aici?

— De ce?

— Cu ajutorul ei, aş putea fi capabilă să o aduc pe Tula înapoi.

— O să-i trimit un mesaj.

Irys s-a întors spre vindecător.

— Hayes, dă-mi de ştire dacă se schimbă starea Tulei.

Hayes a confirmat din cap, iar Irys a ieşit pe uşă. Cahil şi cu mine am urmat-o.

Tânărul nu a scos o vorbă cât timp am traversat coridorul şi am ieşit afară, unde soarele era la apus. Aerul se răcise, iar o adiere uşoară îmi mângâia faţa. Am inspirat aerul proaspăt, încercând să diluez mirosul amar al terorii fetei.

— Ai fost destul de îndrăzneaţă, a zis Cahil, aruncându-şi ochii la mine, să crezi că poţi ajunge la ea, când un maestru magician nu a reuşit, a încheiat el, îndepărtându-se.

— Ar fi fost prostesc, am strigat eu în urma lui, să renunţ înainte ca toate soluţiile posibile să fie testate!

Cahil a continuat să meargă fără să bage în seamă comentariile mele. Bun! Tocmai îmi mai oferise un motiv să îi arăt că se înşela.

12

COŞMARURI DESPRE ORORILE prin care trecuse Tula mi s-au răsucit în minte în noaptea aceea. M-am luptat cu demonii ei iar şi iar, până ce, în cele din urmă, s-au preschimbat în chipul dispreţuitor al propriului meu diavol. Amintiri vii ale torturii şi violului la care mă supusese Reyad mi-au bântuit somnul. M-am trezit ţipând. Inima îmi bătea în piept ca un ciocan. Cămaşa de noapte era udă de sudoare. Mi-am şters faţa, concentrându-mă la ce era real. Trebuia să existe o cale de a o ajuta pe Tula. Complet trează, m-am îmbrăcat şi m-am dus la infirmerie.

În camera Tulei, vindecătorul Hayes şedea pe un scaun, pe jumătate adormit. Omul şi-a îndreptat spatele când m-am apropiat de pat.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat el.

— Nu. Voiam să… am zis eu, căutând explicaţia potrivită. Să petrec ceva timp cu ea.

Omul a căscat.

— N-are ce rău să facă, iar mie mi-ar prinde bine ceva odihnă. O să fiu în birou, la capătul holului. Trezeşte-mă dacă apare vreo schimbare!

M-am aşezat pe scaunul lui Hayes şi am cuprins mâna Tulei. Reluând legătura, m-am pomenit iar în mintea ei pustie. Spectrele ororilor ei au pâlpâit pe lângă mine. Le-am studiat, căutându-le slăbiciunile. Când Tula avea să se întoarcă, urma să fie nevoită să înfrunte fiecare dintre acele fantome, iar eu plănuiam să o ajut să le alunge.

Irys m-a trezit dimineaţa următoare. Adormisem cu capul sprijinit pe marginea patului Tulei.

— Ai stat aici toată noaptea? a întrebat ea.

— Doar jumătate, am zis eu, zâmbind şi frecându-mă la ochi. Nu am putut dormi.

— Înţeleg prea bine.

Irys a netezit cearşafurile de pe patul Tulei.

— De fapt, nu pot sta aici fără să fac ceva. Mă duc personal să o aduc pe sora Tulei. Bain Bloodgood, magicianul secund, a fost de acord să continue antrenamentul cu tine cât sunt plecată. El predă de obicei istorie şi îi place să ţină cuvântări despre magicieni faimoşi şi controversaţi, a zis Irys, zâmbind. O să-ţi dea o sumedenie de cărţi de citit şi te va testa pe baza lor, aşa că ai grijă să duci la împlinire orice sarcină îţi dă!

— S-a mai întâmplat ceva? a întrebat Hayes, care tocmai intrase în cameră.

Am clătinat din cap.

Când vindecătorul a început să îi schimbe bandajele Tulei, Irys şi cu mine am ieşit din cameră.

— Plec în dimineaţa asta, a spus Irys. Înainte de asta, o să i te prezint lui Bain.

Am urmat-o afară din infirmerie. Ne-am îndreptat spre o clădire mare din blocuri de marmură piersicie şi galbenă, aflată în apropierea intrării în Cetate. Clădirea părea să adăpostească birourile personalului administrativ. Se aflau acolo mai multe săli de conferinţă şi de şedinţă de diferite mărimi şi câte un birou pentru fiecare maestru magician. Conform spuselor lui Irys, maeştrii preferau să întâlnească străinii şi oficialităţile în acele încăperi, şi nu în turnurile lor.

Irys m-a condus într-o sală mică de şedinţe. Patru oameni şedeau aplecaţi asupra unei hărţi întinse pe o masă de conferinţă. Alte hărţi şi tabele erau atârnate pe pereţi.

Dintre cei patru, i-am recunoscut pe Roze Featherstone şi pe Leif. Roze purta altă rochie lungă şi albastră, iar Leif afişa încruntarea lui obişnuită. Lângă ei se afla un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-o robă de un albastru-marin, şi o femeie tânără cu părul împletit.

Irys m-a prezentat bărbatului. Avea părul alb, iar cârlionţii i se iţeau în dezordine.

— Bain, ea este Yelena, studenta ta pentru o săptămână, a zis Irys.

— Fata pe care ai salvat-o în nord?

Omul mi-a cuprins mâna.

— O misiune ciudată.

„O misiune ratată.”

Gândurile lui Roze mi-au înţepat mintea.

„Yelena ar fi trebuit ucisă, nu salvată. E prea în vârstă ca să înveţe.”

„Yelena e legată de mine. Îţi poate auzi gândurile.”

Iritarea lui Irys era vădită.

Roze m-a privit cu ochii ei precum ambra.

„Nu-mi pasă.”

Am privit-o fără să clipesc.

„E greşeala ta.”

Irys a păşit între noi, întrerupând schimbul de priviri.

— Iar aceasta este Zitora Cowan, al treilea magician, a zis Irys, arătând-o pe tânără.

Cozile precum mierea ale Zitorei îi ajungeau până la talie, în loc să-mi strângă mâna, femeia m-a îmbrăţişat.

— Bine ai venit, Yelena! a zis ea. Irys ne-a spus că ai putea să ne ajuţi să-l găsim pe atacatorul Tulei.

— Voi încerca, am spus.

— Tula e din clanul meu, aşa că aş aprecia orice ai putea face ca să o ajuţi.

Ochii căprui-deschis ai Zitorei luceau plini de lacrimi, apoi femeia şi-a întors chipul.

— După cum poţi vedea, a zis Bain, arătând obiectele din cameră, încercăm să deducem metodele şi mijloacele acestui ucigaş. E un tip foarte şiret şi perspicace. Din păcate, asta e tot ce ştim. Poate că o pereche de ochi odihniţi vor putea să găsească ceva ce ne-a scăpat, a spus Bain, indicând harta de pe masă.

— Ea nu ar trebui să fie aici, a zis Leif. Nu ştie nimic.

Am intervenit înainte ca Irys să-mi poată lua apărarea.

— Ai dreptate, Leif, nu m-am mai confruntat cu aşa ceva, pentru că un om oribil ca el nu ar fi supravieţuit prea mult în Ixia.

— De ce nu dai fuga la comandantul tău drag şi la raiul din Ixia şi să-ţi ţii nasul departe de problemele noastre? a răspuns Leif, împroşcând cuvintele în direcţia mea.

Tocmai mă pregăteam să-i răspund, când Irys mi-a aşezat mâna pe braţ.

— Yelena, Leif, ajunge! ne-a cerut ea. Pierdeţi timp preţios. E absolut necesar să prindem criminalul.

Dojenită, mi-am îndreptat privirea spre harta de pe masă. Ţinuturile sitiene erau împărţite în unsprezece teritorii, câte unul pentru fiecare clan. Pe hartă erau marcate oraşe şi metropole şi locurile în care fuseseră găsite celelalte fete. În unele oraşe existau câte două victime, în timp ce în altele nu se petrecuse nicio crimă. Nu vedeam niciun tipar.

— Singura regularitate este în ceea priveşte victimele, a zis Bain. Toate sunt fete necăsătorite, între cincisprezece şi şaisprezece ani. Toate au dispărut timp de douăsprezece sau paisprezece zile. Toate au fost răpite în timpul nopţii. Unele au fost luate din propriile dormitoare pe care le împărţeau cu fraţii sau cu surorile. Nu există niciun martor. Nimic.

Instinctul îmi spunea că fusese folosită magia, dar nu voiam să dau glas bănuielilor mele de faţă cu patru maeştri magicieni.

— Ne-am gândit la posibilitatea ca vinovatul să fie un magician rebel, a zis Irys. Deşi am reuşit să confirmăm alibiurile magicienilor care au absolvit la şcoala noastră, nu îi putem cerceta pe aceia cu puteri mărginite.

— Puteri mărginite? am întrebat.

— Unii magicieni au suficientă putere magică, încât să facă un singur truc, precum aprinderea unei lumânări, dar nu sunt capabili să utilizeze magia pentru altceva, a explicat Irys. Mărginiţii nu vin la Cetate, dar îşi folosesc de obicei puterile în scopuri benefice. Unii, însă, profită de magie pentru a săvârşi fapte rele. Majoritatea sunt găinării. E posibil ca puterea mărginită a criminalului să fie capacitatea de a deveni invizibil sau de a păşi fără să scoată vreun sunet. Ceva care să-i dea avantajul de a răpi fetiţe.

Pe chipul lui Irys îngheţase hotărârea. Era o expresie pe care o recunoşteam şi care îmi făcea stomacul să se

revolte. Aşa arătase când încercase să mă ucidă, în Ixia.

— Dar doar pe moment, a spus ea.

— Nu am exclus posibilitatea unui magician rebel, a spus Bain. Istoria abundă de asemenea personaje. Şi includ aici şi istoria recentă.

Bărbatul a dat din cap spre mine.

— Într-o zi va trebui să-mi povesteşti totul despre faptele lui Kangom în Ixia şi despre cum şi-a găsit sfârşitul. Vreau să-i includem destinul prostesc în cărţile de istorie.

Nedumerită, am avut nevoie de un moment ca să-mi amintesc că Kangom îşi schimbase numele în Mogkan când fugise în Ixia.

— Apropo de cărţi, a zis Bain. Am câteva pentru tine, în birou.

Bărbatul s-a întors spre Roze.

— Am terminat aici?

Maestrul a confirmat scurt din cap.

Ceilalţi vrăjitori au dat să plece, dar Zitora a rămas lângă masă, trasând linii cu degetul pe harta Sitiei.

— Irys? a întrebat ea. Ai marcat locul în care a fost găsită Tula?

— Nu.

Irys a luat o pană şi a înmuiat-o în sticluţa cu cerneală roşie.

— Am uitat, cu toată agitaţia.

Irys a marcat locul pe hartă şi s-a dat un pas înapoi.

— Mă întorc peste zece zile. Te rog, trimite vorbă dacă se întâmplă ceva! Yelena, exersează autocontrolul!

— Da, să trăiţi! am zis.

Irys a zâmbit şi a ieşit din cameră. Mi-am aruncat privirea spre hartă, ca să văd cât de departe de Citadelă se afla Booruby. Cerneala roşie nu se uscase. Oraşul natal al Tulei se afla la graniţa de vest a Câmpiilor Avibiene. Crezusem că Marrok exagerase când spusese că ţinutul era enorm, dar harta arăta clar cum câmpiile dominau latura de est a Sitiei. Cred că am scos un sunet când am văzut celelalte semne roşii, pentru că Zitora mi-a cuprins braţul.

— Ce este? a întrebat ea.

— Un tipar. Vezi?

Am arătat spre hartă.

— Toate semnele se află în apropierea graniţei cu Câmpiile Avibiene.

Ceilalţi s-au întors la masă.

— Ochi odihniţi, a zis Bain, dând satisfăcut din cap.

— E evident acum, pentru că harta a fost îmbogăţită cu noul indiciu, a spus Roze.

Enervarea îi făcea glasul să sune ascuţit.

— A cercetat cineva câmpiile când au dispărut fetele? am întrebat.

— Nu merge nimeni acolo, a zis Zitora. Celor din clanul Sandseed nu le plac vizitatorii, iar magia lor ciudată poate deruta mintea. E mai bine să-i ocoleşti.

— Doar zaltanaii sunt bine primiţi de cei din clan, a spus Roze. Poate că Yelena şi Leif le pot face o vizită, să îşi dea seama dacă ceva e nelalocul lui.

— Nu e nevoie să ne grăbim, a spus Bain. Mai bine aşteptăm întoarcerea lui Irys cu sora Tulei. Dacă fata se trezeşte şi îşi identifică atacatorul, atunci vom avea un avantaj.

— Şi dacă dispare altă fată între timp? a întrebat Leif.

Cuta de încruntare de pe fruntea lui se adâncise şi părea supărat fie de gândul că ar fi putut apărea o nouă victimă, fie de acela al unei viitoare călătorii alături de mine.

— Atunci, bine-veniţi sau nu, vom trimite iscoade înarmate în câmpii, a propus Bain.

— Dar s-ar putea să fie prea târziu, am zis.

— Avem ceva timp.

Zitora s-a tras de una dintre cozi.

— Acesta este un alt tipar pe care am reuşit să-l identificăm. Criminalul ţine victimele timp de două săptămâni, apoi aşteaptă patru săptămâni înainte să lovească iar.

Gândul că o altă fată urma să fie torturată mă umplea de groază şi m-a dus cu mintea la un scenariu oribil.

— Dacă vine în Cetate, să termine ce a început? Tula ar

putea fi în pericol!

— N-are decât! a zis Roze, iar vocea i-a răsunat rece şi hotărâtă. O să am grijă de el.

— Mai întâi ar trebui să-l prindem.

Bain a lovit masa cu unul dintre degetele lui osoase.

— Trebuie să punem gărzi în faţa camerei Tulei.

— Dar e sezonul cald şi nu avem personal suficient, a răspuns Zitora.

— Îi voi spune lui Cahil să ne împrumute câţiva dintre soldaţii lui, a propus Roze. Îmi e dator.

— Adu-i aici imediat, Roze! a cerut Bain. Nu avem nicio clipă de pierdut. Haide, Yelena, avem treabă! Ai făcut nişte observaţii foarte bune, domnişoară, mi-a spus el, după ce am părăsit împreună sala. Înţeleg acum de ce a ales Irys să-ţi cruţe viaţa.

— A ales Irys vreodată să ucidă? am întrebat.

Comentariul lui Cahil cum că nu eram prima persoană salvată de Irys în Ixia îmi rămăsese în minte.

— Uneori e inevitabil. E o alegere grea, dar Irys este potrivită pentru acest rol. Are abilitatea unică de a face inima să se oprească fără teamă şi fără durere. Roze are şi ea acest talent, dar e mult prea dură. Ea se descurcă mai bine cu infractorii şi cu alţii asemenea lor. Leif o ajută cu aceste investigaţii criminalistice triste. În timpul pe care şi l-a petrecut la Cetate, maeştrii au hotărât că aşa şi-ar putea folosi cel mai bine puterea neobişnuită. Zitora, pe de cealaltă parte, mai repede şi-ar da ea viaţa, decât să îi facă rău altei fiinţe. Nu am întâlnit niciodată un suflet mai blând.

Bain s-a oprit să descuie o uşă. Mi-a făcut semn să-l urmez în birou. Intrând în cameră, am fost asaltată de un vârtej de culori, un talmeş-balmeş de invenţii şi etajere peste alte etajere ticsite cu cărţi.

— Şi dumneavoastră, domnule? am întrebat. Ce loc ocupaţi în acest grup de magicieni?

— Eu predau. Ghidez. Ascult.

Bain a aşezat cărţile într-un teanc.

— Eu răspund la întrebări. Îi las pe cei mai tineri să

plece în misiuni. Eu spun poveşti despre trecutul meu bogat.

Bain a zâmbit.

— Indiferent dacă interlocutorii mei vor să le audă. Bun, o să începi cu aceste câteva cărţi.

Magicianul mi-a întins teancul. Erau acolo şapte volume. Câteva? În mod evident, definiţiile noastre pentru „câteva" erau diferite. Cel puţin, majoritatea cărţilor erau subţiri.

— Mâine e zi de târg. O zi în plus pentru studiu.

Tonul lui Bain era atins de o nuanţă de respect. Pentru el, o zi de studiu părea să fie similară cu o pungă cu aur.

— Citeşte primele trei capitole ale fiecărei cărţi! Le vom discuta poimâine. Vino în turnul meu după micul dejun!

Magicianul a început să se agite în jurul unei mese, căutând ceva. A tras o punguţă din piele de sub un tom imens.

— Sunt ai tăi. De la Irys.

Punguţa a zăngănit pe când încercam să o deschid. Irys îmi schimbase monedele ixiene.

— Cum găsesc târgul? am întrebat.

Bain a scotocit pe birou până a găsit o bucată de hârtie. Era harta Citadelei.

— Te foloseşti de asta.

Bain mi-a arătat apoi piaţa, care se afla aproape de centrul Citadelei.

— Pot să o păstrez?

— E a ta. Acum, du-te să citeşti!

Cu indulgenţa unui tată care-şi trimite copilul la joacă, Bain mi-a făcut vânt pe uşă.

Pe drumul de întoarcere, am citit titlurile cărţilor. *Sursa Magiei; Mutaţii magice; Istoria magiei sitiene; Maeştrii magicieni de-a lungul istoriei; Abuzuri asupra sursei de putere; Codul de Etică al magicienilor* şi *Windri Bak Greentree: biografie.*

Trebuia să recunosc că titlurile sunau fascinant, aşa că am început să citesc imediat ce am ajuns în apartament. După-amiaza s-a scurs pe nesimţite şi doar chiorăitul insistent al stomacului m-a făcut să mă opresc ca să găsesc

ceva de mâncare.

După cină, am mers la grajduri. Odată ce am ajuns, Topaz şi Kiki şi-au iţit capul de după uşile boxelor lor.

„Mere?” au întrebat, plini de speranţă, ambii cai.

„Am venit eu vreodată la voi fără să vă aduc mere?” am întrebat.

„Nu, Domniţa de Lavandă e drăguţă”, a zis Topaz.

Le-am dat lui Topaz şi lui Kiki merele şi, după ce mi-am şters sucul fructelor şi saliva cailor de pe mâini, mi-am dat seama că instructorul meu întârzia. Hotărând că nu aveam să-l mai aştept, am luat căpăstrul şi şaua lui Kiki din camera cu harnaşamente.

„Exersăm?”

Kiki părea la fel de plictisită de lecţiile repetitive ca şi mine.

„Ce zici de o plimbare?” am întrebat.

„Repede?”

„Nu. Încet şi aşezat, ca să nu cad.”

I-am pus căpăstrul şi am înşeuat-o pe Kiki fără niciun incident, surprinsă să descopăr cât de multe învăţasem.

Înainte să pot urca, a sosit Cahil. Avea faţa roşie şi barba presărată de sudoare. Arăta ca şi cum ar fi alergat până la grajduri. Mă întrebam cât de mult alergase, ceea ce mă făcea să mă întreb şi unde locuia şi, în cele din urmă, să fiu curioasă în legătură cu felul în care-şi petrecuse copilăria. Oare cum o fi fost să crească la Cetatea Magicianului fără familie?

Neştiind ce întrebări îmi dădeau ghes, Cahil a inspectat fiecare centimetru din harnaşamentul lui Kiki. Căuta probabil o greşeală. Am zâmbit satisfăcută când tot ce a putut găsi a fost o scăriţă aşezată cam strâmb.

— Bine, atunci, din moment ce e înşeuată, de ce nu încerci să o încaleci? a zis Cahil, amintindu-mi să urc întotdeauna pe partea stângă a calului.

Mi-am aşezat piciorul stâng în scăriţă şi am prins şaua. Când Cahil a dat să mă ajute, l-am oprit cu o privire aprigă. Kiki se înălţa la şaisprezece palme faţă de sol, era înaltă pentru un cal, dar voiam să o încalec fără ajutor.

Făcându-mi vânt în sus, mi-am aruncat piciorul peste şa.

Odată aşezată la locul meu, m-am uitat la Cahil de la o înălţime ce-mi părea inconfortabilă. De aici, pământul de sub picioarele lui părea să se fi preschimbat, dintr-un covor moale de iarbă, în ţărână tare şi fermă.

Cahil mi-a ţinut o cuvântare despre frâu, despre modul potrivit de a-l ţine şi despre poziţia în şa.

— Dacă ţi se pare că o să cazi, prinde-o de coamă, nu de şa!

— De ce nu?

— Ţi-ai putea ciupi un deget. Nu-ţi face griji, nu ai să-i faci niciun rău!

Cahil a continuat să-mi vorbească despre modul corect de a conduce calul şi despre cea mai bună cale de a da comenzi pentru a-l opri şi a-l pune în mişcare. A repetat de cel puţin şase ori sfatul de a o prinde pe Kiki de coamă dacă simţeam că urma să cad. În cele din urmă, am renunţat să mai fiu atentă la el, privind păşunea din noul meu punct de observaţie. Am admirat felul în care soarele se reflecta în părul calului de lângă gardul aflat în colţul opus, până ce tonul schimbat al lui Cahil a făcut-o pe Kiki să-şi aplece urechile în faţă.

— ...asculţi? a zis Cahil, enervat.

— Ce?

— Yelena, e foarte important! Dacă nu ştii cum să...

— Cahil, am zis eu, întrerupându-l, nu am nevoie de comenzi. Tot ce trebuie să fac e să o rog frumos pe Kiki.

Cahil s-a uitat la mine ca şi cum aş fi vorbit într-o limbă străină.

— Priveşte!

Am ţinut frâiele în faţă aşa cum mă învăţase Cahil. Urechea stângă a lui Kiki s-a aplecat în spate, cealaltă s-a îndreptat în faţă. Iapa şi-a întors uşor capul spre stânga, ca să mă vadă cu totul.

„Dăm ocolul păşunii?” am întrebat-o eu. „Pe lângă gard.”

Kiki a început să se mişte. Paşii ei mă legănau dintr-o parte în alta. Am lăsat-o să-şi aleagă drumul, în timp ce eu admiram priveliştea.

Pe măsură ce dădeam ocolul păşunii, l-am auzit pe Cahil strigând:

— Călcâiele jos! Îndreaptă spatele!

În cele din urmă, ne-am îndepărtat de el şi nu a mai putut să ne vadă.

„Mai repede?” a întrebat Kiki.

„Încă nu.”

O scânteie de soare şi o urmă de mişcare dincolo de gard mi-au captat atenţia. Kiki a ezitat, întorcând brusc spre dreapta. Eu m-am înclinat periculos în stânga.

„Miros rău. Lucru rău.”

Am prins instinctiv coama calului, oprind căderea. Piciorul meu drept s-a întins peste şa în timp ce atârnam într-o parte, cu mâinile înfipte în coama aspră şi castanie a lui Kiki. Muşchii iepei s-au strâns şi Kiki a sărit într-o parte. Atunci am văzut ce o speriase.

„Opreşte. Un om.”

Kiki s-a oprit, dar picioarele ei tremurau de frică.

„Om rău. Lucru lucitor.”

M-am tras înapoi în şa.

„Om rău. Fugi!”

13

KIKI A LUAT-O LA GOANĂ.

M-am ţinut de coama ei şi am încercat să nu cad din şa. După câţiva paşi, mi-am aruncat privirea în spate tocmai la timp ca să văd sabia lui Goel lucind în soare.

Când Cahil ne-a văzut apropiindu-ne cu repeziciune, şi-a ridicat braţele strigând:

— Hooo! Hooo!

Kiki galopa în direcţia lui. Era aşa de concentrată asupra fugii, că a trebuit să aştept ca mirosul lui Goel să dispară, înainte ca iapa să răspundă la gândurile mele ce încercau să o calmeze.

„Omul a plecat. E în regulă”, i-am zis. Am mângâiat-o pe gât şi i-am şoptit acelaşi lucru la ureche. Kiki s-a liniştit şi s-a oprit la doar câţiva centimetri de Cahil.

— Cel puţin nu ai căzut de pe cal.

Cahil a prins frâiele lui Kiki.

— Ce s-a întâmplat?

Am sărit din şa şi am cercetat chipul lui Cahil. Nu părea surprins. De fapt, părea uşor amuzat.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat? am replicat.

— Kiki s-a speriat de ceva. Ţi-am spus că aşa sunt caii, sperioşi, dar ai vrut să călăreşti până să fii pregătită.

Ceva în ochii lui Cahil mă făcea să fiu suspicioasă.

— Tu l-ai trimis pe Goel să mă pândească? am întrebat, poruncitoare.

— Pe Goel?

Cahil părea cu adevărat surprins.

— Nu, eu...

— Tu ai pus asta la cale. Ai vrut ca Kiki să se sperie.

Cahil s-a încruntat.

— Am vrut să înveţi. Caii sunt animale vulnerabile şi reacţionează la cel mai mic zgomot, miros sau mişcare

înainte să aibă vreo reacţie logică. Iar, dacă ai fi căzut, ai fi aflat că nu e ceva teribil. Atunci nu ţi-ar mai fi teamă să cazi sau să sari de pe cal dacă e nevoie.

— Ce drăguţ că ai şi uitat că am căzut de pe un cal! De fapt, am fost împinsă de pe un cal. De pe al tău, ca să fiu mai exactă. E o amintire pe care mi-aş dori să o pot uita.

Cahil a avut măcar decenţa de a părea spăşit.

— Aşadar, l-ai trimis pe Goel ca să-mi dea o lecţie? am întrebat. Nu prea cred, Cahil. Era înarmat.

Furia a sclipit pe chipul lui Cahil.

— L-am rugat pe Erant să mă ajute. Goel ar trebui să o păzească pe Tula. O să aibă de-a face cu mine.

— Nu-ţi mai bate capul! Pot să mă apăr şi singură de Goel. Cel puţin, el a avut bunul-simţ să mă avertizeze în legătură cu planurile lui. Spre deosebire de alţii.

L-am străfulgerat pe Cahil cu privirea şi i-am smuls frâiele din mâini, plecând cu Kiki spre grajduri. Fusese o greşeală să mă aventurez singură şi neînarmată. Presupusesem, ca o neroadă, că Goel nu avea să încerce să mă atace cât timp eram cu Cahil. Îmi învăţasem lecţia. Cahil ar fi trebuit să se simtă mândru, deşi nu aceasta era lecţia pe care încercase să mi-o dea.

Dimineaţa următoare, am pornit spre târg, privind cu luare-aminte la oamenii de pe străzile Citadelei. Cu toţii păreau să se îndrepte spre piaţa centrală. Uimită de numărul de cumpărători strânşi pe lângă standuri, am ezitat. Nu voiam să mă strecor printre ei, dar aveam nevoie să fac anumite cumpărături. Am văzut câţiva dintre muncitorii din Cetate şi tocmai decisesem să le cer ajutorul, când am simţit cum cineva mă trăgea de mânecă.

Întorcându-mă, am întins mâna după arcul din rucsac. Băieţelul a tresărit. Era cerşetorul căruia îi dădusem banii sitieni, în prima zi în Citadelă.

— Iartă-mă! M-ai speriat, am zis.

Băiatul s-a relaxat.

— Domniţă frumoasă, îmi dai şi mie un ban?

Aducându-mi aminte ce-mi spusese Irys despre

cerşetori, mi-a venit o idee.

— Ce-ar fi să ne ajutăm reciproc?

Neîncrederea şi-a făcut loc în ochii lui. În clipa aceea, băiatul părea cu vreo zece ani mai vârstă. Îmi frângea inima şi îmi venea să-mi golesc punga în mâinile lui. În schimb, am zis:

— Sunt nouă aici. Vreau să cumpăr nişte hârtie şi cerneală. Ştii vreun negustor bun?

Băiatul părea să înţeleagă.

— Maribella are cea mai bună papetărie, a zis el, cu ochii aprinşi de speranţă. Îţi arăt.

— Stai! Cum te cheamă?

Băiatul a ezitat, apoi şi-a plecat ochii la pământ.

— Fisk, a mormăit el.

M-am lăsat într-un genunchi şi, privindu-l în ochi, i-am întins mâna.

— Salut, Fisk! Eu sunt Yelena.

Băiatul mi-a cuprins mâna în ambele lui palme. Avea gura căscată de uimire. Cred că avea în jur de nouă ani. Fisk şi-a revenit din surpriză, clătinându-şi capul, şi m-a condus apoi spre taraba unei tinere, aflată la marginea pieţei. Am cumpărat hârtie de scris, o peniţă şi cerneală neagră, apoi i-am dat lui Fisk un bănuţ sitian pentru ajutorul lui. Pe când dimineaţa se apropia de final, Fisk m-a condus spre celelalte standuri, iar, în cele din urmă, a trebuit să „angajez” şi alţi copii pentru căratul cumpărăturilor.

Când am terminat, mi-am privit însoţitorii. Şase copilaşi murdari îmi zâmbeau în ciuda căldurii şi a soarelui dogoritor. Bănuiam că unul dintre băieţi era fratele mai mic al lui Fisk; aveau aceiaşi ochi căprui-deschis. Ceilalţi doi băieţi păreau să fie verişorii lor. Şuviţele năclăite de păr ascundeau feţele celor două fete, aşa că îmi era imposibil să ştiu dacă erau înrudite cu Fisk. Mi-am dat seama atunci că nu-mi prea venea să mă întorc la Cetate. Simţindu-mi starea de spirit, Fisk m-a întrebat:

— Minunată Yelena, ţi-ar plăcea să faci un tur al Citadelei?

Am dat din cap. Canicula după-amiezii golise piaţa, dar, pe când îi urmam pe copii pe străzile pustii, un sentiment de nelinişte şi-a făcut loc în inima mea. Dacă mă conduceau într-o capcană? Am căutat cu mâna mânerul briceagului. Concentrându-mă, am tras un fir de putere magică şi mi-am îndreptat mintea spre lumea de afară.

Simţeam fiinţele din jurul meu. Majoritatea cetăţenilor din Citadelă se aflau în casele lor, iar gândurile le erau preocupate cu găsirea unui loc răcoros sau a unei activităţi relaxante, în timp ce aşteptau ca soarele să apună. Nu simţeam nicio ameninţare. Nici urmă de ambuscadă.

Am auzit susurul apei înainte să văd fântâna. Chiţăind de plăcere, copiii au aşezat bagajele pe caldarâm şi au alergat spre jetul de apă. Fisk a rămas lângă mine însă, luându-şi rolul de ghid în serios.

— Aceasta-i Fântâna Unităţii, a zis el.

Un cerc de jgheaburi înconjurau o sferă uriaşă din piatră, cu găuri mari distribuite egal pe suprafaţa ei. Înăuntrul sferei se vedea o alta, cu găuri proprii. Verdele profund al fântânii nu era traversat de vine precum marmura ce forma zidurile Citadelei, însă piatra părea să conţină altceva.

— E marmură? l-am întrebat pe Fisk.

— Jad din Munţii de Smarald. Aceasta e cea mai mare bucată de jad pur găsită vreodată. A durat aproape un an să o aducă aici şi, pentru că jadul este foarte dur, au fost necesari mai mult de cinci ani să o sculpteze cu dălţi în formă de diamant. Există unsprezece sfere şi toate au fost cioplite înăuntrul acelei singure pietre.

Uimitor! M-am apropiat de fântână ca să văd celelalte sfere. Stropii reci îmi răcoreau pielea înfierbântată.

— De ce unsprezece? l-am întrebat pe Fisk, care stătea lângă mine.

— Câte o sferă pentru fiecare clan. Şi câte un jgheab pentru fiecare clan. Apa reprezintă viaţa, a explicat el. Vezi gravurile de pe cercul exterior?

Am riscat să mă ud până la piele, ca să văd mai bine liniile complicate de pe fântână.

— Sunt creaturi mitice. Fiecare dintre ele reprezintă un maestru magician. Ying Lung, un dragon-zburător, pentru prim-magician. Fei Lian, un leopard-de-vânt, pentru magicianul secund. Kioh Twan, un unicorn, pentru al treilea magician. Şi Pyong, un şoim, pentru al patrulea.

— De ce au fost alese aceste creaturi? am întrebat, amintindu-mi că Irys purtase o mască ce reprezenta un şoim când venise cu delegaţia sitiană.

— Când magicienii ajung la rangul de maestru, trec printr-o serie de teste, mi-a explicat Fisk, de parcă recita dintr-un manual. În acest timp, ei călătoresc prin lumea de dincolo şi îşi întâlnesc ghizii. Creaturile nu doar că le arată lumea de dincolo, dar îi ajută şi în viaţă.

— Tu crezi asta?

Mie îmi suna ca un basm.

Când comandantul preluase puterea în Ixia, superstiţiile şi credinţele religioase fuseseră descurajate. Dacă încă existau credincioşi, atunci însemna că ei rămâneau tăcuţi şi îşi practicau credinţa în secret.

Fisk a ridicat din umeri.

— Ştiu că ceva se întâmplă cu magicienii în timpul testului, pentru că tata a văzut asta întâmplându-se. El lucra la Cetate.

Chipul lui Fisk părea cuprins de amărăciune, aşa că nu am mai pus alte întrebări. Eram însă curioasă cu privire la creaturi. Irys se deghizase în şoim în Ixia. Purtase uniforma potrivită pentru a se amesteca printre ixieni. Poate că lucrase chiar cu şoimii comandantului.

— Aduce noroc să bei din fântână, a zis Fisk, alergând spre prietenii lui, care se jucau zgomotos, străduindu-se să prindă jetul de apă.

După un moment de ezitare, m-am alăturat copiilor. Apa avea gust proaspăt, ca şi cum ar fi fost plină de minerale, ca un elixir al vieţii. Am băut cu nesaţ. Aveam nevoie de un strop de noroc.

Când copiii au încetat joaca, Fisk m-a condus la altă fântână. Aceasta era făcută din jad alb, rar. Cincisprezece cai surprinşi în mişcare încercuiau un jgheab mare de apă.

Deşi Fisk nu se plângea, îmi dădeam seama că dogoarea îl obosise. Cu toate acestea, când m-am oferit să-mi car singură cumpărăturile la Cetate, toţi copiii au refuzat, spunând că aveau să le ducă acolo, aşa cum promiseseră.

Pe drumul de întoarcere, am simţit îngrijorarea lui Topaz cu o clipă înainte să-l văd pe Cahil ieşind de după colţul unei clădiri. Alaiul meu de copii s-a deplasat la marginea străzii, pe măsură ce Cahil înainta, oprindu-l pe Topaz în faţa noastră.

— Yelena, unde ai fost? a întrebat el.

L-am privit duşmănoasă.

— La cumpărături. De ce? Ai vreun alt test-surpriză pregătit pentru mine?

Cahil mi-a ignorat întrebarea, privindu-mi cu uimire companionii. Copiii se lipiseră de peretele clădirii, încercând să se facă pe cât de mici era posibil.

— Târgul e închis de ore bune. Ce ai făcut în tot acest timp? a întrebat.

— Nu e treaba ta.

— Ba este! mi-a răspuns, fixându-mă brusc cu privirea. E prima ta ieşire de una singură în Citadelă. Puteai să fii tâlhărită. Te puteai pierde. M-am gândit la ce e mai rău când am văzut că nu te mai întorci.

Privirea lui Cahil a alunecat iar spre copii.

— Pot să am grijă de mine şi singură, l-am asigurat, apoi mi-am aruncat ochii la Fisk. Condu-mă! l-am rugat pe băiat.

Fisk a dat din cap şi a început să păşească înainte pe stradă. Ceilalţi copii l-au urmat.

Cahil a pufnit şi a descălecat. Luând frâiele lui Topaz, tânărul a început să meargă alături de mine, fără a se abţine însă de la vorbit.

— Însoţitorii tăi te vor băga în necaz, a zis el. Vor tăbărî asupra ta, ca nişte paraziţi, de fiecare dată când vei veni în Citadelă.

Ura îi umplea chipul.

— Asta-i altă lecţie? am întrebat, fără să mă străduiesc să-mi ascund sarcasmul.

— Încerc doar să te ajut.

Furia îi gâtuia vocea lui Cahil.

— Poţi să te opreşti. Limitează-te la ce cunoşti mai bine, Cahil! Dacă nu e vorba de cai, atunci nu am nevoie de ajutorul tău.

Cahil a expirat pufăind greoi. Cu coada ochiului l-am văzut încercând să-şi domolească nervii. Era impresionant.

— Eşti furioasă pe mine, a zis el.

— De ce aş fi?

— Pentru că nu te-am crezut când ai spus că nu eşti spion. Pentru ce s-a întâmplat cu prim-magicianul. Ştiu că trebuie să fi fost groaznic... a continuat Cahil, văzând că nu răspund.

— Groaznic! am strigat, oprindu-mă în mijlocul străzii şi întorcându-mă spre Cahil. Ce ştii tu? Ţi-a scotocit şi ţie în minte?

— Nu.

— Atunci habar nu ai despre ce vorbeşti. Imaginează-ţi că eşti lipsit de ajutor, în pielea goală! Gândurile şi sentimentele tale sunt expuse unor priviri scotocitoare şi nemiloase.

Cahil se holba la mine. Era şocat.

— Dar ea a zis că i te-ai opus. Că nu te-a putut citi.

M-am cutremurat imaginându-mi că Roze ar fi putut pătrunde mai adânc şi înţelegând de ce spusese Cahil că interogatoriul îi lăsa pe unii dereglaţi mintal.

— E mai rău decât un viol, Cahil! Eu ştiu asta. Pentru că am fost victima ambelor.

Cahil a rămas cu gura căscată.

— De asta...?

— Ce? Continuă! Întreabă!

Nu aveam de gând să-l scutesc ca să-l fac să se simtă mai bine.

— De asta ai rămas în apartament timp de trei zile?

Am dat din cap.

— Irys a presupus că stăteam îmbufnată, dar, de fapt, nu puteam suporta nici măcar gândul că cineva s-ar fi putut uita la mine.

Topaz şi-a aşezat capul pe umărul meu. Mi-am frecat obrazul de faţa lui moale. Ura mea îndreptată spre Cahil blocase gândurile calului. Apoi însă mi-am deschis mintea spre el.

„Domniţa de Lavandă e în siguranţă.”

Bucuria lui Topaz mi-a umplut mintea.

„Măr?”

Am zâmbit.

„Mai târziu.”

Cahil ne urmărea cu o expresie ciudată pe chip.

— Nu le zâmbeşti decât cailor.

Nu-mi dădeam seama dacă era gelos sau trist.

— Ceea ce ţi-a făcut Roze… ceea ce ţi-am făcut eu… De aceea te fereşti de toată lumea? a întrebat Cahil.

— Nu tocmai. Şi nu de toată lumea.

— Pentru cine mai zâmbeşti?

— Pentru Irys.

Cahil a dat din cap ca şi cum se aştepta la acel răspuns.

— Şi pentru cine altcineva?

Am atins cu degetele gâlma de la pieptul meu formată de pandantivul în formă de fluture ascuns sub cămaşă. Valek ar fi căpătat mai mult decât un zâmbet de la mine. În schimb, am zis:

— Pentru prietenii mei din nord.

— Cei care te-au învăţat să lupţi?

— Da.

— Şi pentru persoana care ţi-a dat colierul acela?

Mi-am smuls mâna de la piept.

— De unde ştii de colier?! am întrebat autoritar.

— A căzut pe când erai inconştientă.

M-am încruntat, aducându-mi aminte că, după interogatoriul lui Roze, el mă dusese pe braţe în apartament.

— Presupun că nu ar fi trebuit să-ţi amintesc, a zis. Dar am dreptate că a fost un dar, nu-i aşa?

— Nu e treaba ta. Cahil, te porţi ca şi cum am fi prieteni. Nu suntem.

Copiii ne aşteptau la o intersecţie. Am început să merg

spre ei.

Cahil m-a prins din urmă şi am înaintat în linişte. Când am ajuns la Cetate, am luat bagajele din braţele copiilor şi i-am dat fiecăruia câte doi bănuţi de aramă.

I-am zâmbit lui Fisk şi mi-am aruncat privirea spre Cahil, conştientă acum de zâmbetele mele.

— Ne vedem în următoarea zi de târg, i-am zis băiatului. Şi spune-le prietenilor tăi că vor primi cu toţii un bănuţ în plus dacă vin curaţi!

Băiatul mi-a făcut cu mâna, iar eu am privit grupul de copii dispărând în zare, gândindu-mă că, probabil, cunoşteau toate aleile dosite şi intrările secrete în Citadelă. Informaţiile acestea s-ar fi putut dovedi folositoare într-o zi. Aveam să-i cer lui Fisk să-mi arate tot ce ştia.

Crescând în Citadelă, probabil că şi Cahil ştia ceva scurtături, dar nu aveam de gând să-l întreb nimic. Mai ales din moment ce avea o expresie aşa de mohorâtă.

— Acum ce mai e? am întrebat.

Cahil a oftat.

— De ce trebuie să faci mereu lucrurile să fie aşa de dificile?

— Tu ai început. Mai ţii minte? Nu eu.

Cahil a clătinat capul.

— De ce nu o luăm de la capăt? Am fost duşmani încă de la început. Ce pot face să merit unul dintre zâmbetele tale aşa de rare?

— De ce îţi doreşti unul? Dacă speri să devenim prieteni şi să-ţi împărtăşesc secretele militare ale Ixiei, nu te mai chinui.

— Nu. Nu asta vreau. Vreau ca lucrurile să fie diferite între noi.

— În ce fel?

Cahil a privit în jur, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele potrivite.

— Mai bune. Mai puţină ostilitate. Mai multă prietenie. Aş vrea să putem vorbi, în loc să ne certăm.

— După toate caznele la care m-ai supus?

— Îmi pare rău, Yelena!

Cuvintele îi ieşiseră tărăgănat din gâtlej, ca şi cum l-ar fi durut să le rostească.

— Îmi pare rău că nu te-am crezut când ai spus că nu eşti spion! Îmi pare rău că i-am cerut prim-magicianului să... să-ţi pătrundă în minte cu forţa! a zis Cahil, după o pauză.

Mi-am întors faţa de la el.

— Trebuia să-mi ceri iertare cu săptămâni în urmă, Cahil! De ce îţi mai baţi acum capul?

Cahil a oftat.

— Se pregăteşte banchetul cu ocazia serbării Noilor Începuturi.

Un soi de nod în glasul lui Cahil m-a făcut să mă uit la el. Se juca uşor cu frâiele lui Topaz, tot răsucindu-le pe după mâini.

— E un banchet în cinstea începutului sezonului rece şi a noului an şcolar. Este o ocazie pentru toată lumea să se strângă împreună şi să ia totul de la început.

Ochii albaştri ai lui Cahil i-au căutat pe ai mei.

— În toţi aceşti ani, nu am vrut niciodată să iau pe cineva cu mine la banchet. Nu am întâlnit niciodată o persoană pe care să mi-o doresc alături. Totuşi, când i-am auzit pe bucătari discutând despre meniu, în dimineaţa asta, în minte mi-a venit imaginea ta. Yelena, vrei să mergi cu mine?

14

CUVINTELE LUI CAHIL M-AU LOVIT, de parcă mi-ar fi dat un pumn. Am tresărit şi am sărit un pas în spate.

S-a întristat văzându-mi reacţia.

— Presupun că acesta a fost un refuz. Oricum, probabil că ne-am certa toată noaptea, s-a resemnat el şi a început să se îndepărteze.

— Cahil, aşteaptă! am zis, prinzându-l din urmă. M-ai luat prin surprindere.

Era puţin spus.

Crezusem că singurul lucru pe care îl dorea Cahil de la mine era să-i dau informaţii despre Ixia. Invitaţia avea încă potenţialul de a fi o capcană, dar, pentru prima oară, vedeam în ochii lui Cahil un soi de blândeţe. I-am aşezat mâna pe braţ, iar tânărul s-a oprit.

— Toată lumea merge la acest banchet pentru Noile Începuturi? l-am întrebat.

— Da. Este o ocazie bună pentru ca noii studenţi să-şi întâlnească profesorii şi o şansă pentru toţi ceilalţi să reînnoade legăturile. Eu merg pentru că le voi preda studenţilor seniori şi ucenicilor echitaţia.

— Deci nu sunt primul tău student?

— Nu, dar ai fost cel mai încăpăţânat de până acum.

Cahil a zâmbit trist. I-am zâmbit la rândul meu, iar ochii lui Cahil s-au luminat.

— Bine, Cahil, în spiritul acestui banchet al Noilor Începuturi, sunt de acord să o luăm de la capăt. O să te însoţesc la banchet, ca prim pas spre noua noastră prietenie.

În plus, gândul de a-mi întâlni singură colegii mi se părea intimidant.

— Prietenie?

— Asta e tot ce-ţi pot oferi.

— Din cauza persoanei care ţi-a dăruit acel fluture? a întrebat el.

— Da.

— Şi tu ce i-ai dat în schimb?

Am vrut să replic că nu era treaba lui, dar m-am controlat. Dacă aveam să fim prieteni, atunci Cahil merita să ştie adevărul.

— Inima mea.

Aş fi putut adăuga trupul, încrederea şi sufletul.

Cahil s-a uitat o clipă la mine.

— Presupun că va trebui să mă mulţumesc cu prietenia ta, a spus tânărul, zâmbindu-mi larg. Asta înseamnă că nu ai să-mi mai faci atâtea necazuri?

— Nu te baza pe asta!

Cahil a râs şi m-a ajutat să-mi car cumpărăturile în apartament. Mi-am petrecut restul serii citind capitolele pe care mi le indicase Bain, oprindu-mă din când în când să mă gândesc la noul rol de prieten al lui Cahil.

Îmi plăceau dimineţile fascinante alături de Bain Bloodgood. Istoria sitiană era veche de secole întregi. Cele unsprezece clanuri sitiene se luptaseră între ele timp de decenii, până ce Windri Greentree, un maestru magician, le unise şi formase Consiliul Bătrânilor. Mi-am dat seama, spre groaza mea şi plăcerea lui Bain, că mă aşteptau multe ore de studiu înainte să pot cunoaşte întreaga istorie. Doar mitologia, populată de creaturi, demoni şi legende, necesita ani de studiu.

Bain mi-a explicat şi structura şcolii.

— Fiecare student are un magician drept mentor. Acel mentor supraveghează progresul studentului. El îi predă, îi este ghid şi planifică orele de studiu cu alţi magicieni care au pregătirea necesară în anumite domenii.

— Câţi studenţi se află în fiecare clasă? am întrebat.

Bain a măturat aerul cu mâna, indicând sala în care nu ne aflam decât noi. Ne aflam într-o încăpere deschisă, circulară, de la baza turnului. Cărţile şedeau aliniate de-a lungul pereţilor în teancuri ordonate, iar diverse lucrări

scrise acopereau cele patru mese pătate de cerneală ale lui Bain. Cercurile de metal ale astrolabului luceau în lumina soarelui de dimineaţă.

M-am cocoţat pe marginea biroului. Instrumente mici de scris şi vrafuri de hârtii şedeau organizate pe tăblia mesei. O scoică albă părea să fie singura decoraţie din cameră.

Aşezat vizavi de mine, Bain purta o robă de un mov-intens ce părea să absoarbă lumina. Colecţia lui colorată de robe mă uimea. Până acum, el era singurul magician pe care îl văzusem purtând zilnic o robă formală.

— Noi doi formăm o clasă, a zis el. Pot să fie maximum patru studenţi, dar nu mai mult. Nu vei vedea în această şcoală rânduri întregi de tineri ascultând un profesor. Noi predăm prin aplicaţii practice şi doar în grupuri mici.

— Câţi studenţi are fiecare mentor?

— Nu mai mult de patru pentru aceia cu experienţă. Doar unul pentru magicienii noi.

— Câţi studenţi are fiecare maestru magician?

Îmi era teamă de ziua în care aş fi fost nevoită să o împart pe Irys cu altcineva.

— A...

Bain a făcut o pauză. Pentru prima dată, magicianul părea să nu-şi poată găsi cuvintele.

— Maeştrii nu predau. E nevoie de noi în şedinţele Consiliului. Noi ajutăm Sitia. Noi recrutăm viitori studenţi, dar, ocazional, ne captează atenţia câte un elev.

Bain s-a uitat la mine, ca şi cum ar fi încercat să decidă cât ar fi fost potrivit să-mi dezvăluie.

— Eu m-am plictisit de şedinţele Consiliului, aşa că îmi pun toată energia în predare. Anul ăsta am doi studenţi. Roze a ales doar unul de când a devenit prim-magician. Zitora nu are niciunul. Ea se acomodează încă – a devenit maestru anul trecut.

— Şi Irys?

— Tu eşti primul ei student.

— Doar eu? am întrebat, uimită.

Bain a aprobat dând din cap.

— Roze are şi ea un student. Cine este?

— Fratele tău, Leif.

Semnele că Cetatea se pregătea de o invazie a studenţilor au început să se strângă pe măsură ce săptămâna se apropia de final. Servitorii se înghesuiau să aerisească încăperile şi dormitoarele. Bucătăria vuia de activitate, în timp ce personalul pregătea banchetul. Chiar şi străzile Citadelei zumzăiau de viaţă, în vreme ce locuitorii se întorceau la casele lor. Serile, râsetele şi muzica pluteau în aerul din ce în ce mai răcoros.

Aşteptând întoarcerea lui Irys alături de sora Tulei, îmi petreceam dimineţile cu Bain, după-amiezile studiind şi serile cu Cahil şi cu Kiki. Lecţiile mele de călărie avansaseră de la plimbările uşoare la trap, un pas care îmi lăsase muşchii încordaţi şi dureroşi la finalul zilei.

O vegheam în fiecare noapte pe Tula, unindu-mi mintea cu a ei şi oferindu-i sprijinul meu. Mintea îi rămânea în continuare pustie, dar trupul ei torturat se vindeca rapid.

— Ai puteri de vindecare? m-a întrebat Hayes într-o noapte. Progresul ei fizic este uimitor. Pare a fi mai mult munca a doi vindecători.

M-am gândit la întrebarea lui.

— Nu ştiu. Nu am încercat niciodată.

— Poate că ai ajutat-o să se vindece fără să-ţi dai seama. Ai vrea să afli?

— Nu vreau să-i fac rău, am zis.

— Nu am să-ţi dau voie.

Hayes a zâmbind ridicând mâna stângă a Tulei. Fracturile de la mâna ei dreaptă dispăruseră, dar degetele mâinii stângi erau în continuare umflate şi vinete.

— Am suficientă energie, cât să vindec câteva oase pe zi. De obicei, lăsăm trupul să îşi revină singur. Dar, pentru răni mai grave, accelerăm procesul.

— Cum?

— Trag puterea la mine. Apoi mă concentrez la rană. Pielea şi muşchii dispar în faţa ochilor mei, lăsând la vedere osul. Mă folosesc de putere ca să fac osul să se repare. Aşa funcţionează şi în cazul altor răni. Văd doar

rana. E chiar minunat!

Ochii lui Hayes sclipeau de mulţumire, dar, când şi-a îndreptat privirea spre Tula, ochii lui au redevenit trişti.

— Din păcate, unele răni nu pot fi vindecate, iar mintea e un lucru aşa de complex, încât orice rău făcut lasă, de obicei, o urmă permanentă. Avem printre noi câţiva vindecători de minţi. Al patrulea magician este cel mai puternic dintre ei, dar nici ea nu poate înfăptui miracole.

În timp ce Hayes se concentra la Tula, am simţit aerul din jurul meu îngroşându-se şi pulsând. Îmi era greu să inspir. Apoi Hayes a închis ochii. Fără să mă gândesc la ce fac, m-am conectat la gândurile lui. Prin el, am văzut mâna Tulei. Pielea ei a devenit transparentă, lăsând să se observe muşchii striviţi, roz şi plini de fibră ataşaţi de oase. Am văzut firicele de putere, subţiri ca nişte fire de păianjen, înfăşurate în jurul mâinilor lui Hayes. Bărbatul a ţesut firele în jurul osului Tulei. Pe când mă uitam la el, crăpătura a dispărut şi muşchii s-au vindecat.

Am întrerupt conexiunea mentală cu Hayes şi m-am uitat la Tula. Vânătăile dispăruseră de pe degetul arătător, care era acum drept. Aerul s-a subţiat când puterea a început să se stingă. Fruntea lui Hayes lucea de sudoare, iar respiraţia îi era îngreunată de efortul pe care tocmai îl depusese.

— Acum încearcă tu! m-a îndemnat el.

M-am apropiat de Tula şi i-am luat mâna din mâna lui Hayes. Ţinându-i degetul mijlociu, l-am frecat uşor cu degetul meu mare, în timp ce trăgeam puterea la mine şi lăsam osul la vedere. Hayes îşi ţinea respiraţia. M-am oprit.

— Continuă! m-a rugat el.

Firele mele de putere erau groase ca sfoara. Când am aplicat puterea asupra osului, firele s-au răsucit în jurul lui ca un nod.

M-am retras, temându-mă că aveam să-i rup Tulei mâna în două.

Am aşezat mâna fetei înapoi pe pat şi m-am uitat la Hayes.

— Scuze! Nu-mi pot controla încă pe deplin magia.

Hayes privea la mâna Tulei.

— Uită-te!

Ambele degete păreau să se fi vindecat.

— Cum te simţi? a întrebat el.

De obicei oboseam după ce foloseam magia, dar de data asta nu folosisem. Sau folosisem?

— Cam la fel ca înainte.

— După trei vindecări, eu am nevoie să trag un pui de somn.

Hayes a clătinat din cap.

Părul lui negru i-a căzut peste ochi. Şi-a îndepărtat bretonul cu un gest nerăbdător.

— Tocmai ce ai vindecat un os fără pic de efort. Soarta fie cu noi! a zis el.

Uimirea şi teama îi făceau glasul să sune aspru.

— Când vei dobândi control total, s-ar putea să fii chiar capabilă să trezeşti morţii.

15

FRICA S-A SCURS PRIN MINE, făcându-mi muşchii să tremure.

— Nu! i-am zis lui Hayes. Cred că te înşeli. Nimeni nu poate trezi morţii.

Hayes şi-a frecat ochii obosiţi, gândindu-se mai bine.

— Poate că am vorbit prea devreme, a zis el. O singură persoană în istoria noastră a fost capabilă să-i învie pe cei morţi, a spus Hayes, cutremurându-se. Iar rezultatele au fost cu adevărat oribile.

Voiam să-i pun mai multe întrebări, dar Hayes a sărit spre uşă, insistând că avea multă treabă de făcut.

Neliniştită şi bântuită de un sentiment bizar, m-am uitat la silueta nemişcată a Tulei. Prin pătură şi prin pielea fetei îi puteam vedea fiecare rană. Părea că, odată ce învăţasem acest nou truc, nu mai puteam scăpa de el. Fracturile, entorsele, vânătăile pulsau cu o lumină roşie şi urgentă. Cu cât studiam mai mult lumina, cu atât îmi absorbea mintea. Am început să simt durerea fizică a Tulei ca şi cum ar fi fost a mea. Agonizând, m-am prăbuşit pe podea şi m-am ghemuit acolo, închizând ochii. O mică parte din mine ştia că durerea era doar imaginară, dar, panicată, am încercat totuşi să îndepărtez chinul. Am tras putere din sursă. Magia mi-a umplut trupul. Aglomerarea de energie magică bâzâia la contactul cu pielea mea ca un foc. Am eliberat puterea.

Ţipătul meu a răsunat în cameră, în timp ce o senzaţie de uşurare mi-a relaxat trupul şi a drenat durerea. Epuizată, am rămas pe podea, gâfâind.

— Yelena, ce ai păţit?

Am deschis ochii. Hayes stătea aplecat deasupra mea, îngrijorat. Am dat din cap.

— Tula?

— Este bine, m-a asigurat Hayes, îndepărtându-se de mine.

M-am ridicat. Camera s-a învârtit în jurul meu pentru o clipă, dar m-am forţat să mă concertez.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Hayes.

Voiam să-i spun că pierdusem controlul, să-i explic că vechile mele instincte de supravieţuire preluaseră stăpânirea asupra mea şi că reacţionasem la durere în mod inconştient. Dar acesta nu era tocmai adevărul, iar a recunoaşte că pierdusem controlul ar fi fost un lucru periculos. Magicienii care nu puteau mânui puterea reprezentau un pericol asupra sursei de putere, iar maeştrii ar fi fost forţaţi să mă ucidă. În schimb, mi-am strâns buzele, încercând să îmi ordonez gândurile răzleţe.

Înainte să pot spune vreun cuvânt, Hayes a zis:

— I-ai vindecat şi celelalte două degete.

Stând lângă patul Tulei, vindecătorul a ridicat mâna stângă a fetei.

Hayes i-a studiat degetele, înainte să-i aşeze braţul peste abdomen, apoi s-a întors la mine, încruntat.

— Nu ar fi trebuit să încerci fără mine. Nu-i de mirare că ai ţipat. Ai strâns prea multă putere şi a trebuit să-i dai drumul, a spus, făcând un gest spre trupul meu întins pe podea. E o greşeală de începător, şi acum eşti epuizată. Chiar trebuie să exersezi autocontrolul!

În timp ce mă ajuta să mă ridic, Hayes şi-a mai îmblânzit expresia feţei, părând uşurat.

— Ai abilitatea de a vindeca, dar ai nevoie de îndrumare. Te-am judecat greşit la început, crezând că ai putea fi un găsitor-de-suflete. Să mă aştepţi data viitoare, bine? a zis el, râzând scurt.

Am dat din cap, evitând să scot vreun cuvânt.

Hayes m-a condus spre uşă.

— Odihneşte-te! Probabil că vei fi slăbită câteva zile de acum încolo.

În timp ce îmi târâm picioarele spre aripa ucenicilor, m-am gândit iar la ce se întâmplase şi, până să mă prăbuşesc în pat, aproape că am reuşit să mă conving că explicaţia lui

Hayes era corectă. Aproape.

Oboseala a persistat toată ziua următoare. Lecţia de dimineaţă cu Bain a trecut ca un vis. În loc să citesc, am dormit toată după-amiaza şi m-am chinuit să rămân trează călărind-o pe Kiki în acea seară. În cele din urmă, strigătele lui Cahil mi-au pătruns prin mintea înceţoşată.

— Yelena!

M-am uitat la el ca şi cum îl vedeam pentru prima oară în acea seară. Cămaşa lui de bumbac, odată albă, era acoperită de ţărână şi de păr de cal şi îi atârna pe trupul musculos. Enervarea îi rida fruntea. Gura i se mişca, dar mi-au trebuit câteva momente ca să-mi dau seama ce spunea:

— ...distrasă, obosită şi ai să te răneşti.

— Să mă rănesc? am zis.

— Da, o să te răneşti. Când vei adormi în şa şi vei aluneca de pe cal.

Cahil îşi controla frustrarea, dar vedeam după felul în care îşi mişca pumnul încleştat că ar fi vrut să mă aducă la realitate cu forţa.

„Domniţa de Lavandă e obosită”, a fost de acord Kiki. „A uitat merele.”

— Yelena, mergi acasă!

Cahil a luat frâiele lui Kiki ca să o ţină pe loc în timp ce descălecam.

Acasă? Nechemată, imaginea odăii mele mici din castelul comandantului mi-a răsărit în minte, urmată de chipul zâmbitor al lui Valek. Mi-ar fi prins bine ceva din energia lui în acel moment.

— Eşti bine?

M-am uitat în ochii de un albastru-deschis ai lui Cahil. Păleau pe lângă ochii ca safirul ai lui Valek.

— Da. Sunt doar un pic obosită.

— Un pic? a râs Cahil. Mergi şi culcă-te! O să am eu grijă de Kiki. O să ai nevoie de energie pentru mâine noapte.

— Mâine?

— Banchetul Noilor Începuturi, îţi aminteşti?

— Nu mi-am dat seama că va fi aşa de curând.

— Pregăteşte-te pentru o invazie de studenţi şi de magicieni! Odată cu dimineaţa, s-a zis cu liniştea noastră!

Cahil a dus-o pe Kiki spre grajd. În timp ce mă îndreptam spre apartamentul meu, i-am promis iepei că îi voi aduce mai multe mere înainte de următoarea lecţie. Anxietatea cu privire la banchet îmi dădea însă ghes, în ciuda extenuării, pe când m-am urcat în pat. Deşi eram deja pe jumătate adormită, aproape că m-am sculat în capul oaselor când mi-am dat seama că nu aveam îmbrăcămintea potrivită pentru ocazie. Ce se purta la un banchet? Oare trebuia să-mi pun roba formală de ucenic? m-am întrebat eu, oftând. Prea obosită ca să-mi mai fac griji în legătură cu hainele, m-am întors pe o parte. Griji mai importante, precum necesitatea de a controla magia, au luat în curând locul celorlalte.

Dimineaţa următoare, un zumzet de agitaţie umplea campusul. Am ocolit grupuri de oameni ducând colete pe când mă îndreptam spre turnul lui Bain.

Deschizând uşa biroului său, am dat să-l întreb pe Bain despre studenţii care soseau, dar m-am oprit văzând că magicianul avea doi vizitatori.

De după birou, Bain mi-a făcut semn să intru.

— Yelena, aceştia sunt studenţii mei! Dax Greenblade, coleg ucenic, şi Gelsi Moon, novice.

Cu mâna deschisă, Bain i-a indicat pe fiecare în parte.

Tinerii au dat din cap în semn de salut. Expresiile serioase păreau nelalocul lor pe nişte chipuri atât de tinere. Bănuiam că Dax avea în jur de optsprezece ani, în timp ce fata avea probabil vreo cincisprezece.

— Aţi ales un alt student, maestre Bloodgood? a întrebat Gelsi, trăgând absentă de dantela albă de la capătul mânecilor.

Nişte rotocoale violete şi albe presărau bluza şi fusta fetei.

— Nu. Yelena lucrează cu altcineva, a răspuns Bain.

A trebuit să-mi abţin râjnetul văzând cum studenţii se relaxează. Dax mi-a zâmbit. Gelsi, însă, părea intrigată.

— Cine este mentorul tău? a întrebat ea.

— Irys... Ăăă... Maestrul Jewelrose.

Cei doi studenţi păreau la fel de surprinşi pe cât fusesem şi eu când Bain îmi povestise despre Irys.

— Din ce clan eşti? a întrebat Gelsi.

— Zaltana.

— O altă vară îndepărtată a lui Leif? a întrebat Dax. Eşti puţin cam în vârstă să începi antrenamentul. Ce putere ciudată ai?

În tonul lui se citea curiozitatea şi amuzamentul, dar Bain a zis:

— Dax, nu e politicos. E sora lui Leif.

— Aaa... a făcut Dax, studiindu-mă cu interes.

— Avem curs în dimineaţa asta? l-am întrebat pe Bain.

Magicianul s-a înviorat auzindu-mi întrebarea. L-a trimis pe Dax să despacheteze, dar i-a cerut lui Gelsi să rămână. Faţa ei în formă de inimă a pălit pentru un moment, înainte să-şi redobândească stăpânirea de sine, netezindu-şi buclele arămii ce-i ajungeau la umeri.

— Mi-e teamă că Irys se va întoarce curând şi te va cere înapoi, a zis Bain, zâmbind. Semestrul acesta, Gelsi va încerca să înveţe să comunice magic cu alţi magicieni. Irys mi-a spus că aceasta este cea mai puternică abilitatea a ta. Aşadar, aş vrea să mă ajuţi să-i prezint această putere studentei mele.

Ochii lui Gelsi s-au deschis larg. Genele ei lungi şi dese îi atingeau sprâncenele.

— Voi face tot ce pot, am zis.

Bain a căutat prin unul dintre sertarele biroului său şi a scos un săculeţ mic din pânză. A aşezat sacul pe masă şi l-a deschis, scoţând doi bulgări maro.

— Vom folosi *Theobroma* pentru prima lecţie, a zis el.

Bulgării mi-au adus aminte de anii petrecuţi în Ixia. *Theobroma* era numele sudic pentru *criollo,* un desert delicios care avea efectul nefericit de a face mintea unei persoane vulnerabilă la influenţele magice. Generalul

Brazell folosise desertul cu gust de nuci ca să ocolească voinţa puternică a comandantului, permiţând magicianului său, Mogkan, să câştige controlul asupra minţii comandantului.

Bain mi-a dat mie una dintre bucăţile de *Theobroma,* iar pe cealaltă, lui Gelsi. Apoi ne-a spus să ne aşezăm pe câte un scaun, una în faţa celeilalte. Deşi mie mi-ar fi plăcut să mănânc prăjitura ce-mi lăsa gura apă, m-am gândit că nu era necesar.

— Putem încerca mai întâi şi fără? am întrebat.

Sprâncenele cenuşii şi stufoase ale lui Bain s-au înălţat gândindu-se la întrebarea mea.

— Nu ai nevoie de ea ca să stabileşti o legătură iniţială?

M-am gândit la diferiţii oameni şi la caii cu care comunicasem.

— Până acum, nu.

— Bine. Yelena, vreau să încerci să îţi legi mintea de a lui Gelsi.

Storcând nişte energie din corpul meu obosit, am tras un fir de putere şi l-am îndreptat spre fată, proiectându-mi gândurile spre ea. I-am simţit neliniştea de a fi permis accesul unei femei ciudate, din Ixia, în mintea ei.

„Bună!”, am zis.

Fata a tresărit, şocată.

„M-am născut în Jungla Illiais. Tu unde ai crescut?” am întrebat-o, sperând că avea să se mai relaxeze.

Gelsi a format în minte imaginea unui sat mic, învăluit de ceaţă. „Locuim la poalele Munţilor de Smarald. În fiecare dimineaţă, casa noastră e învăluită de ceaţa din munţi.”

I-am arătat locuinţa din copaci a părinţilor mei. Am „vorbit” despre fraţi şi surori. Gelsi era sora mijlocie – mai avea două surori mai mari şi doi fraţi mai mici –, dar era singura din familia ei cu puteri magice.

Bain ne-a privit în tăcere, apoi ne-a întrerupt.

— Rupeţi legătura acum.

Epuizată, mi-am retras gândurile.

— Gelsi, e rândul tău să stabileşti contactul cu Yelena.

Fata a închis ochii şi am simţit-o căutându-mi mintea. Nu trebuia decât să-i îndrept gândurile spre ale mele.

— Nu o ajuta! m-a avertizat Bain.

În schimb, mi-am lăsat mintea deschisă, însă fata nu a reuşit să îmi pătrundă gândurile.

— Nu te îngrijora! a consolat-o Bain. Prima oară e cel mai greu. De asta folosim *Theobroma.*

Ochii cenuşii ai lui Bain m-au privit cu bunătate.

— Vom încerca iar altă dată. Gelsi, poţi merge să despachetezi şi să te instalezi în cameră.

După ce fata a plecat, Bain a zis:

— Te-ai epuizat ieri, fără îndoială. Hayes mi-a zis câte ceva. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat! mi-a cerut el.

I-am spus despre durerea pe care o simţisem şi despre puterea dezlănţuită.

— S-ar părea că nu deţin complet controlul încă, am zis eu, aşteptând să văd dacă avea să mă pedepsească.

Dacă acţiunile mele fuseseră într-adevăr rezultatul unei explozii necontrolate de magie, ştiam că şi ceilalţi maeştri magicieni ar fi simţit-o, iar Roze ar fi reacţionat fără ezitare.

— Sper că ai învăţat ceva din greşeala ta, a spus Bain. Vindecarea rănilor necesită un efort foarte mare. E suficient pentru azi. Ne vedem diseară la banchet.

Banchetul! Uitasem. Iar.

— Ce ar trebui să…

M-am oprit. Mă simţeam jenată, iar întrebarea mi se părea prostească.

Bain a zâmbit înţelegător.

— Zitorei îi va face mare plăcere să te ajute. Nu are mare lucru de făcut anul ăsta şi îi va prinde bine compania cuiva.

— Credeam că e ocupată cu treburile Consiliului.

— Este, dar tocmai face trecerea de la cei cinci petrecuţi în băncile şcolilor la viaţa independentă. Faptul că nu are timp să fie mentor nu înseamnă că nu-şi poate face o prietenă.

Am ieşit din turnul lui Bain şi m-am îndreptat spre cel al

Zitorei, care se afla în colţul din nord-est al Cetăţii. Grupuri gălăgioase de studenţi umpleau aleile campusului, iar oamenii treceau grăbiţi pe lângă mine în toate direcţiile. Plimbările mele liniştite prin Cetate luaseră sfârşit, însă mă simţeam revigorată de toată agitaţia din jur.

Zitora m-a întâmpinat cu un zâmbet luminos ce s-a stins doar când am discutat despre starea Tulei. În cele din urmă, am început să vorbim despre festivitate şi am întrebat-o ce fel de îmbrăcăminte era potrivită.

— Robele formale sunt doar pentru ceremoniile şcolare plicticoase, a zis Zitora. Spune-mi că ai ceva drăguţ de purtat...

Am clătinat capul, iar Zitora s-a preschimbat pe dată într-o cloşcă hotărâtă să-mi găsească haine.

— Mulţumeşte sorţii că purtăm aceeaşi măsură! a spus Zitora cu încântare.

În ciuda protestelor mele, m-a târât cu două etaje mai sus, în dormitorul ei, şi mi-a încărcat braţele cu rochii, fuste şi bluze dantelate. Zitora şi-a proptit mâinile în şolduri, uitându-se la ghetele mele.

— Ghetele acelea sunt ca nuca în perete.

— Sunt confortabile şi mă pot mişca mereu cu uşurinţă în ele, am răspuns.

— Atunci va fi o provocare. Mmm... mă întorc imediat.

Zitora a dispărut în altă încăpere, în timp ce eu am rămas să o aştept în dormitorul de la al treilea etaj al turnului. Flori pictate în culori pastelate şi spumoase atârnau pe pereţi. Perne supradimensionate împodobeau patul ei cu baldachin. Camera insufla o atmosferă confortabilă, ca o pereche de braţe de care mă lăsam cuprinsă.

Cu un strigăt triumfător, Zitora a intrat agale în cameră, ridicând spre a fi admirate o pereche de sandale negre.

— Au talpa din cauciuc, sunt din piele moale şi au toc mic. Numai bune de dansat toată noaptea, a zis Zitora, râzând.

— Nu ştiu să dansez, am spus.

— Nu contează. Ai o graţie naturală. Urmăreşte-i pe ceilalţi şi fă ca ei!

Zitora a adăugat sandalele în vârful teancului de haine.

— Nu pot să accept toate astea, am zis, încercând să-i dau hainele înapoi. Am venit aici să-ţi cer un sfat, nu întreaga garderobă.

Plănuiam să merg la târg. De când se întorseseră locuitorii Citadelei, magazinele erau deschise în fiecare zi.

Zitora m-a gonit.

— Abia dacă le simt lipsa în dulap. Colecţionez haine. Nu pot trece pe lângă un magazin fără să găsesc ceva ce trebuie să cumpăr neapărat.

— Măcar lasă-mă să plătesc…

— Opreşte-te! a spus Zitora, ridicând mâna. Hai să facem o înţelegere! Mâine voi pleca într-o misiune în numele Consiliului şi, spre mâhnirea mea, voi fi însoţită de o escortă formată din patru soldaţi. Irys şi Roze pot hălădui prin toată Sitia de unele singure, iar lor li se dau cele mai interesante misiuni secrete. Dar Consiliul îşi face griji pentru mine. Aşa că mă obligă să umblu pretutindeni cu escortă, a pufnit, frustrată, tânăra. Te-am văzut exersând cu arcul lângă grajd. Ce-ar fi ca, în schimbul hainelor, să-mi dai nişte lecţii de autoapărare?

— Bine. Dar de ce nu ai învăţat autoapărarea cât ai studiat aici?

— Îl uram pe maestrul armelor, a zis ea, încruntată. Este un bătăuş care obişnuia să preschimbe lecţiile în sesiuni de tortură. Îi face plăcere să rănească. L-am evitat cu orice preţ. Când maeştrii şi-au dat seama că aveam puteri mari, s-au concentrat mai mult la a mă învăţa cele necesare despre magie.

— Cine e maestrul armelor?

— Unul dintre nordicii sosiţi cu Cahil. Îl cheamă Goel, a spus şi s-a scuturat, dezgustată, Zitora. Deşi lecţiile cu el nu au fost atât de rele pe cât a fost testul de maestru…

Tânăra s-a oprit, pe când un fior de teroare i-a traversat chipul. Apoi, Zitora şi-a mişcat brusc capul, ca şi cum ar fi vrut să se scuture de amintirile neplăcute.

— În orice caz, Roze s-a oferit să mă înveţe, dar mi-ar plăcea mai mult să te am pe tine ca instructor, a mărturisit ea şi mi-a aruncat un zâmbet conspirativ.

Acceptând târgul, am coborât cu grijă treptele turnului, încărcată de povara hainelor care-mi umpleau braţele, şi m-am îndreptat spre apartamentul meu. Pe drum, m-am gândit la testul de maestru. Fisk, micul cerşetor, îl menţionase şi el. Aveam să îi pun mai multe întrebări lui Irys.

Curtea de peste drum de apartamentul meu zumzăia de glasurile studenţilor. Mai mulţi băieţi se jucau cu mingea, în timp ce alţii se lungiseră pe iarbă sau discutau în pâlcuri. Stânjenită de hainele Zitorei, am rămas în faţa uşii, chinuindu-mă să o deschid.

— Hei, tu! a strigat cineva.

M-am uitat în jur şi am observat un grup de fete ce arătau spre mine.

— Cabanele bobocilor sunt în partea aceea, a zis, indicând direcţia, una dintre fete, care avea părul lung şi blond. Clădirea aceasta e doar a ucenicilor.

— Mersi, dar asta e camera mea! am strigat la rândul meu, întorcându-mă.

Am reuşit să deschid uşa înainte să simt pişcătura puterii magice pe spate. Aruncând hainele pe podea, m-am întors pe călcâie. Un grup de studente se afla la doar câţiva centimetri de mine.

— Nu ai ce căuta aici! a zis fata cu părul lung.

Ochii ei violeţi erau luminaţi de o sclipire ameninţătoare.

— Eşti nouă. Cunosc pe toată lumea, iar studenţii noi locuiesc în cabanele bobocilor. Trebuie să-ţi câştigi dreptul de a sta aici.

Simţeam cum un farmec de convingere emana dinspre ea. O dorinţă puternică de a-mi împacheta lucrurile şi de a mă muta în dormitorul bobocilor a început să-mi cuprindă gândurile şi să-mi apese trupul. Am ţinut piept comenzii ei magice, întărindu-mi apărarea mentală. Fata a mârâit indignată. Ea şi prietenele ei s-au privit conspirativ, iar puterea a crescut în intensitate, pe măsură ce erau pe

punctul să-şi unească forţele. M-am pregătit pentru un nou atac, dar, înainte ca studentele să-şi poată folosi puterile combinate, o altă voce a pătruns prin îmbulzeală.

— Ce se întâmplă aici?

Puterea s-a risipit ca un val împietrit, în timp ce Dax Greenblade îşi făcea loc cu trupul lui musculos prin grupul de fete, uitându-se la ele cu ochii lui verzi şi sticloşi. În lumina soarelui, pielea lui ca mierea îi îmbătrânea chipul.

— Locul ei nu e aici, a repetat fata.

— Yelena e studenta celui de-al patrulea magician, a explicat Dax. I s-a dat un apartament în aripa asta.

— Dar nu e corect! s-a plâns fata. Trebuie să-ţi câştigi dreptul de a locui aici.

— Şi cine spune că nu şi l-a câştigat? a întrebat Dax. Dacă tu crezi că al patrulea magician a greşit, îţi sugerez să i te adresezi ei.

O tăcere jenantă s-a lăsat în jur, înainte ca grupul de fete să se întoarcă în curte. Dax a rămas lângă mine.

— Mulţumesc! am zis.

Studentele se strânseseră una lângă alta, ca într-o haită, şi îmi aruncau priviri rele, şuşotind.

— Presupun că nu mi-am făcut prieteni.

— Mă tem că ai trei bile negre. Prima, a zis Dax, ridicând un deget lung şi uscat, eşti nouă. A doua e că al patrulea magician e mentorul tău. Orice student selectat de un maestru e ţinta acceselor de gelozie. Dacă vrei să-ţi faci prieteni, mă tem că Gelsi şi cu mine suntem singurele tale opţiuni.

— Şi care e a treia bilă neagră?

Dax a zâmbit sardonic.

— Bârfele şi speculaţiile. Studenţii vor dezgropa orice informaţie, cât de mică, în legătură cu tine şi cu motivul pentru care eşti aici. Nu contează dacă informaţiile vor fi adevărate sau nu. De fapt, cu cât sunt mai ciudate bârfele, cu atât mai bine. Iar, din ce am auzit, am sentimentul că zvonurile despre tine sunt destul de suculente şi că vor inflama spiritele încă şi mai mult.

I-am studiat chipul. Fruntea îi era străbătută de

îngrijorare. Nu citeam în ochii lui minciuna.

— Zvonuri?

— Eşti sora pierdută a lui Leif, eşti mai mare decât toţi studenţii şi eşti extrem de puternică.

L-am privit surprinsă pe Dax. Eu? Puternică?

— Nu am venit aici ca să te ajut. Am venit ca să le protejez, a zis Dax, înclinându-şi capul spre grupul din curte.

Înainte să pot spune ceva, Dax a arătat spre o cameră aflată cinci uşi mai jos.

— Poţi trece oricând pe la mine. Gelsi locuieşte în cabanele novicilor, lângă zidul de vest.

Dax mi-a făcut cu mâna şi a plecat agale spre camera lui. Privirile ostile ale fetelor s-au concentrat pentru o clipă asupra siluetei tânărului, înainte de a se întoarce asupra mea. Am închis uşa.

Minunat! Abia trecuse o zi, şi eram deja o proscrisă. Dar îmi păsa? Mă aflam aici ca să învăţ, nu ca să-mi fac prieteni. În plus, mă gândeam că nu avea să mai conteze foarte mult odată ce începeau cursurile. Studenţii aveau să fie prea ocupaţi, ca să-mi mai acorde atenţie.

Am sortat hainele Zitorei şi am ales o fustă neagră şi lungă şi o bluză roşu cu negru, având un decolteu în formă de „V”. Cămaşa avea două straturi de material: dantelă fină, neagră, peste mătase roşie. Am probat îmbrăcămintea. Decizând să nu iau arcul cu mine la banchet, am făcut o tăietură în unul dintre buzunarele fustei pentru a avea acces rapid la briceag. Sandalele îmi erau puţin mari, aşa că am fost nevoită să fac o altă gaură în barete.

Până să mă privesc în oglindă, nu îmi dădusem seama că purtam culorile comandantului Ambrose, în aceeaşi combinaţie ca a uniformei nordice. M-am gândit să aleg alte haine, ba chiar am probat altele, dar am decis că în primele mă simţeam cel mai confortabil.

Desfăcându-mi părul din împletitură, am privit încruntată la claia moale de pe capul meu. Îmi tăiasem cârlionţii şi buclele încâlcite cu un an înainte, iar vârfurile

crescuseră acum la lungimi diferite. Părul meu brunet îmi trecea de umeri. Aveam nevoie de o tunsoare proaspătă şi de îngrijire.

M-am schimbat în hainele de zi şi am ieşit din apartament ca să le duc merele promise lui Topaz şi lui Kiki. Conversaţiile din curte au încetat când am ieşit. Ignorându-i pe ceilalţi, m-am îndreptat spre grajduri. Aveam să mă opresc la băi la întoarcere.

Ora banchetului a sosit mai repede decât mă aşteptasem. Mă aflam din nou în faţa oglinzii din dormitor, verificându-mi îmbrăcămintea cu o privire critică. Mi-am îndepărtat o buclă rebelă de pe faţă.

O calfă de la băi mă mustrase pentru încercarea mea neîndemânatică de a-mi tăia singură părul. Îmi confiscase foarfeca şi se apucase să-mi tundă vârfurile, apoi îmi rulase părul pe tuburi fierbinţi din metal. În loc să fie strâns în coc, părul îmi luneca acum pe umeri, în bucle mari şi moi. Arătam ridicol. Dar, înainte să-l pot rearanja, cineva a bătut la uşă.

Am pus mâna pe arc şi am tras cu ochiul pe fereastră. Cahil aştepta afară. Părul şi barba lui păreau albe în lumina lunii.

— Credeam că ne-am înţeles să ne întâlnim… am dat să zic, deschizând uşa.

În schimb, am rămas cu gura căscată.

Cahil purta o tunică lungă din mătase, de culoarea cerului nopţii. Gulerul era ridicat, iar tresa argintie mărginea haina, formând un „V” destul de adânc sub gâtul lui Cahil, pentru a lăsa să se întrezărească o bucăţică din pieptul musculos al tânărului. Tresa îi traversa şi umerii şi cobora de-a lungul cusăturilor exterioare ale mânecilor pline. O centură împletită, argintie şi încrustată cu pietre preţioase prindea tunica în jurul taliei lui subţiri. Pantalonii se asortau cu cămaşa şi, din nou, o tresă argintie le împodobea cusăturile exterioare, ducându-mi privirea spre o pereche de cizme de piele lustruite. Cahil era regalitatea încarnată.

— Apartamentul tău e în drum. Mi s-a părut o nerozie să nu mă opresc aici, a răspuns Cahil.

Tânărul a mijit ochii în lumina lămpii ce sclipea în spatele meu, dându-mi astfel seama că nu-mi putea vedea chipul şocat.

— Eşti gata? a întrebat el.

— Într-un minut.

M-am întors în sufragerie şi i-am făcut semn lui Cahil să se aşeze pe un scaun, în timp ce eu am revenit în dormitor, unde mi-am prins briceagul la picior şi mi-am netezit fusta. Neavând timp să-mi mai aranjez părul, m-am mulţumit să mi-l dau după urechi.

Bucle! Viaţa din Sitia mă transforma într-o domnişoară delicată.

Cahil a zâmbit larg văzându-mă la lumină.

— Nu râde! l-am avertizat.

— Nu aş râde niciodată de o femeie frumoasă. Aş prefera să râd şi să dansez cu ea.

— Complimentele false nu vor avea efect asupra mea.

— Sunt sincer.

Cahil mi-a întins braţul.

— Mergem?

Ezitând uşor, mi-am înlănţuit braţul de al lui.

— Nu-ţi face griji! Sunt doar însoţitorul tău în noaptea asta. M-aş oferi să te protejez de avansurile îmbibate de alcool ale celorlalţi bărbaţi, dar ştiu prea bine că eşti capabilă să te aperi şi singură. Eşti probabil înarmată. Aşa e?

— Întotdeauna.

Am păşit ca doi tovarăşi tăcuţi. Grupuri de studenţi şi alte cupluri ce se îndreptau în aceeaşi direcţie ni s-au alăturat în curând. Prin aer pulsau acordurile unei muzici vesele ce se auzea din ce în ce mai tare pe măsură ce ne apropiam.

Sala de mese fusese transformată în sală de bal. Flamuri portocalii, roşii şi galbene, din catifea, se răsuceau de-a lungul tavanului şi îmbrăcau pereţii. Zgomotul produs de râsete şi de conversaţii se lua la întrecere cu muzica, în

timp ce unii oameni beau şi mâncau, iar alţii dansau pe ringul din lemn. Toţi păreau să poarte cele mai alese haine. Încăperea strălucea de sclipirile bijuteriilor în lumina lumânărilor.

Sosirea noastră a trecut neobservată. Dar, pe când Cahil mă trăgea prin mulţime spre spatele sălii, câteva priviri surprinse ne-au remarcat prezenţa.

Am tresărit când am ieşit din mulţimea de oameni şi l-am zărit pe Leif. Nu-l mai văzusem de când plecase Irys şi presupusesem că, din moment ce absolvise cursurile, nu mai avea nicio legătură cu studenţii sau cu activitatea didactică. Însă iată-l în faţa mea, alături de Roze şi de Bain! Cahil s-a îndreptat spre ei. Aproape că am leşinat când Leif mi-a zâmbit pe măsură ce ne apropiam. Însă, odată ce m-a recunoscut, zâmbetul lui s-a preschimbat în încruntare. Mă întrebam ce trebuia să fac să câştig un zâmbet adevărat din partea lui. Am alungat gândul; nu voiam să-i câştig bunăvoinţa şi nici nu aveam nevoie de ea. Poate că, dacă îmi tot spuneam asta, aveam să o şi cred.

Când ne-am alăturat grupului, Bain mi-a complimentat coafura, în timp ce Roze m-a ignorat. Atmosfera s-a înveselit doar când a sosit Zitora.

— Perfect! Absolut perfect! a exclamat Zitora admirându-mi îmbrăcămintea.

Discuţiile au început în curând să vireze spre treburile Consiliului, iar Cahil o tot presa pe Roze să abordeze problema lui. Nefiind deloc interesată de discuţiile politice, nu le-am mai acordat atenţie tovarăşilor mei, privind în schimb mulţimea.

La banchet nu erau decât câţiva dintre oamenii lui Cahil. Purtau uniforme de ceremonie şi stăteau jenaţi într-o parte, ca şi cum s-ar fi aflat acolo din datorie, nu din plăcere. Poate că ăsta era şi adevărul.

Am privit dansatorii o vreme. Cuplurile înconjurau ringul. După vreo opt bătăi, ei se opreau şi făceau patru paşi spre centru, apoi patru paşi înapoi şi continuau să se învârtă în cerc. Tiparul se repeta apoi. Cumva asemănător cu tehnicile mele *kata* de autoapărare, dansul părea o

serie de mişcări predeterminate.

În curând au apărut şi Dax şi Gelsi. Studenţii lui Bain i-au salutat pe cei trei maeştri cu o formalitate rigidă. Gelsi purta o rochie moale şi verde ce lucea în lumina felinarelor. Culoarea rochiei se potrivea cu cea a ochilor ei mari. Cămaşa roşie şi împodobită cu nasturi aurii a lui Dax avea un guler de culoarea mandarinelor. Trese aurii mărgineau cusăturile exterioare ale pantalonilor lui negri.

— Uite, ne asortăm! mi-a zis Dax.

Abia îl puteam auzi.

— Vrei să dansăm?

Mi-am aruncat privirea spre Cahil, care dezbătea ceva cu Leif.

— Sigur!

Dax a zâmbit şi m-a tras spre un mic spaţiu care se eliberase pe ring. Mişcările mi se păruseră uşoare, dar a le pune în practică era cu totul altceva. Însă, cu ajutorul îndrumărilor constante ale lui Dax, am prins, în cele din urmă, ritmul.

— Îţi aminteşti când am zis că ai trei bile negre? m-a întrebat Dax pe când înconjuram ringul.

Am dat din cap.

— Acum sunt cinci.

— Ce am mai făcut? m-am mirat exasperată.

Îmi venea greu să cred că reuşisem să mai supăr pe cineva într-un timp aşa de scurt.

— Ai venit la banchet însoţită de Cahil. Cu toţii vor presupune două lucruri. Primul, că eşti iubita lui. Iar al doilea, care este cel mai grav, că eşti simpatizant ixian.

— Păi, se înşală! Cine inventează toate aceste bile negre şi supoziţii? am cerut să ştiu.

— În niciun caz eu, a răspuns Dax. Dacă aş decide eu, am avea mai multe deserturi la cină, mai multe banchete şi mult mai multe seri dansante.

Am dansat tăcuţi o vreme, în vreme ce meditam la implicaţii, apoi am decis că nu aveam să-mi mai pierd vremea îngrijorându-mă cu privire la părerile celorlalţi sau încercând să le schimb opiniile. Perioada pe care urma să

o petrec la Cetate era limitată. N-aveau decât să facă presupuneri! Anxietatea mi s-a risipit pe dată hotărând toate acestea. I-am zâmbit lui Dax.

— Pare că ai pune la cale o poznă. Ce plănuieşti?

— Sunt doar cinci bile negre? am mijit eu ochii, prefăcându-mă îngrijorată. Sunt prea puţine! Eu zic să încercăm să acumulăm vreo opt sau zece.

Un zâmbet lacom s-a lărgit pe faţa lui Dax.

— Domniţa mea, eşti prea modestă! Eşti capabilă să acumulezi cincisprezece sau chiar douăzeci.

Am râs cu plăcere sinceră. Dax şi cu mine ne-am învârtit pe ring pe parcursul altor câteva cântece, înainte să ne întoarcem la grupul nostru. Cahil m-a întâmpinat cu o privire acră. Înainte să poată spune ceva sau să revină la discuţia cu Leif, l-am prins de mână şi l-am tras spre dansatori.

— Seara asta nu e pentru a rezolva probleme, am zis, în timp ce îi urmam pe Dax şi pe Gelsi pe ringul de dans. Seara asta e pentru a ne distra. Hai să dansăm în loc să ne certăm!

Cahil a râs.

— Ai dreptate!

Seara a zburat dansând cu Cahil, cu Dax şi cu Bain. Chiar şi maestrul grăjdar m-a învârtit pe o piesă săltăreaţă. Dacă nu ar fi insistat Cahil, nici nu m-aş fi oprit ca să mănânc.

Sosirea lui Irys ar fi trebuit să desăvârşească noaptea, dar pe chip i se citea oboseala. Tânăra purta o rochie simplă şi albastră în locul hainelor ei de călătorie. Probabil că, înainte să sosească la banchet, nu avusese timp decât să se îmbăieze şi să-şi împodobească bogata coafură cu rubine şi cu diamante.

— Este totul în regulă? Ai găsit-o pe sora Tulei? am întrebat-o.

Irys a dat din cap.

— Sora ei, Opal, este cu Tula acum, a răspuns ea, privindu-mă bizar.

— Vrei să încercăm să o ajutăm pe Tula în noaptea asta?

Irys a clătinat capul.

— O lăsăm pe Opal să petreacă ceva timp cu sora ei. E prima oară când o vede după răpire, a zis Irys, aruncându-mi iar o privire ciudată.

— Atunci, ce-i? Îmi ascunzi ceva.

— Am avertizat-o pe Opal de starea în care se află sora ei – atât cea mentală, cât şi cea fizică.

Irys şi-a trecut palma peste obraz şi a continuat:

— Dar, când am sosit, am descoperit că a avut loc un soi de miracol.

Irys m-a privit adânc în ochi.

— S-a trezit Tula? am întrebat-o nedumerită.

Veştile lui Irys îi contraziceau gesturile.

— Nu. Spiritul ei se ascunde încă, dar trupul îi este complet vindecat.

16

— CUM? AM ÎNTREBAT-O PE IRYS.

Hayes îmi spusese că nu putea să vindece decât câteva oase o dată. Poate că alt vindecător venise să-l ajute.

— Tu să-mi spui! a zis Irys. Ce ai făcut în ziua aceea? Hayes e şocat. E îngrozit de tine.

— Eu?

Bain mi-a sărit în ajutor.

— Poate că ar fi mai bine să luaţi o gură de aer.

Am privit în jur. Câteva persoane îşi încetaseră conversaţiile şi se holbau la noi.

— Câteodată uit de mine, a zis Irys, cerându-i scuze lui Bain. Acum nu e momentul potrivit pentru a discuta aşa ceva.

Irys s-a îndreptat spre bufet, iar oamenii şi-au reluat conversaţiile. Însă maestrul nu terminase cu mine.

Groaza începuse brusc să-mi frământe stomacul. Oare Irys era supărată pentru că pierdusem controlul magiei şi o vindecasem, din întâmplare, pe Tula sau pentru că pusesem în pericol viaţa Tulei? Ezitând, i-am povestit tot ce se întâmplase în acea zi în odaia fetei.

„Ai simţit durere şi ai împins-o de la tine?” a întrebat Irys.

„Da. Am făcut ceva rău?”

„Nu. Ai făcut ceva imposibil. Am crezut că ai încercat să o vindeci, ceea ce ar fi fost periculos, dar s-ar părea că ţi-ai atras rănile ei şi că apoi te-ai vindecat singură.”

M-am uitat uimită la Irys. Ea se afla în colţul opus al sălii şi îşi lua cina.

„Ai putea să o faci iar?” a întrebat ea.

„Nu ştiu. Trebuie să fi fost o reacţie instinctivă.”

„Nu putem afla decât într-un singur fel.”

Am simţit-o pe Irys oftând obosită.

„Deocamdată, vreau să te odihneşti. Ne vedem în camera Tulei mâine după-amiază”, a zis Irys rupând legătura magică.

Pe chipul lui Cahil se citea nedumerirea şi mi-am dat seama că tânărul mă privise în tot acest timp.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el. N-ar trebui ca al patrulea magician să fie mulţumit că ai vindecat-o pe fată? Asta ar însemna că... O, la naiba!

Cahil rămăsese cu gura căscată.

Înainte să-l întreb despre ce era vorba, muzica s-a oprit.

— E miezul nopţii! a anunţat Bain pe un ton ridicat. E vremea să mergeţi în odăile voastre. Pe studenţi îi aşteaptă o zi plină.

Declaraţia lui încărcată de plăcere cu privire la ziua ce urma să fie dedicată studiului a stârnit un val de zâmbete în jur.

Ascultători, petrecăreţii au dispărut în beznă, îndreptându-se spre dormitoare şi spre apartamente. În timp ce trecea pe lângă mine, Dax mi-a surprins privirea. A zâmbit larg şi a ridicat şapte degete. Abia aşteptam să aflu pentru ce încasasem alte două bile negre.

Cahil m-a condus la apartamentul meu. De data aceasta, tânărul era neobişnuit de tăcut.

În cele din urmă, nu am mai putut îndura.

— „La naiba” ce? am zis eu, enervată.

— Mi-am dat seama de ceva, a zis el, încercând să îmi ignore întrebarea.

Nemulţumită de răspunsul lui vag, am insistat:

— Ceva... ce?

— Dacă ţi-aş spune, te-ai înfuria. Nu vreau să încheiem seara certaţi.

— Şi dacă promit să nu mă supăr?

— Te-ai supăra oricum.

— Atunci, mâine?

— Întreabă-mă următoarea dată când ne certăm.

— Şi dacă nu ne mai certăm?

Cahil a râs.

— În cazul tău, există întotdeauna o „următoarea dată”.

Apoi, cu o repeziciune ce m-a luat prin surprindere, mi-a cuprins talia şi m-a sărutat rapid pe obraz înainte să-mi dea drumul.

— Pe mâine! a zis el, întorcând capul peste umăr în timp ce se îndepărta.

Abia după ce l-am privit cum dispare în noapte mi-am dat seama că aveam mâna dreaptă pe briceag. Nu deschisesem însă lama. Sudul mă înmuia. Mai întâi buclele, acum asta. Dând din cap, am deschis uşa.

După-amiaza următoare, mi-am făcut loc cu greu în odaia Tulei. Centrul camerei era ocupat de patul fetei. Leif şi Hayes stăteau în partea dreapta, iar Irys şi o fetiţă stăteau în stânga. Paznicul Tulei, unul dintre oamenii lui Cahil, era înghesuit într-un colţ.

Hayes a pălit când m-am uitat la el. Irys m-a prezentat lui Opal, sora Tulei. Părul lung şi castaniu al lui Opal era strâns în coadă, iar ochii ei înroşiţi erau umflaţi de plâns. Nu mă aşteptasem să am spectatori.

— Irys, am zis, trebuie să petrec ceva timp cu Opal înainte să încerc să o aduc pe Tula înapoi.

În timp ce ieşea din odaie, Leif a mormăit ceva despre grandomania mea, iar Hayes s-a îndreptat pe dată spre uşă.

— Ai nevoie de mine? a întrebat Irys.

— Nu.

— Nu avem mult timp la dispoziţie! m-a avertizat Irys pe când ieşea din cameră.

Nu aveam nevoie să-mi reamintească faptul că atacatorul Tulei era încă în libertate, vânând probabil alte victime. Cu toate acestea, ştiam, în inima mea, că, dacă mă grăbeam, nu aveam să reuşesc.

I-am cerut lui Opal să-mi vorbească despre sora ei. Fetiţa mi-a spus, într-o serie de propoziţii şovăitoare, câteva poveşti despre copilăria ei.

— Tula mi-a făcut odată un tigru mare de sticlă ca să mă protejeze de coşmaruri.

Opal a zâmbind, aducându-şi aminte.

— Funcţiona, iar tigrul arăta aşa de real, încât Tula a început să facă şi alte animale din sticlă.

Fetiţa şi-a mutat privirea de la silueta nemişcată a surorii ei la cea a paznicului din colţ.

Opal părea ezitantă şi distrasă de starea Tulei. Aşa că am schimbat subiectul şi am întrebat-o despre călătoria spre Citadelă.

Ochii ei căprui-închis s-au făcut mari.

— Al patrulea magician ne-a trezit din viul nopţii.

Rostind cuvântul „viu”, fetiţa s-a uitat cu groază la Tula.

— Abia dacă eram trează. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, m-am şi pomenit pe calul magicianului, galopând direct spre Cetate.

Opal şi-a strâns braţele în jurul trupului.

— Când au găsit-o pe Tula, vindecătorii au dus-o degrabă la Citadelă. Părinţii mei au fost nevoiţi să găsească oameni care să lucreze la cuptoare şi să aibă grijă de noi, înainte să poată merge după ea. Sunt şi ei pe drum, a zis Opal, începând să turuie. Nu am trecut pe lângă ei. Ei nu ştiu că sunt aici. E prima mea călătorie departe de casă şi ne-am oprit doar ca să mâncăm. Am dormit în şa.

Aşa se explica şi epuizarea lui Irys. Chiar şi azi avea cearcăne negre sub ochi. De asemenea, astfel se explica şi starea de agitaţie a lui Opal. Am schimbat tactica şi am invitat-o pe Opal la plimbare. A părut să ezite să-şi lase sora singura, însă am asigurat-o că Tula avea să fie în siguranţă.

I-am arătat campusul. Temperatura era plăcută. Sezonul rece era preferatul meu, cu după-amiezile lui călduroase şi cu serile răcoroase. În cele din urmă, ne-am aventurat în Citadelă. Am condus-o pe Opal spre piaţă. Fisk a apărut, cu zâmbetul pe buze, şi ne-a condus la un magazin cu rochii. I-am cumpărat lui Opal un schimb de haine, iar Fisk s-a jucat de-a ghidul.

Când Opal a părut mai relaxată, întrebările mele despre Tula au prins mai mult contur. În timp ce îşi amintea din ce în ce mai multe poveşti, am tras un fir de putere magică şi

mi-am legat mintea cu a sa, fiind martoră la amintirile ei, pe când fata vorbea. Am mirosit furnalul fierbinte din fabrica de sticlă a familiei lor şi am simţit nisipul zgrunţuros în palme.

— Tula şi cu mine obişnuiam să ne ascundem de Mara, sora noastră mai mare. Găsiserăm locul perfect. Mara încă nu ştie unde este, a zis Opal, zâmbind.

Imaginea unui umbrar făcut din trei crengi şi iarbă pătată de soare a umplut mintea lui Opal pe măsură ce mirosul răcoros al pământului reavăn mi-a ajuns la nări.

— Asta e! am exclamat, prinzând-o pe Opal de mână. Păstrează imaginea asta în minte şi concentrează-te la ea!

Fata a făcut aşa cum i-am spus. Am închis ochii şi m-am înfiripat în amintirea ei. Fire de iarbă îmi mângâiau braţele pe când m-am întins în micul intrând din spatele unui rând de tufişuri stufoase. Mirosul dulceag de caprifoi umplea, greoi, aerul. În lumina zorilor sclipeau boabe de rouă. Am ştiut, instinctiv, că acolo se ascundea spiritul Tulei.

— Haide!

Am tras-o pe Opal spre Cetate, făcându-i cu mâna lui Fisk. La uşa Tulei era un paznic, iar omul şi-a înclinat capul spre noi pe când intram.

— N-ar trebui să-i aşteptăm pe al patrulea magician şi pe ceilalţi?

Am cuprins una dintre mâinile Tulei şi am întins-o pe cealaltă spre Opal.

— Ia-mă de mână! Acum, vreau să-ţi imaginezi că eşti în ascunzătoare cu Tula. Închide ochii şi concentrează-te tare! Poţi face asta?

Opal a încuviinţat. Faţa ei palidă era trasă.

Mintea mea s-a legat cu a Tulei. Spectrele ororilor ei pluteau încă în vid, dar păreau mai puţin tangibile decât înainte. Conectându-mă la gândurile lui Opal, am urmat mirosul de caprifoi şi de rouă prin mintea Tulei.

Spectrele au prins mai mult substanţă, împinse de o furie bruscă, avântându-se spre mine şi blocându-mi drumul. Aerul mă apăsa şi se lipea de mine ca melasa. Am trecut de ele, doar ca să mă găsesc prinsă în spini.

Îmbrăcămintea îmi rămânea agăţată în crengi, iar ghimpii îmi înţepau pielea.

— Pleacă! a strigat Tula. Nu vreau să mă întorc.

— Alor tăi le e dor de tine, am zis.

În jurul braţelor şi taliei mele au început să se încolăcească viţe, ţintuindu-mă pe loc.

— Pleacă!

I-am arătat Tulei amintirile lui Opal despre câte suferise familia lor de la dispariţia ei.

Tufişurile cu ghimpi au început să se răărească puţin. Prin crenguţele lor o puteam vedea pe Tula, ghemuită în ascunzătoarea ei din copilărie.

— Nu pot să-i văd la faţă, a zis Tula.

— Pe ai tăi?

— Da. Am făcut... lucruri. Lucruri teribile, pentru ca el să nu mă rănească.

Tula s-a cutremurat.

— Dar tot mi-a făcut rău.

Viţele mi s-au căţărat pe mâini şi mi-au încolăcit gâtul.

— Familia ta tot te iubeşte.

— Nu mă vor mai iubi. El le va spune ce am făcut. Vor fi dezgustaţi. Am fost sclava lui, dar nu am făcut tot ce mi-a stat în putere pentru el. Nu am putut face nimic aşa cum trebuie. Nici măcar nu am murit pentru el.

Mi-am controlat mânia; dorinţa de a măcelări bestia mai trebuia să aştepte.

— Tula, el este dezgustător. El este cel care ar trebui să moară. Familia ta ştie ce ţi-a făcut. Ei nu vor decât ca tu să te întorci.

Fata s-a ghemuit mai strâns.

— Ce ştii tu? Habar nu ai prin ce am trecut. Pleacă!

— Presupui prea multe, am zis gâtuită de viţele ce îmi înfăşurau mai strâns gâtul.

Mă chinuiam să respir. Oare aş fi fost în stare să-mi înfrunt iar ororile? Eram dispusă să o fac ca să găsesc acest monstru. Mi-am deschis mintea pentru Tula şi i l-am arătat pe Reyad. Plăcerea pe care o avea torturându-mă, felul în care cedasem să-i fac pe plac, doar ca să nu mă

rănească, şi noaptea în care îi tăiasem gâtul după ce mă violase.

Tula a tras cu ochiul la mine, privind printre braţe. Viţele şi-au slăbit strânsoarea.

— Tu ţi-ai ucis torţionarul. Al meu este încă acolo, undeva, aşteptând.

— Atunci înseamnă că e liber să-şi aleagă o altă sclavă, am încercat eu iar. Dacă Opal va fi următoare lui victimă?

Tula a tresărit, îngrozită.

— Nu! a ţipat ea.

Am legat mintea lui Opal de ale noastre. Pentru un moment, Opal a rămas şocată, clipind surprinsă. Apoi fetiţa a alergat la Tula şi a îmbrăţişat-o. Au plâns împreună. Viţele s-au retras, iar tufişurile cu spini s-au uscat.

Însă acesta era doar începutul. În curând, ascunzătoarea înfrunzită s-a destrămat, iar spectrele fricii Tulei au început să ne dea târcoale.

— Sunt prea multe! a zis Tula, învinsă. Nu o să scap niciodată de ele.

Mi-am scos arcul din suportul lui şi l-am rupt în trei. Dându-i o bucată Tulei şi pe cealaltă lui Opal, am zis:

— Nu eşti singură. Vom lupta împreună.

Spectrele ne-au atacat. Erau tenace şi rapide. Le-am lovit iar şi iar, până când mi-am simţit braţele de plumb. Câteva dintre temerile Tulei dispăruseră, altele se micşoraseră, însă unele păreau să crească pe măsură ce luptam.

Energia mă părăsea într-un ritm alarmant. Mi-am simţit arcul blocându-se într-unul dintre spectre. Spiritul s-a lăţit, înghiţindu-mă. Am ţipat, pe când durerea biciuitoare îmi sfâşia trupul.

— Eşti slăbită. Spune-mi că mi te vei supune, şi mă opresc! mi-a şoptit o voce.

— Nu!

Panicată, am căutat ajutor. O prezenţă puternică s-a format şi mi-a întins un arc întreg ce pulsa cu energie. Mi-am recăpătat puterea şi am lovit oroarea, până ce spectrul

a dispărut. Respinsesem atacul, dar vedeam spectrele Tulei pregătind un altul.

— Tula, aceasta e abia prima luptă dintr-un război lung. Va fi nevoie de timp şi de efort ca să te eliberezi de temeri, dar vei avea suficient sprijin din partea familiei tale. Vii cu noi? am întrebat.

Fata şi-a muşcat buza, uitându-se la bucata de arc din mâinile ei.

Opal i-a întins Tulei bucata ei, iar Tula a strâns ambele bucăţi de arc la piept.

— Da, vin.

Mintea Tulei s-a umplut cu amintiri. Am simţit că mă cuprinde ameţeala odată ce rupeam legătura mentală cu Tula şi cu Opal. Am răsuflat uşurată şi m-am scufundat în beznă.

Când mi-am revenit, am simţit podeaua dură de piatră pe spate. Era a treia oară când mă prăbuşisem inconştientă în camera Tulei. De data asta, nu mai speram să mă pot mişca. Energia îmi fusese complet epuizată. După o vreme, am observat că cineva îmi strângea mâinile. Degetele puternice erau împletite cu ale mele, învăluindu-le în căldură.

Cu greu, am reuşit să deschid ochii şi să văd cine mă ţinea de mână. Apoi i-am închis din nou. Probabil că dormeam. Dar, după ce am auzit strigătele insistente ale lui Irys, m-am uitat iar. Fratele meu îmi cuprinsese mâinile şi-şi împărţea energia cu mine.

17

CHIPUL LUI LEIF ERA BRĂZDAT de oboseală.

— Ai dat de necaz, a zis el.

Vorbele lui nu păreau răutăcioase, ci doar mă informau şi, aşa cum era şi de aşteptat, în spatele lui i-am văzut pe Irys, pe Roze, pe Hayes şi pe Bain încruntându-se cu toţii spre mine. Leif mi-a dat drumul, dar a rămas pe podea, alături de mine.

Roze avea ochii pe el, iar dezgustul îi era evident din felul în care-şi ţuguiase buzele.

— Ar fi trebuit să o laşi să moară! l-a certat ea. Un magician care ne pune ţărâmul în pericol cu prostia ei mai puţin!

— Eşti puţin nedreaptă, Roze, a zis Bain. Deşi sunt de acord că a fost un gest prostesc. Copilă, de ce ai încercat aşa ceva de una singură? a întrebat Bain.

Nu puteam vorbi în apărarea mea, căci nu mai aveam energia necesară să formez cuvinte, darămite să încerc să şi explic.

— Îngâmfată şi neroadă! mi-a zis Roze. Din moment ce i-a vindecat rănile Tulei, a crezut probabil că este vreun magician atotputernic, capabil să facă orice. Nu m-aş mira ca neghioaba să ceară acum să dea testul de maestru! a pufnit Roze cu dezgust. Poate se va răzgândi dacă o ducem în cabanele bobocilor. Acolo va învăţa regulile de bază ale magiei, în timp ce freacă podelele, ca orice student din anul întâi.

Mi-am aruncat privirea la Irys. Pedeapsa propusă de Roze suna oribil. Irys însă nu a spus nimic. Dezaprobarea îi era evidentă pe chip, aşa că m-am întărit ca să înfrunt dojana.

În schimb, am auzit-o pe Opal strigând:

— S-a trezit Tula!

Am închis ochii uşurată, în vreme ce toată lumea se concentra acum asupra Tulei. Când i-am redeschis, magicienii nu mai erau în faţa mea.

— Eşti tot încăpăţânată şi nechibzuită, ca un ficus agăţător, a zis Leif. Presupun că Ixia nu te-a schimbat cu totul.

Fratele meu s-a ridicat şovăitor. L-am privit alăturându-li-se celorlalţi, lângă patul Tulei. Mă întrebam dacă vorbele lui erau un semn bun sau rău. Nu puteam decide. Dar, apoi, vocea dură a lui Roze m-a trezit din reverie. O bombarda pe Tula cu întrebări despre atacatorul ei, însă copila nu voia să-i răspundă. Mă simţeam dezgustată, ştiind că Tula nu era în stare să facă faţă interogatoriului. Din fericire, Hayes a intervenit.

— Acordă-i ceva timp! a cerut el.

— Nu avem timp! a răspuns Roze.

O voce slabă a întrebat:

— Cine sunt toţi oamenii ăştia? Unde e Yelena? Nu o văd.

— Este aici, a zis Opal. Este epuizată pentru că te-a ajutat pe tine, Tullie.

— Hayes, adu nişte asistenţi şi du-o pe neghioabă în altă cameră! a poruncit Roze. A făcut suficient rău pentru o zi.

Când Hayes a dat să facă aşa cum îi ceruse prim-magicianul, Tula a zis:

— Nu. Plecaţi voi! Toţi. Nu vă spun nimic. Yelena să rămână cu mine! Voi vorbi cu ea.

Chipurile magicienilor erau cuprinse de iritare pe când discutau. În cele din urmă, Roze a acceptat cu reticenţă să aducă un pat pentru mine. Hayes şi Irys m-au ridicat de pe podea şi m-au aşezat fără menajamente pe saltea. Irys încă nu-mi adresase niciun cuvânt, iar tăcerea ei mă speria.

— Copilă, i-a zis Bain Tulei, îţi înţeleg teama. Te-ai trezit în mijlocul unor oameni necunoscuţi.

Apoi, magicianul i-a prezentat pe toţi.

— Prim-magicianului şi lui Leif trebuie să le spui totul despre răpirea ta. Ei îl vor găsi pe cel care ţi-a făcut rău.

Tula şi-a tras cearşaful la bărbie.

— O să-i pun Yelenei. Nimănui altcuiva. Ea o să aibă grijă de el.

Hohotul aspru al lui Roze mi-a zgâriat timpanul.

— Ea nici nu poate vorbi! Dacă atacatorul tău ar intra în camera asta, v-ar ucide pe amândouă.

Roze şi-a clătinat capul, nevenindu-i să creadă.

— Nu gândeşti limpede. Mă voi întoarce dimineaţă, şi atunci vei vorbi cu mine. Haide, Leif!

Roze a plecat cu paşi mari spre uşă, urmată de Leif. Hayes i-a gonit pe restul. Pe când se închidea uşa, l-am auzit pe Bain spunându-i lui Irys să aducă un paznic în plus în noaptea aceea. Era o idee bună. Dacă intra Goel, nu aveam nicio putere să-l împiedic din a se ţine de promisiune. Spaima de a fi atât de neajutorată îmi dădea fiori reci. O stare asemănătoare o bântuia şi pe Tula. Una dintre multele ei temeri era aceea de a fi la mila altora. Promisiunea ei că avea să-mi spună totul îmi apăsa gândurile; abia ce scăpasem de propriile spectre. Deşi, uram să recunosc, Reyad avea încă ceva putere asupra mea. Oricând aveam îndoieli, el părea să se bucure de o vizită în coşmarurile mele. Ori poate că el era cel care le cauza? Ori poate că eu îl invitam?

Ca să-mi distrag atenţia de la gânduri atât de tulburătoare, am încercat să strâng suficientă energie ca să vorbesc cu Tula, însă epuizarea şi-a spus cuvântul şi m-am scufundat într-un somn fără vise.

Dimineaţa m-am simţit puţin mai bine, dar am avut putere doar cât să mă ridic în capul oaselor. Cel puţin, o puteam întreba pe Tula cum se simţea.

Fata a închis ochii şi şi-a pus degetul la tâmplă.

— Vino!

Am oftat cu regret.

— Nu am destulă energie ca să-mi leg mintea cu a ta, Tula.

— Poate reuşesc să vă ajut, a zis Leif, din pragul uşii.

— Nu! Pleacă! a spus Tula, acoperindu-şi faţa cu braţele.

— Dacă nu vorbeşti cu mine, prim-magicianul va veni

aici şi va smulge de la tine informaţia de care are nevoie, i-a explicat Leif.

Tula a tras cu ochiul la mine, neînţelegând.

— Nu va fi plăcut, am zis. Este aproape la fel de rău precum ce ţi-a făcut atacatorul. Eu ştiu.

Leif şi-a ferit ochii. Speram că se simţea vinovat. Uitându-mă mai atent la el, m-am întrebat de ce mă ajutase cu o zi înainte. Ce se întâmplase cu rânjetul lui răutăcios? Unde dispăruseră sarcasmul şi superioritatea lui? Îmi dădeam seama că abia dacă îl cunoşteam.

Fără să-mi mai doresc să-i ghicesc motivele, l-am întrebat:

— De ce m-ai ajutat?

Fruntea i s-a încruntat, dar, oftând, trăsăturile i s-au îmblânzit, dându-i pe faţă emoţiile.

— Mama m-ar fi omorât dacă te lăsam să mori, a zis el.

Leif s-a întors spre Tula, însă eu nu puteam accepta să-l las să scape cu un răspuns aşa nonşalant.

— Care este motivul adevărat?

Ochii de jad ai lui Leif ardeau de ură, dar, o secundă mai târziu, chipul i s-a îmblânzit, ca şi cum cineva tocmai suflase într-o lumânare.

— Nu am putut suporta să nu fac nimic şi să te pierd iar, a şoptit el.

Apoi, bariera lui mentală a căzut şi i-am auzit gândurile.

„Tot te urăsc.”

Încrederea lui mă surprindea, deşi comentariul irascibil nu mă îngrijora. Orice emoţie, fie ea şi ură, era mai bună decât apatia. Oare acela să fi fost primul pas spre a parcurge distanţa ce ne despărţea?

— Ce a spus? a întrebat Tula.

— Vrea să te ajute, am zis. Tula, el este fratele meu. Fără el, nu te-am fi adus înapoi. Dacă vrei să-ţi găsesc atacatorul, voi avea nevoie de puterea lui.

— Dar, o să vadă. O să ştie despre... a zis Tula, strângându-şi braţele.

— Ştiu deja, a spus Leif.

Fratele meu i-a tras braţele de pe faţă Tulei cu o

blândeţe ce mă umplea de uimire. În minte îmi veneau comentariile mamei cu privire la magia lui Leif. Îmi spusese că el ajuta la rezolvarea crimelor, simţind vina şi amintirile oamenilor. Acum, privindu-l cum se purta cu Tula, îmi doream să-l cunosc mai bine pe el şi felul în care-şi folosea magia.

— Trebuie să-l găsim şi să-l oprim de la a mai face rău vreunei fete! i-a explicat Leif.

Tula şi-a înghiţit nodul din gât şi şi-a muşcat buza, înainte să încuviinţeze din cap. Leif s-a aşezat între paturile noastre, a cuprins mâna Tulei şi s-a întins după a mea. M-am sprijinit pe saltea şi i-am cuprins degetele. Apoi, folosindu-mă de energia lui, am format o legătură mentală cu Tula.

În mintea ei, noi două ne aflam lângă un furnal din piatră cenuşie. Puterea lui Leif vuia în jurul nostru ca şi focul de sub cuptor.

„Eram aici, aruncând cărbuni în furnal. Era aproape de miezul nopţii, când…”

Fata şi-a strâns şorţul în mâini. Funinginea i-a lăsat dungi negre pe materialul alb.

„O cârpă neagră mi s-a pus peste faţă. Până să apuc să ţip, am simţit o împunsătură ascuţită în braţ. Apoi… apoi…”

Tula s-a oprit.

Pe scena noastră mentală, fata s-a apropiat de mine. M-a îmbrăţişat cu trupul ei tremurător, iar într-o clipită am devenit ea, martoră la propria răpire.

Amorţeala s-a împrăştiat dinspre rană, îngheţându-mi muşchii. Ameţeala de care mă simţeam cuprinsă era singurul indiciu că fusesem mutată din loc. Trecuse ceva timp. Când mi-a scos cârpa de pe faţă, am văzut că mă aflam într-un cort. Incapabilă să mă mişc, m-am uitat la un bărbat slab, cu păr scurt, castaniu şi cu şuviţe aurii. Purta o mască roşie. Pe pielea lui nisipie fuseseră pictate simboluri ciudate stacojii. Omul ţinea patru ţepuşe, frânghie şi un ciocan. Îmi simţeam iar membrele.

„Tula, nu! Nu pot”, am zis în mintea mea.

Ştiam ce orori urmau. Îmi lipsea puterea de a le înfrunta cu ea în acel moment.

„Arată-mi-l doar!”

Fata a îngheţat imaginea bărbatului ca să-i pot studia simbolurile de pe trup. Modelele circulare se aflau în interiorul unora mari, în formă de animale. De-a lungul braţelor şi picioarelor lui fine erau pictate triunghiuri. Deşi era slab, omul inspira forţă.

Bărbatul îi era complet străin Tulei. Totul la el îi părea străin fetei. Chiar şi modul aspru în care îi pronunţa numele, accentuând ultima silabă suna bizar. Dar el o cunoştea. Le ştia numele surorilor şi părinţilor ei. Ştia cum topeau ei nisipul şi îl frământau până se preschimba în sticlă.

Apoi, într-un vârtej de sunete şi de culori, Tula mi l-a arătat pe bărbat în momente diferite. Nu-i dădea voie să iasă din cort, dar, de fiecare dată când omul intra sau ieşea, fata întrezărea lumea de afară, ca şi cum ar fi vrut să o tachineze cu promisiunea libertăţii. Fire lungi de iarbă umpleau orizontul.

Când venea la ea, bărbatul purta întotdeauna o mască. Permitea trupului ei să iasă din amorţeală înainte să o bată sau să o violeze şi o lăsa să simtă durerea pe care i-o provoca el cu o trăire ce putea fi luată drept veneraţie. După ce-şi termina tortura, lua un ghimpe şi îi scrijelea pielea.

Iniţial nedumerită de acest gest, Tula a învăţat în curând să se teamă şi să-şi dorească alifia cu care omul îi ungea rănile sângerânde făcute de ghimpe. Era o loţiune care o paraliza şi care îi lua durerea şi orice şansă ar fi avut să scape.

Unguentul însă avea un miros puternic, similar cu cel al alcoolului amestecat cu parfumul de citrice. Aroma m-a învăluit ca o ceaţă otrăvitoare, pe măsură ce energia lui Leif începea să slăbească.

— Mirosul ăsta... a zis Leif, aşezându-se pe marginea patului meu. Nu l-am putut simţi prea bine. M-am concentrat la a vă ţine pe voi două conectate.

— E oribil! a zis Tula, cutremurându-se. Nu o să-l uit niciodată.

— Dar simbolurile acelea? l-am întrebat pe Leif. Le-ai recunoscut?

— Nu prea. Deşi există unele clanuri care folosesc simboluri în cadrul ritualurilor.

— Ritualuri?

Groaza mi se încolăcea în stomac.

— Ceremonii de nuntă şi de botez.

Leif s-a încruntat, gândindu-se mai bine.

— Acum mii de ani, magicienii obişnuiau să facă ritualuri complexe. Credeau că puterea magică venea de la o zeitate şi că, dacă îşi tatuau trupurile şi îi arătau respectul cuvenit, aveau să primească puteri şi mai mari. Acum ştim că nu e adevărat. Am mai văzut simboluri pictate pe feţele şi mâinile unor oameni până acum, dar nimic care să semene cu cele ale atacatorului Tulei.

Leif şi-a tras părul brunet spre ceafă cu ambele mâini. Felul în care îşi ţinea coatele iţite pe lângă chip mi se părea familiar. Mă simţeam ca şi când m-aş fi putut întoarce în timp, la momentele când grijile mele aveau de-a face cu joaca. Amintirea slabă a copilăriei s-a risipit totuşi odată ce am încercat să mă concentrez asupra ei.

Tula şi-a acoperit ochii, iar lacrimi tăcute au început să-i curgă pe obraji. Pesemne fusese îngrozitor să retrăiască momentul răpirii şi tortura.

— Odihneşte-te! a îndemnat-o Leif. Mă întorc mai târziu. Poate că magicianul secund ştie ceva despre simbolurile acelea, a mai spus Leif, înainte să plece.

Evenimentele din cursul dimineţii îmi epuizaseră mica sursă de energie. Ştiam că vorbele mele nu o puteau mângâia pe Tula, aşa că am răsuflat uşurată când a intrat Opal. Văzând îngrijorarea surorii ei, Tula a început să plângă mai tare, iar Opal a intrat în patul ei şi a ţinut-o în braţe, legănând-o ca pe un copil. Am adormit ascultând-o pe Tula cum îşi elibera trupul de otrava omului mascat.

Am avut vizitatori de-a lungul întregii zile. Cahil mirosea a hambar.

— Ce mai face Kiki? am întrebat.

Îmi era dor de ea. Deşi legătura noastră mentală încă exista, nu fusesem capabilă să strâng suficientă energie ca să-i aud gândurile.

— Puţin agitată. Toţi caii sunt aşa. Maestrul grăjdar e într-o stare proastă. Caii împrumută din emoţiile oamenilor. Dacă un călăreţ e agitat, atunci şi calul va fi la fel.

Cahil a clătinat capul.

— Încă nu-mi vine să cred că poţi comunica în felul acesta cu ei. Presupun că azi este una dintre zilele în care cunoştinţele mele se dovedesc a fi greşite.

— De ce?

— Când ai spus că o poţi ajuta pe Tula, am crezut că eşti doar o îngâmfată cu prea multă încredere în sine. Dar ai reuşit.

Cahil m-a privit cu atenţie. Admiteam că fusese prea încrezătoare în propriile puteri. Misiunea de salvare a comandantului Ambrose mi se părea acum floare la ureche, în comparaţie cu cea a Tulei, dar uitasem că Irys fusese atunci cu mine în odaia comandantului şi că, datorită abilităţilor lui de luptător şi hotărârii, reuşiserăm să ne eliberăm de demoni.

— Totuşi, aproape că te-ai sinucis încercând să o salvezi pe Tula, a spus Cahil. A meritat riscul doar ca să-mi demonstrezi iar că mă înşel?

— Motivele mele nu au fost egoiste! m-am burzuluit. Am vrut să o ajut. Am înţeles prin ce a trecut şi am ştiut că are nevoie de mine. Îndată ce am priceput cum o pot ajuta, nu m-am oprit să mă gândesc. Am reacţionat, şi atât!

— Şi gândul pericolului la care te-ai supus nu ţi-a trecut nicio clipă prin minte?

— De data asta, nu.

Am oftat, văzând expresia îngrozită a lui Cahil.

— Atunci, te-ai pus în pericol şi pentru alţii?

— Am fost degustătorul comandantului.

Toată lumea ştia asta, spre deosebire de rolul pe care-l jucasem în cazul lui Brazell.

Cahil a încuviinţat.

— O poziţie perfectă pentru a trage cu urechea la planurile comandantului. Te-a folosit pe post de scut. Ar trebui să vrei să-l înfrângem. De ce îi eşti atât de loială?

Frustrarea îi înăsprea vocea.

— Datorită poziţiei mele, am văzut persoana din spatele reputaţiei lui. Am fost martora dovezilor lui de bunătate şi a marii griji pe care o poartă pentru poporul lui. El nu a abuzat de putere şi, deşi nu este deloc perfect, a rămas mereu credincios propriilor convingeri. Este de încredere şi se ţine de cuvânt şi nu e nevoie să ghiceşti mesaje ascunse în ceea ce spune sau să-l suspectezi de duplicitate.

Încăpăţânarea lui Cahil refuza să cedeze.

— Ai fost manipulată, Yelena. Din fericire, îţi vei reveni în simţiri petrecând ceva timp în Sitia.

Cahil a plecat fără să mai aştepte răspunsul meu. Conversaţia noastră mă epuizase, aşa că restul după-amiezii am pendulat între un somn agitat şi trezie. Bărbatul mascat îmi invada visele, vânându-mă prin jungla deasă.

Spre seară, Dax Greenblade a dat buzna în cameră, înveselind atmosfera.

— Arăţi ca dracu', mi-a zis el şoptit.

Tula şi Opal adormiseră în patul îngust al Tulei.

— Vai, Dax, nu te mai chinui să fii galant! Spune-mi ce gândeşti cu adevărat, am răspuns.

Tânărul şi-a acoperit gura ca să-şi amuţească râsul.

— M-am gândit să-ţi dau o lovitură cât eşti încă la pământ, căci oricum, odată ce vei auzi bârfele care umblă prin campus, egoul tău le va interpreta drept complimente.

Cu un gest grandios, Dax a măturat aerul cu braţele.

— Ai devenit o legendă!

— O legendă? Eu?

Vocea îmi era punctată de uimire.

— O legendă înfricoşătoare, a adăugat el, dar tot o legendă.

— Ei, hai! Cât de prostuţă crezi că sunt?

— Suficient de naivă, cât să crezi că poţi găsi conştiinţa

cuiva de una singură, a zis Dax, plimbându-şi o mână pe deasupra patului meu. Deşi, dacă ai încercat să găseşti o metodă de a chiuli, nu e aşa de stupid. Însă, dacă îţi vei vedea colegii alergând din calea ta, să ştii de ce reacţionează aşa. Uite-o pe Yelena, găsitoarea-de-suflete!

Mi-am aruncat perna spre Dax. Magia lui mi-a atins pielea, pe când perna a zburat la dreapta şi a lovit peretele cu un pufnet moale, înainte să alunece pe podea. Mi-am aruncat privirea la fete. Păreau să doarmă.

— Acum exagerezi, am zis.

— Mă poţi învinui? Sunt blestemat cu abilitatea de a citi şi de a vorbi limbi vechi, aşa că maestrul Bain m-a pus să traduc istoria antică. E o treabă foarte seacă şi plicticoasă.

Dax a recuperat perna şi chiar a aranjat-o puţin înainte să mi-o dea înapoi.

Când Leif a intrat în cameră ducând o cutie mare şi pătrată, Dax s-a aplecat spre mine şi a şoptit:

— Că tot vorbeam despre lucruri plicticoase…

Mi-am reţinut chicotul. Dax a plecat odată ce Leif a început să despacheteze flacoanele mici şi maro. Clinchetul sticlei le-a trezit pe Tula şi pe Opal. Tula privea sticluţele cu spaimă.

— Ce sunt alea? l-am întrebat pe Leif.

— Flacoane cu parfum, a zis el. Fiecare conţine un miros anume. Mama şi tata m-au ajutat să le fac. Mirosurile contribuie la redobândirea amintirilor, ceea ce mă ajută să găsesc criminalii. Dar m-am gândit că aş putea folosi setul ăsta pentru a găsi unguentul utilizat de atacatorul Tulei.

Interesată, Tula s-a ridicat în capul oaselor. Opal s-a dat jos din pat ca să o ajute. Leif a căutat prin colecţia de vreo treizeci de sticluţe, până ce a aliniat zece dintre ele.

— Le vom încerca mai întâi pe acestea.

Fratele meu a deschis una şi mi-a trecut-o pe sub nas.

— Respiră normal!

Am strâmbat din nas şi am strănutat.

— Nu! Miroase oribil.

Un zâmbet discret s-a înfiripat pe chipul lui Leif pe când aşeza flaconul la loc.

— Leif? a zis Tula. Dar cu mine cum rămâne?

Leif a ezitat.

— Ai făcut deja prea multe. Nu am vrut să te obosesc.

— Vreau să ajut şi eu. E mai bine decât să zac aici nefăcând nimic.

— Bine.

Leif ne-a pus să mirosim încă vreo trei flacoane. Tula şi cu mine am mirosit fiecare câte trei flacoane diferite, apoi am făcut o pauză de cină.

— Vă va durea capul de la prea multe arome şi, în curând, nu le veţi mai putea deosebi, a explicat el.

Leif şi-a petrecut seara cu noi. Interesul meu începuse să scadă, dar Leif a insistat să continuăm, deşi ne apropiam de fundul cutiei. Eram pe punctul de a adormi, când un miros înţepător m-a făcut să tresar. Leif ţinea o sticluţă desfăcută. Tula tremura în patul ei, cu mâinile ridicate, ca şi cum ar fi încercat să se apere de o lovitură. Leif a mijit ochii, nedumerit.

— Ăsta e! am strigat. Nu-ţi poţi da seama?

Fratele meu a dus flaconul la nas, inspirând mirosul pişcător. Apoi, a aşezat dopul la loc, a întors sticla şi a citit eticheta. S-a uitat la mine şocat.

— Are sens! a zis el, rămânând cu gura deschisă de groază.

— Ce? am întrebat. Spune-mi!

— Este curara.

Când a văzut că eram în continuare nedumerită, Leif a continuat:

— Este o esenţă extrasă dintr-o viţă care creşte în Jungla Illiais. Paralizează muşchii. E minunată pentru durerile de dinţi şi pentru a calma durerile uşoare. Ca să paralizeze întregul corp, medicamentul ar trebui să fie foarte concentrat.

Ochii lui Leif mă priveau cu disperare.

— De ce eşti aşa de supărat? am întrebat. Acum ştim ce e. Nu este un lucru bun?

— Curara a fost redescoperită abia anul trecut. Doar câţiva zaltanai îi cunosc proprietăţile. Celor din clanul

nostru le place să ştie tot ce e de ştiut despre o substanţă înainte de o vinde.

Înţelegeam. Leif credea că omul pictat în roşu era un membru al clanului nostru.

— Cine a descoperit curara? am întrebat.

Încă supărat, Leif a întors flaconul în mâini.

— Tata, a zis Leif. Iar singura persoană cu abilităţile necesare de a concentra substanţa suficient cât să paralizeze tot trupul la care mă pot gândi e mama.

18

M-AM RIDICAT ÎN CAPUL OASELOR.

— Leif, doar nu crezi cu adevărat că...

Nu puteam să-mi exprim gândurile cu voce tare. Era imposibil să cred că Esau şi Perl, părinţii noştri, ar fi avut ceva de-a face cu fapta oribilă.

Leif a scuturat capul.

— Nu. Dar poate o persoană apropiată lor.

Un alt gând îngrozitor mi-a trecut prin minte.

— Sunt în pericol?

— Nu ştiu.

Leif a început să împacheteze flacoanele în cutie.

— Trebuie să vorbesc cu liderul clanului. Cumva, cineva a furat curara. Cineva din clanul nostru este...

Părând să nu-şi găsească defel cuvintele, Leif a trântit capacul cutiei.

— Compromis? A spune că avem un spion în clan mi se pare chiar şi mie prea dramatic.

Leif mi-a zâmbit mâhnit.

— Mă îndoiesc că liderul nostru mă va crede.

Fratele meu şi-a strâns setul şi a ieşit grăbit din odaie.

Tula, care nu scosese un cuvânt până atunci, a întrebat:

— Oare Ferde...

Fata a înghiţit.

— Oare atacatorul meu e din clanul Zaltana?

— Ferde? Aşa îl cheamă?

Fata şi-a acoperit faţa cu o mână.

— Nu. Aşa l-am numit eu. Am ascuns asta faţă de tine. Mi-a fost ruşine.

Tula s-a oprit şi a inspirat adânc, aruncându-şi privirea la sora ei. Opal a căscat şi a zis că avea nevoie de somn. A sărutat-o pe Tula pe obraz şi i-a tras păturile până la bărbie, înainte să plece.

După câteva momente de tăcere, am zis:

— Nu e nevoie să-mi explici.

— Dar vreau. Mă ajută să vorbesc. Ferde e prescurtarea de la *fer-de-lance.* Este o viperă otrăvitoare care îşi vânează prada căutând căldură. Le vedeam mereu în fabrica noastră. Erau atrase de cuptoare. Unchiul meu a murit din cauza uneia dintre ele. De fiecare dată când mergeam la fabrică, mama ne spunea: „Aveţi grijă. Nu o lăsaţi pe Ferde să vă muşte.” Sora mea mai mare şi cu mine obişnuiam să o speriem pe Opal spunându-i că Ferde o pândea.

Tula a scos un sunet înăbuşit, pe când lacrimile îi străbăteau obrajii.

— Ar trebui să-i cer iertare pentru că am fost aşa de rea. E amuzant... a zis Tula, înecându-se. Eu am fost cea muşcată de Ferde, dar, dacă aş fi putut alege, aş fi preferat vipera adevărată.

Nu găseam cuvinte să o pot mângâia pe Tula.

Mai târziu, în aceeaşi noapte, am primit vizita lui Bain. Bărbatul avea un felinar, iar în spatele lui era Dax, împovărat cu o carte mare cu coperte din piele şi cu suluri de hârtie. Sub braţul lui Bain se afla un alt sul de hârtie. Magicianul a aprins toate lămpile din cameră, până ce odaia s-a umplut de lumina lor. Fără niciun fel de introducere, Bain a întins hârtia peste patul meu. Stomacul mi s-a chircit când m-am uitat la pergament. Simbolurile pe care le văzusem tatuate pe trupul lui Ferde acopereau coala.

Bain mi-a studiat reacţia.

— Atunci, acestea sunt simbolurile potrivite?

Am dat din cap.

— Unde...?

Bain a luat cartea din braţele lui Dax. Era prima oară când îi vedeam şi latura serioasă lui Dax.

— Acest text antic e scris în limba efe şi povesteşte despre simbolurile magice din vechime. Spune că aceste semne erau atât de puternice, încât nu au putut fi desenate în carte, pentru a nu invoca puterea. Din fericire pentru

noi, textul le descrie în detaliu. Tot din fericire, Dax a reuşit să traducă limba efe, creând aceste desene, a zis Bain, arătând pergamentul.

— Aţi făcut ceva progrese! am zis.

Dax a zâmbit larg.

— Talentele mele sunt, în sfârşit, puse în valoare.

Bain l-a privit dur pe tânăr, iar Dax a redevenit serios.

— Ordinea simbolurilor este foarte importantă, a explicat Bain, căci ele spun o poveste. Dacă ne-ai putea explica unde erau ele pe trupul criminalului, am putea să înţelegem ce anume îl motivează.

Am studiat pergamentul, încercând să-mi aduc aminte unde avea Ferde simbolurile pictate.

— Există pe corpul lui nişte simboluri pe care nu le văd aici, am zis.

— Ştiu eu, a zis Tula.

Fata avea ochii închişi. Deşi îi tremura braţul, a întins mâna dreaptă.

— Le ştiu pe de rost.

Bain i-a dat hârtia, în timp ce Dax aşeza rulourile lui pe podea. Desfăcând unul, tânărul a început să schiţeze cu o bucată subţire de cărbune silueta unui bărbat. Tula s-a uitat la simboluri pentru un moment, apoi a recitat ordinea în care erau aşezate pe corpul atacatorului. Începând cu umărul stâng al lui Ferde, fata a continuat să traverseze corpul până la umărul drept, apoi iar de la stânga la dreapta, ca şi cum ar fi citit cuvintele dintr-o carte.

Când Tula a întâlnit un simbol care nu se afla pe pergamentul lui Bain, eu l-am desenat pentru Dax pe o bucată de hârtie. Deşi desenul meu era stângaci comparativ cu al lui, Dax a reuşit să copieze simbolul pe hârtia lui.

Tula a ezitat, stânjenită, când am ajuns la partea dintre picioarele lui Ferde. Bain i-a strâns mâna fetei şi a comentat despre cum probabil omul suferise pentru arta sa. Tula a râs scurt. După expresia de pe chipul ei, am ştiut că hohotul o surprinsese chiar şi pe ea. Mi-am abţinut zâmbetul; Tula începuse lunga călătorie spre recuperare.

Tula memorase simbolurile de pe spatele atacatorului. M-am înfiorat, aducându-mi aminte că fata fusese prizonieră timp de aproape două săptămâni. Tula reţinuse şi alte lucruri despre el – cicatricile de pe gleznele lui, mărimea mâinilor, murdăria roşiatică de pe sub unghiile lui, forma şi materialul moale al măştii lui roşii şi urechile bărbatului.

— De ce urechile? a întrebat Bain.

Tula a închis ochii şi, deşi vocea îi tremura, ne-a explicat că de fiecare dată când o ţintuia la pământ şi o pătrundea, omul îşi întorcea capul ca să nu se uite în ochii ei. Încercând să îşi mai oprească durerea, Tula se concentra la urechea lui. Prima oară când o violase, Tula îl muşcase de urechea dreaptă. Îşi amintea că se bucurase să simtă gustul metalic şi cald al sângelui umplându-i gura.

— A fost o victorie minusculă pentru mine, a zis Tula, cutremurându-se aşa de tare, că a mişcat patul. Nu am mai făcut-o apoi.

Dax, care desenase fiecare simbol descris de Tula, şezând pe podea, şi-a ascuns expresia oripilată de pe chip înainte să-i dea fetei schiţa.

După ce a făcut câteva mici corecturi, Tula i-a întins hârtia lui Bain.

— Acesta este el, a zis ea.

Efortul îi secase atât de mult puterile, încât Tula a adormit până ca Dax să-şi poată strânge lucrurile.

Eu i-am atins mâneca lui Bain.

— Pot să te întreb ceva?

Magicianul şi-a aruncat privirea la ucenicul lui.

— Voi aştepta în turn, i-a zis Dax, plecând.

— Poţi să-mi pui întrebări oricând. Nu ai nevoie să-mi ceri permisiunea, copilă.

Am clătinat din cap auzind cuvântul de alint. Mă simţeam bătrână precum lumea şi lipsită de orice puteri. Nu am avut energia să-l corectez, deşi bănuiam că nu ar fi schimbat nimic. Bain avea tendinţa de a numi pe toată lumea „copil”, chiar şi pe Irys, care era de două ori mai în vârstă decât mine.

— Irys nu m-a vizitat. E tot supărată pe mine?

— Nu aş folosi cuvântul „supărată”. „Furioasă” sau „mânioasă” ar fi mai corect.

Pesemne chipul meu îmi reflecta teama, pentru că Bain şi-a aşezat mâna peste a mea, mângâindu-mă.

— Trebuie să-ţi aminteşti că eşti studenta ei. Acţiunile tale reflectă abilităţile ei ca profesor. Ceea ce ai făcut cu Tula a fost extrem de periculos. Ai fi putut să ucizi pe toată lumea, pe Tula, pe Opal, pe Lief şi pe tine însăţi. Nu te-ai sfătuit cu Irys şi nu i-ai cerut ajutorul, bazându-te doar pe tine.

Am deschis gura ca să-mi iau apărarea, dar Bain a ridicat mâna, oprindu-mă.

— Sunt sigur că e un lucru pe care l-ai învăţat în Ixia. Nu a avut cine să te ajute, în cine să ai încredere. Ai făcut tot ce a fost necesar ca să supravieţuieşti. Aşa e?

Bain nu a mai aşteptat răspunsul meu.

— Dar nu mai eşti în nord. Aici, ai prieteni, colegi şi alţi oameni care să te ghideze şi să te ajute. Sitia e foarte diferită de Ixia. Aici nu domneşte o singură persoană. Avem un Consiliu care reprezintă oamenii. Dezbatem şi decidem împreună. E ceva ce trebuie ca tu să înveţi, iar Irys să te instruiască. Odată ce va înţelege de ce ai acţionat aşa cum ai făcut-o, nu va mai fi supărată.

— Şi cât o să dureze?

Bain a zâmbit.

— Nu prea mult. Irys e ca vulcanii din Munţii de Smarald. Poate că scoate abur, scuipă nişte lavă, dar se răceşte repede. Probabil că te-ar fi vizitat azi, dacă nu sosea un mesager din Ixia în după-amiaza asta.

— Un mesager?

Am încercat să cobor din pat, dar picioarele nu mi-au putut susţine greutatea, aşa că am sfârşit pe podea. Bain m-a dojenit şi l-a strigat pe Hayes, care m-a ajutat să mă urc din nou în pat. După ce a plecat, l-am întrebat iar pe Bain:

— Ce mesager? Spune-mi!

— E treaba Consiliului.

Magicianul a făcut un gest leneş, ca şi cum subiectul îl plictisea.

— Are ceva de-a face cu ambasadorul ixian şi cu alaiul lui, care cer permisiunea de a vizita Sitia.

Un ambasador ixian? Aici? Am meditat la implicaţii, pe când Bain, nerăbdător să traducă tatuajele criminalului, se grăbea să plece.

— Bain! am strigat, până ca magicianul să deschidă uşa. Când sosesc ixienii?

— Nu ştiu. Sunt sigur că Irys îţi va spune totul când te va vizita.

„Când". În acel moment, simţeam că „dacă" ar fi fost un cuvânt mai potrivit. Aşteptarea era intolerabilă. Urma să zac acolo, neajutorată. Irys, pesemne, îmi simţise agitaţia.

„Yelena", a zis vocea ei în mintea mea. „Linişte-te şi păstrează-ţi forţele!"

„Dar trebuie..."

„Să dormi bine. Sau nu îţi voi spune nimic. Ai înţeles?" Tonul ei ferm mi-a tăiat orice chef de ceartă.

„Da, să trăiţi!"

Am încercat să-mi calmez mintea. În loc să mă întreb obsesiv când avea să sosească delegaţia ixiană, m-am gândit la persoana pe care o alesese comandantul Ambrose pe post de ambasador. Nu ar fi riscat să-şi trimită unul dintre generali; un ajutor mi se părea o alegere mai logică.

Eu l-aş fi ales pe Valek, dar sitienii nu ar fi avut încredere în el şi s-ar fi aflat în pericol. Cahil şi oamenii lui ar fi încercat să-l omoare pentru că îl asasinase pe fostul rege al Ixiei. Dar oare avea şanse de izbândă? Asta depindea de câţi oameni îl atacau deodată.

Mi l-am imaginat pe Valek parând lovituri cu graţia şi cu viteza lui tipice, dar nişte frunze uriaşe au început să-i ascundă imaginea în mintea mea. Frunzele îmi blocau privirea şi, în curând, am fost înconjurată de vegetaţie. M-am luptat să răzbat prin jungla deasă, în căutarea lui Valek. Am iuţit pasul, pe măsură ce simţeam din spate că eram fugărită. Aruncându-mi privirea peste umăr, am zărit un şarpe lung cu pielea nisipie şi cu semne roşii ce se

unduia pe urmele mele. Văzându-l din când în când pe Valek printre copaci, l-am strigat şi i-am cerut ajutorul, dar liane groase din junglă îi înconjuraseră trunchiul şi picioarele. El le lovea cu sabia, însă viţele continuau să se înfăşoare în jurul lui, până ce i-au acoperit şi braţele. Mi-am croit cale spre el, dar o înţepătură dureroasă în coapsă m-a făcut să mă opresc. Vipera mi se încolăcise în jurul picioarelor. Din colţii ei picura curara. Sângele se strânsese în cele două găuri mici pe care le dăduse în stofa pantalonilor mei. Drogul mi se răspândea în trup. Am ţipat, apoi otrava mi-a amuţit vocea.

— Yelena, trezeşte-te!

Cineva mi-a scuturat puternic umărul.

— E doar un vis. Haide! Trezeşte-te!

Am clipit, privindu-l pe Leif. Pe chipul lui îngheţase încruntarea. Părul lui scurt şi negru era ciufulit în toate părţile, iar sub ochi avea urme negre. Mi-am aruncat ochii la Tula. Era ridicată într-un cot şi se uita la mine cu ochii ei căprui umbriţi de îngrijorare.

— Valek are necazuri? m-a întrebat ea.

Privirea lui Leif s-a îndreptat fulgerător spre Tula.

— De ce întrebi despre el? a zis el poruncitor.

— Yelena încerca să-l ajute când a fost muşcată de şarpe.

— Ai văzut şi tu? am întrebat.

Fata a încuviinţat.

— Visez şarpele în fiecare noapte, dar pe Valek nu l-am mai văzut niciodată. Trebuie să fi venit din visele tale.

Leif s-a întors iar spre mine.

— Îl cunoşti?

— Eu... am început.

Am închis gura şi, alegându-mi cuvintele cu grijă, am continuat:

— Ca degustător al comandantului, am avut ocazia să-l văd în fiecare zi.

Leif a clipit.

— Nu ştiu nimic despre viaţa ta în Ixia, a zis el.

— A fost alegerea ta.

— Nu cred că aş îndura şi mai multă vină.

Leif şi-a întors faţa spre perete.

— Nu ar mai trebui să te simţi vinovat acum, odată ce ştii că am fost răpită. Nu ai fi putut face nimic, am zis.

Leif refuza însă să-mi întâlnească privirea întrebătoare.

— Nu e sora ta? a întrebat Tula, spărgând tăcerea.

Fata a strâmbat din nas, mijind ochii, nedumerită.

— E o poveste lungă şi complicată, am spus.

Tula şi-a aşezat capul pe pernă şi a început să se foiască sub pătură, ca şi cum încerca să-şi găsească o poziţie mai confortabilă.

— Avem suficient timp.

— Nu avem timp, m-a informat Irys din pragul uşii. Leif, eşti gata?

— Da.

Irys a făcut un pas în cameră.

— Atunci mergi şi ajută-l pe Cahil cu caii!

— Dar voiam să…

— Spune-mi ce se întâmplă! am zis, insistentă, ridicându-mă în capul oaselor.

— Nu e timp. Bain te va pune la curent.

Irys şi Leif s-au întors să plece.

În piept îmi ardea furia. Fără să mă gândesc, am tras un fir de putere şi l-am direcţionat spre ei.

— Stop!

Au înlemnit amândoi pe loc, până ce le-am dat drumul. Am căzut moale în pat. Explozia mea de magie îmi secase ultimele picături de forţă pe care le mai aveam.

Irys s-a întors la patul meu. Pe chipul ei se citea un amestec ciudat de mânie şi de admiraţie.

— Te simţi mai bine acum?

— Nu.

— Leif, du-te! l-a îndemnat Irys. Vin şi eu într-un minut.

Fratele meu mi-a aruncat o privire tristă pe când ieşea din cameră; era probabil felul lui de a-şi lua la revedere.

Irys s-a aşezat pe marginea patului şi m-a împins în pernă.

— Nu ai să te recuperezi niciodată dacă îţi tot foloseşti

magia.

— Îmi pare rău, doar că nu suport să fiu aşa de...

— Neajutorată.

Un zâmbet ironic s-a iţit pe buzele lui Irys.

— Este doar vina ta. Cel puţin asta îmi tot spune Roze. Vrea să te trimit la bucătării timp de un sezon întreg drept pedeapsă pentru că ai salvat-o pe Tula.

— Ar trebui răsplătită, nu pedepsită, a zis Tula.

Irys a ridicat mâna.

— E un sfat pe care nu-l voi urma. De fapt, cred că situaţia ta de acum este destul de rea, cât să te facă să judeci de două ori înainte de a mai încerca să foloseşti mai multă magie decât poţi duce. Iar a fi blocată aici, în timp ce Cahil, Leif şi cu mine călătorim spre Câmpiile Avibiene să vizităm clanul Sandseed, e o pedeapsă suficient de aspră.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Irys şi-a îmblânzit vocea. Cuvintele ei erau acum doar cu puţin mai răsunătoare decât o şoaptă.

— Noaptea trecută, Leif şi cu mine i-am pus întrebări despre curara lui Bavol, membrul Consiliului din partea clanului Zaltana. Substanţa provine de la părinţii tăi. Au preparat o cantitate mare şi au trimis-o clanului Sandseed.

Inima mea s-a oprit o clipă.

— De ce?

— Conform spuselor lui Bavol, Esau citise despre o substanţă care paralizează muşchii într-o carte de istorie despre triburile nomade din Câmpiile Avibiene. Aşa că Esau a vizitat clanul Sandseed şi a întâlnit acolo un vraci pe numele de Gede, care ştia câte ceva despre substanţă. În clanul Sandseed, informaţiile sunt transmise din gură în gură, de la un vraci la altul, iar uneori ele se pierd. Esau şi Gede au căutat liana care produce curara în toată jungla şi, îndată ce au găsit-o, au rugat-o pe Perl să-i ajute să extragă drogul. E un proces foarte îndelungat, aşa că Gede s-a întors în câmpii, iar Esau a promis că îi va trimite nişte curara pentru ajutorul acordat.

Irys s-a ridicat.

— Aşa că acum mergem să aflăm ce a făcut Gede cu substanţa, din moment ce consilierul Harun Sandseed nu a fost capabil să ne lămurească.

— Trebuie să vin şi eu!

M-am opintit să mă ridic, dar braţul refuza să-mi susţină greutatea.

Irys mă privea nerăbdătoare. Când am încetat să mă mai forţez, m-a întrebat:

— De ce?

— Pentru că-l ştiu pe criminal. L-am văzut în mintea Tulei. Ar putea să fie din clan.

Irys a clătinat capul.

— Avem schiţa lui Dax, iar Leif l-a văzut pentru o clipă când te-a ajutat să-ţi legi mintea cu a Tulei.

Irys a întins mâna şi mi-a dat părul de pe faţă. Mâna ei părea rece pe pielea mea caldă.

— În plus, nu ai suficientă forţă. Rămâi! Odihneşte-te! Fă-te iar puternică! Am multe să te învăţ când mă întorc.

Irys a ezitat, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte.

Protestele mi s-au oprit pe buze. Motivul pentru care mă aflam la Cetate era să învăţ şi simţeam că deviasem deja de la drum, dar o vizită la clanul Sandseed ar fi putut fi o experienţă educativă. De ce nu era nimic niciodată simplu?

Irys ajunsese la uşă, când mi-am amintit să o întreb despre delegaţia ixiană.

Oprindu-se în prag, ea mi-a răspuns:

— Consiliul a fost de acord cu o întrevedere. Mesagerul a plecat în dimineaţa aceasta să ducă răspunsul nostru în Ixia.

Irys a închis uşa, lăsându-mă plină de întrebări legate de tot ceea ce îmi spusese.

— Ixia, a zis Tula, cu uimire. Crezi că Valek va scăpa de liane şi va veni cu delegaţia?

— Tula, acela a fost un coşmar.

— Dar mi s-a părut aşa de real! a insistat ea.

— Coşmarurile sunt spectrele temerilor şi grijilor noastre şi ne bântuie în timp ce dormim. Mă îndoiesc că Valek e în pericol.

Gândurile mele s-au oprit însă asupra imaginii lui Valek captiv. Păruse foarte real. Am scrâşnit, frustrată şi nerăbdătoare, dinţii. Irys avea dreptate. A fi imobilizată la pat era o experienţă mult mai neplăcută decât a curăţa bucătăria.

Am inspirat adânc de câteva ori, mi-am calmat mintea şi mi-am alungat grijile şi enervarea. M-am concentrat la ultima mea noapte petrecută cu Valek în Ixia. Era o amintire foarte dragă.

Pesemne că adormisem, pentru că am simţit prezenţa lui Valek. Un nor puternic de energie mă înconjura.

„Ai nevoie de ajutor, iubire?" m-a întrebat el în vis.

„Am nevoie de tine. De iubire. De energie. Am nevoie de tine."

Regretul lui mi-a pulsat în inimă.

„Nu pot veni. Ai deja iubirea mea. Dar îţi pot da putere."

„Nu! Vei fi lipsit de forţă zile întregi!"

Imaginea lui înfăşurat de liane mi-a fulgerat în minte.

„Voi fi bine. Gemenii sunt cu mine. Ei mă vor proteja."

Valek mi-a arătat o imagine a lui Ari şi a lui Janco, prietenii mei din Ixia, care-i păzeau cortul. Se aflau în Pădurea Şerpilor, luând parte la un exerciţiu militar.

Înainte să-l pot opri, Valek şi-a trimis puterea asupra mea asemenea unui val ce mi-a pătruns trupul.

„Succes, iubire!"

— Valek! am ţipat tare.

Valek dispăruse.

— Ce-a fost asta? a întrebat Tula.

— Un vis.

Însă mă simţeam reîntinerită. M-am ridicat pe propriile picioare, uimită.

Tula mă privea nevenindu-i să creadă.

— Nu a fost vis. Am văzut o lumină şi...

Într-o secundă am hotărât ce aveam să fac şi am sărit direct spre uşă.

— Trebuie să plec.

— Unde? a întrebat Tula.

— Să o prind din urmă pe Irys.

19

CEI DOI BĂRBAŢI CARE PĂZEAU odaia au tresărit surprinşi când am dat buzna pe uşă. Am fugit spre grajduri înainte ca raţiunea să apuce să mă încetinească, dar am ajuns prea târziu. Curtea era goală.

Kiki şi-a scos capul din boxa ei.

„Domniţa de Lavandă este mai bine?”

„Da, mult mai bine”, am zis, – mângâind iapa pe cap. „I-am ratat pe ceilalţi. Când au plecat?”

„Cu câteva înghiţituri de fân în urmă. Îi prindem.”

Am studiat ochii albaştri ai lui Kiki. Îmi transmiteau o idee interesantă. Chiar dacă aş fi prins-o din urmă pe Irys înainte să plece, nu aveam nicio garanţie că m-ar fi lăsat să vin cu ei în Câmpiile Avibiene. Kiki tropăia nerăbdătoare.

„Mergem!”

Am socotit repede în minte. Poate că era mai bine dacă îi urmam pe Irys şi pe Leif în câmpii, ieşindu-le în cale doar când am fi parcurs o bucată prea lungă de drum, ca să mă mai trimită înapoi la Cetate.

„Am nevoie de provizii”, i-am zis lui Kiki.

În drum spre apartamentul meu, am făcut o listă mentală cu tot ce aveam nevoie. Rucsacul, arcul, briceagul, mantia, nişte haine şi mâncare. Poate şi bani.

După ce am strâns tot ce am putut din cameră şi am încuiat uşa, m-am întors să plec, însă am dat nas în nas cu Dax.

— Ia uite cine e în picioare! a constatat el.

Un zâmbet larg i s-a lăţit pe buze.

— Nu ştiu de ce sunt surprins. Până la urmă, eşti o legendă în viaţă.

Clătinând capul, i-am răspuns:

— Dax, nu am timp să fac schimb de împunsături cu tine.

— De ce?

M-am oprit, dându-mi seama că fuga ar fi reprezentat o altă bilă neagră în contul meu. Era o decizie ixiană. Dar era prea important să capăt informaţii de la Sandseed, ca să-mi mai fac griji din cauza consecinţelor. I-am destăinuit imediat lui Dax planurile mele.

— Îi poţi spune magicianului secund unde am plecat? Nu vreau să mă caute prin toată Cetatea.

— Te îndrepţi cu paşi repezi spre exmatriculare, m-a avertizat Dax. Nici nu mai ştiu câte bile negre ai acumulat.

Dax s-a oprit, gânditor.

— Nu mai contează. De cât timp ai nevoie?

M-am uitat la cer. Era trecut de jumătatea amiezii.

— Până se lasă întunericul.

Asta însemna că Bain avea încă timp să trimită pe cineva după mine, dar speram să aştepte până în zori.

— S-a făcut! Ţi-aş ura noroc, dar nu cred că îţi va fi de ajutor.

— De ce nu?

— Domniţa mea, tu-ţi faci singură norocul! a zis, zorindu-mă. Pleacă!

M-am dus degrabă la bucătărie şi am înhăţat nişte pâine, brânză şi carne uscată cât pentru zece zile. Căpitanul Marrok îmi spusese că teritoriul Câmpiilor Avibiene era vast şi că dura zece zile să-l traversezi. În situaţia în care clanul Sandseed locuia în punctul opus al Câmpiilor, aveam nevoie de mâncare ca să ajung la ei. Speram că aveam cum să cumpăr hrană pentru drumul de întoarcere.

În timp ce gândurile mele erau la provizii, am alergat la hambar. Pe când mă apropiam, Kiki a pufnit agitată, ceea ce m-a făcut să-mi deschid mintea pentru ea.

„Miros rău”, m-a avertizat Kiki.

M-am întors pe călcâie şi l-am văzut pe Goel alergând spre mine. Înainte să pot reacţiona, vârful sabiei lui se şi oprise la doar câţiva centimetri de abdomenul meu.

— Pleci undeva? a întrebat el.

— Ce cauţi aici?

— O păsărică mi-a spus că ai zburat din cuib. Nu a fost greu să-ţi dau de urmă.

Paznicii din faţa camerei Tulei trebuie să-i fi dat de ştire lui Goel. Am oftat. Fusesem aşa preocupată să strâng provizii, încât devenisem o ţintă vulnerabilă.

— Bine, Goel. Hai să terminăm repede!

Am făcut un pas înapoi şi m-am întins după arc, dar Goel a înaintat. Vârful sabiei mi-a tăiat cămaşa şi mi-a înţepat pielea tocmai pe când mâinile mele găseau lemnul neted al toiagului.

— Opreşte-te! a strigat el.

Am pufăit mai mult enervată, decât speriată. Nu aveam timp de aşa ceva.

— Ţi-e frică să te baţi în luptă dreaptă? Au!

Vârful sabiei m-a împuns în abdomen.

— Pune arcul la pământ. Uşor! a ordonat el.

Goel a împins vârful armei şi mai adânc când a văzut că ezitam. Lent, mi-am tras arcul din cureaua lui, făcându-l pe Goel să fie atent doar la mine, în timp ce cu coada ochiului o puteam vedea pe Kiki desfăcând zăvorul boxei ei cu dinţii.

Uşa s-a trântit. Goel s-a întors auzind zgomotul. Kiki s-a învârtit şi şi-a avântat picioarele din spate. M-am îndepărtat câţiva paşi. „Nu prea tare”, i-am zis.

„Om rău”, a gândit Kiki, lovindu-l.

Goel a zburat prin aer şi s-a trântit de gardul de lemn care înconjura păşunea, căzând grămadă. Când am văzut că nu mişcă, m-am apropiat, căutându-i pulsul. Era încă în viaţă. Nu ştiam ce să simt în legătură cu supravieţuirea lui. Oare avea să renunţe vreodată sau avea să mă atace până mă prindea sau până îl ucideam?

Kiki mi-a întrerupt gândurile.

„Plecăm.”

I-am luat harnaşamentul şi am început să o înşeuez. Pe când strângeam curelele chingii în jurul pieptului ei, am întrebat-o:

„Ai putut dintotdeauna să deschizi uşa?”

„Da. Şi gardul.”

„Şi de ce nu o faci mereu?”

„Fân dulce. Apă proaspătă. Bomboane mentolate.”

Am râs, luând nişte bomboane din geanta lui Cahil şi punându-le în rucsacul meu. Am atârnat de şa cinci saci cu hrană şi cu apă pentru ea, împreună cu propria mea mâncare şi cu burdufurile mele cu apă.

„Sunt prea grele?” am întrebat.

Kiki m-a privit în zeflemea.

„Nu. Plecăm acum. Simt miros de Topaz.”

Am încălecat. Am ieşit din Cetatea Magicianului şi am traversat Citadela. Kiki păşea cu grijă pe când străbătea străzile aglomerate ale pieţei. L-am zărit pe Fisk, prietenul meu cerşetor, cărând un pachet enorm pentru o domniţă. Băiatul mi-a zâmbit şi a încercat să-mi fac cu mâna. Părul lui negru şi curat lucea în soare şi cearcănele de sub ochii lui dispăruseră. Nu mai era cerşetor. Îşi găsise o ocupaţie.

Când am trecut pe sub arcadele masive din marmură ce marcau intrarea în Citadelă, Kiki a iuţit pasul, rupând-o la galop. Priveliştea dispărea repede din faţa ochilor mei pe măsură ce traversam drumul din valea principală, ce ducea de la Citadelă spre pădure.

Pe câmpurile din dreapta noastră, oamenii îşi strângeau recoltele. În stânga, Câmpiile Avibiene se rostogoleau spre orizont. Culorile ierburilor înalte se preschimbaseră din nuanţele de verde şi albastru ale anotimpului cald în roşu, galben şi portocaliu, ca şi cum cineva ar fi pictat cu o pensulă uriaşă peste peisaj.

Câmpiile păreau pustii şi nu am zărit nici urmă de sălbăticiune. Doar culorile se unduiau în vânt. Când Kiki s-a întors ca să intre în câmpii, am zărit o urmă abia vizibilă ce străbătea iarba. Firele lungi îmi gâdilau picioarele mele şi abdomenul iepei. Kiki şi-a încetinit pasul. I-am citit gândurile. Eram pe drumul cel bun, iar mirosul puternic al cailor îi umplea nările, îl ştia pe fiecare după miros.

„Silk. Topaz. Rusalka.”

„Rusalka?”

„E a Omului Trist.”

Am avut nevoie de un moment să-mi dau seama că Omul Trist era numele pe care i-l dăduse Kiki lui Leif. Din ce înţelesesem de la Kiki, când un cal întâlnea pentru prima

dată un om, impresia pe care i-o făcea devenea şi numele omului, pe care caii îl comunicau după aceea şi altora. După câte se părea, numele nu se mai schimba niciodată. Pentru cai, avea sens. Ne numeau, aşa cum îi botezam şi noi.

„Alţi cai?” am întrebat.

„Nu.”

„Alţi oameni?”

„Nu.”

Eram surprinsă că tânărul Cahil nu-şi luase cu ei soldaţii şi mă întrebam de ce. Cahil ocolise câmpiile în drumul nostru spre Citadelă, fiindu-i teamă de Sandseed chiar şi când eram însoţiţi de doisprezece soldaţi. Presupun că se simţea mai siguranţă în compania unui maestru magician. Ori poate că Irys insistase să-şi lase câinii de pază la Cetate.

Pe când înaintam din ce în ce mai mult în câmpii, mi-am dat seama că întinderea de iarbă ascundea multe lucruri. În ciuda faptului că terenul părea plat, el se rostogolea ca o pătură strânsă prost. Am privit înapoi, la drumul pe care venisem, şi nu am putut zări ogoarele. Pâlcuri de stânci cenuşii presărau câmpiile. Din când în când, din iarbă se iţea câte un copac, iar printre copitele lui Kiki o zbugheau uneori şoareci de câmp şi alte animale mici.

Am trecut pe lângă o formaţiune de roci stacojii. Singura stâncă era traversată de vinişoare albe, iar vârful ei atârna deasupra capului meu. Profilul solid şi pătrăţos al structurii îmi amintea de ceva. Am căutat în amintire şi mi-am dat seama că roca semăna cu inima umană. Faptul că-mi aminteam lecţiile mă surprindea. Cursurile de biologie de la orfelinatul lui Brazell fuseseră cel mai puţin plăcute. Profesorului îi făcea o deosebită plăcere să-şi îngreţoşeze elevii.

Odată ce lumina zilei a început să scadă, iar aerul s-a răcit, m-am gândit cu groază la posibilitatea de a-mi petrece noaptea într-un loc aşa de deschis.

„Îi prindem din urmă?” m-a întrebat Kiki.

„Suntem aproape?”

Simţeam mirosul înţepător al cailor, amestecat cu cel mai slab al fumului. Prin ochii lui Kiki vedeam un foc îndepărtat.

„S-au oprit.”

Mi-am cântărit opţiunile. Puteam să-mi petrec noaptea singură sau să înfrunt furia lui Irys dacă mă alăturam lor. Nefiind obişnuită să stau în şa mai mult de oră, picioarele şi spatele mă dureau înnebunitor. Aveam nevoie de o pauză. Pe de altă parte, Kiki putea călători mai departe. Trăgând un fir de putere, mi-am întins conştiinţa în afară, simţind atmosfera din tabără.

Cahil ţinea strâns mânerul sabiei; spaţiul deschis îl neliniştea. Leif era întins pe pământ, aproape adormit. Irys...

„Yelena!”

Indignarea ei mi-a pârjolit mintea.

Decizia era, aşadar, luată. Înainte să-mi ceară vreo explicaţie, i-am arătat ce se întâmplase între mine şi Valek.

„Imposibil.”

Cuvântul mi-a trezit o amintire.

„Ai spus acelaşi lucru şi când Valek m-a ajutat să înfrunt atacul lui Roze. Poate că ne leagă ceva necunoscut ţie?”

„Poate”, a admis ea. „Vino la noi! E prea târziu să te mai trimit înapoi acasă. Şi nu te poţi întoarce la Cetate fără să te ajut să lupţi împotriva furiei lui Roze.”

Împinsă de gândul ăsta raţional, i-am cerut lui Kiki să găsească tabăra. Iapa a fost mulţumită însă abia când l-a reîntâlnit pe Topaz. Armăsarul păştea alături de alţi cai în apropierea taberei.

Am scos harnaşamentul lui Kiki şi am mângâiat-o, asigurându-mă că avea suficientă hrană şi apă. Ezitarea şi durerile mă făceau să mă mişc încet.

Când am ajuns, în final, în mica poiană unde se opriseră să petreacă noaptea, Irys m-a întrebat doar dacă aveam nevoie să mănânc. Am tras cu ochiul la ceilalţi. Leif amesteca într-o oală cu supă ce fierbea deasupra flăcărilor. Pe chip avea o expresie neutră. Mâna lui Cahil se relaxase pe mânerul sabiei; părea mai relaxat sub cerul nopţii. Mi-a

zâmbit întâlnindu-mi privirea. Fie se bucura de sosirea mea, fie aştepta cu interes dojana pe care aveam să o primesc cu siguranţă de la Irys.

În schimb, Irys ne-a ţinut lui Cahil şi mie o prelegere despre modul corect în care aveam să interacţionăm cu membrii clanului Sandseed.

— Respectul pentru bătrâni e obligatoriu, a zis ea. Toate cererile trebuie adresate bătrânilor, dar doar după ce ne-au poftit să vorbim. Nu au încredere în străini, de aceea vor pândi orice urmă de lipsă de respect sau indiciu că îi spionăm. Aşa că nu puneţi întrebări fără permisiune şi nu vă holbaţi.

— De ce ne-am holba? am întrebat.

— Nu le place să poarte haine. Unii dintre ei se îmbracă atunci când primesc vizitele străinilor, dar alţii preferă să nu o facă, a explicat Irys, uşor jenată. De asemenea, au câţiva magicieni puternici. Nu sunt antrenaţi la Cetate, ci învaţă unul de la celălalt, deşi unii dintre magicienii mai tineri au venit la Cetate căutând să-şi îmbogăţească şi ei cunoştinţele. Kangom a fost unul dintre ei, dar nu a rămas cu noi prea mult timp.

Irys s-a încruntat.

Din păcate, ştiam unde plecase el de acolo. Îşi schimbase numele în Mogkan şi începuse să răpească prunci, aducându-i pe ascuns în Ixia.

Cahil nu a apucat să mai deschidă gura, pentru i-am luat-o înainte, întrebând-o pe Irys:

— Cum rămâne cu magicienii Sandseed care rămân în sânul clanului?

— Îşi spun ţesători-de-poveşti, a explicat Irys. Aceştia deţin istoria clanului. Ei cred că istoria lor este o fiinţă vie, ca o prezenţă invizibilă care îi înconjoară. Din moment ce istoria clanului evoluează în permanenţă, ţesătorii-de-poveşti sunt cei care ghidează clanul.

— Cum ghidează? a întrebat Cahil, îngrijorat.

— Mediază dispute, îi ajută să ia decizii, le arată celorlalţi membri trecutul şi îi îndeamnă pe cei din clan să evite aceleaşi greşeli. E foarte similar cu ceea ce fac

maeştrii magicieni pentru popoarele Sitiei.

— Mângâie inimile îndurerate, a zis Leif, privind flăcările. Sau, cel puţin, aşa pretind, a mai spus Leif, ridicându-se brusc. Supa e gata. Cui îi este foame?

Am mâncat în tăcere. După ce ne-am organizat culcuşurile pentru acea seară, Irys ne-a informat că aveam să mai fim pe drumuri pentru încă o noapte înainte să ajungem în satul clanului. Cahil voia să organizări paza de noapte.

— Eu o să stau primul de pază, s-a oferit el.

Irys s-a uitat la el.

— Are sens, a zis el, apărându-se.

— Cahil, nu avem de ce să ne temem. Iar dacă ne pândeşte vreun pericol, am să vă trezesc înainte să ni se întâmple ceva, a spus Irys.

Mi-am ascuns zâmbetul pe când îl priveam pe Cahil bosumflându-se. Mi-am înfăşurat mantia în jurul trupului înfrigurat şi m-am aşezat pe solul moale şi nisipos din poiană. Am verificat-o pe Kiki.

„E totul în regulă?”

„Iarbă dulce. Crocantă.”

„Mirosuri rele?”

„Nu. Aer bun. Acasă.”

Mi-am amintit că Kiki fusese crescută de clanul Sandseed.

„E bine să fii acasă?” am zis, gândindu-mă la Valek în Pădurea Şerpilor şi sperând că îşi recuperase puterile.

„Da. E mai bine cu Domniţa de Lavandă. Bomboane mentolate?” a întrebat plină de speranţă Kiki.

„Dimineaţă”, am promis.

M-am uitat la cerul nopţii, privind cum dansau stelele, în timp ce aşteptam să mă cuprindă somnul. Filosofia de viaţă a lui Kiki mi se părea corectă. Mâncare bună, apă proaspătă, câte o delicatesă din când în când şi un om drag. Ştiam că era o viziune simplistă şi nerealistă, dar reuşea să mă mângâie.

Gândurile mele s-au preschimbat însă în curând în vise stranii. Alergam prin câmpii, căutând-o pe Kiki. Iarba

înaltă până la genunchi a început să crească, până ce mi-a trecut de creştet şi nu m-am mai putut mişca. Mi-am croit drum prin firele ce mă tăiau, încercând, fără sorţi de izbândă, să găsesc o cale de scăpare. Piciorul mi s-a agăţat de ceva şi am căzut. Când m-am rostogolit, iarba s-a transformat într-un câmp plin cu şerpi care au început să mi se încolăcească în jurul trupului. M-am luptat până ce m-au ţintuit locului.

„Ne aparţii”, a sâsâit un şarpe la urechea mea.

Am tresărit, trează de acum, în lumina zorilor. Urechea îmi era înfiorată din cauza şarpelui din vis şi m-am cutremurat în aerul rece al dimineţii, încercând să mă scutur de groaza coşmarului.

Irys şi ceilalţi îşi făceau de lucru în jurul unui foc mic. Am mâncat pâine şi brânză la micul dejun şi ne-am înşeuat caii. Muşchii mi se încordaseră pe parcursul nopţii, iar acum protestau la orice mişcare.

Până la mijlocul dimineţii, soarele încălzise suficient pământul, cât să-mi dau jos mantia şi să o îndes în rucsac. Pe parcurs, pământul moale s-a preschimbat în rocă dură, iar iarba a început să se rărească. Din loc în loc răsăreau mici porţiuni acoperite de pietriş. Până la prânz, peticele descoperite începuseră să se ridice mai sus de capetele noastre şi aveam impresia că ne aflam într-un canion.

În timpul unei pauze scurte, am observat nişte dungi roşii pe doi stâlpi de piatră aflaţi ceva mai departe.

— Atacatorul Tulei avea ceva roşu sub unghii, le-am spus celorlalţi. Ar putea fi de aici?

— Este posibil, a fost de acord Irys.

— Ar trebui să luăm o mostră, a zis Leif, căutând în rucsac până a găsit un flacon mic din sticlă.

— Trebuie să ne continuăm drumul.

Irys s-a uitat la soare cu ochii strânşi.

— Vreau să găsim un loc de tabără până la lăsarea întunericului.

— Mergeţi! Vă prind din urmă, a spus Leif.

— Yelena, ajută-l şi asigură-te că e culoarea pe care ţi-o aminteşti! a ordonat Irys, întorcându-se apoi spre Cahil,

înainte ca el să apuce să-şi exprime obiecţiile ce se ascundeau în spatele încruntării. Cahil, tu vii cu mine! Dacă Yelena a fost capabilă să ne prindă din urmă la ore bune după ce am părăsit Citadela, nu va avea nicio problemă să ne găsească azi.

Irys şi Cahil, care încă se uita urâcios, au încălecat şi au plecat în direcţia soarelui, în timp ce Leif şi cu mine am găsit o potecă spre cei doi stâlpi de gresie. Formaţiunea se afla la o distanţă mai mare decât îmi închipuisem, de asemenea, a durat mai mult timp decât îmi imaginasem să luăm o mostră. Dungile roşii s-au dovedit a fi un strat de lut roşu. Lutul se întărise la suprafaţă, aşa că am săpat în el, ca să ajungem la substanţa moale de sub el. Am pus în flacon atât bucăţelele de lut întărit, cât şi pe cele de lut moale.

Până să ne întoarcem de unde plecaserăm, soarele atârna deja la jumătatea orizontului. Kiki a găsit urma lui Topaz şi am dat pinteni cailor.

Mă simţeam liniştită, chiar dacă cerul începuse să se întunece. Mirosul înţepător al lui Topaz îi umplea nările lui Kiki, ceea ce însemna că ne apropiam. Dar, când întunericul a coborât de-a binelea, iar în zare nu am văzut niciun foc, am început să-mi fac griji. Odată ce a răsărit luna, am oprit-o pe Kiki.

— Ne-am rătăcit? a întrebat Leif.

Leif mă urmase fără să spună vreo vorbă de când găsisem urma celorlalţi. Abia îi zăream chipul străbătut de iritare în lumina slabă a lunii.

— Nu. Kiki spune că mirosul lui Topaz e puternic. Poate că au decis să meargă mai departe?

— Poţi da de Irys? a întrebat Leif.

— O, la naiba! Am uitat!

Am inspirat adânc şi am strâns la mine un fir de putere, certându-mă că uitasem să-mi folosesc talentele. Mă întrebam când avea să devină magia ceva instinctiv pentru mine.

Am simţit un val surprinzător de putere. Sursa părea să fie concentrată în acea zonă. Proiectându-mi mintea, am

cercetat ţinutul din jur. Nu era nimic.

Alarmată, mi-am extins căutarea şi mai departe. Apoi mi-am dat seama că mintea mea nu atingea nici măcar şoarecii de câmp sau vreo altă creatură. M-am oprit, frustrată. Dacă puteam ajunge la Valek, tocmai în Pădurea Şerpilor, ar fi trebuit să o pot găsi şi pe Irys; până la urmă, calul ei tocmai trecuse pe acolo.

„Mirosul lui Topaz e mereu puternic”, a fost de acord şi Kiki.

„Mereu?”

„Da.”

— Deci? a întrebat Leif, nerăbdător.

— Ceva nu e bine. Nu o pot găsi pe Irys.

I-am spus apoi ceea ce îmi transmisese Kiki.

— Dar e semn bun, nu?

— Ar fi trebuit ca mirosul să devină din ce în ce mai puternic. În schimb, a rămas neschimbat de când le-am găsit urma.

M-am învârtit în cerc; magia pulsa în jurul nostru.

— Cineva încearcă să ne păcălească.

— În sfârşit! a huruit o voce profundă în beznă.

Kiki şi Rusalka au dat înapoi, speriate, dar un fir liniştitor de magie le-a calmat. Mi-am tras arcul şi am cercetat cu privirea cele câteva umbre abia zărite pe care le puteam vedea în lumina slabă.

— Nu eşti foarte iute, nu? a zis vocea, tachinându-mă de undeva din stânga.

Am întors-o pe Kiki pe loc, tocmai la timp pentru a vedea un bărbat ieşind dintr-o rază albăstruie de lună. Bărbatul era suficient de înalt, cât să-mi întâlnească privirea fără a înălţa capul. Pielea dezgolită a omului era indigo şi lipsită de păr. Capul lui pleşuv lucea de sudoare şi vedeam puterea strânsă în muşchii lui solizi. Pe chipul lui rotund se citea însă amuzamentul. Am simţit imediat că nu era ameninţător.

Dinspre el emana o energie magică pură, aşa că m-am gândit că îmi influenţa emoţiile.

Am tras arcul.

— Cine eşti şi ce vrei? am zis.
Dinţii lui albi au lucit dezgoliţi de un zâmbet.
— Sunt ţesătorul tău de poveşti.

20

MI-AM ARUNCAT PRIVIREA LA LEIF; expresia lui alarmată se preschimbase în teamă. Era palid şi se uita când la mine, când la bărbatul înalt, indigo. Pielea pictată a omului şi goliciunea lui mă duceau cu gândul la atacatorul Tulei, însă trupul lui era mult mai musculos, iar braţele şi picioarele, deşi îi erau traversate de cicatrici, nu purtau niciun tatuaj.

Protejându-mi mintea, mi-am pregătit arcul, însă bărbatul misterios era relaxat. Şi eu aş fi fost liniştită dacă aş avut acces la cantitatea de putere magică pe care o controla el. Omul nici nu trebuia să se mişte; ne putea omorî cu un singur cuvânt. Ceea ce mă făcea să mă întreb: de ce era el aici?

— Ce vrei? am întrebat.

— Pleacă! i-a zis Leif bărbatului. Aduci doar necazuri.

— Poveştile voastre s-au încurcat, a zis ţesătorul-de-poveşti. Sunt aici ca să vă arăt amândurora cum să le descurcaţi, să vă fiu ghid.

— Alungă-l! mi-a zis Leif. Trebuie să te asculte.

— Da?

Mi se părea prea uşor.

— Dacă vrei să plec, voi pleca. Dar fratele tău şi cu tine nu veţi avea permisiunea de a intra în satul nostru. Sufletul lui diform ne provoacă durere, iar tu eşti legată de el.

M-am uitat, confuză, la ţesătorul-de-poveşti; vorbele lui nu aveau niciun sens. Era prieten sau duşman?

— Ai spus că eşti aici ca să ne ghidezi. Încotro?

— Alungă-l acum! a strigat Leif. O să te înşele. Este probabil în cârdăşie cu atacatorul Tulei şi încearcă să tragă de timp.

— Teama ta e încă puternică, i-a zis ţesătorul lui Leif. Nu

eşti pregătit să-ţi înfrunţi povestea şi preferi să te laşi înconjurat de noduri încurcate. Într-o zi, ele te vor sugruma. Ai ales să ne respingi ajutorul oferit, dar povestea ta încâlcită ameninţă să-ţi ucidă sora. Situaţia trebuie îndreptată.

Întinzându-mi mâna, omul a zis:

— Tu eşti gata. Las-o pe Kiki şi vino cu mine!

— Unde?

— Să-ţi vezi povestea.

— Cum? De ce?

Ţesătorul-de-poveşti nu mi-a răspuns. Radia un soi de răbdare calmă, de parcă ar fi fost capabilă să aştepte cu mâna întinsă toată noaptea.

Kiki m-a privit înapoi. „Mergi cu Omul Lunii”, m-a îndemnat ea. „Obosită. Flămândă. Vreau la Topaz.”

„Miroşi ceva? E rău?” am întrebat-o.

„Drum greu, dar Domniţa de Lavandă e puternică. Mergi.” Mi-am aşezat iar arcul în suportul lui şi am descălecat.

— Yelena, nu! a strigat Leif, strângând frâiele Rusalkăi la piept.

M-am oprit, şocată.

— E prima oară când îmi spui pe nume. Acum îţi pasă de ce se întâmplă cu mine? Îmi pare rău, dar e prea târziu pentru ca tehnica ta să mai funcţioneze! Sincer, nu vreau să am de-a face cu problemele tale. Ale mele îmi sunt suficiente. Şi-n plus, trebuie să-l găsim pe atacatorul Tulei înainte de a mai face o victimă, aşa că trebuie să-i întâlnim pe bătrânii clanului. Dacă asta este ceea ce trebuie să fac, atunci, fie! am spus, ridicând din umeri. În plus, Kiki m-a îndemnat să merg.

— Şi ai asculta mai degrabă de un cal, decât de fratele tău?

— Până acum, fratele meu a refuzat să accepte că ar avea vreo legătură cu mine de când am ajuns în Sitia. Am încredere în Kiki.

Leif a pufnit, exasperat.

— Ţi-ai petrecut viaţa în Ixia. Nu ştii nimic despre cei

din clanul Sandseed.

— Am învăţat în cine să mă încred.

— Într-un cal. Eşti o neroadă, a zis Leif, clătinând capul.

Nu avea niciun sens să-i spun cum avusesem încredere într-un asasin, într-un magician care încercase să mă ucidă de două ori şi în doi soldaţi care mă încolţiseră în Pădurea Şerpilor. Toţi îmi erau acum dragi.

— Când mă voi putea întoarce? l-am întrebat pe ţesătorul-de-poveşti.

— La prima rază de soare.

I-am scos şaua lui Kiki şi am mângâiat-o scurt, pe când mânca ovăz. Apoi i-am dat apă, iar iapa a secat totul dintr-o sorbitură. Am lăsat sacul gol lângă harnaşament.

Călătoria bizară ce mă aştepta îmi dădea fiori în stomac. „Mă aştepţi?” am întrebat-o pe Kiki.

Iapa a pufnit şi m-a plesnit cu coada, îndepărtându-se spre un petic de iarbă dulce. Ce întrebare prostească!

Pentru o clipă am întâlnit privirea de piatră a lui Leif, apoi am păşit spre ţesătorul-de-poveşti. Omul nu se mişcase. Kiki îl numise Omul Lunii. Înainte să-i cuprind mâna, l-am întrebat:

— Cum te cheamă?

— Omul Lunii e un nume bun.

I-am studiat pielea colorată.

— De ce eşti indigo?

Un zâmbet lent i s-a lăţit pe buze.

— E o culoare răcoroasă; ajută să astâmpăr focul dintre tine şi fratele tău, a zis el.

Privindu-mă sfios, omul a adăugat:

— Este preferata mea.

Mi-am aşezat mâna în mâna lui. Palma lui era ca de catifea. Căldura lui mi-a pătruns în oase şi mi-a urcat pe braţ. Magia a sclipit pentru o clipă, iar lumea din jurul nostru s-a topit. Am început să mă derulez ca un ghem de aţă, simţindu-mi corpul liber ca o flamură, lungindu-se de parcă ar fi fost din sfoară. Firele separate care se împleteau în povestea vieţii mele au început să se separe şi să se îndepărteze, astfel încât puteam vedea evenimentele

care-mi formaseră viaţa.

O parte din povestea mea îmi era cunoscută; am căutat amintirile plăcute, privindu-le ca de la o fereastră. „De asta ai nevoie de mine”, a zis vocea Omului Lunii, plutind prin scena ce mi se desfăşură în faţa ochilor. „Ai rămâne aici. Treaba mea este să te duc spre firul potrivit.”

Amintirile s-au estompat în jurul meu. Am închis ochii, pe când viziunile au început să se învârtă. Când imaginile s-au oprit din dans, am deschis iar ochii. Mă aflam în mijlocul unei camere de zi. În jurul meu erau canapele făcute din liane şi o măsuţă cu blat din sticlă. Un băieţel de vreo opt sau nouă ani stătea lungit, vizavi de mine, pe podeaua de lemn. Purta o pereche de pantaloni scurţi, verzi. Se holba la tavanul din frunze, întins cu mâinile la ceafă. Între noi, pe jos, se aflau vreo zece zaruri din os.

— M-am plictisit, a zis băiatul.

Răspunsul potrivit mi-a răsărit în mine.

— Vrei să jucăm „Una mie, una ţie”? Sau „Două prin cap”? am zis, ridicând zarurile şi scuturându-le.

— Jocuri pentru bebeluşi, a zis el. Hai să mergem în junglă şi să explorăm!

Leif a sărit în picioare.

— Nu ştiu. Nu vrei să mergem să înotăm cu Nutty?

— Dacă vrei să te ţii de jocuri stupide cu Nutty, n-ai decât! Eu mă duc să explorez şi probabil că voi face o descoperire mare. Poate voi descoperi leacul pentru boala putrezirii. O să fiu faimos. Probabil că o să mă aleagă ca şef al clanului.

Nevrând să ratez vreo descoperire importantă şi dorind să-mi asigur faima, am fost de acord să merg cu el. Dându-i de ştire mamei, am ieşit din locuinţa noastră din copac şi am coborât scara de palmier spre aerul răcoros din junglă. Pământul moale era ca un burete sub picioarele mele goale.

L-am urmat pe Leif prin junglă, minunându-mă de energia tinerească ce-mi curgea prin trupul meu de copil de şase ani. O parte din mine cunoştea adevărul, că eram mai mare şi că nu mă aflam cu adevărat acolo, că totul era

doar o viziune. Totuşi, nu-mi păsa, aşa că am făcut roata pe poteca junglei, ca să mă distrez.

— Fii serioasă! m-a certat Leif. Suntem exploratori. Trebuie să culegem mostre. Tu strânge nişte frunze, în timp ce eu caut petale de flori.

Când Leif mi-a întors spatele, am scos limba la el, dar am început să jumulesc nişte frunze dintr-un copac. O mişcare rapidă, printre crengi, mi-a atras atenţia. Am îngheţat pe loc, cercetând zona. Agăţat de un copăcel era un pui de valmur, cu blana neagră şi albă. Ochii lui căprui erau bulbucaţi pe faţa mică şi se uitau cu atenţie la mine. Am zâmbit şi am fluierat spre creatură. Puiul de valmur s-a căţărat un pic mai sus, apoi s-a uitat iar la mine şi a dat rapid din coada lui lungă. Animalul avea chef de joacă. L-am urmat, copiindu-i mişcările prin junglă. Ne-am căţărat pe liane, ne-am legănat şi ne-am învârtit în jurul rădăcinilor ca nişte ancore ale unui palisandru.

M-am oprit când am auzit o voce îndepărtată. Forţându-mă să aud mai bine, l-am auzit pe Leif strigându-mă. L-aş fi ignorat, căci joaca era mai interesantă decât strânsul frunzelor, dar mi s-a părut că spusese ceva despre un copac de ylang-ylang. Mama avea să ne facă plăcinte din fructe carambola dacă îi duceam flori de ylang-ylang pentru parfumurile ei.

— Vin acum! am strigat, sărind pe sol.

Când m-am întors să-mi iau la revedere de la micul valmur, puiul s-a speriat şi a dispărut sus de tot în palisandru. Un sentiment de nelinişte m-a învăluit ca o ceaţă. Am căutat cu privirea printre crengile din apropiere după vreun şarpe-colier – principalul prădător al valmurilor. Cu ochii aţintiţi asupra frunzişului, aproape că m-am împiedicat de un bărbat.

Am sărit înapoi, surprinsă. Omul stătea pe pământ, cu piciorul drept întins, iar pe celălalt îl avea strâns aproape de trup, îşi cuprinsese glezna stângă cu mâinile. Hainele lui jerpelite erau rupte şi murdare de pământ şi de sudoare. În părul negru îi atârnau frunze şi cârcei de viţă.

Partea adultă a minţii mele striga să fug. „Mogkan!

Fugi!” Dar fetiţa a rămas neînfricată.

— Slavă cerurilor! a strigat Mogkan, uşurarea alungându-i grija de pe chip. M-am pierdut. Cred că mi-am scrântit glezna. Poţi să mă ajuţi?

Am dat din cap.

— Mă duc să-l aduc pe fratele meu…

— Stai! Ajută-mă mai întâi să mă ridic!

— De ce?

— Să văd dacă pot merge. Dacă chiar mi-am luxat glezna, va trebui să aduci ajutoare.

Conştiinţa mea adultă ştia că minţea, dar nu-mi puteam opri copilul din mine să se apropie. Am întins mâna, el a cuprins-o şi m-a tras în jos. Cu o mişcare iute, Mogkan m-a prins şi mi-a înăbuşit strigătul cu o cârpă umedă. A apăsat cârpa pe gura mea, forţându-mă să inspir mirosul ei dulceag.

Jungla a început să se învârtă în jurul meu. „Rămâi trează! Rămâi trează!” i-am strigat trupului, dar întunericul a continuat să mă cuprindă.

Agitându-mă în braţele lui Mogkan, conştiinţa mea adultă ştia ce avea să se întâmple. Mogkan avea să mă ducă în Ixia şi aveam să cresc în orfelinatul tatălui lui Reyad, generalul Brazell, astfel încât, atunci când ajungeam la maturitate, ei urmau să încerce să-mi ia magia, aşa cum ai mulge o vacă. Şi toate acestea, doar pentru ca Mogkan să-şi mărească puterile magice şi să-l ajute pe Brazell să smulgă controlul asupra Ixiei din mâinile comandantului Ambrose. Nu mă simţeam cu nimic mai bine ştiind care era finalul.

Faţa ascunsă în tufişuri a lui Leif a fost ultimul lucru pe care copila de atunci l-a văzut înainte ca bezna să o înghită complet. Iar asta era cu adevărat îngrozitor.

Viziunea s-a stins. Eram lângă Omul Lunii pe o câmpie întinsă.

— Leif chiar a văzut ce mi s-a întâmplat? l-am întrebat pe ţesătorul-de-poveşti.

— Da.

— De ce nu le-a spus părinţilor noştri?

Ar fi putut trimite pe cineva să mă salveze sau ar fi putut încerca să mă recupereze. Ar fi fost mai bine să cunoască soarta copilului lor, decât să trăiască ani de zile cuprinşi de îndoială.

Indignarea mea creştea pe măsură ce mă gândeam la Leif. Îmi răpise şansa de a avea o copilărie, de a avea un dormitor şi părinţi iubitori, de a învăţa lucruri despre junglă alături de tata şi de a distila parfumuri cu mama, de a mă legăna prin copaci cu Nutty şi de a mă distra cu jocuri, în loc să memorez *Codul de bună purtare* al Ixiei.

— De ce? am întrebat nervoasă.

— Aceasta este o întrebare pe care trebuie să i-o adresezi lui.

Am clătinat capul.

— Cred că mă ura. S-a bucurat că am fost răpită. Aşa se explica furia lui când m-a văzut întoarsă în Sitia.

— Ura şi furia sunt două dintre sentimentele care-l sugrumă pe fratele tău, dar nu sunt singurele. Cel mai uşor răspuns nu este niciodată şi cel corect. Trebuie să-ţi ajuţi fratele, înainte să se stranguleze singur, a zis Omul Lunii.

M-am gândit la Leif. Mă ajutase cu Tula, dar era posibil să mă fi minţit când îmi spusese de ce îmi sărise în ajutor, aşa cum îi minţise pe părinţii noştri timp de paisprezece ani. Aproape toate interacţiunile mele cu el, de când mă întorsesem în Sitia, fuseseră neplăcute. Iar singura amintire pe care o aveam acum despre Leif, dinainte de a fi dusă în Ixia, îmi făcea sângele să fiarbă de mânie. Poate că dacă mi-aş fi putut aduce aminte mai multe lucruri din copilărie...

— De ce nu-mi amintesc viaţa de dinainte să fiu răpită de Mogkan? am întrebat.

— Mogkan a folosit magia ca să-ţi şteargă amintirile, astfel încât să-l crezi şi să rămâi la orfelinat.

Explicaţia avea sens. Dacă mi-aş fi amintit de familia mea, aş fi încercat să fug.

— Îţi vrei amintirile înapoi? m-a întrebat bărbatul.

— Da!

— Dacă-mi promiţi că-ţi vei ajuta fratele, ţi le voi da

înapoi.

M-am gândit la oferta lui.

— Cum să-l ajut?

— Ai să găseşti tu o cale.

— Îţi place să fii misterios, nu?

Omul a zâmbit.

— Asta e partea distractivă la meseria mea!

— Şi dacă refuz să-l ajut?

— E decizia ta.

Am pufăit, frustrată.

— Şi ce-ţi pasă ţie?

— Fratele tău a căutat să-şi vindece durerea în Câmpiile Avibiene. A încercat să se sinucidă. Nevoia lui de ajutor m-a condus la el. I-am oferit serviciile mele, dar teama i-a deformat inima şi m-a refuzat. Încă îi simt durerea. E o misiune neterminată. Un suflet pierdut. Voi face tot ce pot cât mai e timp, chiar dacă trebuie să negociez cu un găsitor-de-suflete.

21

— GĂSITOR-DE-SUFLETE?

Teama m-a înfiorat.

— De ce tot aud acest nume? l-am întrebat pe ţesătorul-de-poveşti.

Ne aflam încă pe câmpia misterioasă şi netedă ca suprafaţa unui lac îngheţat.

— Pentru că tu eşti unul dintre ei, a zis el pe un ton calm, nonşalant.

— Nu sunt! am protestat, amintindu-mi ura şi groaza ce străbătuseră chipul lui Hayes când îmi pomenise prima oară această denumire.

Îmi vorbise atunci despre trezirea morţilor.

— O să-ţi arăt.

Întinderea netedă de sub picioarele noastre s-a făcut transparentă şi, prin ea, l-am văzut pe prietenul meu ixian, Janco. Faţa lui palidă era contorsionată de durere în timp ce sângele se scurgea din rana făcută de sabia ce-i străpungea abdomenul. Imaginea s-a schimbat, arătându-l pe comandantul Ambrose, zăcând nemişcat pe un pat; ochii lui erau pustii. Apoi mi-am văzut propriul chip privindu-l de sus pe generalul Brazell, întins inconştient la picioarele mele. Ochii mei verzi s-au aprins deodată, ca şi cum aş fi avut o epifanie. O imagine a lui Fisk, micul cerşetor, cărând pachete şi zâmbind. Apoi trupul Tulei, zăcând frânt în patul ei. Imaginile s-au şters pe când întinderea solidă a reapărut sub noi.

— Ai găsit deja cinci suflete, a zis Omul Lunii.

— Dar ei nu erau...

— Morţi?

Am dat din cap.

— Ştii ce sunt găsitorii-de-suflete? a întrebat el.

— Sunt ce cei care trezesc morţii?

Când l-am văzut că ridică o sprânceană fără a da vreun răspuns, am reluat:

— Nu, nu ştiu.

— Trebuie să înveţi.

— Şi să-mi spui ar fi prea uşor, nu? N-ar mai fi aşa distractiv să faci pe ţesătorul-de-poveşti!

Omul a zâmbit larg.

— Cum rămâne cu târgul propus de mine? Îţi dau amintirile din copilărie, dacă mă ajuţi cu Leif.

Furia mă cuprindea doar auzindu-i numele. Motivele pentru mă aflam în Sitia fuseseră destul de simple. Mai întâi ca să mă salvez, fugind de execuţia promisă de comandant. Apoi, ca să învăţ să folosesc magia şi să-mi întâlnesc familia. Poate că în timp aveam să dezvolt o afecţiune pentru lumea din sud sau poate că nu.

Planurile mele păruseră destul de simple, apoi drumul începuse să se tot complice, împingându-mă să cad în capcane la tot pasul.

Acum mă simţeam prinsă în mâl, în mijlocul pustietăţii. Pierdută.

— Calea ta e limpede, a zis Omul Lunii. Trebuie să o găseşti.

Şi cea mai bună metodă de a găsi ceva pierdut este să te întorci întotdeauna în ultimul loc în care ai avut lucrul rătăcit. În cazul meu, trebuia să încep cu începutul.

— Promit să încerc să-l ajut pe Leif, am zis.

Mirosuri noi şi o senzaţie de moliciune mi-au invadat mintea pe măsură ce amintirile din copilărie prindeau viaţă. Parfumul *Billardiera scandens* amestecat cu aroma moscată a pământului. Râsete şi bucurie pură în timp ce mă legănam prin aer după o dispută cu Leif pentru ultimul mango. Mă jucam de-a v-aţi-ascunselea cu Leif şi cu Nutty, ghemuindu-ne pe crengi ca să-i înconjurăm pe fraţii lui Nutty în timpul unei mici bătălii. Înţepăturile alunelor pe braţele mele dezgolite în momentele în care fraţii ei ne descopereau ascunzătoarea, lansându-şi atacul. Plescăitul nămolului pe măsură ce liderul clanului săpa mormântul bunicului meu. Vocea mângâietoare a mamei pe când îmi

cânta un cântec de leagăn. Lecţiile cu Esau despre diferite specii de plante şi proprietăţile lor medicinale.

Toată fericirea, tristeţea, durerea, teama şi emoţiile copilăriei m-au copleşit deodată. Ştiam că unele dintre ele aveau să dispară cu timpul, dar altele aveau să-mi rămână în minte pentru totdeauna.

— Îţi mulţumesc! am zis.

Ţesătorul-de-poveşti şi-a înclinat capul. A întins mâna, iar eu i-am cuprins-o. Câmpia cea întunecată s-a risipit, iar câteva forme au început să crească din pământ. Culorile se întorceau în lume pe măsură ce prima rază de soare încorona orizontul.

Am clipit, încercând să mă orientez. Poiana în care îi lăsasem pe Kiki şi pe Leif se schimbase. Nişte corturi mari şi rotunde înconjurau o groapă mare cu foc. Siluetele unor animale cafenii fuseseră pictate pe pânza albă a corturilor. Oameni cu pielea măslinie îşi vedeau de treabă în jurul focului ce trosnea. Unii găteau, în timp ce alţii îngrijeau de copii. Unii purtau haine, alţii erau goi. Veşmintele erau toate făcute din bumbac alb. Femeile purtau fie rochii fără mâneci ce le ajungeau la genunchi, fie tunici şi pantaloni scurţi, precum bărbaţii.

În apropierea focului, Irys şi Cahil stăteau cu picioarele încrucişate, alături de doi bărbaţi mai în vârstă şi de o femeie. Erau adânciţi în conversaţie şi nu m-au observat. Nu-l vedeam nicăieri pe Leif sau pe calul lui, însă Kiki era lângă unul dintre corturi. O femeie îmbrăcată cu pantaloni scurţi o ţesăla. Părul castaniu al femeii era tuns până la nivelul gâtului.

Am tresărit când mi-am dat seama că Omul Lunii nu se mai afla lângă mine. De fapt, nu-l vedeam nicăieri în sătuc. Poate că intrase într-unul dintre corturi.

Nevrând să o întrerup pe Irys, am mers la Kiki. Iapa a nechezat, văzându-mă. Femeia de lângă ea s-a oprit din ţesălat şi s-a uitat la mine în tăcere.

„Cine este femeia?” am întrebat-o pe Kiki.

„Mama.”

— E calul tău? a întrebat femeia.

Tonul vocii se ridica şi cobora cu fiecare cuvânt, făcând o mică pauză de fiecare dată.

Mi-am adus aminte de lecţia lui Irys despre cei din clanul Sandseed. Femeia mi se adresase prima, aşa că bănuiam că era în regulă să-i răspund.

— Eu sunt a ei.

Femeia a pufnit pe nas.

— Am crescut-o, am dresat-o şi am trimis-o de acasă. E o plăcere să o revăd.

Femeia a împins cu piciorul şaua ce zăcea pe pământ.

— Nu are nevoie de asta. O să plutească sub tine ca o adiere de vânt.

— Este pentru mine.

Şi pentru provizii.

Femeia a pufnit iar amuzată şi a terminat de ţesălat. Kiki şi-a întors ochii ei albaştri spre ea, iar femeia a înţeles dintr-o privire. A scos un sunet şi a sărit pe spinarea lui Kiki.

„Distracţie plăcută!” i-am zis lui Kiki pe când o rupea la goană prin iarba înaltă.

— E înţelept ce faci? m-a întrebat Cahil, privind-o pe Kiki cum dispărea după un deal. Dacă femeia nu se mai întoarce?

— Nu-mi pasă dacă se întoarce sau nu.

Am ridicat din umeri, privind dincolo de Cahil. Irys şi cei trei membri ai clanului Sandseed şedeau lângă foc. Încă discutau aprins. Unul dintre bărbaţi a gesticulat mânios.

— Nu-ţi pasă dacă o fură pe Kiki?

În loc să încerc să-i explic lui Cahil relaţia pe care o aveam cu Kiki, i-am cercetat chipul. Tensiunea în care se afla se reflecta în ochii lui mijiţi. Privirea lui fulgera în toate direcţiile taberei, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fim atacaţi.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, înclinându-mi capul spre Irys.

— Noaptea trecută, am făcut tabără şi v-am aşteptat pe tine şi pe Leif. Eu mi-am făcut griji când am văzut că nu sosiţi, dar Irys părea amuzată. Apoi, a venit aici acest grup

de oameni ai câmpiilor. Ei sunt liderii clanului. Călătoresc din sat în sat, rezolvă dispute, aduc veşti şi bunuri. E foarte convenabil că ne-au găsit întâmplător. Eu cred că ascund ceva.

Încruntarea lui Cahil îmi amintea de fratele meu.

— Unde e Leif?

Chipul lui Cahil era brăzdat de îngrijorare.

— Au zis că s-a întors la Cetate. Dar de ce ar face una ca asta?

Pentru că şi lui îi era teamă. În schimb, am răspuns:

— Probabil că a vrut să-i ducă mostrele de sol lui Bain.

Cahil nu părea convins. Înainte să-l mai întreb şi altceva, Irys şi-a terminat conversaţia şi ni s-a alăturat.

— Sunt supăraţi, a zis ea.

— De ce? am întrebat.

— Cred că îi acuzăm de faptul că i-au dat curara atacatorului Tulei. Iar încercările lui Cahil de a-i atrage în misiunea lui i-a înfuriat, a zis Irys şi s-a încruntat spre Cahil. Credeam că ai vrut să vii cu noi ca să experimentezi o altă latură a culturii noastre. Obsesia ta egoistă ne-a pus misiunea în pericol.

Cahil nu părea deloc să regrete.

— Nu ar mai fi nevoie să strâng o armată dacă aş avea ajutorul Consiliului. Voi...

— Tăcere! a zis Irys, tăind aerul cu mâna.

Am simţit atingerea magiei. Pete de un roşu-aprins s-au lăţit pe obrajii lui Cahil pe măsură ce încerca să vorbească.

— În ciuda pregătirii mele diplomatice, nu-i pot face să-mi spună nimic. Cahil i-a jignit. Acum nu doresc să vorbească decât cu tine, Yelena.

— Ar trebui să punem la cale un plan de evadare? am întrebat, iar Irys a râs.

— O să-l împingem pe Cahil în calea lor, ca să-i încetinim.

Cahil i-a aruncat o privire ucigătoare lui Irys.

— Tu ai un mic avantaj, Yelena, a zis ea. Sunt eu maestru magician şi membru al Consiliului, dar tu eşti ruda lor de sânge. În ochii lor, o rudă este mult mai

importantă decât un maestru, a explicat ea, clătinând din cap, frustrată.

— Rudă? m-am mirat.

— În urmă cu vreo cinci sute de ani, un grup de oameni ai câmpiilor a decis să se mute în junglă. Oamenii câmpiilor sunt nomazi şi au existat multe grupuri care s-au desprins de clanul principal, ca să-şi găsească propria cale. Majoritatea rup legătura cu clanul, dar unii, precum zaltanaii, comunică încă, încearcă doar să afli informaţii fără să le laşi de înţeles că aceşti oameni ai câmpiilor ar fi implicaţi în vreun fel. Alege-ţi cuvintele cu grijă!

Pesemne că Irys îmi citise scepticismul din priviri, pentru că a adăugat:

— Gândeşte-te că e prima ta lecţie de diplomaţie!

— Este uimitor că nu mă simt mai încrezătoare, văzând cât de bine te-ai descurcat tu!

— Evită sarcasmul!

— Ce-ar fi să vii cu mine? Astfel încât, atunci când încep să zic o prostie, să mă poţi reduce la tăcere.

Un zâmbet sardonic a licărit pe chipul lui Irys.

— Mi s-a spus să plec şi să „iau căţeluşul ăla enervant” cu mine. Eşti pe cont propriu. Nu voi putea să-ţi ating mintea prin bariera lor magică, aşa că ne vom întâlni la marginea Câmpiilor Avibiene, lângă Stânca Însângerată.

Irys a format o imagine în mintea mea a stâncii albe cu vinişoare roşii pe lângă care Kiki şi cu mine trecuserăm în urmă cu două zile.

Cahil îşi legăna braţele şi arăta spre gât. Irys a oftat iar.

— Doar dacă promiţi să nu mai vorbeşti despre armate până ne întoarcem la Citadelă.

Cahil a încuviinţat.

— Yelena, te las pe tine să-i eliberezi glasul! a zis ea.

O altă lecţie. Mi-am calmat gândurile agitate în legătură cu întâlnirea cu bătrânii, apoi mi-am deschis mintea magiei. Energia pulsa în jurul meu, dar am văzut un fir subţire de putere încolăcit în jurul gâtului lui Cahil. Am tras firul la mine şi i-am eliberat glasul.

— Foarte bine! a remarcat Irys.

Urechile lui Cahil erau roşii, dar a avut suficientă stăpânire de sine, cât să vorbească pe un ton calm.

— E periculos să o lăsăm pe Yelena singură aici, dacă mi se permite să scot în evidenţă ceea ce este deja evident, a zis el.

— Nu am de ales, a răspuns Irys. I-aş putea forţa să-mi spună ce ştiu, dar oamenii câmpiilor ar considera gestul meu un act de război. Atunci ţi-ai putea lua adio de la armată, Cahil, pentru că am fi prea ocupaţi să-i împiedicăm pe ei să se răzbune cu sânge pe toţi sitienii.

Irys s-a întors spre mine.

— Noroc, Yelena! Vom avea multe de discutat când te întorci. Cahil, pune-i şaua lui Topaz!

Irys s-a îndepărtat, fluierându-şi calul.

Încăpăţânarea se citea pe chipul lui Cahil, în timp ce şi-a încrucişat braţele la piept.

— Ar trebui să rămân. Cineva trebuie să aibă grijă de tine. E o tactică militară de bază să ai întotdeauna un partener.

— Cahil, în jur este atât de multă magie, încât oamenii aceştia mi-ar putea bloca gâtlejul, şi nici eu, nici tu nu am putea face nimic.

— Atunci, vino cu noi!

— Cum rămâne cu Tula sau cu următoarea victimă a ucigaşului? Trebuie să încerc.

— Dar riscul...

— Viaţa este un risc! m-am răstit la el. Îţi asumi un risc cu fiecare decizie luată, cu fiecare interacţiune, cu fiecare pas făcut, în fiecare dimineaţă, când te dai jos din pat. Să supravieţuieşti înseamnă să ştii că îţi asumi acel risc şi că nu începi ziua agăţându-te de iluzia siguranţei.

— Dar nu ar trebui să fie aşa. Asta e şi ideea!

— Pleacă, până nu-şi pierde Irys iar răbdarea cu tine! am încercat să-l alung, înainte să poată începe o adevărată discuţie filosofică.

Am dat din mână prin aer, aşa cum făcuse şi Irys.

Cahil mi-a cuprins încheietura.

— Ba n-ai s-o faci! a exclamat Cahil şi mi-a ţinut mâna

pentru o clipă. Dacă îţi fac vreun rău, oamenii câmpiilor vor simţi pe pielea lor răzbunarea mea. Ai grijă!

Mi-am tras mâna.

— Întotdeauna.

Toate gândurile anxioase legate de potenţialele jigniri aduse oamenilor câmpiilor mi-au revenit ca un torent în minte, pe când îi priveam pe Irys şi Cahil îndepărtându-se. Am recapitulat ultimele instrucţiuni ale lui Irys legate de interacţiunea cu bătrânii clanului. Am privit în jur, întrebându-mă ce să fac.

Oamenii lucrau în micul lor sat provizoriu cu o eficienţă calmă. Mi s-a făcut deodată foame când am simţit mirosul cărnii prăjite şi mi-am dat seama că nu mai mâncasem de când ne opriserăm să luăm prânzul, cu o zi înainte. Mi-am aşezat rucsacul lângă şaua lui Kiki şi am început să caut ceva de mâncare. Aşezată însă, oboseala a început să mi se înfiripe în oase.

Am lăsat amintirile din copilărie să mi se desfăşoare în minte şi m-am mulţumit să retrăiesc unele dintre ele. Punându-mi şaua drept pernă sub cap, m-am întins pe iarbă, fără să mai folosesc mantia. Era ciudat cât de în siguranţă mă simţeam aici.

Din păcate, nimic nu mă putea proteja de coşmaruri. Fugeam prin junglă, vânată de o masă şerpuitoare de vipere. Mi s-au încolăcit în jurul gleznelor, trăgându-mă în jos. Nemaiputând să mă mişc, viperele şi-au înfipt colţii, picurând curara în carnea mea. „Vino cu noi”, au sâsâit şerpii.

— Verişoară? a zis o voce timidă.

M-am trezit ţipând. O femeie micuţă, cu ochii mari, s-a tras înapoi, speriată. Părul ei castaniu cu şuviţe blonde era legat cu un şnur făcut din piele. Materialul alb al rochiei era pătat.

— Bătrânii vor să vorbească acum cu tine.

M-am uitat la cer, dar norii ascundeau soarele.

— Cât am dormit?

Femeia a zâmbit.

— Toată ziua. Vino cu mine, te rog!

M-am uitat la arc, ştiind că ar fi fost o insultă să-l aduc cu mine, deşi aş fi vrut. Reticentă, l-am lăsat acolo şi am urmat-o pe femeie. În mintea mea se învârteau fel de fel de întrebări pe când treceam pe lângă corturi, însă mi-am muşcat limba. Aşteaptă, aşteaptă, am gândit, potolindu-mi nerăbdarea. Din păcate, diplomaţia era un dans pe care trebuia să-l învăţ.

Femeia s-a oprit în faţa celui mai mare dintre corturi. Siluetele de animale acopereau aproape în totalitate pânza albă. A dat la o parte o bucată de material şi mi-a făcut semn să intru. Am păşit înăuntru, aşteptând ca ochii să mi se obişnuiască treptat cu lumina slabă.

— Te poţi apropia, s-a auzit vocea unui bărbat aflat undeva în colţul opus al cortului.

Am cercetat interiorul şi m-am îndreptat spre voce. Carpete maro şi cafenii, ţesute cu modele geometrice complexe, acopereau podeaua cortului rotund. Am zărit nişte saltele de dormit şi perne colorate undeva la stânga. Nişte perne mai mari erau aşezate în dreapta, în jurul unei mesei scunde, iar din tavan atârnau candelabre împodobite cu ciucuri lungi şi roşii.

Pe o saltea de culoarea abanosului, cu pete aurii, şedeau cu picioarele încrucişate doi bărbaţi şi o femeie. Pe unul dintre ei îl recunoşteam. Omul Lunii mi-a zâmbit din mijlocul celorlalţi doi. Pielea lui era acum pictată în galben. Faţa celuilalt bărbat era ridată, iar părul femeii era grizonant. Ambii purtau robe roşii.

Am tresărit şocată atunci când imaginea vechii mele robe roşii de puşcărie, jerpelită şi însângerată, mi-a fulgerat prin minte. Nu mă mai gândisem la acel veşmânt de când Valek îmi dăduse de ales între execuţie şi a fi degustătorul comandantului. Aruncasem roba şi acceptasem uniforma ixiană fără să mai privesc în urmă.

Era ciudat să mă gândesc la asta tocmai acum. Ori poate ţesătorul-de-poveşti îmi trăsese aceste gânduri din minte? M-am uitat, suspicioasă, la Omul Lunii.

— Ia loc, a zis femeia, arătând spre un covoraş rotund aflat pe podea, în faţa lor.

M-am aşezat în aceeaşi poziţie ca şi gazdele mele.

— O zaltana care vine de departe. Te-ai întors la strămoşii tăi să cauţi sfat, a zis bărbatul.

Ochii lui negri erau plini de înţelepciune, iar privirea lui îmi scotocea în suflet.

— Caut să înţeleg, am zis.

— Drumul tău a cotit şi s-a răsucit. Călătoria ta ţi-a adus în cale sânge, durere şi moarte. Trebuie să fii purificată.

Bărbatul a dat din cap spre ţesătorul-de-poveşti.

Omul Lunii s-a ridicat şi a scos un iatagan de sub saltea.

Tăişul lamei lungi a sclipit în lumina lumânărilor.

22

OMUL LUNII S-A APROPIAT DE MINE. Şi-a aşezat lama curbată a iataganului pe umărul meu stâng, apropiind periculos lama de gâtul meu.

— Eşti gata să fii purificată? a întrebat el.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Ce? Cum?

Limba mi se împleticea. Raţiunea îmi părăsise gândurile.

— Luăm de la tine tina sângelui, a durerii şi a morţii. Îţi luăm sângele şi îţi provocăm durere. Îţi vei ispăşi fărădelegile cu moartea şi cerurile te vor primi la ele.

Prin gândurile ce-mi alergau prin minte a răzbătut un singur cuvânt. Gândurile mi s-au concentrat deodată. Am rămas nemişcată, încercând să nu mişc arma, şi m-am tras înapoi. Lama a rămas atârnată în aer.

— Nu am făcut nicio fărădelege pentru care să plătesc. Nu simt căinţă pentru trecutul meu, aşadar nu am nevoie de purificare.

M-am pregătit pentru reacţia lor. La naiba cu diplomaţia!

Omul Lunii a zâmbit larg, iar cei doi bătrâni au încuviinţat.

Încurcată, l-am privit pe ţesător punând iataganul la locul lui, sub saltea, şi aşezându-se în poziţia de mai devreme.

— Acesta este răspunsul corect, a zis el.

— Şi dacă aş fi fost de acord?

— Atunci te-am fi trimis de aici cu doar câteva cuvinte misterioase care să-ţi chinuie mintea.

Omul Lunii a râs.

— Trebuie să recunosc că sunt uşor dezamăgit. M-am gândit toată după-amiază la ce să spun.

— Stai jos! mi-a ordonat femeia. De ce cauţi să înţelegi?

Mi-am ales cuvintele cu mare grijă în timp ce mă aşezam pe saltea.

— O bestie vânează tinere în Sitia. Până acum, el a ucis zece fete şi a rănit una. Vreau să-l opresc. Vreau să înţeleg cine este el.

— De ce ai venit la noi? a întrebat femeia.

— Pentru că el foloseşte o substanţă anume ca armă. Mi-e teamă că s-ar putea să o fi furat de la unul dintre membrii clanului vostru.

Am aşteptat, sperând că acel cuvânt, „furat”, nu avea să fie interpretat ca o acuzaţie.

— A, da, substanţa, a zis bătrânul. Este o binecuvântare şi un blestem. Un pachet de la Esau Liana Zaltana a sosit într-unul dintre satele noastre de lângă Platoul Daviian. Satul a fost atacat foarte curând de scursurile daviiene.

Bătrânul a scuipat pe podea.

— Multe lucruri au fost furate atunci.

Dezgustul faţă de aceste aşa-zise „scursuri” era evident, dar l-am întrebat oricum:

— Cine sunt ei?

Bătrânii şi-au încleştat maxilarele, refuzând să-mi răspundă.

Încruntat, Omul Lunii mi-a explicat:

— Sunt tineri, fete şi băieţi, care s-au răzvrătit împotriva tradiţiilor. S-au desprins de clan şi s-au stabilit în Platou. Platoul însă nu-şi oferă bogăţiile cu uşurinţă. Scursurile preferă să fure de la noi, decât să muncească pentru a avea propria hrană.

— E posibil ca unul dintre ei să fie monstrul pe care îl caut?

— Da. Au pervertit arta ţesutului magiei. În loc să ajute clanul, ei vor să-şi crească puterile, lucrând doar pentru sine. Majoritatea nu au darul magiei, dar sunt câţiva foarte puternici.

Expresia înverşunată a Omului Lunii îmi picta în minte imaginea lui în luptă, mânuind iataganul. Am format în minte portretul lui Ferde, atacatorul Tulei.

— Este unul dintre ei? am întrebat.

Magia Omului Lunii a curs prin mine.

Omul Lunii a mormăit, apoi a mârâit gutural. Privindu-l pe bărbatul în vârstă, a zis:

— Folosesc magia rea, antică. Trebuie să-i oprim.

Oripilat, omul a răspuns:

— Vom încerca iar să le străpungem bariera magică. O să-i găsim.

Bărbatul s-a ridicat cu eleganţă şi cu demnitate, s-a aplecat o dată în direcţia mea, apoi i-a făcut un gest femeii.

— Vino! Trebuie să facem planuri.

Bătrânii au ieşit din cort, iar eu am rămas cu Omul Lunii.

— Magia rea, antică? am întrebat.

— E un ritual vechi, oribil, care leagă sufletul victimei de tine, ucigând-o apoi. Când victima moare, magia ei intră în tine, mărindu-ţi puterea. Semnele roşii de pe trupul bestiei ăsteia fac parte din ritual.

Fruntea Omului Lunii s-a încruntat pentru o clipă, înainte ca ochii să i se mărească, îngrijoraţi.

— Ai spus că o femeie a fost rănită? Unde este ea acum?

— În Cetatea Magicianului.

— Este păzită?

— Da. De ce?

— Nu-l vei găsi pe cel pe care îl cauţi în Platoul Daviian, ci în Cetate, aşteptând următoarea ocazie să-i ia viaţa. Nu poate lega un alt suflet până ce nu va muri fata.

— Trebuie să mă întorc!

Am sărit de pe saltea, hotărâtă să plec pe dată.

Omul Lunii mi-a cuprins umărul şi m-a întors spre el.

— Nu-ţi uita promisiunea!

— Nu o voi uita. Mai întâi Tula, apoi Leif.

Omul a dat din cap.

— Pot să-ţi mai cer o favoare?

Am ezitat. Cel puţin nu voia să-i promit nimic.

— Poţi.

— Când îţi vei termina pregătirea cu maestrul Irys, te vei întoarce la mine ca să-ţi predau artele magice ale

oamenilor câmpiilor? E o parte din moştenirea ta de sânge.

Propunerea era tentantă, dar era încă o abatere de la drumul meu. În ritmul ăsta, mă îndoiam că aveam să-mi termin vreodată antrenamentul. Dacă învăţasem ceva din trecut, atunci acel lucru era că viitorul meu tindea să mă ducă în direcţii neaşteptate.

— Voi încerca.

— Bun. Acum, mergi!

Omul Lunii s-a înclinat, apoi mi-a făcut vânt din cort.

Tabăra era cuprinsă de agitaţie. Corturile desfăcute erau împrăştiate pe pământ, pe măsură ce membrii clanului se pregăteau să plece. Soarele se apropia de apus, pe când îmi căutam rucsacul. În schimb, am găsit-o pe Kiki. Era înşeuată şi gata de drum. „Mama" ei, femeia cu părul scurt, mi-a întins frâiele. Luând curelele de piele din mâna ei, femeia a zis:

— Nu te aşeza pe şa! Ghemuieşte-te deasupra ei şi aplecă-te în faţă! O să zboare cu tine acasă.

— Mulţumesc! am zis, înclinându-mă.

Femeia a zâmbit.

— Vă potriviţi. Mă bucur!

Mângâind gâtul lui Kiki, femeia s-a întors la clan, ajutându-i să strângă.

Am încălecat şi am încercat să-i urmez instrucţiunile. Avea să fie întuneric în curând. Kiki şi-a întors capul la stânga, privindu-mă cu unul dintre ochii ei albaştri.

„Îl prindem pe Topaz? Pe Silk?" a întrebat ea.

„Da. Hai să zburăm!"

Kiki s-a pus în mişcare. Peticele de iarbă înaltă se prefăceau în pete în jurul picioarele mele. În curând nu am mai văzut nimic din cauza întunericului. Mi-am păstrat poziţia în şa pe măsură ce traversam câmpiile. Mă simţeam de parcă aş fi călărit o furtună, nu un cal.

Când luna a ajuns sus pe boltă, am simţit magia oamenilor câmpiilor rărindu-se, apoi dispărând. Nemaifiind înconjurată de magia lor, mi-am folosit puterile ca să o caut pe Irys.

„Sunt aici", a zis ea în mintea mea şi am văzut prin ochii

ei că făcuseră tabără lângă Stânca Însângerată.

„Trezeşte-l pe Cahil!” i-am zis. „Trebuie să ne întoarcem la Cetate cât putem de repede. Tula este încă în pericol.”

„Este bine păzită.”

„Dar el este foarte puternic.”

„Plecăm îndată.”

Mi-am trimis gândurile spre Cetate, sperând să-i avertizez pe cei de acolo. Mintea mea l-a atins pe Hayes, care moţăia în biroul lui. Vindecătorul a tresărit speriat de mine şi a ridicat o barieră puternică. Mijloacele de apărare ale celorlalţi maeştri erau la fel de solide ca şi zidurile turnurilor lor. Obosită să mai încerc, m-am retras.

Kiki i-a întrecut pe Irys şi pe Cahil pe drumul spre Citadelă, tocmai pe când soarele începea să răsară. Am avut doar o clipă să mă întreb cum reuşise iapa să termine un drum de două zile într-o singură noapte, înainte să trecem fulgerător pe lângă ceilalţi.

„Vrei să te odihneşti?” am întrebat-o, aruncându-mi privirea înapoi la timp să-i văd pe Irys şi pe Cahil făcându-mi semn să continui.

„Nu.”

Picioarele mele ardeau însă ca şi cum ar fi fost pe jar. Mi-am îndreptat gânduri mângâietoare spre ele şi picioarele mi-au amorţit. Tocmai ce zărisem porţile de marmură ale Citadelei, când orice dorinţă să mă odihnesc mi-a pierit din minte. O senzaţie bruscă şi intensă de teroare mi-a cuprins trupul. Tula. Mi-am îndreptat gândurile spre Cetate, căutând vreo fiinţă pe care să o avertizez. Gărzile Tulei nu aveau puteri magice. Deşi puteam citi gândurile nonmagicienilor, ei nu aveau puterea să mă „audă”. Disperată, am căutat în continuare. În cele din urmă, l-am găsit pe Dax. Tocmai se antrena pentru luptă, învăţând să pareze şi să lanseze un atac cu o sabie de lemn.

„Tula!” am ţipat în mintea lui. „Pericol! Adu ajutoare!”

Dax a scăpat sabia, surprins, lăsându-se izbit în coaste de oponent.

„Yelena?” Dax s-a întors pe călcâie, căutându-mă.

„Tula e în pericol! Du-te! Acum!” i-am ordonat.

Legătura mea cu el a fost întreruptă brusc. Simţeam că cineva trăsese un soi de cortină de piatră între noi.

Timpul părea că a încetinit în curgerea lui ca nişte picături de melasă odată ce am intrat în Citadelă şi am început să traversăm străzile aglomerate. Părea că toţi locuitorii ieşiseră afară. Umbletul lor relaxat ne bloca drumul. Aerul era înviorat de temperatura perfectă a sezonului rece şi contrasta perfect cu focul din inima mea. Voiam să îi strig mulţimii să se dea la o parte. Simţindu-mi graba, Kiki a grăbit pasul şi a început să-i împingă cu botul pe plimbăreţi. În urma noastră am auzit câteva blesteme.

Kiki a speriat gărzile de la intrare când a refuzat să se oprească. S-a îndreptat direct spre infirmerie şi a urcat chiar şi scările, oprindu-se doar în pragul uşii.

Am lunecat din şa. Fugind spre camera Tulei, mă temeam de ce era mai rău, când am văzut gărzile întinse pe jos, pe coridor. Am sărit peste trupurile lor şi am dat buzna în cameră. Uşa s-a trântit de perete. Zgomotul a răsunat cu ecou în camera de marmură rece, dar nu a trezit-o pe Tula.

Ochii ei lipsiţi de viaţă se holbau în gol. Buzele palide îi îngheţaseră într-o grimasă de groază şi de durere. I-am căutat pulsul cu degetele; pielea ei era rece şi rigidă. În jurul gâtului avea nişte vânătăi negre.

Ajunsesem prea târziu... sau oare? Mi-am aşezat mâna pe gâtul ei, trăgând puterea la mine. Cu mintea, i-am văzut traheea zdrobită. Fusese strangulată. Am trimis o bulă de putere să-i umple la loc traheea şi să lase aerul să i se reverse în plămâni. M-am concentrat la inima ei, forţând-o să pompeze.

Inima a început să-i bată, aerul i-a pătruns în plămâni, dar ochii Tulei erau tot morţi. Am insistat. Pielea i s-a încălzit şi s-a înroşit. Pieptul i s-a ridicat şi a coborât. Totuşi, când m-am oprit, sângele ei nu a mai curs şi Tula nu a mai respirat. Monstrul îi furase sufletul. Nu o puteam readuce la viaţă.

Un braţ greu mi s-a aşezat pe umăr.

— Nu mai poţi face nimic, a zis Irys.

Am privit în jur. În spatele meu se aflau Cahil, Leif, Dax, Roze şi Hayes. Veniseră cu toţii în încăpere, iar eu nici nu-mi dădusem seama. Pielea Tulei s-a răcit sub degetele mele. Mi-am tras mâna. O oboseală intensă, ce-mi zdrobea oasele, mi-a cuprins trupul. M-am aşezat pe podea, am închis ochii şi mi-am îngropat capul în mâini. Era vina mea. Doar vina mea. Nu ar fi trebuit să o las singură.

Camera s-a umplut de sunete şi de agitaţie, dar eu i-am ignorat, pe când lacrimile îmi brăzdau obrajii. Voiam să devin una cu podeaua, să mă amestec cu piatra tare. Piatra avea un singur scop: acela de a fi. Nu avea de îndeplinit promisiuni complicate, nu avea griji şi nici sentimente.

Mi-am lipit obrazul de marmura netedă. Răceala ei mi-a înţepat pielea febrilă. Doar când zgomotul din cameră s-a estompat, am deschis ochii. Atunci am văzut o bucată de hârtie zăcând sub patul Tulei. Trebuie să fi căzut când încercasem să o readuc pe fată la viaţă. M-am întins după ea, gândindu-mă că fusese a Tulei.

Cuvintele au străpuns, precum iataganul Omului Lunii, ceaţa ce-mi cuprinsese mintea chinuită de durere.

Pe bilet scria: „O am pe Opal. Am să v-o dau înapoi în schimbul Yelenei Zaltana, la următoarea lună plină. Ridicaţi steagul de doliu pentru Tula în vârful turnului prim-magicianului ca semn că sunteţi de acord, şi Opal nu va suferi. Vă voi transmite şi alte instrucţiuni.”

23

— VOM RIDICA DRAPELUL DE DOLIU, dar nu o vom trimite pe Yelena în schimbul lui Opal, a insistat Irys. Mai sunt două săptămâni până la luna plină. Avem suficient timp să o găsim pe Opal.

Sala de şedinţă a magicienilor s-a umplut iar de replici zgomotoase. Zitora se întorsese din misiunea ei alături de Consiliu, astfel că toţi cei patru maeştri se aflau acolo, alături de familia Tulei, de Leif şi de căpitanul gărzilor Cetăţii. Leif încercase să-mi pună întrebări despre clanul Sandseed înainte de începerea şedinţei, dar îi retezasem vorba, furioasă. Încă nu-l puteam privi fără a-i vedea chipul de copil de opt ani printre tufişuri, uitându-se nepăsător la cum eram răpită.

Evenimentele ce se desfăşuraseră după ce găsisem biletul de răscumpărare se derulaseră ca într-un vis. Îndată ce s-a liniştit toată lumea, acţiunile criminalului de dinainte de atacul asupra Tulei au fost expuse.

Ucigaşul obţinuse unul dintre posturile de grădinar la Cetate. Din păcate, oamenii care lucraseră cu el nu se puteau pune de acord asupra înfăţişării lui, iar Bain desenase patru portrete diferite bazându-se pe descrierile lor. Oamenii nu-şi aminteau nici măcar numele lui.

Având în puterea lui zece suflete, Ferde obţinuse forţa magică a unui maestru. Îşi ascunsese prezenţa la Cetate cu mare uşurinţă şi îi păcălise pe cei cu care lucrase.

Gărzile Tulei fuseseră înţepate de nişte săgeţi mici înmuiate în curara. Oamenii îşi aminteau doar că îl văzuseră pe unul dintre grădinari ducându-i lui Hayes nişte plante medicinale, iar apoi trupul le paralizase complet. Faptul că Ferde se infiltrase în Cetate însemna că gărzile erau în mare necaz.

— Trăia în Cetate, iar noi nu am avut habar! a zis Roze.

Vocea ei puternică a acaparat gălăgia.

— Ce vă face să credeţi că-l putem găsi acum?

Mama şi tatăl Tulei au rămas fără respiraţie, terifiaţi. Sosiseră cu o zi înainte. Vestea morţii ei îi cutremurase. Vedeam pe chipurile lor palide şi în ochii lor bântuiţi cum faptul că acelaşi om o capturase acum pe Opal le transformase viaţa într-un coşmar. La fel ca şi pe a mea.

— Să i-o dăm pe Yelena, a zis Roze în camera tăcută acum. A fost capabilă să o reanimeze pe Tula. Are suficientă putere cât să se apere de ucigaş.

— Nu vrem ca altcineva să fie rănit, a zis tatăl Tulei.

Omul purta o tunică simplă, cafenie, şi pantaloni. Mâinile lui mari erau aspre de bătături şi de cicatrici lăsate de arsuri – dovezile unei vieţi întregi de lucru cu sticla topită.

— Nu, Roze! a certat-o Irys. Încă nu e capabilă să-şi controleze pe deplin magia. Acesta este probabil motivul principal pentru care o vrea. Gândeşte-te la cât de puternic ar deveni dacă i-ar fura magia!

Bain, care tradusese simbolurile de pe pielea ucigaşului, a explicat grupului strâns în sală că scopul misiunii bărbatului era scris în tatuaje. Informaţiile date de Bain se potriveau cu cele oferite de Omul Lunii.

Ferde făcea un ritual antic, efe, de îngrădire, care, prin tortură şi intimidare, transforma victima în sclav supus. Când orice urmă a voinţei proprii dispărea, victima era ucisă, iar magia din sufletul ei era direcţională spre Ferde, mărindu-i astfel puterile. El alesese fete de cincisprezece şi de şaisprezece ani pentru că magia lor era abia la început.

Fierea mi se revolta în mine pe măsură ce ascultam explicaţia lui Bain. Tacticile lui Reyad şi ale lui Mogkan erau chinuitor de asemănătoare, deşi ei nu-şi torturaseră şi violaseră cele treizeci şi două de victime, ci le smulseseră sufletele, lăsându-le fără minţi. Era o crimă la fel de oribilă. Ferde pusese mâna pe unsprezece suflete. Conform ritualului, al douăsprezecelea suflet trebuia să i se dea de bunăvoie. Pentru ultima etapă nu trebuia să mai

răpească pe nimeni, iar, la finalul ei, ucigaşul avea să câştige puteri nelimitate.

Dezbaterea privind motivul pentru care Tula supravieţuise primului atac a condus spre bănuiala că Ferde fusese în pericol de a fi descoperit, aşa că fugise înainte să termine ritualul.

— Yelena ar trebui să fie protejată în permanenţă, a zis Irys.

Cuvintele ei m-au readus la realitate.

— Dacă nu-l putem găsi, vom organiza o ambuscadă în apropierea locului în care va avea loc schimbul şi-l vom captura aşa.

Magicienii continuau să discute aprins. Se părea că nu aveam niciun cuvânt de spus. Nu conta. Fie îl găseam pe Ferde, fie mă aflam la locul schimbului. O pierdusem pe Tula; nu aveam de gând să o las pe Opal să aibă aceeaşi soartă.

Un mesager al Consiliului a sosit tocmai pe când întâlnirea lua sfârşit şi i-a înmânat lui Roze un manuscris rulat sub formă de sul. Magicianul a citit mesajul şi i-a împins, cu dezgust, hârtia lui Irys. Umerii lui Irys s-au lăsat pe măsură ce citea scrisoarea.

„Ce s-a mai întâmplat?” am întrebat-o.

„O altă situaţie ce trebuie rezolvată. De data aceasta, nu e o chestiune de viaţă şi de moarte, doar că vine la momentul nepotrivit”, a zis ea. „Cel puţin vei avea o nouă oportunitate de a-ţi exersa diplomaţia.”

„Cum?”

„Peste şase zile va sosi o delegaţie ixiană.”

„Aşa de curând?”

Aveam impresia că mesagerul cu răspunsul Consiliului tocmai ce plecase.

„Yelena, au trecut cinci zile. E un drum de două zile până la graniţa ixiană şi mai durează o jumătate de zi până la castelul comandantului.”

Cinci zile? Se întâmplaseră atâtea, încât mi se părea că trăisem o singură zi nesfârşită. Îmi era de asemenea greu să cred că mă aflam în Sitia de două sezoane şi jumătate.

Aproape şase luni trecuseră în decursul a ceea ce eu percepeam a fi fost două săptămâni. Dorul meu pentru Valek nu se stinsese şi mă întrebam dacă întâlnirea cu delegaţia din nord avea să-l aprindă şi mai tare.

Am plecat din cameră, pe urmele celorlalţi. În coridorul de afară, Zitora şi-a înlănţuit braţul cu al meu.

— Am nevoie de nişte ajutor, a zis ea, conducându-mă spre ieşirea din clădirea administrativă a Cetăţii şi spre turnul ei.

— Dar trebuie să...

— Să te odihneşti. Şi să nu pleci în căutarea lui Opal, prin Citadelă, a spus Zitora.

— Voi pleca oricum. Ştii asta.

Magicianul a dat din cap.

— Dar nu în noaptea asta.

— De ce ai nevoie?

Un zâmbet trist i-a atins chipul.

— Vreau să mă ajuţi cu drapelul pentru Tula. Cred că dacă aş cere ajutorul părinţilor ei le-aş provoca o durere şi mai mare.

Am intrat în turnul Zitorei şi am urcat două etaje spre atelierul ei. Scaune confortabile şi mese pline cu materiale de cusut şi de artă umpleau încăperea spaţioasă.

— Talentele mele de croitorie sunt limitate, mi-a mărturisit Zitora.

Magicianul a început să se plimbe prin încăpere, aşezând materiale şi un sul de aţă pe singura masă liberă din apropierea scaunelor.

— Dar nu din cauza lipsei de exerciţiu. Pot ţese şi face broderii, dar mă pricep mai bine la desenat. Când am timp, îmi place să încerc pictura pe mătase.

Satisfăcută de materialele strânse, Zitora a început să scotocească într-un alt maldăr de pânze şi a scos o fâşie de mătase albă. A măsurat materialul şi a tăiat un dreptunghi de un metru şi jumătate pe un metru.

— Fundalul va fi alb, simbolizând puritatea şi inocenţa Tulei, a spus Zitora. Yelena, ce să pun în prim-plan?

Când a văzut că nu înţelegeam, Zitora a explicat:

— Un drapel de doliu este felul nostru de a-i onora pe cei morţi. Este o reprezentare a persoanei decedate. Îl decorăm cu lucrurile care simbolizează viaţa unui om. Odată ce îl înălţăm, el eliberează spiritul celui mort la ceruri. Ce crezi că ar reprezenta-o cel mai bine pe Tula?

M-am gândit imediat la Ferde. O viperă, flăcări roşii simbolizând durerea şi un borcan plin de curara mi-au răsărit în minte. M-am încruntat, incapabilă să-mi imaginez sufletul Tulei liber. Fusese prinsă în bezna spiritului lui Ferde din cauza prostiei mele.

— E un demon viclean, nu-i aşa? a întrebat Zitora, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Să aibă îndrăzneala să trăiască în Cetate şi abilitatea de a ucide sub acoperişul nostru, şi totuşi să deţină puterea de a te face să te învinovăţeşti. E un truc abil, aş zice.

— Începi să-mi aminteşti de un ţesător-de-poveşti pe care îl cunosc, am zis.

— O să o iau ca pe un compliment, a răspuns Zitora.

Maestrul a ales câteva pătrate colorate de mătase.

— Să vedem! Dacă ai fi ascultat-o pe Irys şi ai fi rămas la Cetate, ucigaşul v-ar fi ucis pe amândouă.

— Dar îmi recăpătasem energia, am zis.

Irys considerase că era mai bine să nu menţionez ajutorul dat de Valek.

— Doar pentru că ai vrut să o urmezi pe Irys.

Zitora a ridicat una dintre sprâncenele ei subţiri.

— Dar nu aş fi plecat cu Ferde de bunăvoie.

— Chiar aşa? Şi dacă ar fi promis să nu o ucidă pe Tula în schimbul tău?

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc, gândindu-mă. Zitora avea dreptate.

— De îndată ce spui cuvintele sau arăţi că te-ai hotărât să faci ceea ce îţi cere, ritualul este pecetluit. Ce urmează nu schimbă cu nimic situaţia, iar ucigaşul ar fi omorât-o oricum pe Tula, a spus Zitora.

Femeia a aliniat pătratele colorate pe marginea mesei.

— Dacă ai fi rămas aici, acum aţi fi fost moarte amândouă, iar noi nu am fi avut informaţiile de la oamenii

câmpiilor.

— Încerci să mă faci să mă simt mai bine?

Zitora a zâmbit.

— Ce să punem pe steagul Tulei?

Răspunsul mi-a răsărit în minte brusc.

— Caprifoi, o singură picătură de rouă pe un fir de iarbă şi animăluţe de sticlă.

Opal îmi povestise despre animalele din sticlă create de Tula. Pe majoritatea, fata le vânduse sau le făcuse cadou, dar Tula păstrase o colecţie mică lângă patul ei. Gândul nepoftit a ceea ce aveam să coasem pe drapelul lui Opal mi-a ţâşnit în minte. L-am înăbuşit, înghesuind imaginea într-un colţ înghesuit al creierului meu. Nu aveam să-l las pe Ferde să o ucidă pe Opal.

Zitora a desenat formele pe mătase, iar eu le-am tăiat. Când grămada de forme i s-a părut satisfăcătoare, Zitora le-a aranjat pe mătasea albă. Caprifoiul înconjura marginile drapelului, în timp ce firul de iarbă se ridica în centrul lui, înconjurat de animale din sticlă.

— E frumos, a constatat Zitora.

Ochii ei licăreau a jale.

— Acum vine partea mai obositoare – cusutul tuturor bucăţelelor pe fundal!

N-am reuşit decât să trag aţa prin ac, căci la asta se limitau cunoştinţele mele în ale cusutului.

După o vreme, Zitora mi-a spus să mă întorc în camera mea şi să dorm.

— Nu uita de înţelegerea noastră! mi-a strigat Zitora pe când coboram scările.

— Nu voi uita.

Acum, că se întorsese, puteam începe să o învăţ câteva tehnici de autoapărare. Preocupată de programarea antrenamentului Zitorei, nu am observat cele două gărzi ce mă aşteptau în faţa turnului.

— Ce vreţi? am zis, trăgându-mi arcul.

— Am primit ordine de la al patrulea magician. Trebuie să te însoţim pretutindeni, a zis cel mai masiv dintre cei doi bărbaţi.

Am pufăit enervată.

— Mergeţi înapoi la cazarmă! Pot să-mi port şi singură de grijă.

Bărbaţii au rânjit.

— Ne-a spus că vei zice asta, a răspuns celălalt bărbat. Noi îi ascultăm ordinele. Dacă unitatea noastră nu te protejează, ne va obliga să curăţăm oalele de noapte pentru tot restul vieţii.

— V-aş putea face misiunea foarte dificilă, i-am avertizat eu.

Umerii lor rigizi nu se relaxaseră nicio clipită.

— Nu e nimic mai rău decât să curăţăm oalele de noapte, a explicat omul masiv.

Am oftat; avea să fie greu să scap de ei ca să o caut pe Opal. Probabil de aceea îi trimisese Irys să mă păzească. Ştia că aveam să fug cât de curând.

— Să nu-mi staţi în cale! am mârâit.

M-am întors cu spatele la gărzi şi m-am îndreptat spre aripa ucenicilor. Campusul scufundat în beznă părea să jelească şi o linişte stranie umplea aerul. Ceremonia de înălţare a drapelului pentru Tula era programată în zori.

Apoi, viaţa avea să-şi continue mersul. Eu aveam lecţiile cu Irys în timpul după-amiezilor. Cahil avusese deja grijă să-mi amintească de plimbarea de seară. Aveam să încerc să-mi ţin promisiunea făcută Omului Lunii. Toate acele evenimente aveau să se desfăşoare în ciuda ameninţării ce o pândea pe Opal. Ori poate împotriva ei?

Gărzile au refuzat să mă lase să intru în apartamentul meu înainte de a verifica prezenţa vreunui intrus. Cel puţin au rămas afară după aceea şi nu au insistat să intre cu mine. Dar Irys îi informase că aveam să încerc să „evadez”, aşa încât, atunci când am privit pe fereastra dormitorului, l-am văzut pe unul dintre soldaţi postat acolo. Am închis şi am zăvorât obloanele.

Gărzile blocaseră ambele ieşiri. Îl şi vedeam pe Dax zâmbind viclean, ştiind cât i-ar fi plăcut să mă informeze în legătură cu bârfele şi zvonurile ce circulau printre studenţi despre gărzile mele.

M-am aşezat, enervată, pe pat şi mi-am pecetluit soarta. Perna mea pufoasă şi confortabilă mă atrăgea ca un cântec de sirenă. Voiam să mă odihnesc doar pentru un moment, să-mi limpezesc gândurile, ca să pot pune la punct un plan de a scăpa de cele două umbre.

Pe parcursul următoarelor cinci zile, am reuşit să fug o singură dată. În dimineaţa următoare, o ajutasem pe Zitora să înalţe drapelul şi stătusem lângă Irys în timpul ceremoniei.

Trupul Tulei fusese înfăşurat în fâşii albe de in şi acoperit cu drapelul. Liderul clanului Cowan rostise câteva cuvinte de mângâiere, în vreme ce părinţii ei plânseseră îndureraţi. Toţi cei patru maeştri fuseseră prezenţi. Zitora udase o batistă cu lacrimile ei, dar eu îmi ţinusem emoţiile în frâu şi mă concentrasem asupra lui Opal, întărindu-mi hotărârea de a o găsi.

Trupul Tulei trebuia dus acasă şi îngropat în cimitirul familiei ei. Dar, conform credinţelor sitiene, în timpul ceremoniei de adio, spiritul ei fusese transferat în drapel. Oamenii ce mă înconjurau credeau că atunci când flamura din mătase albă avea să se înalţe deasupra turnului lui Roze, spiritul Tulei urma să zboare la cer.

Eu ştiam însă că sufletul ei era prins în Ferde şi că doar moartea lui avea să-l elibereze. Pentru mine, drapelul Tulei nu era doar un semnal că acceptasem învoiala lui Ferde, ci simboliza, deopotrivă, hotărârea mea de a-l găsi şi a-l opri pe ucigaş.

În dimineaţa de după ceremonia Tulei, mi-am condus gărzile spre băi. Bazinele şi cabinele erau pline de studenţi care se pregăteau pentru cursuri şi, în ciuda amestecului de priviri stranii îndreptate spre mine, am reuşit să mituiesc câţiva boboci să creeze o diversiune în apropierea intrării din spate.

Şiretlicul funcţionase. Am ieşit în fugă din băi şi din Cetate înainte ca gărzile de la poarta Cetăţii să mă poată recunoaşte. Soldaţii postaţi acolo îi monitorizau pe cei care intrau, dar le acordau o atenţie minimală celor care ieşeau,

dacă nu exista vreo urgenţă.

Odată ce am scăpat de privirile lor, mi-am propus să-i găsesc pe Fisk şi pe prietenii lui. Piaţa abia se trezea la viaţă. Doar câţiva clienţi se plimbau printre standuri la acea oră. L-am găsit pe Fisk jucând zaruri cu un grup de copii.

Văzându-mă, băiatul a alergat la mine.

— Minunată Yelena, cum îţi pot fi de ajutor astăzi? m-a întrebat, iar un zâmbet i-a luminat chipul.

Ceilalţi copii m-au înconjurat, aşteptându-mi instrucţiunile. Păreau curaţi şi îngrijiţi. Câştigau bani pentru familiile lor, aşa că mi-am propus ca, după ce terminam tărăşenia cu Ferde, să continui să-i ajut. Mi-am amintit însă să le spun despre postul de grădinar de la Cetate şi am zâmbit mulţumită văzând-o pe una dintre fetiţe alergând să-i dea vestea tatălui ei.

— Am nevoie de ghizi, i-am spus lui Fisk. Arată-mi toate scurtăturile şi zonele ascunse din Citadelă!

În timp ce mă conduceau pe alei dosite şi prin cartiere uitate, eu le puneam întrebări despre oamenii de acolo. Vreun nou-venit? Văzuseră pe cineva cu purtare stranie? Vreo fetiţă speriată alături de un bărbat? Copiii mi-au spus poveşti dintre cele mai ciudate, însă nu mi-au dat informaţii de care aş fi putut avea nevoie. Pe măsură ce ne plimbam, am cercetat casele din împrejurimi cu magia mea, căutând-o pe Opal sau urma magiei vreunei alte persoane sau orice alt indiciu care mi-ar fi putut spune unde se afla.

Ziua decurgea cu folos, şi doar foamea m-a făcut să mă opresc. Fisk m-a dus la un loc din piaţa Citadelei unde se gătea carne la grătar. Pe când mâncam carnea suculentă, am decis că aveam să-mi continui cercetarea până târziu în noapte şi că apoi aveam să găsesc un loc să dorm. Urmau multe alte zile de căutări.

Cel puţin asta fusese intenţia mea, până când Irys şi gărzile m-au încolţit. Ascunsă sub un scut magic, Irys mă împiedicase să o simt la timp. În clipa în care doi soldaţi m-au prins de braţe, Irys a preluat controlul asupra trupului

meu, împingând la o parte bariera mea mentală, pe care eu o considerasem puternică. Puterea maestrului îmi doborâse apărarea. Incapabilă să mă mişc sau să vorbesc, am rămas cu ochii pironiţi la ea, complet surprinsă. Deşi nu mersesem la lecţia de dimineaţă cu Irys şi îi blocasem încercările de a mă găsi cu magia ei, crezusem că avea să-mi înţeleagă misiunea. Eram pregătită să-i înfrunt mânia. Mâhniţi şi speriaţi, soldaţii se ţineau bine.

„N-ai să mai ieşi niciodată din Cetate. N-ai să mai fugi de gărzi niciodată. De nu, am să te încui în temniţa Cetăţii, înţelegi?”

„Da. Îmi…”

„O să fiu cu ochii pe tine.”

„Dar…”

Irys a întrerupt legătura noastră atât de abrupt, încât a început să mă doară capul. Totuşi, magia ei îmi ţinea în continuare trupul prizonier.

— Duceţi-o înapoi în Cetate! le-a ordonat Irys gărzilor. Duceţi-o în apartament! Poate ieşi doar pentru cursuri şi la masă. Nu o mai pierdeţi!

Gărzile au tresărit sub privirile ei fulgerătoare. Bărbatul mai masiv m-a luat pe sus şi m-a aruncat peste umăr. Am suferit ruşinea de a fi cărată prin Citadelă, apoi prin tot campusul Cetăţii şi aruncată pe pat.

Irys nu mi-a eliberat corpul până a doua zi de dimineaţă, deşi chiar şi atunci simţeam magia înconjurându-mi gâtul. De acum, eram deja hotărâtă să sugrum pe oricine ar fi îndrăznit să-mi stea în cale. Evitată de ceilalţi de parcă aş fi fost leproasă, nu-mi puteam risipi glumele proaste decât asupra gărzilor ce mă însoţeau prin campus.

După trei zile de iad, mă regăseam alături de Irys în sala mare a clădirii Consiliului, aşteptând sosirea delegaţiei ixiene. Irys profitase de lecţiile noastre pentru a mă instrui cu privire la protocoalele şi diplomaţia sitiene. Refuzase să mă lase să-i vorbesc despre altceva în afară de subiectul lecţiei. Frustrarea pe care o simţeam neştiind nimic despre cum decurgea căutarea lui Opal îmi strângea pieptul ca o

menghină.

Sala mare era decorată cu flamuri lungi de mătase, reprezentând fiecare dintre cele unsprezece clanuri şi fiecare dintre cei patru maeştri magicieni. Atârnate de tavan, flamurile colorate curgeau vreo trei etaje în jos, de-a lungul zidurilor din marmură, şi atingeau podeaua. Geamurile subţiri şi înalte îi permiteau luminii soarelui să traverseze podeaua, brăzdând-o cu dungi aurii. Membrii Consiliului purtau robe formale din mătase, brodate cu fir de argint. Irys şi ceilalţi maeştri purtau robele de ceremonie şi măşti.

Îmi aminteam de masca de şoim pe care Irys o purtase când îl vizitase pe comandant în Ixia. M-am uitat la ceilalţi cu interes. Roze Featherstone, în calitate de prim-magician, purta o mască albastră, de dragon. Bain Bloodgood, magician secund, îmbrăcase o mască de leopard făcută din piele. Masca albă de unicorn acoperea chipul celui de-al treilea magician, Zitora.

Conform spuselor lui Fisk, aceste animale erau ghizii maeştrilor prin lumea cealaltă şi prin viaţă. Ele îi găsiseră în timpul testului de maestru, care, din câte reuşisem să aflu, părea a fi un calvar.

Cahil îşi pusese tunica albastră cu vipuşcă argintie pe care o purtase la banchetul Noilor Începuturi. Culoarea îi scotea în evidenţă părul blond, iar tânărul arăta cu adevărat nobil, în ciuda expresiei lui dure. Era prezent pentru a detecta potenţialele slăbiciuni ale inamicului, dar promisese să fie tăcut şi să nu atragă atenţia; altfel, membrii Consiliului i-ar fi interzis să mai participe la ceremoniile de întâmpinare.

Nerăbdătoare, mi-am răsucit mâneca largă a robei mele de ucenic în jurul braţului. Roba era de un galben-pal, iar tivul veşmântului din bumbac simplu îmi ajungea până la picioare, lăsând să se vadă sandalele negre pe care mi le dăruise Zitora. Îmi ciupeam pielea de pe gât şi trăgeam de gulerul robei.

„Ce s-a întâmplat?” m-a întrebat Irys.

Postura ei rigidă lăsa să se înţeleagă că îmi dezaproba

starea. Era prima dată când comunica totuşi cu mine de când mă privase de libertate. Voiam să o ignor. Furia încă îmi clocotea în vene. Chiar şi acum, magia lui Irys mi se încolăcea în jurul gâtului. Nu glumise când îmi spusese că avea să fie cu ochii pe mine. Puterea de care aş fi avut nevoie să o îndepărtez m-ar fi secătuit de energie şi, în plus, nu aveam suficient curaj să o provoc iar.

„Te deranjează zgarda.”

Gândurile mele erau glaciale.

„Bun. Poate acum vei învăţa să asculţi şi să gândeşti înainte să acţionezi; să ai încredere în judecata celorlalţi.”

„Am învăţat ceva.”

„Ce?”

„Tacticile dure ale comandantului nu sunt specifice Ixiei.”

„O, Yelena!”

Purtarea rece a lui Irys s-a îmblânzit pe dată. Banda dură ce-mi strângea gâtul a dispărut.

„Sunt cu nervii la pământ. Tu eşti atât de pornită să faci ceva, orice! Te laşi condusă de o încăpăţânare ce trece ca un tăvălug prin toate situaţiile în care te găseşti. Până acum ai avut noroc şi nu ştiu cum să te fac să înţelegi că, dacă ucigaşul Tulei îţi absoarbe puterea, atunci va fi de neoprit. Sitia va fi la mâna lui. Situaţia cu care ne înfruntăm e mult mai gravă şi nu are de-a face cu tine sau cu dorinţa ta de răzbunare. E un lucru care ne afectează pe toţi. Trebuie să cântărim cu grijă fiecare opţiune înainte de a acţiona. Aşa fac sitienii.”

Irys a clătinat capul, oftând.

„Am uitat că eşti o femeie în toată firea. Îndată ce vei reuşi să-ţi controlezi magia şi vom găsi ucigaşul, vei fi liberă să faci ce vrei şi să mergi oriunde îţi doreşti. Sperasem să te alături eforturilor noastre de a păstra Sitia un loc sigur şi prosper. Dar impredictibilitatea ta nu va face decât să ne pună comunitatea în pericol.”

Cuvintele lui Irys au pătruns prin platoşa mea de furie. A fi liberă mi se părea un concept străin. Era prima dată în viaţă când mi se oferea o asemenea alegere.

Mă visam călătorind cu Kiki prin toată Sitia, fără griji şi fără legăminte; fără responsabilităţi faţă de alţi oameni, umblând dintr-un oraş în altul, experimentând cultura lor. Sau poate explorând jungla cu tata, învăţând despre proprietăţile medicinale ale frunzelor. Sau strecurându-mă în Ixia, să-l întâlnesc pe Valek. Irys îmi punea la dispoziţie o opţiune foarte atractivă.

Poate că aveam să accept, dar nu înainte de a-l fi capturat pe Ferde şi de a-mi fi îndeplinit promisiunea făcută Omului Lunii.

Decizând că aveam să încerc să lucrez în stilul sitian, am zis:

„Irys, aş vrea să ajut la căutarea lui Opal.”

Simţindu-mi intenţiile, Irys s-a întors la mine şi mi-a cercetat chipul.

„Am programat o întâlnire după formalităţile cu ixienii. Eşti bine-venită să ni te alături.”

Mi-am netezit mânecile robei, în timp ce un şir de trompetişti a sunat sosirea nordicilor. În sala mare s-a aşternut imediat tăcerea, iar un alai de ixieni a intrat defilând în încăpere.

Ambasadoarea se afla în fruntea procesiunii. Croiul perfect al uniformei ei negre îi împrumuta un aer de însemnătate. La guler îi sclipeau două diamante. Comandantul îi acordase o mare favoare lăsând-o să poarte pietrele preţioase în această misiune. Părul ei lung şi drept bătea în cenuşiu, însă ochii ei migdalaţi ardeau cu vitalitate.

Am simţit cum inima mi se opreşte pe loc, recunoscând-o.

24

AM CERCETAT IUTE ALAIUL AMBASADOAREI, căutând persoana despre care ştiam că trebuia să se afle acolo. Ajutorul ei, ce păşea la un pas în spatele femeii, purta aceeaşi uniformă ca şi ambasadoarea, însă diamantele roşii de la guler fuseseră ţesute cu aţă. Chipul lui tern nu îmi spunea nimic, aşa că m-am uitat la ceilalţi.

Unele gărzi îmi păreau cunoscute, însă doi căpitani de pe la mijlocul alaiului mi-au atras atenţia. Muşchii masivi ai lui Ari întindeau cusăturile uniformei lui. Buclele lui blonde şi mărunte păreau aproape albe în lumina soarelui. Chipul lui a rămas impasibil văzându-mă, totuşi puteam observa două pete roşii lăţindu-i-se pe obrajii în timp ce se abţinea să nu zâmbească.

Janco păşea agale alături de el şi părea mult mai sănătos decât îl lăsasem. Pe atunci, faţa lui palidă era crispată de durere şi nu avusese putere nici măcar să se ridice în picioare, din cauza că o apărase pe Irys de oamenii lui Mogkan. Acum îşi mişca trupul zvelt cu o graţie atletică, iar pielea lui era bronzată. S-a uitat la mine fără să schiţeze vreun gest, dar îi vedeam bucuria obraznică în ochi.

Era minunat să-i revăd, dar am continuat să caut cu privirea. Strângând pandantivul cu fluture prin robă, am cercetat cu atenţie chipurile tuturor gărzilor. Trebuia să fie acolo. Din moment ce comandantul sosise în Sitia dându-se drept ambasadoare, atunci Valek era, cu siguranţă, pe aproape.

Însă Valek nu cunoştea secretul comandantului Ambrose. Doar eu ştiam cum îşi numea comandantul mutaţia, căci el se născuse femeie cu suflet de bărbat. Din moment ce Valek nu ştia că ambasadoarea era, de fapt, comandantul, probabil că el se afla încă în Ixia, cu cel ce

trecea drept comandant. Cu excepţia cazului în care comandantul îl trimisese pe Valek într-o altă misiune sau, chiar mai rău, în situaţia în care Valek nu-şi revenise de pe urma golului de energie pe care-l suferise după ce mă ajutase. Poate că fusese rănit în timp ce era prea slăbit. Sau omorât. Scenarii oribile au început să îmi alerge prin minte, pe când delegaţia schimba saluturi cu sitienii.

Îmi doream ca formalităţile să se termine mai repede. Nevoia de a-i întreba pe Ari şi pe Janco despre soarta lui Valek creştea cu fiecare secundă.

Cu gândul la Valek, m-am trezit că privirea îmi întârzia asupra ajutorului ce-o însoţea pe ambasadoare. Părul lui negru îi ajungea până la urechi şi i se lipea moale de cap. Nasul gras şi pufos se iţea deasupra buzelor livide şi a bărbiei mici. Părea plictisit cercetând chipurile consilierilor şi ale magicienilor din sală. În ochii lui albaştri nu se citea nicio sclipire de inteligenţă.

Privirile noastre s-au întâlnit pentru o secundă. Fulgerele ca de safir mi-au pătruns inima. Şobolanul! Îmi venea să-l sugrum şi să-l sărut pe Valek în acelaşi timp.

Expresia nu i s-a schimbat nicio secundă şi nu a dat vreun semn că mă recunoscuse, pe măsură ce atenţia i se îndrepta iar la membri Consiliului. Abia am mai putut suporta restul întâlnirii.

Prea nerăbdătoare ca să mai aştept finalul, am încercat să iau legătura cu mintea lui Valek, însă m-am lovit de o barieră formidabilă, mai puternică decât a maeştrilor magicieni. Valek a simţit magia şi şi-a aruncat privirea la mine.

Când prezentările şi formalităţile au luat sfârşit, delegaţia ixiană a fost servită cu băuturi şi toţi cei prezenţi s-au strâns în mici grupuri.

M-am îndreptat spre Ari şi spre Janco, care, stând aproape de ambasadoare, arătau de parcă ar fi avut nişte vergele de fier înfipte în spate. Înainte să ajung la ei însă, Bavol Cacao, liderul clanului meu, m-a oprit.

— Am un mesaj de tatăl tău, a zis Bavol, dându-mi un sul mic de hârtie.

I-am mulţumit omului. Era abia a doua oară când vorbeam cu el de când sosisem în Citadelă. El îmi adusese hainele cusute de Nutty. Deşi voiam să vorbesc cu prietenii mei, l-am întrebat pe Bavol despre clan.

— Îşi văd de obişnuitele probleme mărunte şi încearcă să oprească o ciupercă anume care macină lemnul câtorva ziduri.

Bavol a zâmbit.

— Nu mă îndoiesc că Esau va rezolva problema. Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să mă asigur că apartamentul ambasadoarei este pregătit.

Înainte ca Bavol să se îndepărteze, i-am atins mâneca uşor.

— Cum arată apartamentul? l-am întrebat.

Încurcat, omul a răspuns:

— E cel mai luxos din câte avem. Apartamentele pentru musafiri au toate facilităţile. De ce?

— Ambasadoarei nu-i place opulenţa. Poate reuşeşti să mai elimini din detalii? Eleganţa simplă i-ar fi mai pe plac.

Bavol a meditat o vreme.

— Este verişoara comandantului Ambrose. Ai cunoscut-o?

— Nu. Dar ştiu că majoritatea ixienilor împărtăşesc părerea comandantului faţă de extravaganţă.

— Am înţeles. Voi avea grijă să fac schimbări, a zis Bavol, grăbit.

Am rupt sigiliul de ceară de pe sulul de hârtie. Desfăcând coala, am citit mesajul şi am închis ochii o clipă. În minte, mi-am văzut povestea răsucindu-se sub forma unui nod mare şi complicat. Conform scrisorii, Esau şi Perl erau în drum spre Cetate, dorind să mă viziteze. Plănuiau să ajungă cu cinci zile înainte de luna plină.

Cine urma să mai vină? N-aş fi fost deloc surprinsă să primesc un mesaj anunţând venirea de pe lumea cealaltă a lui Reyad şi a lui Mogkan.

Băgând scrisoarea în buzunar, am dat din cap. Nu puteam controla aceste evenimente, aşa că aveam să mă ocup de părinţii mei atunci când soseau. M-am apropiat de

ixieni. Ambasadoarea vorbea cu Bain, magicianul secund.

Ochii ei aurii m-au privit pentru o clipă, iar Bain s-a oprit ca să ne facă degrabă cunoştinţă.

— Doamnă ambasadoare Signe, aceasta este ucenica Yelena Liana Zaltana.

Am strâns mâna rece, după obiceiul ixian, şi m-am înclinat formal, în spiritul tradiţiei sitiene.

Femeia s-a înclinat la rândul ei.

— Am auzit multe despre tine de la vărul meu. Cum merg studiile?

— Foarte bine, mulţumesc! Vă rog să-i transmiteţi salutările mele comandantului Ambrose, am zis.

— Voi face întocmai.

Signe s-a întors spre ajutorul ei.

— Acesta este sfetnicul Ilom.

Am rămas cât am putut de neutră strângând mâna moale a bărbatului. Omul a mormăit ceva, apoi m-a ignorat ca pe o persoană nedemnă de atenţia sau de timpul lui. Ştiam că Valek trebuie să se fi prefăcut, dar lipsa lui completă de interes mă făcea să mă îngrijorez că sentimentele lui faţă de mine se schimbaseră.

Nu aveam însă mult timp la dispoziţie ca să cuget. Când Bain i-a condus pe Signe şi pe Ilom să întâlnească alt consilier, Ari m-a cuprins într-o îmbrăţişare strânsă.

— Ce-i cu rochia? a întrebat Janco.

— E mai frumoasă decât uniforma aia mototolită, am replicat. Oare văd fire cenuşii în barba ta?

Janco şi-a netezit părul cu mâna.

— E un mic dar în urma unei întâlniri cu o sabie. Sau să zic mai bine că sabia s-a întâlnit cu mine?

Ochii bărbatului s-au aprins.

— Vrei să vezi cicatricea? E grozavă! a zis Janco dând să-şi scoată cămaşa din pantaloni.

— Janco! l-a avertizat Ari. Nu trebuie să fim văzuţi vorbind cu sitienii.

— Dar ea nu e sitiană. Nu-i aşa, Yelena? Doar nu ţi-ai luat apucături sudiste, nu?

Vocea lui Janco era colorată de o groază prefăcută.

— Pentru că, dacă e aşa, nu-ţi voi putea da cadoul.

Mi-am scos briceagul, arătându-i lui Janco inscripţia.

— Cum rămâne cu „Căliţi în foc, uniţi în luptă, camarazi pe vecie”? Şi asta se schimbă dacă devin, oficial, sitiană?

Janco şi-a frecat barba, meditând.

— Nu, a zis Ari. Ai putea să te transformi în capră, şi vorbele tot ar rămâne valabile.

— Doar dacă ne-ar da brânză, a spus Janco.

Ari şi-a dat ochii albaştri peste cap.

— Dă-i cadoul şi gata!

— E de la Valek, a zis Janco, băgând mâna adânc în rucsac. Din moment ce nu a putut veni cu delegaţia…

— Ar fi fost sinucidere curată, a continuat Ari. Sitienii l-ar ucide dacă l-ar prinde pe teritoriul lor.

Îmi făceam griji pentru Valek, aşa că mi-am aruncat privirea în sală, vrând să văd dacă îl mai recunoscuse şi altcineva. Toţi păreau adânciţi în conversaţie, cu excepţia lui Cahil. El stătea singur, privindu-i pe ixieni. Mi-a întâlnit privirea şi s-a încruntat.

Auzind mârâitul triumfător al lui Janco, m-am întors la prietenii mei. Când am văzut ce ţinea Janco în palmă, toate gândurile despre Cahil au dispărut. Un şarpe lucrat în piatră neagră, cu reflexe argintii, se încolăcea de patru ori în jurul degetului său. Solzii şarpelui fuseseră sculptaţi în formă de diamant pe spatele lui, iar în locul ochilor sclipeau două safire mici. Era una dintre creaţiile lui Valek.

— E o brăţară, a zis Janco.

Tânărul mi-a luat mâna şi a împins şarpele în sus până ce s-a potrivit pe antebraţul meu.

— Era prea mică pentru mine, a glumit Janco. Aşa că i-am zis lui Valek să ţi-o dea ţie. Se pare că-ţi vine de minune.

Am privit darul cu surprindere. De ce alesese Valek un şarpe? Teama mi se încolăcea în stomac.

— Lucrurile au fost destul de calme de când ai plecat, a zis Ari. Deşi nu facem parte din trupa lui, Valek i-a făcut lui Janco statueta unei vulpi, iar mie pe cea a unui cal. Sunt cele mai frumoase lucruri pe care le avem.

Am pălăvrăgit până ce Ari şi Janco au fost nevoiţi să o urmeze pe ambasadoare împreună cu alaiul ei. Mi-au spus că aveau să facă totuşi cu rândul de gardă, de aceea se aşteptau să aibă ceva timp să mai stăm de vorbă. M-am oferit să-i plimb prin Citadelă şi, poate, prin Cetate.

Irys m-a găsit înainte să ies din sala mare şi m-a însoţit pe străzile Citadelei spre locul de întâlnire, unde aveam să discutăm despre ce era de făcut în cazul lui Opal. Gărzile mele veşnic prezente, care rămăseseră discrete în timpul ceremoniei, ne urmau îndeaproape.

— Janco arată minunat, a zis Irys. Şi-a revenit repede după o rană atât de gravă! Mă bucur!

Cuvintele lui Irys îmi aminteau de ceva ce-mi spusese ţesătorul-de-poveşti. Cu toată agitaţia din cauza lui Opal şi a delegaţiei, nu avusesem ocazia să discut cu ea despre afirmaţiile Omului Lunii.

— Irys, ce este un găsitor-de-suflete?

„Nu mai vorbi cu glas tare!” m-a certat în gând Irys. „Nu vrei să te audă nimeni vorbind despre aşa ceva.”

„De ce nu? De ce le este tuturor aşa de teamă?”

Am căutat cu mâna brăţara de la Valek şi mi-am răsucit-o în jurul braţului.

Irys a oftat. „Istoria sitiană e plină de magicieni minunaţi şi curajoşi care au unit clanurile şi care au oprit războaiele. Din păcate, nu acestea sunt poveştile spuse în taverne sau copiilor. Poveştile acelor puţini magicieni care au făcut rău sunt cele şoptite în jurul focului. Având în vedere schimbarea suferită de Mogkan şi bestia care o ţine acum captivă pe Opal, nu vreau să iscăm vreo poveste sau vreun zvon despre găsitorii-de-suflete.”

Irys se juca distrasă cu penele cafenii de pe masca ei de şoim pe care o ţinea acum în mână.

„În urmă cu vreo cinci sute de ani, s-a născut un găsitor-de-suflete. Era privit ca un dar venit de pe lumea cealaltă. Magia lui puternică atingea sufletele oamenilor, vindecându-le atât trupurile, cât şi durerile sufleteşti. Apoi, găsitorul a descoperit că putea să smulgă suflete din aer, înainte ca ele să plutească la cer, trezind, astfel, morţii.

Însă, într-o zi, s-a întâmplat ceva. Nimeni nu ştie ce a fost, dar găsitorul a devenit înverşunat şi, în loc să ajute oamenii, a început să-i folosească. Ţinea sufletele pentru el şi trezea morţii fără spirit. Aceste creaturi fără emoţii îi ascultau ordinele şi nu simţeau niciun pic de regret pentru faptele lor. De aceea abilitatea a fost considerată malefică şi de aceea contravine Codului nostru de Etică. Împreună cu armata lui de monştri fără suflet, găsitorul a deţinut controlul Sitiei timp de mulţi ani groaznici, până ca maeştrii magicieni să reuşească să-l oprească."

Până să-i cer alte detalii, Irys a şi continuat: „Yelena, tu ai toate abilităţile unui găsitor-de-suflete. Când i-ai dat viaţa înapoi Tulei, m-ai şocat pe mine şi ai alarmat-o pe Roze. De asta am fost aşa de dură cu tine când ai fugit de gărzi. A trebuit să-i arăt lui Roze că te pot controla. Dar azi m-ai făcut să-mi dau seama că am greşit. Probabil că acelaşi gen de reacţie panicată l-a făcut pe găsitorul-de-suflete să alunece pe panta greşită. Trebuie să descoperim exact cât de puternică eşti, înainte să te putem aşeza într-o categorie. Cine ştie? Ai putea fi maestru magician."

Am râs gândindu-mă la cât de uşor îi fusese lui Irys să mă captureze şi să-mi străpungă apărarea magică.

— Mă îndoiesc profund, am zis.

Mă îndoiam, de asemenea, şi de afirmaţia Omului Lunii cum că aş fi fost un găsitor-de-suflete. Spiritul Tulei fusese furat. Îi puteam învia trupul, dar nu o puteam readuce la viaţă fără suflet. Poate că împărtăşeam unele abilităţi cu un găsitor-de-suflete, dar, în mod evident, nu pe toate.

Pe când ne apropiam de intrarea în Cetate, am observat un cerşetor mic, îmbrăcat într-o mantie murdară, ghemuit lângă zid şi scuturând o cană. Enervată că eram singura care-l observase, m-am dus către el şi i-am aruncat o monedă. Cerşetorul şi-a aruncat privirea în sus şi am văzut pentru o secundă zâmbetul lui Fisk, înainte ca băiatul să-şi acopere iar faţa.

— Avem veşti despre cea pe care o cauţi. Vino mâine la piaţă!

— Hei, tu! Nu o mai supăra pe domniţă! a zis una dintre

gărzi.

M-am învârtit pe călcâie şi l-am fulgerat pe soldat cu privirea. Când m-am întors, Fisk dispăruse.

M-am tot gândit la mesajul lui Fisk. Primul meu instinct era să fug de gărzi şi să mă întâlnesc cu el – o reacţie ixiană –, dar am decis să încerc abordarea sitiană şi să văd ce aflaseră ceilalţi cu privire la Opal.

Leif stătea sprijinit deasupra unei mese în sala de şedinţă, studiind o hartă. Mi-a întâmpinat intrarea cu surprindere, dar eu am refuzat să-l bag în seamă şi a trebuit chiar să-mi înfrânez furia ce mi se strângea în gât. Nu aveam nicio idee despre cum îmi puteam ţine promisiunea faţă de Omul Lunii, când tot ce voiam era să-l scutur pe Leif, cerându-i o explicaţie.

Irys a rupt tăcerea şi m-a pus la curent cu eforturile întreprinse de grupul lor. Împărţiseră Citadela în secţiuni şi fiecare cartier era în grija unui magician. Consilierul Harun şi consilierul clanului Sandseed îşi luaseră oamenii în căutarea lui Opal în Câmpiile Avibiene, acolo unde întinderea lor mărginea Citadela. Nu găsiseră niciun indiciu.

— Vom trimite gărzi să cerceteze fiecare clădire din Citadelă, a zis Roze, intrând ca o furtună în sală, urmată de Bain.

— Ceea ce va conduce la moartea imediată a lui Opal, am zis.

— Cine te-a invitat aici? a zis ea cu ură, aruncându-i săgeţi din priviri lui Irys.

— Are dreptate, Roze, a spus Irys. Vestea despre căutări se va răspândi ca focul într-un hambar, iar ucigaşul va afla imediat că suntem pe urmele lui.

— Are cineva o idee mai bună?

— Am eu, am zis în liniştea care ne învăluia.

Toţi ochii s-au întors la mine. Privirea lui Roze mi-a îngheţat sângele în vine.

— Am prieteni în Citadelă care pot strânge informaţii fără să atragă atenţia asupra lor. Se pare că au şi descoperit ceva, dar trebuie să mă întâlnesc cu ei mâine,

în târg.

Pe sub mânecă, am răsucit iar brăţara în formă de şarpe de la Valek, aşteptând răspunsul maeştrilor.

— Nu, a zis Roze. Ar putea fi o capcană.

— Acum îţi faci griji pentru binele meu? Cât de înduioşător! Deşi cred că gelozia e emoţia care te stăpâneşte cu adevărat, am replicat, acidă.

— Doamnelor, vă rog! a zis Bain. Să ne concentrăm la ce avem de făcut. Ai încredere în sursa ta, Yelena?

— Da.

— Nu ar fi un lucru neobişnuit ca Yelena să meargă la piaţă după cumpărături. Gărzile o vor supraveghea, a adăugat Irys.

— Gărzile îmi vor speria sursele, am zis, ceea ce era destul de adevărat. De asemenea, e posibil ca sursa mea să mă conducă undeva anume, aşa că va trebui să mă mişc repede.

— Dar vei avea nevoie de protecţie. Le-am putea deghiza pe cele două gărzi, a spus Irys.

— Nu. Nu de protecţia lor am nevoie. Mă pot apăra şi singură împotriva unei ameninţări fizice, dar trebuie să mă apăr împotriva unui atac magic.

Irys era un aliat puternic. Ea a încuviinţat şi ne-am făcut planuri pentru a doua zi.

După şedinţă, am mers în sala de mese să mănânc. Am luat şi câteva mere pentru Kiki şi pentru Topaz. Gărzile continuau să mă urmărească, însă, în mod ciudat, mă obişnuisem cu prezenţa lor. Cel puţin nu mai trebuia să-mi fac griji din cauza lui Goel şi a vreunui atac-surpriză. Mai ales din moment ce atât de multe alte lucruri îmi ţineau mintea ocupată.

Cum nu mai avusesem ocazia să călăresc de când mă aflam sub supraveghere, am decis că, deşi nu puteam ieşi din Cetate, puteam măcar să exersez cu Kiki. Mama lui Kiki privise şaua cu dezgust, aşa că voiam să învăţ să o călăresc fără ajutorul ei. În caz de urgenţă, nu aveam suficient timp să înşeuez iapa. În plus, aveam nevoie de o ocupaţie. Gânduri nepermise despre cum aş fi putut scăpa

de gărzi, furişându-mă apoi în odaia unui anume sfetnic din Citadelă, îmi răsăreau mereu în minte. Am înăbuşit impulsul periculos. Nu aveam să risc viaţa lui Valek din cauza motivelor mele egoiste. Mi-am tras mâneca şi am cercetat darul de la Valek în lumina după-amiezii târzii, mângâind spatele şarpelui. Aveam chiar impresia că brăţara era vie, deşi postura reptilei părea mai degrabă protectoare, decât ameninţătoare.

M-am întrebat iar de ce alesese Valek acel animal. Poate că îmi văzuse cumva coşmarurile cu vipere, dar de ce mi-ar fi dăruit un şarpe? Oare o mangustă nu ar fi fost mai potrivită?

Kiki mă aştepta la poarta păşunii. Iapa a nechezat în semn de salut, iar eu i-am oferit mărul înainte să mă caţăr peste gard. Gărzile s-au aşezat lângă poartă. Stăteau aproape, dar nici prea aproape. Învăţaseră lecţia.

Pe când Kiki mânca, am cercetat-o cu atenţie. Avea urzici în coadă şi nămol uscat pe burtă şi strâns în jurul copitelor.

— Nu te-a ţesălat nimeni? am întrebat cu voce tare, plesnind din limbă.

— Nu a lăsat pe nimeni să se apropie de ea, a zis Cahil.

Tânărul mi-a întins peste gard o găleată cu perii şi pieptene.

— Se pare că doar tu ai această onoare.

Am prins mânerul găleţii.

— Mulţumesc!

Am scos o ţesală şi am început să curăţ mâlul întărit din părul lui Kiki.

Cahil îşi aşezase braţele pe gard.

— Te-am văzut vorbind cu nordicii ieri. Îi cunoşti pe unii dintre ei?

Mi-am aruncat privirea la Cahil. Chipul lui era extrem de serios. Aşadar, sosirea lui tocmai la timp să-mi aducă periile nu fusese o coincidenţă. Aşteptase să mă surprindă cu întrebări despre ixieni. Mi-am ales cuvintele cu grijă şi i-am răspuns:

— Două dintre gărzi îmi sunt prieteni.

— Cei care te-au învăţat să te lupţi? a zis Cahil, încercând să sune nonşalant.

— Da.

— În ce divizie sunt ei?

M-am oprit din ţesălat şi l-am privit.

— Cahil, ce vrei să ştii cu adevărat?

Tânărul a început să se bâlbâie.

— Doar nu te gândeşti să pui cumva în pericol delegaţia, nu? Plănuieşti să sabotezi întâlnirile? Sau vrei să-i surprinzi într-o ambuscadă, în drum spre Ixia? l-am întrebat.

Cahil a deschis gura, dar nu a fost în stare să scoată nicio vorbă.

— Nu ar fi un lucru înţelept, am continuat. Sitia şi Ixia ţi-ar deveni ambele duşmane, şi, în plus…

— În plus, ce? a zis el, nervos.

— Ambasadoarea este înconjurată de garda de elită a comandantului. Ar fi sinucidere curată să încerci să o răpeşti.

— Zău că eşti plină de înţelepciune azi, a zis Cahil, împungându-mă. Grija ta pentru binele oamenilor mei mă înduioşează. Eşti sigură că nu spui toate astea doar ca să-ţi protejezi prietenii din nord? Sau poate pe alesul inimii?

Probabil că mă testa, aşa că nu i-am ţinut isonul.

— Ce tot zici acolo?

— Te-am urmărit când a sosit delegaţia. Deşi nu ţi-ai schimbat nicio clipă expresia feţei, te-am văzut atingând pandantivul cu fluture pe sub robă. Ştiu că cel care ţi l-a dat se află aici. De fapt, ţi-a făcut un alt dar chiar azi.

M-am întors spre Kiki, ascunzându-mi faţa de Cahil.

— Dacă ştii atât de multe, de ce îmi mai pui întrebări?

— Cine este el?

Când am refuzat să-i răspund, Cahil a continuat:

— E bărbatul căruia îi lipseşte jumătate din urechea dreaptă. Acela care ţi-a dat şarpele.

Cahil părea atât de încrezut, încât am izbucnit în hohote.

— Janco? Ne tachinăm ca un frate şi o soră. Nu. El doar mi-a adus darul.

— Nu te cred!

Am ridicat din umeri.

— Poftim! am zis, întinzându-i o perie de sârmă lui Cahil. Poţi să-i scoţi urzicile din coadă.

Când l-am văzut că ezită, am adăugat:

— Stai liniştit, nu te va lovi cu copitele.

Astfel, am lucrat o vreme în linişte.

Cahil însă nu era mulţumit.

— Eşti mai fericită acum, odată ce au sosit prietenii tăi din nord.

— Mi-a fost dor de ei, am zis eu.

— Ai vrea să întorci în Ixia?

— Da. Dar e imposibil, pentru că sunt magician.

Şi exista un ordin semnat privind execuţia mea, însă am considerat că era prudent să nu adaug şi această informaţie.

— Nimic nu este imposibil.

Cahil a terminat de curăţat coada lui Kiki şi a început să-i pieptene coama.

— Când voi prelua controlul Ixiei şi voi elibera oamenii, vei avea un loc alături de mine, dacă vei vrea să-l accepţi.

Evitându-i întrebarea nerostită, l-am privit suspicioasă.

— Tu tot mai crezi că Sitia te va sprijini, după ce au primit delegaţia nordică?

Înflăcărat de o pasiune demnă de un mistic, Cahil a răspuns:

— Toată viaţa mi s-a spus că într-o zi voi domni peste Ixia. Fiecare lecţie, fiecare interacţiune şi fiecare emoţie au fost create pentru acest scop. Chiar şi Consiliul mă încurajează să fac planuri, să mă antrenez şi să aştept un moment ideal pentru a lansa un atac.

Ochii albaştri ai lui Cahil radiau cu o hotărâre atât de intensă, că aproape am dat înapoi.

— Apoi, nordicii semnează un acord de comerţ şi vizitează Sitia, a adăugat Cahil, scuipând cuvintele. Deodată, comandantul este prietenul Consiliului şi singura mea raţiune de a exista nu mai e sprijinită. Consiliul nu vede înşelăciunea comandantului, dar, când va întoarce

armele, eu voi fi acolo. Am mulţi adepţi credincioşi care sunt la fel de nemulţumiţi ca şi mine de relaţia Consiliului cu nordul.

— Vei avea nevoie de o forţă militară pregătită, dacă plănuieşti să ataci forţele comandantului, am zis. Şi dacă Valek...

— Ce-i cu Valek?

Cahil mi-a cuprins braţul. Degetele lui îmi împingeau brăţara în carne. Am tresărit de durere.

Kiki a ciulit o ureche.

„Să-l lovesc?”

„Nu. Nu încă.”

— Dacă Valek descoperă ce plănuieşti, te va opri înainte să-ţi poţi aduna oamenii.

— Chiar crezi că mă poate opri? a întrebat el.

— Da.

Mi-am tras braţul din strânsoarea lui Cahil, dar el mi-a prins încheietura şi mi-a ridicat cu mâna liberă mâneca, descoperind şarpele ce-mi înconjura braţul.

Înainte să-l pot opri, Cahil a dat drumul mânecii şi mi-a tras gulerul în jos. Pandantivul cu fluture, din piatră neagră, s-a legănat, eliberat. Petele argintii de pe aripile lui au sclipit în soare, alături de cele de pe trupul şarpelui.

— Iar tu ştii asta, a zis Cahil, eliberându-mă.

Chipul lui părea să îngheţe pe măsură ce, în sfârşit, înţelegea. M-am dat înapoi.

— Ca degustător al comandantului, ai lucrat cu Valek în fiecare zi. El trebuie să te fi învăţat despre otrăvuri şi despre tehnici de otrăvire.

Cahil m-a privit scârbit.

— Marrok mi-a spus că, atunci când membrii familiei regale erau asasinaţi, ucigaşul lăsa în urmă câte o statuetă cu inserţii de argint. Era semnătura asasinului. Doar după ce comandantul a preluat controlul asupra Ixiei, Valek a fost dezvăluit ca fiind ucigaşul.

M-am reîntors la Kiki.

— Ai mers cam departe cu supoziţiile, Cahil, bazându-te doar pe o poveste pentru copii, care, sunt sigură, devine

din ce în ce mai interesantă cu fiecare repovestire, şi pe câteva bijuterii. Valek nu e singurul care face statuete din piatra asta. Gândeşte-te la asta înainte să tragi concluzii pripite!

Refuzând să întâlnesc privirea lui Cahil, am aşezat peria înapoi în găleată şi am condus-o pe Kiki la grajd. Până să-i umplu găleata cu apă, Cahil deja plecase.

Gărzile m-au urmat la băi şi au rămas afară în timp ce eu mi-am spălat părul de cal şi praful ce-mi acopereau pielea. Soarele apusese deja când m-am întors în odaia mea. Am aşteptat afară, tremurând în aerul rece al nopţii, pe când una dintre gărzi a cercetat apartamentul. Am intrat în cele din urmă în sufrageria întunecată. Am tras obloanele şi am zăvorât ferestrele din cauza vântului ce bătea rece, apoi am aprins focul în vatră.

— Aşa e mai bine, am auzit o voce care mi-a făcut sufletul să se aprindă.

M-am întors. Valek stătea lungit într-un scaun, cu picioarele încălţate în cizme proptite pe masă.

25

VALEK ŢINEA STATUETA în formă de valmur, pe care i-o cumpărasem cu ceva timp în urmă, şi o admira în lumina focului din şemineu. Purta o cămaşă simplă, neagră, şi pantaloni. Hainele nu păreau să-i fie la fel de strânse pe trup precum costumaţia lui subtilă de spion, dar păreau suficient de comode, cât să nu-i împiedice mişcările.

— Cum ai...?

— Cum ţi-am păcălit paznicii? Nu sunt foarte pricepuţi. Au uitat să verifice tavanul, a răspuns Valek, zâmbind larg.

Chipul lui rigid s-a relaxat. Surprinsă, mi-am dat deodată seama că Valek nu era deghizat.

— E periculos!

— Ştiam că e periculos să mă îndrăgostesc de tine, iubire.

— Mă refeream la venirea în Sitia. La faptul că te afli aici, în Cetatea Magicianului, iar gărzile sunt chiar la uşă, am spus, dând din mâini nebuneşte.

— E periculos doar dacă află că sunt aici. Ei cred că sunt doar ajutorul umil şi prostănac al ambasadoarei Signe.

Valek s-a ridicat în picioare cu mişcări de pisică. Materialul negru al hainelor i s-a lipit de trupul zvelt. Bărbatul şi-a întins braţele în părţi.

— Vezi? Nici nu sunt înarmat.

A încercat să facă o mutră inocentă, dar eu îl cunoşteam prea bine.

— Să ghicesc câte arme ai ascuns sau să te dezbrac?

— Cred că doar o percheziţie totală ar fi eficientă.

Ochii de un albastru-intens ai lui Valek luceau de încântare.

Am făcut trei paşi spre el şi m-am lăsat cuprinsă de braţele lui, unde îmi era locul. Aici nu existau îndoieli, nu existau necazuri. Doar parfumul lui Valek, o combinaţie

ameţitoare de mosc şi de mirodenii.

În cursul scurtei călătorii spre pat, am găsit două cuţite prinse de antebraţele lui Valek, săgeţi şi alte obiecte de aruncat puse la centură, un briceag lipit de coapsa dreaptă şi o sabie scurtă în cizmă.

Ştiam că ascundea şi alte arme în haine, dar, odată ce i-am atins pielea, jocul nu m-a mai interesat, căci ne descopeream acum din nou unul pe celălalt. Am simţit golurile din sufletul meu umplându-se de esenţă pe când mă odihneam alături de trupul lui. Eram acasă. Abia târziu, în noapte, am încetat să vorbim. Stând alături sub pătură, i-am mulţumit în şoaptă pentru brăţara în formă de şarpe şi i-am povestit despre Tula şi despre Opal şi i-am spus de ce eram păzită de gărzi.

— Ai spus că eu sunt în pericol, a zis Valek, subliniind ironia situaţiei. Bine că sunt aici! Vei avea nevoie de un ajutor ce nu poate fi influenţat de magie.

Imunitatea lui Valek în faţa magiei putea fi considerată o altă armă ascunsă. Speranţa că aveam să o găsesc pe Opal în siguranţă mi-a înflorit în inimă pentru prima dată de când fata fusese răpită.

— Dar cum mă poţi ajuta? Tu ar trebui să fii alături de ambasadoare.

Valek a zâmbit larg.

— Nu-ţi face griji! Am avut grijă de tot. Nu este prima dată când vizitez Sitia, şi nu va fi nici ultima. Ca responsabil cu securitatea, este de datoria mea să mă informez în legătură cu mişcările duşmanului. E distractiv!

— Până vei fi prins! am zis, întristându-mă.

Valek însă părea să nu fie afectat de comentariul meu.

— Există întotdeauna acest risc. Presupun că face parte din farmecul meseriei.

Bărbatul mi-a atins gâtul cu nasul şi a oftat a regret.

— Ar fi bine să mă întorc. O să se lumineze în curând.

Valek a coborât din pat şi a început să se îmbrace.

— În plus, nu vreau să mă găsească aici iubitul tău.

— Cine? am zis, ridicându-mă în capul oaselor.

— Băiatul blond care îţi urmăreşte fiecare mişcare cu

ochii lui plini de dor, m-a tachinat Valek.

— Cahil? am râs eu. El presupunea că Janco e alesul inimii mele. Cred că ar trebui să fii mai gelos pe iapa mea. Ea mi-a furat inima.

Valek a rămas neclintit pe măsură ce amuzamentul îi dispărea de pe chip.

— Cum îl cheamă?

— Numele *ei* este Kiki.

Valek a scuturat capul.

— Nu pe cal. Pe băiatul blond.

— Cahil.

— Cahil Ixia? Nepotul regelui? E în viaţă?

Valek părea încurcat.

— Credeam că ştii, am zis.

Îmi imaginasem că Valek îl cruţase pe Cahil când ajunsese în Sitia. Dar, acum, comentariul lui Cahil despre cum Valek uitase să numere cadavrele când asasinase familia regală îmi răsărise brusc în minte. Îngrozită, mi-am dat seama de greşeala pe care o făcusem.

— Valek, nu-l ucide!

— Reprezintă o ameninţare la adresa comandantului.

Privirea lui Valek era gravă. Chipul îi era împietrit. Inflexibil. Neîndurător.

— E prietenul meu.

Privirea rece şi ucigătoare a lui Valek a întâlnit-o pe a mea.

— În secunda în care devine ceva mai mult decât o potenţială ameninţare, e un om mort.

Valek jurase să-l protejeze pe comandant, şi doar iubirea pe care mi-o purta îl împiedica să-l asasineze pe Cahil chiar în acea noapte. Loialitatea lui Valek era de nezdruncinat. Nu mă îndoiam că Valek m-ar fi omorât dacă ar fi primit poruncă din partea comandantului. Din fericire, nu fusese cazul.

— Comandantul e în siguranţă în Ixia. Mă bucur!

Chipul lui Valek s-a mai înmuiat şi a râs.

— Este în vacanţă. E singura persoană pe care o cunosc ce găseşte relaxantă vânătoarea de păianjeni de nisip.

— Nu ţi-e teamă că va fi înţepat?

Pielea mă furnica doar gândindu-mă la păianjenii veninoşi. Creaturile erau de mărimea unui câine de talie mică şi săreau cu o iuţeală letală. Însă mi-am amintit că nu aveam de ce să-mi fac griji: comandantul se afla de fapt în cele mai bune apartamente din Citadelă.

— Nu. Încă nu-l pot înfrânge pe comandant într-o luptă cu cuţitele. E mai mult decât priceput la vânătoarea de păianjeni. Cu urmaşii regali puşi pe rele e însă altă mâncare de peşte. Va trebui să stau cu ochii pe Cahil.

Ştiam că era doar o chestiune de timp până când Valek urma să afle planurile de cucerire ale lui Cahil. Ce aveam să fac atunci? Acele gânduri mi-au reamintit de ceva ce-mi spusese Cahil.

— Valek, tu obişnuiai să laşi mici statuete la locul crimelor?

— Ai plecat urechea la zvonurile sitiene?

Valek a zâmbit. Eu am încuviinţat.

— Dar nu cred neapărat tot ce aud.

— Bun. Deşi, mi-e ruşine să recunosc, acesta e adevărat. Eram tânăr, înfumurat şi nerod. Îmi plăcea numele pe care-l căpătasem: Artistul Morţii. Începusem chiar să las statuete înainte să-mi duc misiunea la sfârşit, permiţând victimelor să le găsească.

Valek a clătinat din cap, amintindu-şi.

— Prostia asta aproape că m-a ucis, aşa că m-am oprit.

Valek era acum îmbrăcat complet.

— Voi fi la târg azi, dacă se întâmplă ceva.

M-a sărutat, iar eu m-am agăţat de el pentru un moment, dorindu-mi să fi putut fugi împreună şi să uităm de magicienii mâncători de suflete şi de Cahil. Dar nu aceasta era soarta noastră. Vieţile noastre păreau să se desfăşoare printre otrăvuri, uneltiri şi asasinate. În plus, probabil că ne-am fi plictisit la adăpostul siguranţei şi fără griji. Însă eram liberă să-mi doresc alt destin.

I-am dat cu greu drumul să plece. Valek a dat din cap spre uşă. Am deschis şi le-am atras atenţia paznicilor. Când m-am întors în sufrageria rece ca gheaţa, întunericul

greu mi-a apăsat pielea, în timp ce aerul rece mi se înfiripa în oase. Valek plecase.

Irys şi cu mine am mers în piaţă în acea dimineaţă. Cerul mohorât îmi reflecta starea de spirit. Mi-am strâns mantia în jurul trupului. Era prima dată când eram nevoită să o port în timpul zilei. Piaţa era aglomerată. Oamenii se grăbeau să-şi facă târguielile înainte ca norii cenuşii de ploaie ce pluteau la orizont să-şi descarce torenţii asupra Citadelei. În timp ce făceam câteva mici cumpărături, am simţit pe cineva trăgându-mă de mânecă. Fisk apăruse lângă mine. Băiatul mi-a zâmbit. Faţa lui nu mai era trasă de foame, iar ceilalţi copii erau ocupaţi să care pachetele cumpărătorilor.

— Ai spus că vrei să găseşti un om straniu care locuieşte cu o fetiţă? a întrebat el.

— Da. I-ai văzut?

Băiatul a rânjit, întinzând mâna.

— Informaţia costă.

— Văd că-ţi extinzi meşteşugul spre un nou domeniu. Foarte isteţ! am zis, oferindu-i un bănuţ sitian. Dar ai grijă cu cine faci afaceri. Unii oameni nu vor privi tocmai cu ochi buni cererile tale.

Fisk a dat din cap, înţelegând. În ochii lui căprui sclipea inteligenţa unui om mult mai în vârstă. Mi-am stăpânit oftatul. În Ixia, inteligenţa lui Fisk ar fi fost încurajată. Ar fi devenit un ajutor sau un ofiţer de rang înalt, dar în Sitia crescuse pe străzi, cerşind mâncare şi bani. Acum nu mai era cazul.

Am zâmbit.

— Ce informaţii ai?

— O să-ţi arăt.

Fisk m-a tras de mână. Irys, care nu scosese niciun cuvânt în timpul conversaţiei noastre, a întrebat:

— Pot veni cu voi?

Fisk şi-a plecat capul, privind caldarâmul.

— Dacă aşa îţi este voia, maestre magician… a mormăit copilul.

Un zâmbet strâmb a apărut pe faţa lui Irys.

— S-a cam zis cu deghizarea mea!

Fisk şi-a aruncat privirea la ea, surprins.

— Doar cerşetorii care lucrează în apropierea Sălii Consiliului te-ar recunoaşte, maestre magician. Neavând ce face mai toată ziua, ei se holbează la membrii Consiliului. E un joc acesta – trebuie să îl recunoşti primul pe unul dintre maeştrii magicieni.

Irys părea că se gândeşte la comentariile lui Fisk. Băiatul s-a foit inconfortabil sub privirile lui Irys, până ce nu a mai putut îndura şi şi-a întors chipul de la ea.

— Haide! Pe aici! ne-a îndemnat el.

L-am urmat prin Citadelă. Mă întrebam dacă Valek ne urmărea, pe măsură ce traversam alei dosite şi curţi părăsite. Localnicii păreau concentraţi la ale lor şi nu ne observau trecerea.

Fisk s-a oprit înainte să ajungem într-o piaţă deschisă. Statuia mare de jad a unei ţestoase, împodobită cu gravuri complexe pe carapace, se afla în centrul pieţei. Ţestoasa verde-închis scuipa apă din gură într-un bazin.

Arătând cu degetul spre o clădire din colţul opus al pieţei, Fisk a zis:

— La etajul al doilea, trăieşte un bărbat cu dungi roşii pe mâini. E nou-venit şi nu-l cunoaşte nimeni. Poartă o mantie care-i acoperă faţa. Fratele meu a văzut o fată intrând în clădire, cărând pachete.

M-am uitat la Irys. „Cartierul acesta a fost cercetat magic?” am întrebat-o cu mintea.

„Da. Dar nu de către un maestru.”

Irys şi-a proiectat conştiinţa, iar eu am urmat-o. Minţile noastre au atins gândurile unei tinere ce-şi alăpta pruncul la primul etaj, plănuind să-l adoarmă după ce se sătura. Altă femeie, de la etajul al treilea, îşi făcea griji din cauza ploii. Nu simţeam pe nimeni la al doilea etaj, însă magia lui Ferde era la fel de puternică precum a lui Irys, de aceea nu aveam să-l găsim cu uşurinţă.

„Aş putea insista, dar atunci va şti că suntem aici”, a zis Irys. „Mă întorc cu întăriri.”

„Pe cine aduci?”

„Pe Roze şi pe Bain. Împreună, ar trebui să-i putem slăbi puterile. Apoi, îndată ce rămâne fără cunoştinţă, ne va fi uşor să-l aruncăm în temniţa Cetăţii.”

„De ce inconştient?”

„Un magician este neajutorat când este inconştient.”

„Şi când doarme?” am întrebat speriată.

„Nu. Doar dacă este un somn indus de droguri sau un leşin.”

„Ce se va întâmpla când se trezeşte? Nu-şi va putea folosi magia ca să evadeze?”

„Celulele închisorii conţin o buclă magică. Dacă vreun magician încearcă să folosească magia ca să scape, bucla absoarbe puterea magică şi o direcţionează spre sistemul de apărare al celulei, până ce magicianul este extenuat.”

Fisk, care ne privise fascinat, şi-a dres glasul.

— Credeţi că cel pe care îl căutaţi locuieşte aici?

— E posibil ca fata pe care a văzut-o fratele tău să fie cea cu bebeluşul? l-a întrebat Irys pe Fisk.

Băiatul a clătinat din cap.

— Nu. Aceea este Ruby. Uneori mă plăteşte să am grijă de micuţul Jatee.

Am zâmbit.

— Te transformi într-un afacerist.

— I-am cumpărat mamei o rochie nouă, a mărturisit el mândru.

Ploaia a început să cadă pe când ne întorceam în târg. Fisk ne-a făcut cu mâna, alăturându-se grupului său de prieteni, şi a dispărut. O femeie s-a ciocnit de mine în graba ei de a fugi din calea ploii. A strigat că-şi cere scuze, dar nu a încetinit pasul. Bubuitul tunetelor răsuna cu ecou între zidurile de marmură ale Citadelei.

„Merg să-i găsesc pe Roze şi pe Bain. Tu întoarce-te la Cetate!” mi-a comandat Irys.

„Dar vreau să fiu acolo când cercetaţi clădirea.”

„Nu. Stai la Cetate, Yelena! Te vrea pe tine. Şi ştii prea bine că i te vei preda singură dacă ceva merge prost şi ameninţă să-i facă rău lui Opal. Este prea periculos.”

Aş fi vrut să o contrazic, însă Irys avea dreptate şi, dacă o urmăream, în ciuda instrucţiunilor ei, atunci nu avea să mai aibă niciodată încredere în mine.

Irys s-a îndreptat spre Sala Consiliului în căutarea lui Roze, care avea o întâlnire cu ambasadoarea ixiană. O întâlnire la care aş fi dat orice să trag cu urechea. Arogantul maestru magician contra puternicului comandant.

Ploaia începuse să curgă în torenţi, udându-mi mantia. Când mi-am băgat mâinile îngheţate şi ude în buzunare, am găsit o bucată de hârtie. Nu-mi aminteam să fi pus ceva acolo. Nu-mi mai purtasem mantia de când sosisem în Sitia, însă o folosisem pe post de pernă când pusesem tabăra în Câmpiile Avibiene. Poate că hârtia conţinea un mesaj secret de la ţesătorul-de-poveşti. Am râs; mi se părea că i-ar fi plăcut să-mi lase un bilet misterios în mantie. Totuşi, enigma avea să mai aştepte până găseam un adăpost.

Gărzile mele mă aşteptau la intrarea în Cetate. M-au urmat pe când mă îndreptam spre camera mea. După ce au cercetat odaia, i-am invitat înăuntru, dar oamenii au refuzat, recitându-mi nişte reguli milităreşti.

După ce am aprins un foc zdravăn şi mi-am atârnat mantia udă, am scos bucata de hârtie din buzunar. Era un mesaj pentru mine. Mâinile mi-au îngheţat când am citit cuvintele, şi nici dogoarea din vatră nu le-a mai putut încălzi.

— Ce spune mesajul? a întrebat Valek, din dormitor.

Nu mă mai miram de talentele lui. Ud leoarcă, Valek intrase pesemne pe fereastra din dormitor, trecând pe lângă unul dintre paznici.

Valek mi-a smuls biletul din mână.

— Relativ pricepută. Cred că a fost vreo hoaţă de buzunare plătită să-ţi dea acest bilet. Te-ai uitat bine la faţa ei?

Mi-am dat seama, într-un târziu, că femeia care se ciocnise de mine îmi pasase mesajul.

— Nu. Gluga îi acoperea o mare parte din cap.

Valek a ridicat din umeri, dar privirea lui m-a pătruns după ce a studiat biletul.

— Lucrurile iau o întorsătură interesantă.

Da, doar Valek ar fi putut să vadă situaţia ca interesantă. Pe de altă parte, în mine se dădea o bătălie.

— S-ar părea că ucigaşul e cu un pas înaintea magicienilor, a zis el. Ştie că nu vei fi dată la schimb pentru Opal. Aşa că a luat situaţia în propriile mâini. Cât de importantă e viaţa lui Opal pentru tine?

Valek atinsese, ca de obicei, miezul problemei. În mesajul de la Ferde erau menţionate un loc şi o nouă dată pentru schimb; trei nopţi înainte de luna plină, adică peste patru zile. Pesemne că avea nevoie de ceva timp să mă pregătească pentru ritualul efe. M-au trecut fiori şi am îndepărtat din minte imaginile oribile cu violuri şi metode de tortură.

Le puteam spune lui Irys şi celorlalţi. Aveau să-i întindă o capcană lui Ferde. Dar nu m-ar fi lăsat să mă apropii de locul de întâlnire, aşa că planul lor urma să eşueze.

Sau puteam să-i ascund întâmplarea lui Irys şi să merg singură. Avertizările lui Irys privind ceea ce avea să se întâmple dacă Ferde îmi absorbea magia mi-au răsunat în minte. Atunci, ucigaşul ar fi devenit suficient de puternic ca să controleze Sitia.

Oare să o las pe Opal să moară ca să salvez Sitia? Îmi făgăduisem că nu aveam să las aşa ceva să se întâmple. Şi, în plus, ce îl împiedica pe Ferde să păcălească un alt magician îndată ce murea Opal? Nimic.

Trebuia să păstrez aceste detalii noi bine îngropate în mintea mea. Irys îşi ţinuse promisiunea de a nu-mi invada gândurile, dar, din moment ce Sitia era în pericol, nu aş fi fost surprinsă să-şi încalce cuvântul dat.

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Valek. Magia mea nu-l putea atinge.

— Viaţa ei este importantă, am zis, răspunzându-i la întrebare. Dar prinderea criminalului este un element vital.

— De ce ai nevoie, iubire?

26

VALEK ŞI CU MINE AM CREIONAT nişte planuri pentru salvarea lui Opal. Când s-a întors la delegaţia ixiană, m-am simţit plină de o nouă speranţă. A doua zi, am exersat controlul magiei în timpul liber şi m-am antrenat, pregătindu-mă pentru întâlnirea cu Ferde.

Irys, Roze şi Bain intraseră cu forţa în apartamentul în care, conform spuselor lui Fisk, era locuit de omul cu mâinile roşii. Odăile erau pustii şi, după dezordinea lăsată în urmă, se părea că ocupanţii plecaseră în grabă. Fie îi dăduse cineva de veste, fie simţise apropierea maeştrilor. În orice caz, atinseserăm un punct mort, ceea ce însemna că planurile mele şi ale lui Valek deveneau de acum esenţiale.

În acelaşi timp, am început să-i predau câteva tehnici de autoapărare Zitorei, respectând, în sfârşit, târgul făcut cu al treilea magician în schimbul maldărului de haine. Recapitularea mă ajuta în egală măsură.

Ploaia de cu o zi înainte se strânsese în curtea de antrenamente sub forma câtorva băltoace care ne împroşcau cu nămol pe când exersam principalele tehnici de autoapărare. Fiind o elevă talentată, Zitora înţelegea iute explicaţiile.

— Îmi trag încheietura din strânsoare ta printre degetul mare şi arătător? a întrebat Zitora.

— Da. E punctul cel mai slab.

Am icnit pe când Zitora şi-a tras braţul din mâna mea.

— Perfect. Acum îţi voi arăta nu doar cum să-ţi eliberezi încheietura, ci şi cum să-ţi răsuceşti mâna, astfel încât să prinzi braţul atacatorului şi să-l rupi.

Ochii tinerei s-au aprins de bucurie, ceea ce m-a făcut să izbucnesc în râs.

— Toată lumea crede că eşti bună şi inocentă. Aproape

că-mi pare rău de prima persoană care va încerca să profite de asta. Aproape!

Ne-am antrenat o vreme, până ce mişcările ei au devenit mai instinctive.

— E un început bun, am constatat. Mişcările acestea te vor ajuta să învingi pe cineva mai puternic decât tine, dar, dacă vei întâlni un oponent mai bine pregătit, va trebui să foloseşti alte tactici.

Privirea Zitorei a plutit dincolo de umărul meu, iar ochii ei arămii s-au deschis larg.

— Adică pe cineva ca el?

M-am întors. Ari intra cu paşi mari în zona de antrenamente. Janco îl urma. Trupul lui puternic se etala în toată splendoarea, înveşmântat în cămaşa fără mâneci şi în pantaloni scurţi. Deşi Janco era mai zvelt decât partenerul lui, ştiam că viteza cu care lucra putea egala forţa lui Ari. Tinerii aveau la ei arcuri şi zâmbeau larg. Gărzile mele se uitau la ei cu greaţă şi indecişi. Le-am făcut semn să ne lase.

— Da, i-am spus Zitorei. Antrenată aşa cum se cuvine, vei putea scăpa chiar şi de el. Nu ai avea sorţi de izbândă într-un meci, dar nu despre asta este vorba. Mai ţii minte ce ţi-am spus? Loveşte şi…

— Şterge-o! a adăugat Janco. Fugi ca un iepure urmărit de lup. Văd că ne transmiţi mai departe sfaturile înţelepte, Yelena!

Janco s-a întors spre Zitora şi a şoptit conspirativ:

— Yelena a fost antrenată de cei mai buni instructori din toată Ixia.

— O altă regulă este aceea că nu trebuie să crezi tot ce se spune, a zis Ari când a văzut-o pe Zitora impresionată de cuvintele lui Janco.

— Cum aţi trecut de gărzile Cetăţii? l-am întrebat pe Ari.

Tânărul a ridicat umerii zdraveni.

— Paznicul ne-a întrebat cum ne cheamă şi de ce suntem aici. I-am răspuns, iar el a intrat în postul de gardă să se consulte cu cineva. Când a ieşit, ne-a spus unde te putem găsi.

Pesemne că la poartă se afla un magician care putea crea o legătură cu ceilalţi din Cetate. Era un lucru bun.

— Acum ne putem antrena cu voi? a întrebat Janco. Am învăţat câteva mişcări noi. Sunt periculoase.

— Tocmai ce ne pregăteam să încheiem, am zis.

Zitora şi-a şters faţa cu un prosop.

— Trebuie să mă îmbăiez înainte de întâlnirea Consiliului, a zis ea, făcându-ne cu mâna.

— Eşti prea obosită pentru un meci? a întrebat Janco. Vreau să mă asigur că eşti în formă când te voi înfrânge, a spus el, zâmbind dulceag.

— A intrat doar în buclucuri azi, a spus Ari. A petrecut prea mult timp păzindu-i pe ambasadoarea Signe şi pe ajutorul ei, Ilom, de-a lungul şedinţelor.

— Ce plictisitor! a spus şi Janco, ţinându-i isonul.

Faptul că Valek reuşise să-i păcălească pe Ari şi pe Janco cu deghizarea lui mă liniştea un pic.

— Te-aş înfrânge şi aţipită, Janco! i-am răspuns, exagerând.

Tânărul şi-a răsucit arcul şi şi-a luat poziţia de luptă. Mi-am ridicat şi eu arma şi m-am concentrat. L-am atacat.

— E bine că te antrenezi, a pufnit Janco.

Tânărul s-a retras câţiva paşi, dar s-a năpustit hotărât asupra mea.

— E puternică şi sprintenă, dar are aripi? a intonat Janco.

Am zâmbit. Abia acum îmi dădeam seama cât îmi lipsiseră micile poezioare de luptă. Am ştiut cu o secundă înainte să se mişte că Janco avea să simuleze o lovitură înaltă, ca să îmi poată izbi coastele lăsate fără apărare. Văzând că nu am muşcat momeala şi că atacul nu i-a reuşit l-a amuţit pe Janco. Râzând, am continuat atacurile, împingându-l înapoi, dărâmându-l la pământ şi sărind într-o parte ca să evit noroiul din balta în care căzuse.

Ştergându-şi ochii cu dosul palmei, Janco a zis:

— Mamă, Ari, şi tu îţi făceai griji din cauza ei!

— A învăţat un truc nou de când a venit în Sitia, a zis Cahil.

Tânărul stătea sprijinit de gardul curţii şi pesemne că urmărise meciul.

Trupul lui Ari s-a încordat pe când Cahil se apropia de noi. Înarmat cu sabia lui lungă, Cahil purta o tunică largă, de culoarea nisipului, şi pantaloni maro.

Nici după ce l-am prezentat pe Cahil, Ari nu s-a relaxat şi a continuat să-l privească precaut. Speram că Ari şi Janco nu recunoşteau numele lui Cahil. Numele membrilor ucişi ai familiei regale nu erau menţionate în cărţile de istorie ale comandantului, iar dacă, totuşi, cetăţenii mai vârstnici ai Ixiei şi le aminteau, ei preferau să tacă.

— Ce truc? a întrebat Janco.

— Un truc magic. Ţi-a anticipat fiecare mişcare citindu-ţi mintea. E o prefăcută, aşa-i? a aruncat Cahil.

Am răspuns înainte ca Janco să apuce să vorbească:

— Nu i-am citit mintea. Mi-am lăsat mintea deschisă şi i-am ghicit intenţiile.

— Mie mi se pare că este acelaşi lucru, a comentat Cahil. Leif a avut dreptate când te-a acuzat că ţi-ai folosit magia ca să mă baţi atunci, în pădure. Nu eşti doar o prefăcută, ci şi o mincinoasă.

Mi-am aşezat o mână pe braţul lui Ari, care voia să-l stranguleze pe Cahil.

— Cahil, nu ţi-am citit mintea! Adevărul este că nu eşti la fel de priceput precum Ari şi Janco. De fapt, ei m-au învăţat să mă concentrez. Altfel, nu aş fi avut nicio şansă să îi înfrâng. Mai există doar o persoană care i-ar putea bate fără pic de ajutor, am zis.

Janco s-a gândit:

— Una? a zis el, scărpinându-şi cicatricea din urechea dreaptă şi meditând.

— Valek, a spus Ari.

— O, da! Faimosul Valek. Cu siguranţă că iubita lui îl apreciază. Sau să te numesc spionul lui?

Cahil se uita la mine ca şi cum ar fi vrut să mă provoace.

— Cred că ar trebui să pleci. Acum! a zis Ari.

Vocea lui era aproape un mârâit.

— Asta e casa mea. Mulţumită lui Valek. Voi să plecaţi! i-

a zis Cahil lui Ari, privindu-mă în continuare.

Janco a păşit între noi.

— Să vedem dacă am înţeles bine, i-a zis el lui Cahil. Yelena te-a bătut, aşa că vrei alt meci, însă tu crezi că ea îşi va folosi puterile magice, în loc de talentele ei de luptătoare. E o situaţie cam încurcată.

Janco s-a tras de mica lui barbă.

— Din moment ce eu am învăţat-o tot ce ştie şi nu am puteri magice, slavă sorţii, ce-ai zice să te baţi cu mine? Sabia ta împotriva arcului meu.

— Tu ai învăţat-o tot ce ştie? a întrebat Ari.

Janco a fluturat enervat din mână.

— Detalii, detalii! Mă gândesc la situaţia de ansamblu, Ari!

Cahil a fost de acord cu meciul. Încrezător, Cahil s-a aşezat în poziţia de luptă şi a atacat. Cu ajutorul arcului său, Janco l-a dezarmat pe Cahil din trei mişcări. Starea de spirit a lui Cahil nu s-a îmbunătăţit când Janco i-a spus că trebuia să folosească o armă mai uşoară.

— Te-a ajutat ea! i-a zis Cahil lui Janco. N-ar trebui să mă încred într-o şleahtă de nordici.

Cahil s-a îndepărtat, privindu-ne ca şi cum ne promitea şi alte întrevederi.

I-am ignorat comentariile. Nu aveam să-l las pe Cahil să-mi strice distracţia cu prietenii. Provocându-l pe Janco la încă un meci, mi-am năpustit arcul spre el, dar tânărul m-a blocat cu uşurinţă şi m-a atacat cu una dintre loviturile lui iuţi ca fulgerul.

Ne-am mai antrenat o vreme. Chiar şi concentrată, Ari tot m-a bătut de două ori.

— Încerc să nu-mi proiectez intenţiile, a zis el, rânjind, după ce mă aruncase într-o băltoacă.

Lumina zilei s-a stins rapid. Obosită, mânjită din cap până în picioare de nămol şi de transpiraţie şi mirosind tocmai potrivit ca să atrag gândacii de bălegar, nu mă puteam gândi decât la o baie.

Înainte ca Ari şi Janco să plece iar spre Citadelă, Ari şi-a pus mâna lui mare pe umărul meu.

— Ai mare grijă! Nu-mi place cum se uită Cahil ăsta la tine.

— Eu am întotdeauna grijă, Ari!

Le-am făcut cu mâna şi m-am îndreptat spre baie, unde aveam de gând să-mi relaxez trupul îndurerat.

Sezonul răcoros era pe sfârşite; puteam vedea constelaţia Reginei Gheţurilor sclipind pe cerul senin al nopţii. Semiluna lucea ca o bijuterie. Mai rămăseseră doar şase zile până la luna plină. M-am cutremurat, înfrigurată. Bălţile aveau să îngheţe la noapte. Gândurile mele s-au oprit asupra lui Cahil şi la cât de repede revenise relaţia noastră la starea iniţială, de pe timpul când credea că eram spion nordic. Era un ciclu complet. Mi-am atins brăţara şi mi-am răsucit-o pe braţ.

Abia când am observat liniştea stranie ce învăluia campusul ciudat de pustiu mi-a dat prin minte să-mi caut gărzile. Obişnuită cu prezenţa lor, am avut nevoie de câteva momente să-mi dau seama că nu mă mai urmăreau.

Mi-am tras arcul şi am cercetat împrejurimile, în căutarea vreunui atacator. Nu am văzut pe nimeni. Am tras puterea la mine şi mi-am proiectat conştiinţa, dar, chiar atunci, am simţit înţepătura unei insecte pe gât şi, distrasă, am dat să plesnesc creatura. În schimb, am găsit o mică săgeată. Vârful gol din metal era acoperit cu sângele meu.

Îl minţisem pe Ari. Nu fusesem cu băgare de seamă. Îmi pusesem siguranţa în mâinile gărzilor. Sute de scuze pentru scăparea mea mi se învârteau în minte. Nu era vina nimănui; doar a mea.

Din păcate, gândul la cât de neroadă fusesem nu putea opri bezna să mă înghită.

27

O DURERE ASCUŢITĂ ŞI O AMORŢEALĂ ce mă ardeau în umeri m-au trezit. În gură aveam un gust scârbos. Am privit în jur. Nu vedeam nimic cunoscut. Şi-n plus, de ce eram în picioare? De fapt, nu mă sprijineam pe propriile mele membre, ci atârnam. M-am uitat în sus şi am văzut că aveam încheieturile încătuşate la capetele unui lanţ lung ce spânzura de o grindă groasă din lemn. Îndată ce mi-am mutat greutatea în picioare, durerea din umeri s-a mai calmat.

Cercetând mai atent locul în care mă aflam, am observat nişte lopeţi ruginite şi săpăligi murdare de noroi aliniate de-a lungul pereţilor din lemn. Pânzele de păianjen acopereau lamele tocite ale unor seceri. Peste tot erau unelte prăfuite. Lumina soarelui pătrundea prin câteva crăpături şi găuri mici, luminând timid ceea ce bănuiam a fi un şopron abandonat.

Confuzia mi-a dispărut în momentul în care i-am auzit vocea în spatele meu:

— Acum vom începe lecţiile.

Tonul satisfăcut al lui Goel mi-a făcut stomacul să se revolte.

— Întoarce-te să vezi ce ţi-am pregătit! a zis el.

Pielea mi se înfiorase de teamă, dar m-am forţat să arăt cât puteam de neutru înainte să mă întorc. Un rânjet rău lumina faţa lui Goel pe când îmi arăta o masă aflată la dreapta lui. Arme şi instrumente străine de tortură erau răspândite deasupra ei. Un cărucior cu un sac gol, din pânză, se afla la stânga lui Goel. Clădirea în care mă aflam era mai mare decât crezusem iniţial. Uşa şopronului se zărea în spatele bărbatului. Mi se părea aproape imposibil să ajung la ea, dar, în realitate, se afla la doar trei metri.

Goel mi-a urmărit privirea şi a zâmbit.

— E prinsă-n cuie şi zăvorâtă. Suntem într-un loc uitat de lume, departe de Cetate.

Goel a ridicat un mic bici din piele, cu ţepuşe din metal la capete.

Cetatea! Am tras un fir de putere şi mi-am proiectat strigătul disperat de ajutor. „Irys."

— Cum îţi sunt coastele? am întrebat, încercând să-i distrag atenţia.

Goel s-a încruntat şi şi-a atins pieptul, într-o parte.

— Voi face o tocană bună din calul ăla, a zis el, plescăind din buze. Dar mai târziu, a adăugat, ridicând biciul.

„Yelena! Slavă cerului că eşti în viaţă. Unde eşti?" a răsunat vocea îngrijorată a lui Irys în mintea mea.

„Undeva, într-un şopron."

Goel s-a apropiat de mine, pregătindu-se să mă lovească, iar eu l-am izbit cu piciorul în stomac. Goel a sărit înapoi, mai mult surprins, decât rănit.

— Greşeala mea! a zis el, retrăgându-se la masă. Nicio grijă. Rezolvăm.

Bărbatul a luat o săgetă şi a înmuiat-o într-o fiolă cu lichid.

Era poţiunea care mă adormise. Am încercat să mă gândesc iute la o scăpare.

„Am nevoie de mai multe informaţii. Eşti cu Ferde?" a întrebat Irys.

„Nu Ferde. Goel."

„Goel?"

„Nu este timp. Îţi voi explica mai târziu."

Goel a încărcat o ţeavă goală cu săgeata şi a ţintit. Am râs. Ţeava s-a legănat pe când Goel mijea ochii, privindu-mă încurcat.

— Nu-mi vine să cred! am zis.

— Ce să crezi? a zis el, coborându-şi arma.

— Că ţi-e teamă de mine. Nu, nu teamă. Eşti îngrozit.

Am râs iar.

— Nu mă poţi înfrânge într-o luptă dreaptă, aşa că mă ataci şi mă droghezi. Şi, chiar şi când sunt legată în lanţuri, tot îţi e frică.

— Ba nu!

Goel a renunţat la ţeavă şi a luat o pereche de cătuşe, aplecându-se la picioarele mele.

M-am zbătut, dar Goel era mai puternic decât mine. În cele din urmă, mi-a prins gleznele în cercurile din metal. Apoi, bărbatul a fixat lanţul lung de cincisprezece centimetri între cătuşe, pe podea. Nu aveam cum să-l mai lovesc, dar eram măcar trează şi pregătisem un alt truc. Magia. Mintea îmi zumzăia de variante.

Aş fi putut încerca să-i îngheţ muşchii din corp, dar nu ştiam cum. Goel a ales alt bici de pe masă. Acesta era mai lung, împletit din curele de piele şi cu bile mici din metal legate în ciucurii de la capete.

Braţul lui mi-a trecut rapid prin faţa ochilor, şi eu am proiectat o serie de imagini stranii în mintea lui. Goel şi-a pierdut echilibrul şi a căzut la pământ.

— Ce?

Goel părea confuz. Pe când se ridica, am surprins o mişcare în spatele bărbatului. Zăvorul s-a mişcat şi mânerul s-a răsucit. Uşa s-a trântit la perete, lăsând lumina să pătrundă fulgerător. În prag se zăreau două siluete. Oamenii ţineau acum săbiile aţintite spre inima lui Goel. Ari şi Janco.

— Yelena, eşti bine? a întrebat Ari, deşi ochii lui nu părăsiseră nicio clipă chipul surprins al lui Goel.

Janco a venit la mine şi mi-a inspectat lanţurile.

— Chei? i-a cerut el lui Goel, care îşi ţinea buzele strânse. Presupun că va trebui să încerc cu forţa.

Janco şi-a scos şperaclele. Bucuria de a-mi vedea prieteni începea să se stingă. Faptul că mă salvaseră nu avea să-l oprească pe Goel să încerce şi altă dată. Chiar dacă era arestat pentru răpire, Goel avea să-şi hrănească ura până ce era eliberat şi, cine ştie, peste ani, aveam să mă regăsesc în aceeaşi poziţie ca şi acum. Trebuia să-l înfrunt. Trebuia să ştie că nu avea cum să mă înfrângă.

Am clătinat din cap spre Janco.

— Am situaţia sub control. Întoarceţi-vă la Cetate! Ne vedem acolo.

Janco s-a uitat la mine, mut de uimire. Ari, însă, avea încredere în mine.

— Hai, nu are nevoie de noi! a zis el, băgându-şi sabia la loc în teacă.

Janco şi-a revenit şi mi-a zâmbit hoţeşte.

— Pun pariu pe un bănuţ că se va elibera în cinci minute, i-a zis el lui Ari.

Ari a mârâit, amuzat.

— Un argint că reuşeşte în zece minute, a răspuns el.

— Pun pariu pe o monedă de aur că îl ucide, a adăugat Valek, în spatele lor.

Băieţii s-au dat la o parte, lăsându-l să intre. Valek purta încă hainele sfetnicului Ilom.

— E singura cale de a te ocupa de problemă, aşa-i, iubire?

— Nu vreau să moară nimeni, am zis. Mă descurc.

— Este omul meu. Mă ocup eu de el, a spus şi Cahil, în pragul uşii.

Valek s-a întors pe călcâie, dar Cahil s-a uitat doar un moment la el înainte să intre.

— Goel, opreşte-te! i-a ordonat Cahil.

Valek dispăruse. Şopronul aglomerat părea să se fi micşorat şi, de acum, nu m-aş fi mirat să îi văd pe Irys şi pe ceilalţi magicieni în spatele lui Cahil. Puteam face o petrecere cu toţii.

Pe parcursul schimbului de replici, chipul lui Goel trecuse de la mirare la groază, iar acum părea să fi îngheţat într-un soi de hotărâre încăpăţânată.

— Nu! i-a zis el lui Cahil.

— Goel, ai avut dreptate cu privire la ea. Dar nu aşa rezolvăm problema. Mai ales când are alături brutele. Elibereaz-o!

— Nu-mi comanzi tu mie! Ceilalţi se prefac că ai fi căpetenia noastră; n-au decât! Eu nu te recunosc.

— Îmi sfidezi autoritatea?! a zis Cahil cu furie.

— Nu ai nicio autoritate asupra mea! i-a replicat Goel.

Faţa lui Cahil s-a făcut roşie ca focul.

— Cum îndrăzneşti... a răbufnit el.

— Domnilor! am strigat. Vă puteţi certa mai târziu. Acum, plecaţi. Imediat! Mă dor foarte tare braţele.

Janco l-a tras pe Cahil afară din şopron, iar Ari a închis uşa. Goel a rămas locului, clipind în bezna ce se lăsase brusc.

— Unde rămăseserăm? l-am întrebat.

— Doar nu te aştepţi să… a zis el, arătând spre uşă.

— Uită de ei! Ai mai multe lucruri de care ar trebui să-ţi fie teamă chiar aici.

Goel a rânjit.

— Nu eşti chiar în postura de a te lăuda.

— Iar tu nu înţelegi foarte bine cum e să te baţi cu un magician.

Rânjetul a dispărut de pe buzele lui Goel.

— Crezi că sunt o simplă fată ce trebuie să-şi înveţe lecţia, că ar trebui să-mi fie teamă de tine. Dar tu eşti acela care are nevoie de o lecţie.

Am strâns puterea la mine şi mi-am îndreptat conştiinţa spre mintea lui Goel. Cuvântul „magician” născuse un singur moment scurt de îndoială în gândurile lui. „Până la urmă”, şi-a spus el, „dacă e aşa de bună, nu mi-ar fi fost atât de simplu să o prind.”

— A fost o scăpare de moment, am zis.

Din moment ce Goel nu avea puteri, el nu-mi putea auzi gândurile, dar era posibil să-l controlez. Am închis ochii şi i-am pătruns în minte, sperând că eram capabilă să stabilesc cu o fiinţă umană aceeaşi legătură pe care o stabilisem cu Topaz.

Goel a sărit ca lovit de fulger când am intrat în mintea lui. Deşi eram bucuroasă că transferul funcţionase, mintea murdară a lui Goel mă făcea să-mi fie dor de gândurile inocente ale lui Topaz. Când m-am văzut prin ochii lui Goel, am înţeles de ce mă desconsidera. Părul îmi atârna în şuviţe năclăite, aveam ochii închişi, faţa şi hainele acoperite de noroi; arătam jalnic. Eram doar o fiinţă neajutorată care avea nevoie disperată de o baie.

I-am simţit panica atunci când şi-a dat seama că pierduse controlul asupra propriului trup. Putea încă să

gândească, să vadă şi să simtă. M-am minunat de puterea lui fizică, dar îmi era destul de greu să-i mişc corpul. Proporţiile mi se păreau stranii şi aveam nevoie de concentrare ca să-mi pot păstra echilibrul. Goel a încercat să recâştige controlul, dar i-am oprit eforturile slabe. Am căutat cheia cătuşelor şi am găsit-o în rucsacul de sub masă. Apoi mi-am scos cătuşele din jurul gleznelor. Sprijinindu-mă pe unul dintre braţele lui Goel, mi-am desfăcut şi cătuşele de la încheieturi. Mi-am prins trupul înainte să cadă la pământ şi l-am ridicat.

Eram uşoară ca un fulg. Trupul respira şi sângele îmi pulsa. L-am cărat şi l-am aşezat cu grijă pe pământ, în apropierea uşii. Cu degetul mare al lui Goel, mi-am ridicat pleoapa stângă. Deşi trupul meu trăia, scânteia care-mi dădea viaţă se dusese. Şocată, m-am ridicat şi m-am retras.

Când sentimentul de neajutorare l-a cuprins pe Goel, l-am lăsat să experimenteze senzaţia ceva vreme. Ridicând un cuţit de pe masă, am făcut o mică tăietură pe braţul lui. Am simţit durerea, însă era înăbuşită şi distantă. Lipind vârful cuţitului de pieptul bărbatului, m-am întrebat dacă am fi murit amândoi în cazul în care apăsam arma în carne.

Era o întrebare interesantă ce avea să primească răspuns altă dată. Scoţându-i cizmele, i-am pus cătuşele în jurul gleznelor, apoi am scurtat lanţul ce atârna de grinda din tavan şi i-am prins cătuşele şi la mâini. Am savurat, înainte să mă întorc în propriul trup, combinaţia de frică, de disconfort şi de mâhnire ce-i acaparase gândurile lui Goel.

Şopronul s-a învârtit cu mine preţ de o secundă când am deschis ochii. Mă simţeam extenuată. M-am ridicat cu încetinitorul, dar am reuşit să zâmbesc arogantă, admirând situaţia în care se afla acum Goel. Pe când mă îndreptam spre uşă, m-am gândit că poate nu aş fi descoperit acest talent magic lucrând cu Irys sau cu ceilalţi magicieni.

Ce făcusem mai exact? Îmi transferasem magia? Voinţa? Sufletul? Am ezitat în faţa gândurilor tulburătoare.

Probabil că încălcasem Codul de Etică luând controlul asupra trupului altui om. Dar, când Goel mă răpise, el devenise un infractor, aşa că regulile Codului nu i se aplicau.

Aproape că am izbucnit în râs. Mă gândeam că ar fi trebuit să-i fiu recunoscătoare lui Goel pentru că mă atacase. Acum cunoşteam o nouă tehnică defensivă.

Ari şi Janco mă aşteptau pe câmpul năpădit de ierburi ce înconjura şopronul. Am văzut un gard dărăpănat şi un hambar dărâmat şi am bănuit că ne aflam pe terenul unei ferme abandonate aflate în afara Citadelei. Valek şi Cahil nu mă aşteptaseră.

Ari a zâmbit pe când Janco i-a pus o monedă argintie în palma uriaşă.

— Ai rezolvat problema? m-a întrebat Ari.

— L-am lăsat atârnat.

— Ce ţi-a luat aşa mult? s-a plâns Janco.

— Am vrut să-mi demonstrez teoria. Unde sunt... ăăă, sfetnicul Ilom şi Cahil?

— De ce te interesează, brusc, Ilom? a întrebat Janco, prefăcut. E un om în toată firea, cu nişte abilităţi surprinzătoare. Plictisitorul ăla a apărut ca din pământ, a imitat perfect vocea lui Valek şi a dispărut ca prin magie. Omul e un geniu! Ar fi trebuit să îmi imaginez că va veni. Valek nu ar fi ratat distracţia pentru nimic în lume!

Zâmbetul însă i-a pierit de pe chip lui Ari.

— Valek o să fie prins. Cahil s-a dus întins spre Citadelă ca să le spună, probabil, membrilor Consiliului despre Valek.

— A avut o deghizare grozavă însă! a remarcat Janco. Ne-a păcălit pe toţi.

— Cahil bănuia deja că Valek se află aici, am zis, tremurând în aerul rece al dimineţii.

Acum ştia sigur.

— Am certitudinea că Valek se va descurca.

Mintea mea obosită nu era însă în stare să găsească o soluţie bună.

Ari a intrat în şopron şi mi-a luat rucsacul de unde

zăcea.

— M-am gândit că vei avea nevoie de el, a zis el, întinzându-mi-l.

Înăuntru am găsit mantia. Înfăşurându-mi veşmântul călduros în jurul trupului, am dat să-mi atârn rucsacul pe spate, dar Ari mi l-a luat.

— Hai să mergem! a zis Ari.

El şi Janco m-au condus pe ogoarele părăginite. Am trecut pe lângă o casă părăsită.

— Unde suntem? am întrebat.

— La vreo trei kilometri la est de Citadelă, a răspuns Ari.

M-am împiedicat doar la gândul că trebuia să merg pe jos trei kilometri.

— Cum m-aţi găsit?

— Ţi-am urmărit paznicii noaptea trecută, ca să ne asigurăm că ştiu ce fac. Până să ne dăm seama că fuseseră neutralizaţi, tu dispăruseşi deja, a zis Ari.

Janco a rânjit.

— Magicienii au intrat în panică. Au trimis trupe, a mai zis el, clătinând din cap a uimire.

— Nu aveam nicio idee ce aveau să găsească pe întuneric. Speram doar să nu distrugă urmele. Îndată ce a răsărit soarele, am urmărit imediat urmele lăsate. Goel a folosit un cărucior să te scoată din Cetate şi din Citadelă.

M-am gândit la sacul de pânză din cărucior. Pesemne că Goel mă ascunsese în el.

— Cahil ne-a urmărit probabil, a zis Janco, scărpinându-şi cicatricea. Bineînţeles, nu ai vrut ajutorul nostru. Acum trebuie să bat un soldat ca să-mi salvez mândria.

Pe când ne apropiam de poarta de est a Citadelei, am văzut că la postul de gardă era agitaţie. Un cal liber le dădea bătăi de cap paznicilor. Era Kiki.

Iapa s-a oprit când am intrat pe poartă. „Domniţa de Lavandă e obosită. Haide sus!”

„Cum m-ai găsit?”

„Am luat urma Bărbatului Puternic şi a Iepurelui.”

Kiki se referea la Ari şi la Janco. Le-am cerut scuze gărzilor, iar Ari m-a ajutat să încalec şi mi-a dat rucsacul.

— Ne vedem mai târziu! a promis Ari.

Înainte ca Kiki şi cu mine să pornim spre Cetate, le-am mulţumit prietenilor mei.

— Pentru ce? Nu am făcut nimic, a mormăit Janco.

— Pentru că vă pasă suficient cât să-mi urmăriţi paznicii. Data viitoare e posibil să am nevoie de ajutorul vostru.

— Ar fi bine să nu mai existe o dată viitoare, a zis Ari, privindu-mă hotărât.

— Cât de înduioşător, a spus Janco, prefăcându-se că-şi şterge lacrimile. Du-te, Yelena! Nu vreau să mă vezi plângând, a adăugat, trăgându-şi nasul.

— Sunt sigură că mândria ta va suporta înfrângerea, am zis. Sau va fi nevoie să baţi nişte novici ca să te simţi iar bărbat?

— Foarte amuzant! a răspuns.

Le-am făcut cu mâna şi i-am cerut lui Kiki să mă ducă acasă. Pe drum, am luat legătura cu Irys şi am pus-o la curent cu ceea ce se întâmplase. Mi-a promis că avea să trimită nişte gărzi să-l aresteze pe Goel.

„Dacă nu ajung în cameră, înseamnă că am adormit în hambar”, am zis, căscând.

Am simţit-o ezitând.

„Ce mai e?”

„Părinţii tăi au sosit în dimineaţa asta.”

„O, nu!”

„O, da! Esau e aici cu mine, dar, când a aflat mama ta că nu eşti de găsit, s-a urcat într-un copac şi nu o putem convinge să coboare. E isterică şi nu ne ascultă. Va trebui să vorbeşti cu ea.” Am oftat.

„Sunt pe drum. Unde este mama?”

Perl se afla într-unul dintre stejarii înalţi de lângă păşune. Kiki m-a condus la baza copacului. De crengi încă se agăţau câteva frunze portocalii şi maro. Am zărit mantia verde a mamei undeva în vârful arborelui. Am strigat-o, spunându-i că eram în regulă.

— Poţi coborî acum! am zis.

— Yelena! Vino aici, unde eşti în siguranţă! a zis ea.

M-am resemnat, ştiind că avea să-mi fie greu să o

conving pe Perl să coboare, aşa că mi-am scos mantia şi rucsacul, aşezându-le pe jos. Chiar şi pe spinarea lui Kiki, tot a trebuit să mă întind să ajung la cea mai joasă creangă. Abilitatea de a se căţăra a mamei era impresionantă.

Pe când Kiki păştea, m-am suit din ce în ce mai sus, până am ajuns la mama. M-am aşezat pe o creangă, sub ea, dar Perl a ajuns la mine într-o clipită, strângându-mă în braţe. Când trupul ei a început să se cutremure de plâns, a trebuit să mă prind de trunchiul copacului ca să nu cădem.

Am aşteptat ca mama să se calmeze, înainte să o îndepărtez uşor. S-a aşezat lângă mine, sprijinindu-se de umărul meu. Faţa ei era mânjită de pământ, acolo unde lacrimile i se amestecaseră cu noroiul uscat de pe hainele mele. I-am oferit singurul loc curat de pe cămaşa mea, dar ea a refuzat, scoţând o batistă din buzunar. Mantia ei verde-închis avea multe buzunare, iar veşmântul era croit pe trup, eliminând excesul de material. Nu ar fi servit bine drept pătură, dar era perfectă pentru vremea rece, în timpul unei călătorii printre vârfurile copacilor.

— Este una dintre creaţiile lui Nutty? am întrebat-o, atingând materialul.

— Da. Din moment ce nu am mai ieşit din junglă de paisprezece ani...

Perl mi-a zâmbit tristă.

— Am avut nevoie de haine pentru vremea rece.

— Mă bucur că ai venit! am zis.

Zâmbetul i-a pierit şi teama i-a cuprins privirea, înainte să inspire de câteva ori.

— Tatăl tău mi-a dat nişte *Eladine* ca să mă calmeze pe parcursul călătoriei. Îmi era bine, până când...

Perl şi-a dus mâna la gât, schimonosindu-şi chipul.

— A fost o întâmplare nefericită, am zis. Dar sunt bine, vezi?

Am întins un braţ. Altă greşeală. Perl a gemut văzându-mi vânătăile însângerate de pe încheietură. Mi-am tras mâneca, încercând să le acopăr.

— Sunt doar nişte zgârieturi.

— Ce s-a întâmplat? Şi nu încerca să mă amăgeşti! mi-a ordonat ea.

I-am povestit pe scurt, îmblânzind doar uşor faptele.

— Nu o să-mi mai facă necazuri.

— Într-adevăr, nu se va mai întâmpla niciodată. Vii cu noi, acasă, a zis ea.

Aproape că voiam să accept, după tot ce se întâmplase în acea dimineaţă.

— Şi ce să fac acolo?

— Îl poţi ajuta pe tatăl tău să strângă mostre pentru parfumuri. E prea mult pentru mine să ştiu că te-aş putea pierde iar.

— Dar trebuie să accepţi, mamă. Nu o să fug şi nu o să mă ascund din faţa unei situaţii dificile sau periculoase. În plus, mi-am făcut mie şi altora nişte promisiuni. Trebuie să duc lucrurile la capăt, căci, dacă fug, nu aş putea trăi cu mine însămi.

Adierea vântului a foşnit prin frunze, iar transpiraţia de pe pielea mea părea acum de gheaţă. Mama şi-a tras mantia mai aproape de corp. Îi simţeam emoţiile ţesându-se în jurul ei ca nişte noduri. Se afla într-un loc straniu şi înfrunta gândul neaşteptat că propria ei fiica se arunca singură în calea pericolului pentru alţi oameni; exista riscul să o piardă iar. Se lupta cu teama, nedorindu-şi altceva decât să-şi ştie familia în siguranţă şi să fie acasă.

Deodată, mi-a venit o idee.

— Mantia lui Nutty îmi aminteşte de junglă, am zis.

Perl s-a uitat la veşmânt.

— Serios?

— Are aceeaşi culoare cu dosul frunzelor de ylang-ylang. Mai ştii când ne-a prins brusc furtuna întorcându-ne de la târg şi ne-am adăpostit sub un copac de ylang-ylang?

— Ţi-ai amintit!

Perl radia.

Am dat din cap.

— Amintirile mele din copilărie au fost eliberate. Dar nu le-aş avea acum dacă nu mi-aş fi asumat un risc şi nu aş fi urmat-o pe Irys în Câmpiile Avibiene.

— Ai fost în câmpii!

Oroarea de pe chipul ei s-a transformat în uimire.

— Ţie nu ţi-e teamă de nimic, aşa-i?

— Cred că aş putea numi vreo cinci lucruri de care m-am temut în acea călătorie.

Mai ales de posibilitatea de a rămâne fără cap sub iataganul Omului Lunii, dar nu i-am spus asta mamei.

— Atunci de ce te-ai dus?

— Pentru că aveam nevoie de informaţii. Nu am putut lăsa teama să mă împiedice din a face tot ce era nevoie.

Mama s-a gândit în tăcere la cuvintele mele.

— Mantia te poate proteja de mai multe lucruri, în afară de vremea rea, am zis. Dacă îţi umpli buzunarele cu obiecte de acasă, poţi avea jungla cu tine oriunde te-ai simţi copleşită sau cuprinsă de frică.

— Nu m-am gândit la asta.

— De fapt, acum am ceva ce poţi pune în buzunar şi care să-ţi amintească de mine. Haide!

Fără să mai aştept, am început să cobor. M-am agăţat de cea mai joasă creangă, apoi am sărit pe pământ.

Pe când căutam în rucsac, am auzit foşnetul frunzelor şi am zărit-o pe mama alunecând pe trunchiul copacului. Am găsit amuleta de foc în unul dintre buzunarele rucsacului. Având în vedere necazurile care mă pândiseră recent, amuleta avea să fie în siguranţă cu mama.

— Am câştigat asta într-o perioadă a vieţii mele când teama era singurul meu tovarăş constant.

I-am dat amuleta. Fusese premiul întâi într-o competiţie de acrobaţii de la Festivalul anual al Focului, din Ixia. Perioada următoare fusese cea mai rea din viaţa mea, dar aş fi concurat iar ca să câştig amuleta, chiar şi ştiind urmarea.

Am pus amuleta în palma mamei.

— Este unul dintre cele patru obiecte pe care le preţuiesc. Vreau să o iei.

Perl a cercetat obiectul.

— Care sunt celelalte trei?

— Fluturele şi şarpele meu.

Mi-am scos colierul şi i-am arătat brăţara.

— Ţi le-a făcut cineva?

— Da. Un prieten, am zis, înainte ca mama să apuce să mă mai întrebe ceva.

Perl a ridicat doar una dintre sprâncenele ei subţiri.

— Care este ultimul obiect?

Am scotocit în rucsac, întrebându-mă dacă mama avea să fie şocată să afle că al patrulea obiect drag era o armă. Eram departe de a fi fiica perfectă, aşa că bănuiam că va fi foarte surprinsă. I-am întins briceagul şi i-am explicat simbolurile argintii de pe mâner.

— Este de la acelaşi prieten? a întrebat ea.

Am râs şi i-am povestit despre Ari şi despre Janco.

— Îmi sunt mai mult ca nişte fraţi mai mari, decât prieteni.

Zâmbetul mamei era ca soarele după furtună.

— Mă simt mai bine să ştiu că există în Ixia oameni care ţin la tine.

Perl şi-a băgat amuleta într-unul dintre buzunare.

— Focul reprezintă puterea. O să o ţin mereu cu mine.

Îmbrăţişându-mă strâns, Perl s-a retras şi a declarat:

— Ai îngheţat de frig. Pune-ţi mantia şi intrăm!

— Da, mamă.

Esau şi Irys ne aşteptau în odăile pentru musafiri de la Cetate, aflate în aripa de vest a campusului. Am îndurat o strângere în braţe dureroasă de la tata, dar a trebuit să refuz invitaţia la cină cu părinţii mei. Dorinţa de a face o baie şi de a dormi îmi copleşeau foamea. Ca să îmi permită să plec, a trebuit să le promit că aveam să-mi petrec mai mult timp cu ei în următoare zi.

Irys m-a condus la băi. Cearcănele negre care îi înconjurau ochii o făceau să arate la fel de obosită pe cât mă simţeam şi eu. Irys părea scufundată în contemplaţie.

— Ţi-ai folosit magia asupra mamei tale? a întrebat ea.

— Nu cred. De ce?

— Părea împăcată. Poate că ai făcut-o instinctiv.

— Dar nu e un lucru bun. Ar trebui să am control deplin asupra puterilor mele. Nu-i aşa?

— Încep să cred că nu toate regulile ţi se aplică, Yelena. Poate că de vină pentru modul straniu în care au evoluat puterile tale este felul în care ai crescut sau faptul că ai început să-ţi controlezi magia la o vârstă mai înaintată. Nu-ţi face însă griji! a adăugat ea, văzându-mi expresia. Cred că te va ajuta.

Ajunse la băi, Irys şi cu mine ne-am luat la revedere. După ce mi-am înmuiat bine corpul în apa caldă, m-am târât spre odăile mele. Înainte să adorm, am mai reuşit doar să mă minunez că Irys nu-mi pusese în cârcă mai mulţi paznici.

Mi se părea că trecuse doar o clipă de când mă scufundasem într-un somn fără vise, când am simţit-o pe Irys chemându-mă. Am mijit ochii în lumina puternică a soarelui, încercând să mă dezmeticesc.

„Cât e ceasul?” am întrebat-o.

„E mijlocul dimineţii”, a zis Irys.

„Dimineaţă?” însemna că dormisem de ieri după-amiază.

„De ce m-ai trezit?”

„Am convocat o şedinţă de urgenţă a Consiliului şi ţi se solicită prezenţa.”

„Şedinţă de urgenţă?”

„Goel a fost ucis, iar Cahil pretinde că sfetnicul Ilom este de fapt Valek deghizat.”

28

GOEL, UCIS? VALEK PRINS? Mintea mea încă adormită nu putea înţelege prea bine comentariul lui Irys, iar conştiinţa ei s-a retras înainte să apuc să-i mai pun alte întrebări. M-am schimbat cât am putut de repede şi am pornit în fugă spre Sala de Consiliu.

Oare Valek îl omorâse pe Goel? Iar dacă Valek se afla în închisoare, atunci tocmai ce le dăduse sitienilor un motiv bun să-l execute. Ar fi trebuit să mă prefac surprinsă de prezenţa lui sau să recunosc că ştiam? Oare aveam să fiu considerată complice la crimă? Poate că mă suspectau. Lui Irys îi spusesem doar unde să-l găsească; nu menţionasem nimic de prezenţa celorlalţi.

Întrebări fără răspuns mi se răsuceau în minte. M-am oprit în faţa treptelor ce duceau spre marea sală, mi-am netezit coada împletită şi mi-am aranjat hainele. Purtam una dintre cămăşile noi şi fusta-pantaloni pe care mi le cususe Nutty. Aruncându-mi privirea de jur împrejur, am vrut să mă asigur că nu fusesem urmărită. Irys avea încredere că-mi puteam purta singură de grijă. Nu îmi permiteam să o dezamăgesc.

Membrii Consiliului, patru maeştri magicieni, câteva gărzi din Cetate şi Cahil se strânseseră în sala mare. Zgomotul replicilor lor era asurzitor. L-am văzut pe Cahil dând cu febrilitate din mâini spre consilierul clanului Sandseed. Chipul roşu al lui Cahil s-a schimonosit de furie când omul a răspuns.

Roze Featherstone, prim-magician, a bătut cu un ciocănaş ca să readucă liniştea în Sala de Consiliu. Conversaţiile au încetat pe măsură ce consilierii îşi ocupau locurile. Decoraţiile de la ceremonia de întâmpinare fuseseră luate şi, în locul lor, apăruse o masă în formă de „U”. Roze şi ceilalţi trei magicieni şedeau în dreptul

curburii, în timp ce bătrânii clanurilor erau aşezaţi de-a lungul laturilor drepte. Şase pe o parte şi cinci pe alta. Cahil ocupa cel de-a şaselea scaun. Un podium din lemn fusese instalat în mijlocul mesei în formă de „U”. Eu am rămas în picioare, alături de căpetenia gărzilor şi de oamenii lui, lângă un perete, sperând să mă fac una cu marmura zidului.

— Să discutăm cazul locotenentului Goel Ixia! a ordonat Roze Featherstone.

Mi-am aruncat, surprinsă, privirea spre Irys.

„Toţi refugiaţii nordici au primit numele de clan Ixia”, mi-a explicat Irys. „Cahil e considerat liderul lor. Sunt un clan şi un titlu onorifice. Cahil nu are domenii şi nici dreptul de a vota în Consiliu.”

Acest lucru explica pica pe care o purta Cahil Consiliului şi frustrarea lui cu privire la refuzul de a fi ajutat în campania de recucerire a Ixiei.

— Locotenentul Ixia a fost găsi mort pe un câmp părăginit, la est de Citadelă, pe domeniul clanului Featherstone, a recitat Roze. Vindecătorii au stabilit că a murit din cauza unei răni în inimă, produsă de o sabie scurtă.

Murmurele au traversat adunarea din sală. Roze i-a amuţit cu o singură privire glacială.

— Arma nu a fost găsită la locul faptei, iar în prezent au loc căutări pe câmpurile din apropiere. Conform celui de-al patrulea magician, Yelena Liana Zaltana a fost ultima persoană care l-a văzut în viaţă. O chem la boxa martorilor.

Şaisprezece perechi de ochi s-au întors spre mine. Expresii ostile, îngrijorate şi preocupate ocupau chipurile celor prezenţi.

„Nu-ţi face griji”, a zis Irys. „Spune-le ce s-a întâmplat!”

Am păşit spre podium, bănuind că aceea era boxa martorilor.

— Explică ce s-a întâmplat! a cerut, autoritară, Roze.

Le-am spus totul despre răpirea şi despre evadarea mea. Cu toţii au rămas fără respiraţie când am povestit cum

controlasem trupul lui Goel, iar oamenii au început să şuşotească despre Codul de Etică.

Irys s-a ridicat şi a zis:

— Nu e nimic ilegal în utilizarea magiei pentru autoapărare. De fapt, Yelena ar trebui să fie apreciată pentru că a ieşit din corpul lui Goel fără să-i facă rău.

Membrii Consiliului au pus întrebări nenumărate despre motivele lui Goel. Doar după ce paznicii care trebuiau să mă păzească au confirmat faptul că fuseseră drogaţi, şi-au oprit membrii Consiliului asaltul de întrebări.

— L-ai lăsat pe Goel înlănţuit în şopron şi aceea a fost ultima dată când l-ai văzut? m-a întrebat Roze.

— Da, am zis.

— Spune adevărul.

După expresia acră de pe chipul lui Roze, îmi dădeam seama că-i fusese greu să afirme un asemenea lucru.

— Investigaţia va continua. Yelena, te poţi aşeza!

Roze mi-a făcut semn spre o bancă din spatele ei şi al celorlalţi maeştri magicieni.

— Ceea ce înseamnă că mai rămâne o singură problemă. Îl chem pe Cahil Ixia la boxa martorilor.

Pe când mă îndreptam spre bancă, am trecut pe lângă Cahil. Ochii lui albaştri priveau cu hotărâre în faţă, refuzând să-mi întâlnească chipul. M-am aşezat pe marginea băncii de lemn şi, chiar dacă mă pregătisem pentru potenţialele acuzaţii ale lui Cahil, cuvintele lui mi-au făcut inima să mi se strângă de teamă.

— ...şi îmbinat cu înşelătoria lui Valek este faptul că sufletul lui pereche şi maestru spion este Yelena Zaltana.

Sala s-a umplut de voci. Roze a izbit iar cu ciocănaşul, dar nu a mai ascultat-o nimeni. Am simţit forţa magiei ei când le-a ordonat tuturor să tacă. I-a amuţit doar preţ de o secundă, dar a fost suficient cât să-şi facă intenţiile cunoscute.

— Cahil, unde este dovada? a întrebat Roze.

Cahil s-a îndreptat spre unul dintre paznicii Cetăţii. Soldatul a deschis o uşă din peretele din spate, iar căpitanul Marrok şi alţi patru oameni ai lui Cahil au intrat

în sală, târându-l cu ei pe sfetnicul Ilom. Braţele lui Ilom erau încătuşate la spate, iar cei patru paznici aveau săbiile îndreptate spre el. Ambasadoarea Signe şi câţiva soldaţi ixieni veneau în urma procesiunii jalnice. Am încercat să surprind privirea lui Valek, dar el se uita iritat la membrii Consiliului.

Ambasadoarea Signe a vorbit prima.

— Cer să mi se dea o explicaţie! Acesta este un act de război.

— Cahil, ţi-am spus să-l eliberezi pe sfetnic până lămurim această situaţie! a zis Roze.

Furia fulgera în ochii ei chihlimbarii.

— Şi să-l las să scape? Nu. Mai bine să-l demasc aici, în faţa tuturor!

Cahil a făcut câţiva paşi mari spre Ilom şi l-a tras de păr.

Am tresărit, însă capul lui Ilom s-a smucit în jos, pe când el a ţipat o dată de durere. Nedescurajat, Cahil l-a tras pe Ilom de nas, apoi a început să-i zgârie pielea de sub bărbie. Ilom a ţipat şi sângele s-a pornit să-i curgă din zgârieturile de pe gât. Cahil a făcut, consternat, câţiva paşi în spate. S-a întins iar spre faţa lui Ilom, dar Marrok l-a prins şi l-a imobilizat. Cahil avea gura căscată de uimire.

— Daţi-i drumul sfetnicului! a ordonat Roze.

Cătuşele lui Ilom au fost desfăcute, pe când Cahil, cu faţa roşie de furie, era condus afară împreună cu oamenii lui. Şedinţa s-a încheiat, iar Roze s-a grăbit să-i împace şi să le ceară iertare ambasadoarei şi lui Ilom.

Eu am rămas pe bancă, privind cum mânia lui Signe şi supărarea lui Ilom se preschimbau încetul cu încetul, pe măsură ce Roze le vorbea, în stări ceva mai plăcute. Îmi era teamă să atrag atenţia asupra mea, sperând că nimeni nu avea să-şi amintească celelalte acuzaţii pe care mi le adusese Cahil.

Eram la fel de şocată pe cât fusese şi Cahil. Chiar şi cunoscând trucurile lui Valek, el continua să mă surprindă. Am cercetat gărzile ixiene şi, desigur, am găsit printre ei un soldat cu ochii albaştri ce părea foarte satisfăcut. Ilom se deghizase probabil în soldat când Valek trecuse drept

sfetnic şi schimbau locurile când Valek trebuia să se strecoare în Sitia.

În cele din urmă, membrii Consiliului şi ixienii au început să iasă din sală. Irys mi s-a alăturat pe bancă.

„Spune-i lui Valek să plece”, a zis Irys. „E prea periculos.”

„Deci ştii.”

„Bineînţeles. Mă aşteptam să sosească împreună cu delegaţia.”

„Nu te deranjează că este aici. Că ar putea spiona Sitia.”

„A venit aici pentru tine. Şi mă bucur că aţi petrecut ceva timp împreună.”

„Şi dacă l-a ucis pe Goel?”

„Goel reprezenta un pericol pentru tine. Deşi aş fi preferat să-l arestăm, nu mă supără foarte tare faptul că a fost omorât.”

— Du-te şi mănâncă ceva! Eşti cam palidă, a zis Irys.

— Minunat! Dacă înainte nu aveam nicio mamă, acum, deodată, am două.

Irys a râs.

— Unii oamenii au nevoie de ajutor în plus.

Magicianul m-a bătut pe genunchi şi a pornit în căutarea lui Bain.

Înainte să plec însă, l-am văzut pe Bavol Zaltana îndreptându-se spre mine şi l-am aşteptat.

— Ambasadoarea Signe vrea să aibă o discuţie cu tine, a zis Bavol.

— Când?

— Acum.

Bavol m-a condus afară din sală.

— Ambasadoarei i s-au pus la dispoziţie nişte birouri pentru a-şi rezolva treburile cât timp se află aici, mi-a explicat Bavol pe când traversam clădirea Consiliului.

Întregul guvern sitian era găzduit în marea clădire. Birourile şi sălile de şedinţă zumzăiau de mici zgomote ale celor ocupaţi cu rezolvarea problemelor guvernamentale. Într-o arhivă de la subsol se aflau toate documentele oficiale, deşi documentele locale rămâneau în capitoliul

fiecărui clan.

Mă întrebam cum procedau nomazii clanului Sandseed. Îşi cărau documentele cu ei pe măsură ce traversau câmpiile? Amintindu-mi lecţiile lui Irys, mi-am dat seama că ei îşi transmiteau informaţiile oral, prin intermediul ţesătorilor-de-poveşti. Am zâmbit, imaginându-mi-l pe Omul Lunii, cu pielea lui albastră, şezând la un birou în arhiva clădirii Consiliului. Bavol m-a privit mirat.

— Mă gândeam la arhivă, am zis. Încercam să-mi dau seama cum raportează clanul Sandseed informaţiile Consiliului.

Bavol a zâmbit larg.

— Am avut de furcă întotdeauna cu ei. Încercăm să le respectăm... obiceiurile neobişnuite. De două ori pe an, un ţesător-de-poveşti vine la Consiliu şi îi recită unui scrib evenimentele petrecute în cadrul clanului. Tehnica funcţionează, şi astfel păstrăm pacea în ţinutul nostru. Am ajuns.

Bavol mi-a făcut semn spre o uşă deschisă.

— Vorbim mai târziu! mi-a spus, şi-a înclinat capul şi umerii într-un soi de plecăciune, apoi a plecat.

Invitaţia nu se referise şi la Bavol. Am intrat în sala de aşteptare. Sfetnicul Ilom şedea la un birou simplu. Zgârieturile de pe gâtul lui nu mai sângerau. Doi soldaţi păzeau o uşă închisă.

Ilom s-a ridicat şi a bătut la uşă. Am auzit o voce înăbuşită, iar Ilom a răsucit mânerul.

— A sosit, a zis el, împingând apoi uşa şi făcându-mi semn să intru.

Am păşit în biroul ambasadoarei Signe, observând mobila simplă şi funcţională şi lipsa decoraţiunilor. În spatele ei se aflau nişte gărzi, dar femeia le-a spus să plece. Niciunul dintre soldaţi nu era Valek, ceea ce m-a făcut să mă întreb încotro plecase. Ari şi Janco erau probabil în timpul lor liber.

— Ai cauzat mare agitaţie noaptea trecută, a zis Signe când am rămas singure.

Ochii ei remarcabili m-au studiat. Am rămas uimită de

înfăţişarea ei. Avea aceleaşi trăsături delicate ca şi comandantul, însă părul lung şi liniile subţiri de creion negru din jurul ochilor ei impregnau chipului strălucirea unei frumuseţi fără vârstă.

— Sper că nu ţi-a fost întrerupt somnul, am zis, păstrând o abordare diplomatică.

Femeia mi-a ignorat comentariul, dând din mână.

— Suntem doar noi. Poţi vorbi liber.

Am clătinat capul.

— Maeştrii magicieni au un auz excepţional.

M-am gândit la Roze. Pentru ea, a trage cu urechea la conversaţiile ambasadoarei era o datorie patriotică.

Signe a încuviinţat.

— S-ar părea că pretendentul la regat a pus mâna pe informaţii false. Mă întreb cum s-a întâmplat una ca asta.

— Comunicarea defectuoasă între mai multe persoane.

— Nu vor mai exista acuzaţii false? a întrebat Signe.

Privirea ei mi-a scotocit chipul, de parcă mi-ar fi ţinut un cuţit la gât. Se întreba dacă eram capabilă să nu-i dezvălui identitatea.

— Nu.

I-am arătat palma, punând degetul pe cicatricea pe care mi-o făcuse când îi promisesem să nu dau în vileag nimănui secretul comandantului. Nici măcar lui Valek. Gândul ăsta mi-a amintit de sugestia lui Irys ca Valek să plece din Sitia. Mi-am scos pandantivul cu fluture.

— Unele zvonuri tind să ardă mocnit şi ar fi bine să nu lăsăm nimic care să aprindă alt foc.

Signe trebuia să fi fost conştientă de prezenţa lui Valek.

— Am să mă gândesc la asta. În orice caz, am altceva de discutat cu tine.

Signe a scos o coală de pergament dintr-o servietă de piele neagră. A rulat pergamentul şi l-a ţinut în palmă.

— Comandantul ţi-a trimis acest mesaj. S-a gândit mult la ultima conversaţie pe care aţi avut-o. A decis că sfatul primit este unul bun şi ar vrea să-ţi mulţumească pentru sugestie.

Signe mi-a dat cilindrul.

— Este o invitaţie pentru când îţi vei finaliza antrenamentul magic. Plănuim să ne întoarcem în Ixia peste o săptămână, mi-a explicat. Am nevoie de răspunsul tău până atunci, a zis ea, dând semn că întâlnirea noastră luase sfârşit.

M-am plecat în faţa ambasadoarei şi am ieşit din birou.

M-am gândit la cuvintele ei pe când mă îndreptam spre Cetate. Comandantul semnase un ordin de execuţie; să merg în Ixia ar fi fost sinucidere curată.

Am aşteptat până ce am aprins un foc bun în odaie înainte să desfac mesajul de la comandant. Privind flăcările ce dănţuiau, am meditat la oferta lui Ambrose. Ţineam ordinul de execuţie în mâini, însă a-l arunca, pur şi simplu, în flăcări nu ar fi rezolvat problema. O notiţă scurtă fusese adăugată pe document.

Dacă îmi demonstram loialitatea faţă de Ixia, atunci ordinul putea fi anulat. Îmi era oferită poziţia de sfetnic dacă le arătam generalilor ixieni beneficiile de a avea un magician în serviciul Ixiei. Dacă făceam aceste lucruri, mă puteam întoarce la prietenii mei şi la Valek.

Fără să aibă habar, Cahil îmi prevăzuse viitorul când mă numise maestru spion în timpul şedinţei de Consiliu.

29

MĂ UITAM LA FOC PE MĂSURĂ ce emoţiile mele contradictorii, loialitatea mea şi dorinţele ce se băteau cap în cap ardeau şi îmi dansau în piept, imitând flăcările. Fără să ajung la vreo concluzie, am ascuns ordinul de execuţie în rucsac. Poate era mai bine să mă gândesc la el mai târziu.

Amintindu-mi promisiunea făcută părinţilor mei, m-am îndreptat spre sala de mese, sperând că aveam să-i găsesc luând prânzul. Pe drum, l-am întâlnit pe Dax.

— Yelena, a zis el, potrivindu-şi pasul cu mine. Nu te-am mai văzut de zile întregi.

— Sunt sigură că mori de nerăbdare să mă pui la curent cu bârfele din campus, nu-i aşa?

— Să ştii că am şi eu viaţa mea. Poate am fost prea ocupat ca să mai ascult bârfele, a pufăit el, prefăcându-se că-i rănisem sentimentele.

M-am uitat la el, iar Dax a oftat.

— Bine, ai câştigat. M-am plictisit de moarte. Magicianul secund e prea ocupat să se joace de-a detectivul, iar Gelsi e ocupată până peste poate cu un proiect, aşa că nu ne-am mai întâlnit.

Dax a făcut o pauză dramatică.

— Viaţa mea e atât de monotonă, încât sunt nevoit să mă hrănesc cu aventurile tale.

— Şi din moment ce zvonurile sunt atât de aproape de adevăr…

— Aventurile tale s-au transformat în legende.

Dax şi-a desfăcut braţele larg, râzând.

— Deci unde te duci? Mergi să omori un dragon? Pot să vin cu tine, pe post de scutier umil? O să-ţi lustruiesc toiagul în fiecare noapte cu cămaşa de pe mine. Promit.

— Mă bucur că problemele mele te distrează, am zis un

pic sarcastică. Îmi caut... ăăă, îi caut pe regele copacilor şi pe regina lui. Vrem să plănuim atacul asupra dăunătorilor de arbori, care au strâns o armată invizibilă în Cetate.

Ochii lui Dax s-au aprins.

— Am auzit ceva despre aventurile reginei în dimineaţa asta.

Jocul nu mai era amuzant.. Nu voiam să ştiu ce bârfeau studenţii despre mama mea. Înainte ca Dax să îmi dea mai multe detalii, l-am invitat să mă însoţească.

I-am găsit pe părinţii mei în sala de mese şi ne-am aşezat lângă ei. Prezenţa lui Dax mă avantaja. Subiectele de conversaţie se învârteau în jurul şcolii, al cailor şi al altor treburi obişnuite; astfel, părinţii mei nu au avut nicio ocazie să îmi pună întrebări despre şedinţa de la Consiliu. Când mama s-a oferit să îi facă un parfum special lui Dax, am înţeles că era bucuroasă că-mi făcusem un prieten sitian.

După ce ne-am luat la revedere de la Dax, am mers cu părinţii mei în odăile pentru musafiri. Pe când Perl pregătea ceaiul în mica bucătărie, l-am întrebat pe Esau despre curara. Irys îi povestise despre drog, temându-se că fusesem răpită de Ferde.

Esau şi-a trecut o mână plină de bătături peste faţă.

— Nu m-am gândit niciodată că va fi folosit în acest fel, a zis el, clătinând din cap. Când descopăr ceva nou, experimentez întotdeauna până ce găsesc toate efectele adverse şi înţeleg cum poate fi folosită substanţa, pentru a face bine sau rău. Apoi evaluez avantajele şi dezavantajele. Unele descoperiri nu sunt niciodată cunoscute, dar, în cazul altora, deşi nu sunt perfecte, beneficiile cântăresc mai mult decât riscurile.

Esau s-a oprit când Perl a intrat în cameră, ducând o tavă cu ceai. Avertizarea din privirea tatei îmi spunea că mama nu ştia nimic despre cum folosise Ferde substanţa curara. Perl ne-a servit ceaiul şi s-a aşezat lângă mine, pe canapea. Mama purtase mantia în timpul prânzului, dar şi-o dăduse jos când intrasem în apartamentul lor.

— Ce s-a întâmplat la şedinţa de Consiliu? m-a întrebat

ea.

Le-am povestit pe scurt despre acuzaţiile lui Cahil împotriva sfetnicului Ilom. Perl şi-a dus instinctiv mâna la gât când am pomenit numele lui Valek, dar s-a relaxat când i-am spus că totul se dovedise a fi o greşeală. Fără să menţionez acuzaţiile lui Cahil cu privire la mine, i-am informat pe părinţii mei că Goel fusese ucis.

— Foarte bine, a zis Perl. Mă scuteşte de efortul de a-l blestema.

— Mamă!

Eram uluită.

— Poţi face aşa ceva?

— Parfumurile şi esenţele nu sunt singurele lucruri pe care le pot crea.

M-am uitat la Esau. Tata a dat din cap.

— E bine că Reyad şi Mogkan sunt deja morţi. Mama ta are o imaginaţie destul de bogată când e furioasă.

Mă întrebam ce alte surprize mă mai aşteptau din partea părinţilor mei. Schimbând subiectul, i-am întrebat despre călătoria spre Cetate şi despre familia Zaltana, petrecându-mi întreaga zi cu ei, aşa cum promisesem.

Când s-a făcut târziu, Esau s-a oferit să mă însoţească spre apartamentul meu. La început l-am refuzat. Nu-mi mai fuseseră date gărzi după episodul cu Goel. Dar, la insistenţele tatei şi văzând încruntarea de pe fruntea lui Perl, mi-am amintit de comentariul ei despre blesteme şi, nevrând să devin una dintre ţintele ei, am acceptat.

Campusul era tăcut şi pustiu. Lumina lunii lucea pe copacii acoperiţi cu o pojghiţă de gheaţă. Mai rămâneau doar patru zile până la luna plină. Am atins şarpele de la Valek şi mi-am răsucit brăţara în jurul mâinii.

Când eram pe la jumătate drumului spre apartamentul meu, Esau mi-a zis:

— Trebuie să-ţi mai spun ceva despre curara.

— Încă ceva?

Esau a dat din cap.

— Motivul pentru care le-am trimis substanţa oamenilor câmpiilor înainte să-mi termin experimentele este urzica.

Planta creşte în Câmpiile Avibiene, iar înţepătura ei dă dureri insuportabile ce durează mai multe zile. De obicei, copiii sunt aceia care intră în vreun pâlc fără să-şi dea seama. În doze mici, este un remediu excelent. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că cineva ar putea folosi doze mari pentru a paraliza o persoană cu totul.

Esau s-a încruntat, trecându-şi o mână prin părul grizonant, lung până la umeri.

— Mai târziu, am descoperit un alt efect advers care mi s-a părut minor pe atunci. Acum însă…

Esau s-a oprit şi s-a întors la mine.

— În doze mari, curara poate paraliza abilităţile magice.

Am simţit că sângele mi se scurg din trup. Asta însemna că substanţa putea afecta chiar şi un maestru magician, lăsându-l neajutorat.

Noaptea următoare aveam să fac schimbul secret. Din moment ce reuşisem să ocup prin magie trupul lui Goel, plănuiam să fac acelaşi lucru şi cu Ferde, gândindu-mă că, chiar dacă eram imobilizată de drog, aş fi reuşit să-mi folosesc puterile magice. Acum mi se părea obligatoriu să evit orice contact cu substanţa blestemată.

Pesemne că tata îmi citise groaza din ochi.

— Există un soi de antidot, a zis el.

— Există vreun antidot?

— Nu merge complet, dar eliberează puterile magice şi lasă trupul să simtă puţin, deşi creează noi probleme, a zis Esau, clătinând frustrat din cap. Nu am reuşit să experimentez cu antidotul aşa cum se cuvine.

— Ce este?

— *Theobroma.*

Asta explica noua problemă. Mâncând desertul cafeniu, mi-aş fi lăsat mintea vulnerabilă influenţelor magice. Apărarea mea mentală nu avea să funcţioneze împotriva altui magician, nici măcar a unuia mai slab decât mine.

— De câtă *Theobroma* aş avea nevoie? l-am întrebat pe tata.

— De multă. Deşi, aş putea să o fac mai concentrată, a zis el, gânditor.

Un vânt rece m-a făcut să mă cutremur şi mi-am tras mantia mai aproape pe când ne continuam plimbarea.

— Nu ar mai avea acelaşi gust bun, dar ar fi o cantitate mai mică, a zis Esau.

— O poţi face mâine după-amiază? am întrebat.

Esau s-a uitat la mine. Ochii lui blânzi s-au umplut de îngrijorare.

— Ai de gând să faci ceva despre care nu ar trebui să afle mama ta?

— Da.

— Este important?

— Foarte.

Tata s-a gândit la cererea mea. Când am ajuns în dreptul apartamentului meu, Esau m-a îmbrăţişat.

— Ştii ce faci?

— Am un plan.

— Yelena, ai reuşit să te întorci acasă în ciuda tuturor greutăţilor. Am încredere că vei izbândi iar. Vei avea antidotul până mâine la amiază.

Esau a rămas în pragul uşii ca un urs ce mă proteja, în timp ce eu am cercetat încăperile. Mulţumit că eram în siguranţă, tata mi-a urat „noapte bună” şi s-a întors spre camerele de oaspeţi.

M-am întins pe pat şi am început să mă gândesc la noile informaţii pe care mi le dăduse Esau. M-am ridicat când obloanele s-au deschis deodată şi mi-am scos briceagul de sub pernă. Valek a intrat pe fereastră cu sprinteneală graţioasă, sărind în pat fără să scoată un sunet.

— Trebuie să pleci. Sunt prea mulţi oameni care ştiu că te afli aici, am zis.

— Nu înainte să-l găsim pe criminal. Şi-n plus, comandantul mi-a ordonat să o protejez pe ambasadoare. Ar însemna să-mi neglijez datoriile.

— Şi dacă ţi-ar ordona să pleci acasă?

M-am întors să-i văd chipul.

— Ordinele de la comandant sunt mai importante decât ale oricui altcuiva.

— Valek, tu...

Tânărul mi-a oprit întrebarea cu un sărut. Aveam multe lucruri de discutat. Moartea lui Goel şi oferta comandantului. Dar îndată ce trupul lui s-a lipit de al meu şi mirosul lui moscat mi-a pătruns în nări, toate gândurile legate de crime şi de intrigi s-au evaporat. I-am scos cămaşa. Valek mi-a zâmbit încântat. Timpul nostru împreună era limitat, şi nu voiam să mai irosesc o noapte cu vorbe goale.

Când m-am trezit în semiîntunericul zorilor, Valek dispăruse. Eu mă simţeam însă plină de energie. Întâlnirea mea cu Ferde era programată la miezul nopţii, aşa că mi-am recapitulat planul, în vreme ce îmi vedeam de treburile obişnuite.

Irys voise să încerc să mut obiectele cu ajutorul magiei în timpul lecţiei de dimineaţă. Încă nu stăpâneam această abilitate. I-am cerut totuşi să lucrăm la apărarea mea mentală. Dacă aveam să recurg la antidotul lui Esau, voiam să fiu capabilă să produc o barieră suficient de puternică, încât să blocheze magia lui Ferde, chiar şi sub influenţa *Theobromei.*

Înainte să termine lecţia, Irys m-a întrebat:

— Te mai simţi obosită din cauza întâmplării cu Goel?

— Puţin. De ce?

Irys mi-a zâmbit ironic.

— Săptămâna trecută, m-ai bătut la cap cu întrebări despre Opal în fiecare zi. Totuşi, azi nu mi-ai pus nicio întrebare.

— Am presupus că mă vei pune la curent la veştile.

— Am atins un prag important! a declarat Irys. Ai învăţat să ai încredere în noi.

Apoi amuzamentul din ochii ei s-a stins.

— Nu am nicio veste. Credem că nu se mai află în Citadelă sau în câmpii, aşa că ne-am extins aria de căutări.

Vina îmi strângea pieptul pe când mă grăbeam să-l găsesc pe tata. Voisem să colaborez cu Irys şi cu ceilalţi, dar acum plănuiam să-l întâlnesc pe Ferde, avându-l doar pe Valek drept ajutor. Chiar dacă Valek făcea cât patru oameni înarmaţi, eu tot nu-mi încredinţasem planurile lui

Irys. Un sitian adevărat ar fi prezentat faptele în faţa Consiliului.

Dar oare de ce nu aveam încredere în Irys? Poate pentru că nu m-ar fi lăsat să mă întâlnesc cu Ferde. Pericolul în care se afla Sitia era prea mare, dar a încerca să-l încolţească pe Ferde fără ca eu să fiu acolo nu ar fi funcţionat niciodată. Irys credea că aveau să-l găsească în cele din urmă, iar sacrificarea lui Opal era un preţ prea mic pentru siguranţa Sitiei. Eu credeam că un risc total era singura metodă de a-l captura pe ucigaş. A cunoaşte şi a încerca să minimizez riscurile mi se părea a fi singura soluţie.

Irys nu credea în abilităţile mele de a-l prinde pe Ferde, dar reuşisem să o împiedic pe Roze, cel mai puternic magician din toată Sitia, să-mi citească gândurile, o vindecasem pe Tula şi îi găsisem conştiinţa, ocupasem trupul lui Goel şi, în curând, aveam să pun mâna pe un antidot pentru curara.

Încrederea trebuie să existe de ambele tabere. Ca şi loialitatea. Mă simţeam loială? Lui Irys, da. Dar Sitiei? Nu eram prea sigură. Chiar dacă reuşeam să o salvăm pe Opal şi să-l prindem pe Ferde, Irys ar fi refuzat să mai continue antrenamentul. Gândul ăsta groaznic mă făcea să-mi contemplu viitorul şi oferta comandantului. Irys avea să rupă relaţiile cu mine, iar eu nu aş mai fi avut nicio obligaţie faţă de Sitia. I-aş fi putut dezvălui comandantului planurile lui Cahil de a strânge o armată pentru a recuceri Ixia. Cahil, turnătorul, nu avusese niciun drept să vorbească în faţa Consiliului despre relaţia mea cu Valek.

Tata mă aştepta în faţa apartamentului pentru oaspeţi. Concentrase *Theobroma* sub forma unei pilule de forma şi mărimea unui ou de măcăleandru.

— Am îmbrăcat-o în gelatină, ca să nu se topească, mi-a explicat Esau.

— Să se topească?

— Cum ai de gând să o înghiţi dacă eşti paralizată de curara?

Când ochii mi s-au deschis larg, înţelegând, tata a

continuat:

— Poţi ţine pilula între dinţi. Dacă eşti înţepată cu curara, sparge pilula în dinţi şi încearcă să înghiţi cât poţi de mult, înainte ca maxilarul să ţi se blocheze! Sper că restul se va topi şi îţi va aluneca pe gât.

Înainte să aflu de acest antidot, scopul meu fusese să nu mă las deloc drogată. Dacă mergeam de bunăvoie la întâlnirea cu Ferde, atunci nu ar mai fost nevoit să folosească pe mine curara. Sau, cel puţin, aşa speram. Pilula de la Esau mă făcea mai încrezătoare cu privire la întâlnirea din acea noapte şi îmi dăduse o idee nouă. Am împrumutat de la tata alte câteva obiecte.

Mi-am petrecut restul după-amiezii antrenându-mă cu Zitora, iar, după cina cu părinţii mei, am plecat spre hambar. Ziua întreagă mi se păruse stranie, ca şi cum aş fi făcut totul pentru ultima dată. Poate că mă simţeam aşa din cauza faptul că viaţa avea să mi se schimbe definitiv.

Kiki mi-a simţit starea.

„Domniţa de Lavandă e tristă.”

„Un pic.”

Am scos-o pe Kiki din boxa ei şi am ţesălat-o. De obicei, vorbeam cu ea, dar în noaptea asta preferam să lucrez în tăcere.

„Merg cu Domniţa de Lavandă.”

Surprinsă, m-am oprit. Credeam că legătura mea cu Kiki se limita la emoţii şi la comunicarea simplă. Iapa îmi citea sentimentele şi avea anumite instincte, ca atunci când fusesem ameninţată de Goel, dar până acum nu îmi închipuisem că era conştientă de ceea ce făcea.

„Ar fi suspect să te iau cu mine.”

„Du-mă unde te pot mirosi! Domniţa de Lavandă are nevoie de mine.”

M-am gândit la vorbele ei pe când aşezam periile la locul lor. Cahil nu venise la grajd pentru lecţia de călărie. Nu eram surprinsă. Trebuia să exersez de una singură. Însă cum era să încalec fără şa sau fără un mic ajutor?

„Prinde coama. Sari. Trage.”

„Kiki, azi eşti foarte sfătoasă.”

„Isteaţă”, a fost ea de acord.

Pe când călăream de jur împrejurul păşunii, mi-am dat seama că oferta iepei nu era de neglijat. Aveam să o iau cu mine şi să o las să pască pe câmpii. Locul de întâlnire îmi era cunoscut, la Stânca Însângerată. M-a cuprins un fior gândindu-mă la cum reuşise Ferde să capete această informaţie.

Imaginea şi gândurile lui Ferde încă îmi bântuiau coşmarurile şi mă întrebam dacă nu cumva formasem, fără să vreau, o legătură mentală cu el. Dorinţa lui de a mă avea îmi chinuia visurile. Acum nu mai alergam din calea şerpilor. În schimb, aşteptam îmbrăţişarea lor mortală, primind cu braţele deschise muşcătura uitării. Acţiunile din vis deveniseră la fel de tulburătoare ca şi ale lui Ferde.

Kiki a început să meargă cu paşi mai mari, smulgându-mă din visare. M-am concentrat la a-mi păstra echilibrul. Când picioarele şi spatele au început să mă doară, iapa s-a oprit.

După ce am mângâiat-o, am lăsat-o să se întoarcă la grajd. „Ne vedem mai târziu”, am zis, îndreptându-mă spre camera mea, ca să mă pregătesc. Încrederea mi se preschimba în agitaţie, pe măsură ce întunericul începea să acapareze cerul.

„Încrederea”, a zis Kiki. „Încrederea e ca bomboanele mentolate.” Am râs. Kiki percepea lumea cu stomacul. Bomboanele erau bune, aşadar şi încrederea în altă persoană era un lucru bun.

Valek mă aştepta în apartament. Expresia lui rigidă semăna cu o mască de metal. Un luciu glacial i se citea în ochi; era privirea lui de ucigaş.

— Poftim! a zis el, dându-mi o cămaşă pe gât şi o pereche de pantaloni negri. Sunt făcute dintr-un material special care te va proteja de săgeţile aruncate prin aer, dar nu le va opri dacă eşti împunsă direct cu una.

— Sunt grozave! am zis, mulţumindu-i.

Cel puţin nu aveam să fiu luată prin surprindere, iar, dacă Ferde se afla suficient de aproape, speram să fiu în avantaj.

Noile haine îmi atârnau pe trupul slab. Am rulat mânecile cămăşii şi mi-am pus o curea ca să împiedic pantalonii să cadă. Valek a zâmbit scurt.

— Au fost ale mele. Nu sunt cel mai bun croitor din lume.

Mi-am pregătit rucsacul cu grijă, luând cu mine doar lucrurile esenţiale, care includeau pilula de *Theobroma,* obiectele de la Esau, cârligul şi funia, un măr şi arcul. Ferde nu-mi pusese condiţia de a veni neînarmată. Mi-am prins şperaclele în păr şi mi-am aşezat briceagul la coapsă prin gaura pe care Valek o tăiase în buzunarul pantalonilor. Valek îmi anticipase nevoile.

Poate că nu se pricepea să mânuiască acul şi aţa, dar era un luptător de excepţie.

Ne-am recapitulat planul şi i-am povestit despre Kiki.

— E destul de greu să te strecori prin porţile Cetăţii şi a Citadelei cu un animal mare, iubire, a zis Valek.

— O să reuşesc, ai încredere în mine.

Valek m-a privit inexpresiv.

— O să o iau pe Kiki în câmpii şi o să-ţi dau suficient timp să treci de poarta Citadelei, apoi o să mă îndrept spre locul de întâlnire, am spus. Poţi să intervii când Opal e în siguranţă, iar Ferde îşi face apariţia.

Valek a încuviinţat.

— Te poţi baza pe mine.

Mi-am pus mantia şi am plecat. Rămăseseră patru ore până la miezul nopţii.

Câţiva oameni hălăduiau prin campus. Torţele aşezate de-a lungul aleilor erau aprinse, iar studenţii se grăbeau în înserarea rece spre cursurile târzii sau spre întâlnirile cu prietenii. Eram o străină printre ei. O umbră ce-i privea şi tânjea să li se alăture, care îşi dorea ca singurele ei griji să fie studiul pentru unul dintre testele la istorie ale lui Bain.

Kiki aştepta în boxa ei. Am deschis uşa şi am lăsat-o să iasă. Avea să-mi fie imposibil să mă sui pe spinarea ei încărcată cu mantia şi cu rucsacul. Mi-am tras un taburet şi am urcat pe el.

„Ai nevoie de antrenament”, a zis Kiki. „În sălbăticie nu

sunt scăunele.”

„Mai târziu”, i-am răspuns.

Îndreptându-ne spre poarta Cetăţii, Kiki a privit înapoi spre turnul lui Irys. „Domniţa Magică”.

Vina pe care mi-o suprimasem pentru că nu-i dezvăluisem lui Irys planurile mele ameninţa să se dezlănţuie. „Nu va fi fericită. Foarte furioasă. Dă-i Domniţei Magice bomboane mentolate!”

Am râs, gândindu-mă că aveam nevoie de ceva mai mult decât bomboane mentolate ca să repar răul făcut.

„Bomboanele le plac tuturor”, a zis Kiki.

Era vreun sfat cabalin misterios?

„Eşti sigură că Omul Lunii nu e tatăl tău?”

„Omul Lunii e deştept.”

M-am gândit la vorbele iepei, încercând să le descifrez înţelesul. Înainte să ajungem la poarta Cetăţii, am tras la mine un fir de putere magică şi mi-am proiectat conştiinţa. Două gărzi păzeau poarta. Plictisit, unul dintre soldaţi se gândea cu jind la sfârşitul turei; celălalt socotea ce să mănânce la cină. Un magician dormea pe un scaun. Pe magician l-am adâncit într-un somn profund şi, folosindu-mă de dorinţele gărzilor, i-am încurajat să se concentreze la altceva decât la calul şi la călăreţul care treceau pe sub poartă. Pe când unul dintre soldaţi privea cerul să vadă cât de departe ajunsese Steaua Sudului, celălalt căuta de-ale gurii prin postul de gardă. Niciunul nu m-a observat şi, în curând, am reuşit să ies fără să fiu văzută.

Kiki se deplasa în tăcere prin Citadelă. Niciun potcovar nu îndrăznea să se apropie de un cal care provenea din teritoriile Sandseed. Dispreţul rasei lor pentru potcoave era bine cunoscut. Patru soldaţi păzeau poarta Citadelei. Din nou, le-am distras atenţia oamenilor atunci când ne-am strecurat prin întuneric. Odată ieşite, Kiki a pornit la galop, îndreptându-ne spre Câmpiile Avibiene. Când nu am mai văzut drumul sau Citadela, Kiki a încetinit.

M-am gândit iar la ce-mi spusese Kiki despre bomboanele mentolate. Fiecare dintre noi trebuia să facă exact ce era nevoie pentru ca planul din noaptea asta să

funcţioneze. Ambele părţi trebuiau să aibă încredere. Ea spusese că încrederea e ca bomboanele mentolate. Oare se referise la Irys, şi nu la Valek? Răspunsul era limpede acum. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să mă simt deşteaptă pentru că ghicisem sfatul lui Kiki sau umilită de faptul că trebuise ca un cal să-mi spună ce era mai bine să fac.

„Irys”, am zis în mintea mea.

„Yelena? Ce s-a întâmplat?”

Am inspirat adânc, mi-am liniştit nervii şi i-am dezvăluit planul. O tăcere îndelungată şi rece a urmat.

„Vei muri”, a zis ea în cele din urmă. „Nu mai eşti studenta mea. Voi discuta cu ceilalţi maeştri şi te vom opri înainte să ajungi la el.”

Mă aşteptam la acel răspuns. Furia şi cenzura imediată erau motivele pentru care nu voisem să-i mărturisesc nimic.

„Irys, mi-ai mai spus şi altă dată că voi muri. Îţi aminteşti când ne-am întâlnit pentru prima dată în Pădurea Şerpilor, în Ixia?”

Irys a ezitat.

„Da.”

„Mă aflam într-o situaţie imposibilă. Nu aveam deloc control asupra puterilor mele magice, mă ameninţai că mă vei ucide şi tocmai fusesem otrăvită de Valek. Fiecare acţiune părea să ducă la sfârşitul meu. Totuşi ţi-am cerut atunci să-mi acorzi timp şi m-ai ascultat. Abia dacă mă cunoşteai, însă ai avut suficientă încredere în mine, cât să mă laşi să găsesc o soluţie. Poate că nu cunosc prea bine sistemul din Sitia, dar am suficientă experienţă cu situaţiile imposibile. Gândeşte-te la asta înainte să vorbeşti cu ceilalţi.”

A urmat o nouă pauză lungă şi chinuitoare. Mi-am retras legătura, căci trebuia să-mi îndrept atenţia spre misiunea din acea seară. Kiki s-a oprit la vreo doi kilometri de Stânca Însângerată. Simţeam magia subtilă a clanului Sandseed. Protecţia nu era la fel de puternică precum cea care le înconjura tabăra, dar semăna cu o reţea subţire ce aştepta să surprindă prada. Un magician cu mecanisme

bune de apărare ar fi putut să evite capcana, însă, în cazul în care clanul îşi intensifica puterea, atunci ar fi putut simţi prezenţa magicianului şi l-ar fi atacat. Am respirat uşurată ştiind că imunitatea lui Valek îl proteja.

Am lunecat de pe spinarea lui Kiki.

„Ascunde-te!” i-am zis.

„Stai în calea vântului, să te miros bine!” mi-a cerut Kiki.

M-am ascuns în iarba înaltă, acordându-i suficient timp lui Valek să mă prindă din urmă. Kiki ajunsese aici într-o oră, dar lui Valek îi mai trebuia încă o oră să sosească la locul de întâlnire. Când am crezut că aşteptasem suficient, m-am îndreptat spre Stânca Însângerată, ştiind că Valek avea să se apropie de locul de întâlnire din partea opusă.

„Iepure”, a zis Kiki. „Bun.”

Am zâmbit. Probabil că speriase un iepure din vizuina lui.

Lumina puternică a lunii lucea pe firele lungi de iarbă. O adiere slabă de vânt a suflat şi am privit umbra lunii lunecând pe suprafaţa tremurătoare.

Vocea lui Irys mi-a răsunat în minte. „Eşti pe cont propriu.” Apoi, am simţit întreruperea; legătura noastră, de la mentor la ucenic, fusese tăiată. Capul îmi pulsa din cauza golului ce se crease brusc. Inima mi s-a strâns panicată. Mi-am calmat nervii, amintindu-mi că Valek şi Kiki mă vegheau.

Când m-am apropiat de locul de întâlnire, m-am oprit şi mi-am scos mantia; am rulat-o şi am ascuns-o într-un pâlc de ierburi înalte. Scoţând pilula cu *Theobroma* de la Esau, am aşezat-o între măselele din spate. Se simţea ciudat şi îmi era teamă să nu cumva să o fi spart din greşeală.

Am continuat. Silueta întunecată a stâncii umplea orizontul. Pe când priveam prin semiîntuneric, căutându-i cu privirea pe Opal sau pe Ferde, razele lunii se filtrau printre nori.

Am respirat uşurată văzând-o pe Opal ieşind de după stâncă. Fata a fugit la mine. Doar când a ieşit din umbră i-am văzut groaza de pe chip. Avea ochii umflaţi; faţa ei palidă era pătată de plâns. Am cercetat zona cu ajutorul

magiei, căutându-l pe Ferde, în timp ce privirea-mi scormonea întunericul.

Opal s-a aruncat, hohotind de plâns, în braţele mele. Era prea uşor. Oare Ferde nu-şi dorea să se asigure că voi veni cu el înainte să o elibereze? Fata m-a îmbrăţişat aşa de tare, că mi-a ciupit pielea. Ferde tot nu apăruse. Am tras-o într-o parte, plănuind să o îndrum spre Citadelă.

— Îmi pare aşa de rău, Yelena! a strigat ea, fugind.

M-am întors pe călcâie, aşteptând să-l văd pe Ferde stând acolo, mândru. În jur nu era nimeni. Confuză, am dat să o urmez pe Opal, dar picioarele nu voiau să mă mai asculte. M-am împiedicat şi am simţit cum trupul îmi amorţeşte.

30

M-AM ÎNTINS PE JOS, pe măsură ce paralizia începea să-mi acapareze trupul cu o viteză ameţitoare. Am avut la dispoziţie doar o secundă să-mi dau seama că fusesem înţepată cu drogul curara, până ca substanţa să-mi blocheze toţi muşchii. Doar o secundă ca să muşc pilula cu *Theobroma,* înainte ca maxilarul să-mi paralizeze şi să reuşesc să înghit o singură picătură de antidot.

Aşezată pe o parte, am văzut-o pe Opal în lumina cenuşie, alergând în direcţia Citadelei. Situaţia neajutorată în care mă aflam era un rezultat direct al încrederii prea mari pe care mi-o pusesem în propriile puteri. Concentrându-mă la pericolul pe care îl reprezentau magia lui Ferde sau drogul, nu mă pregătisem pentru un eventual atac din partea lui Opal. Ea mă înţepase, îmi ceruse iertase şi fugise.

O furie mută îmi pulsa în trup. Drogul părea să-mi înăbuşe atât emoţiile, cât şi puterile magice. Mă simţeam de parcă aş fi purtat o căciulă grea şi udă de lână pe cap.

În spatele meu, am auzit foşnetul slab al unor paşi ce se apropiau. Îl aşteptam pe Valek. Oare avea să atace când Ferde se apropia de mine?

Paşii s-au oprit şi în faţa ochilor mi-a răsărit altă privelişte. Fără să simt ceva, am fost trasă pe spate. Capul mi s-a învârtit o secundă, apoi am văzut clar cerul nopţii. Nu-mi puteam muta privirea, dar puteam clipi. Nu puteam vorbi, dar puteam respira. Nu-mi puteam mişca gura sau limba, dar puteam înghiţi. Straniu.

Mi-am amintit că ar fi trebuit să simt frică atunci când am văzut chipul ce mi-a apărut brusc în faţa ochilor. Însă uimirea mi-a eclipsat teama pentru o clipă. La mine se uita o femeie cu părul lung. Purta o robă şi puteam zări nişte linii şterse desenate sau tatuate pe gâtul ei. Am simţit cum

aerul se îngroaşă şi îmi intră cu greu în plămâni când femeia a scos un cuţit şi l-a îndreptat spre ochii mei.

— Să te ucid acum? a întrebat ea.

Accentul ei îmi era cunoscut. Femeia şi-a înclinat capul într-o parte, amuzată.

— Nu spui nimic? Nicio grijă. Nu te voi omorî acum, când nu poţi simţi durere. Trebuie să suferi mult, înainte să-ţi curm durerea definitiv.

Femeia s-a ridicat şi s-a îndepărtat. Mi-am cercetat memoria. O cunoşteam? De ce voia să mă ucidă? Poate că lucra cu Ferde. Vorbeau aceeaşi limbă, dar nu în acelaşi ritm cadenţat. Unde era Valek? Trebuia să fi văzut în ce starea eram. Am auzit ceva frecându-se de o suprafaţă, apoi un bufnet şi, ameţită, mi-am dat seama că femeia mă târâse. Lumea s-a înclinat şi s-a îndreptat. Femeia a scos o frânghie şi am ghicit, după ce reuşeam să văd sau să aud, că mă trăsese într-un cărucior şi că mă lega de el. Femeia a sărit jos şi, după un moment, am auzit-o chemând un cal.

Scârţâitul roţilor şi tropăitul calului erau singurele indicii că ne mişcăm. După fâşâitul şi biciuirea ierbii, îmi dădeam seama că înaintam în Câmpiile Avibiene. Unde era Valek?

M-am îngrijorat şi am aşteptat şi chiar am adormit. De fiecare dată când o picătură de *Theobroma* îmi ajungea în gât, o înghiţeam. Oare avea să-mi fie suficient ca să contracareze efectele drogului? Când femeia s-a oprit, în cele din urmă, o pată de lumină, anunţând zorii, se făcuse deja vizibilă pe cerul nopţii. Începeam să simt iar câte ceva. Mi-am mişcat limba, încercând să înghit mai multă *Theobroma.* Durerea mi-a cuprins încheieturile şi gleznele. Mâinile şi picioarele îmi erau rigide şi reci. Fusesem legată cu braţele şi cu picioarele larg deschise pe cotiga tare. Abilitatea mea de a mă conecta la sursa puterii începuse să funcţioneze din nou, când femeia s-a urcat în cărucior. Gândurile mi s-au împrăştiat văzând că ţinea un ac lung şi subţire. Am alungat teama şi am tras puterea la mine.

— Să nici nu-ţi treacă prin minte! a zis ea, înţepându-mă. Trebuie să ajungem în Vid, ca să îţi recapeţi senzaţiile.

După aceea, vei putea simţi oţelul rece despicându-ţi trupul.

M-am gândit că era un moment ideal ca Valek să-şi facă apariţia, dar, când am văzut că nu vine, am zis:

— Cine... chiar înainte ca drogul să-mi paralizeze toţi muşchii.

— Nu mă cunoşti, dar l-ai cunoscut bine pe fratele meu. Nu-ţi face griji, vei afla curând motivul suferinţei tale.

Femeia a sărit din car, iar sunetele familiare s-au pornit din nou.

Oricând, Valek, m-am gândit. Însă, pe măsură ce soarele continua să se înalţe pe cer, speranţele că aveam să fiu salvată deveneau din ce în ce mai slabe. Ceva trebuia să se fi întâmplat cu Valek. Poate că mesajul lui Irys fusese o avertizare.

Mai multe scenarii orbile privindu-l pe Valek mi se desfăşurau în minte. Ca să-mi distrag atenţia, am început să mă întreb ce făcea Kiki. Era pe aproape? Îmi urmărea mirosul?

Oare ştia că aveam nevoie de ajutorul ei, din moment ce puterile magice îmi erau paralizate?

Soarele plutea la orizont, când carul s-a oprit iar. Arsura din vârfurile degetelor însemna că efectul drogului începuse să se estompeze. Curând, crampele, durerea şi aerul rece au început să-mi chinuie trupul. M-am cutremurat şi am înghiţit restul de antidot, pregătindu-mă pentru o nouă înţepătură. Însă acul nu s-a mai apropiat de pielea mea.

În schimb, femeia s-a urcat în cotigă şi a rămas în picioare, deasupra mea. Ea şi-a deschis braţele larg.

— Bine ai venit în Vid! Sau, în cazul tău, în iad.

În lumina slabă, i-am văzut limpede ochii cenuşii. Trăsăturile puternice ale chipului ei îmi aminteau de cineva, dar nu reuşeam să gândesc clar. Capul mă durea şi mintea mi se părea înceată. Am dat să cuprind un fir de putere, dar nu am găsit nimic.

Un zâmbet îngâmfat s-a întins pe buzele femeii.

— Acesta este unul dintre puţinele locuri din Sitia unde

există o gaură în ţesătura de putere. Nu există putere, nu există nici magie.

— Unde suntem? am întrebat.

Vocea îmi răsunase aspru.

— În Platoul Daviian.

— Cine eşti?

Amuzamentul s-a şters de pe faţa femeii. Părea să aibă în jur de treizeci de ani. Părul ei negru îi trecea de talie. Şi-a ridicat mânecile mantiei de culoarea nisipului, lăsând să se vadă tatuajele de culoare violet, în formă de animale, care-i acopereau braţele.

— Tot nu ţi-ai dat seama? Ai ucis chiar atât de mulţi bărbaţi?

— Patru bărbaţi, dar nu m-aş da înapoi să ucid şi o femeie, am zis, privind-o cu ură.

— Nu eşti în postura de a te umfla în pene.

Femeia şi-a tras cuţitul dintr-un buzunar al mantiei. Am socotit repede; dintre cei patru bărbaţi ucişi, Reyad fusese singurul pe care-l cunoscusem bine. Pe ceilalţi îi ucisesem ca să mă apăr. Nici măcar nu le ştiam numele.

— Tot nu ţi-ai dat seama? a întrebat femeia şi s-a apropiat de mine.

— Nu.

În ochii ei cenuşii ardea mânia. Expresia de pe chipul ei mi-a reîmprospătat memoria. Mogkan. Magicianul care mă răpise şi care încercase să mă lase fără suflet. Era cunoscut drept Kangom în Sitia.

— Kangom a meritat să moară, am zis.

Valek îi aplicase lovitura fatală, însă Irys şi cu mine îl prinseserăm pe magician într-o plasă magică. Pe el nu-l inclusesem în socoteala mea, dar am recunoscut că am fost implicată în moartea lui.

Furia i-a schimonosit chipul femeii. Şi-a înfipt cuţitul în antebraţul meu drept, apoi l-as tras la fel de iute. Durerea mi-a fulgerat prin braţ. Am ţipat.

— Cine sunt eu? a întrebat ea.

Deşi mă ardea braţul, i-am susţinut femeii privirea.

— Eşti sora lui Kangom.

Ea a dat din cap.

— Numele meu este Alea Daviian.

Nu era unul dintre numele clanurilor. Femeia mi-a înţeles confuzia şi a adăugat:

— Am aparţinut clanului Sandseed, a zis ea, scuipând. Dar ei au rămas blocaţi în trecut. Deşi sunt mai puternici decât toţi sitienii, se mulţumesc să hălăduiască pe câmpii, să viseze şi să urzească poveşti. Fratele meu plănuia să facem Sitia a noastră.

— Dar îl ajuta pe Brazell să cucerească Ixia.

Îmi venea greu să-i urmăresc logica în acele clipe, când sângele mi se scurgea din rană.

— Un prim pas. Dorea să preia controlul armatelor din nord şi să atace Sitia. Dar i-ai stricat socotelile, aşa-i?

— Mi s-a părut o idee bună.

Alea şi-a trecut lama cuţitului de-a lungul braţului meu stâng, desenând o linie de la umăr la încheietură.

— Ai să înveţi să regreţi acea decizie, înainte să-ţi tai beregata, la fel cum ai făcut cu fratele meu.

Durerea îmi cuprinsese braţele, dar gândul enervant că distrusese cămaşa specială a lui Valek îmi ocupa mintea. Alea a ridicat iar cuţitul, ţintindu-mi faţa. M-am gândit rapid la ceva.

— Trăiţi în platou? am întrebat.

— Da. Ne-am desprins de clanul Sandseed şi am înfiinţat un clan nou. Daviienii vor cuceri Sitia. Nu va mai trebui să furăm ca să supravieţuim.

— Cum?

— Alt membru a plecat în căutarea puterii. Odată ce-şi va termina ritualul, el va deveni mai puternic decât toţi cei patru maeştri magicieni laolaltă.

— Tu ai ucis-o pe Tula? am întrebat.

Văzând că mă priveşte confuză, am adăugat:

— Sora lui Opal.

— Nu. Vărul meu a avut această plăcere.

Alea era ruda lui Ferde. El trebuia să fie omul despre vorbise Alea. Asta mă făcea să mă întreb pe cine pusese ochii Ferde, pentru a-şi încheia ritualul. Era posibil să fie

oricare fată cu abilităţi magice, iar el se putea afla oriunde. Nu mai aveam decât două zile să-l găsim.

M-am opintit, trăgând de frânghii, motivată de o nevoie imperioasă şi bruscă să mă mişc. Alea a zâmbit satisfăcută.

— Nu-ţi face griji, nu vei mai apuca purificarea Sitiei! Însă vei mai trăi ceva timp.

Femeia a scos acul şi mi l-a înfipt în rana de pe braţ. Am scâncit.

— Nu-mi place să-ţi irosesc sângele. Am instalat un aparat special ca să-ţi strâng esenţa vinelor şi ca să o folosesc mai târziu.

Alea a sărit din car.

Drogul începuse să-mi amorţească durerea din braţe, dar corpul nu mi-a mai fost cuprins de paralizie. Pesemne că antidotul de la Esau funcţiona.

Prezenţa Vidului însemna că nu aveam de ce să-mi fac griji din cauza influenţelor magice asupra minţii mele. Cu toate astea, fiind legată de car şi fără nicio armă, nu eram sigură că aş fi fost în stare să mă lupt cu Alea.

Dacă îndrăzneam să-mi caut rucsacul şi arcul, i-aş fi dat de ştire femeii că mă puteam mişca. Aşa că am strâns din dinţi, ca să-i opresc din clănţănit, şi mi-am amintit să stau nemişcată.

Am auzit un bufnet tare şi am simţit carul înclinându-se. Picioarele mele erau acum în poziţia verticală, iar capul mi s-a ridicat. Din acest unghi, puteam vedea o schelă din lemn aflată la doar câţiva metri depărtare. Schela era făcută din grinzi groase, avea cătuşe şi lanţuri ce atârnau din vârf şi un soi de scripete agăţat de ele. Sub schelă era un bazin din metal. Bănuiam că acela era locul victimei.

În spatele schelei, rostogolindu-se în culori vii, se desfăşură Platoul Daviian. Lucrătura în nuanţe de galben, cafeniu şi maro părea nespus de liniştitoare în comparaţie cu aparatul de tortură.

Inima a început să-mi bată mai tare. Mă uitam drept înainte, când Alea mi-a răsărit în faţa ochilor. Era cu doar câţiva centimetri mai înaltă decât mine; bărbia ei îmi ajungea la nivelul ochilor. Îşi scosese mantia; pe dedesubt

purta pantaloni albaştri şi o bluză cu mâneci scurte şi cu gulerul în formă de „V”, decorată cu discuri albe ce arătau ca nişte solzi de peşte. O centură de piele, pentru arme, îi încercuia talia.

— Te simţi mai bine? a întrebat ea. Hai să ne asigurăm! a adăugat, înfigându-şi vârful cuţitului în coapsa mea dreaptă.

Concentrată cum eram să nu reacţionez, mi-am dat seama abia după o clipă că împunsătura nu mă duruse. Vârful cuţitului lovise suportul briceagului meu. Mă întrebam dacă arma era încă înăuntru. Alea mi-a cercetat chipul preţ de câteva clipe frenetice. Dacă bănuia că mă puteam mişca, atunci totul avea să fie pierdut.

— Hainele tale sunt ciudate, a zis ea în cele din urmă. Sunt groase şi rezistă cuţitului meu. O să ţi le scot şi am să le păstrez. O să-mi amintească de timpul petrecut cu tine.

Alea a păşit apoi spre schela din lemn şi a luat cătuşele ce atârnau, trăgând de ele. Roata scripetelui a început să se întoarcă şi a lăsat lanţul să coboare, până ce cătuşele au ajuns la car.

— Eşti prea grea ca să te ridic. Bine că fratele meu a adăugat scripetele ca să te fixez mai uşor!

Alea a deschis cătuşele din metal şi le-a desfăcut larg. Era timpul să acţionez. Dacă Alea era deşteaptă, avea să-mi prindă mâinile înainte să-mi dezlege picioarele. Îndată ce braţele aveau să-mi fie fixate pe schelă, aş fi fost neputincioasă. Aveam doar câteva momente ca să profit şi plănuiam să risc totul pe baza unei bănuieli.

Alea s-a aplecat şi a tăiat sfoara ce-mi lega braţul drept de latura carului. Mi-am lăsat mâna să cadă moale, sperând că femeia avea să-mi dezlege şi celălalt braţ, înainte să le lege iar. În schimb, Alea şi-a aşezat cuţitul la brâu şi s-a întins după braţul meu.

Mi-am înfipt mâna în buzunar şi am luat briceagul. Alea a rămas o clipă nemişcată. Degetele mele au găsit suprafaţa netedă a mânerului. Aproape că am izbucnit în râs de uşurare. Am tras arma afară, am lovit mâna femeii şi am scos lama.

Alea şi-a tras cuţitul din centură. Înainte să bată în retragere, mi-am înfipt briceagul în abdomenul ei. Icnind, surprinsă, femeia şi-a aţintit cuţitul spre inima mea. A ezitat un pic pe când se apleca să mă lovească, dar am simţit oţelul rece intrându-mi adânc în abdomen. Alea s-a prăbuşit la pământ, ghemuită asupra briceagului meu.

Am luat o gură bună de aer, încercând să nu leşin. Durerea îmi cuprindea, ca o flacără, spatele şi îmi chinuia măruntaiele ca o menghină. Alea şi-a scos lama din burtă şi a aruncat-o la pământ. Târându-se spre mantia ei, a scos o fiolă cu un lichid din unul dintre buzunare. A deschis flaconul şi şi-a înmuiat degetul în el, frecându-şi apoi rana. Era curara.

Ridicându-se cu greu în picioare, Alea a venit iar la mine. Mi-a studiat starea în tăcere. Drogul pe care îl folosise trebuie să fi fost diluat, ca să nu o paralizeze.

— Dacă îţi scoţi cuţitul ca să te eliberezi, vei sângera până la moarte, a zis ea cu o satisfacţie diabolică. Dacă-l laşi înăuntru, vei muri oricum. În orice caz, eşti în mijlocul pustietăţii şi nu ai acces la magie ca să te poţi vindeca.

Alea a ridicat din umeri.

— Nu asta plănuisem, dar rezultatul va fi acelaşi.

— Cum rămâne cu problema ta? am întrebat, răsuflând cu greu din cauza efortului.

— Calul şi oamenii mei sunt în apropiere. Vindecătorul meu mă va face bine şi mă voi întoarce la timp ca să te văd murind.

Alea a păşit dincolo de car. Am auzit nişte foşnete şi icnete şi, în cele din urmă, femeia şi-a chemat calul. Am recunoscut tropăitul cunoscut al copitelor.

Pe măsură ce vederea începea să mi se înceţoşeze, nu puteam decât să fiu de acord cu Alea. Situaţia nu mi se îmbunătăţise deloc, dar, cel puţin, nu-i oferisem satisfacţia de a mă tortura. Durerea intensă mă împiedica să mă concentrez. Să scot cuţitul sau să-l las înăuntru?

Timpul trecea, iar eu îmi pierdeam cunoştinţa, apoi mă trezeam. Mi-am revenit când am auzit copitele unui cal ce galopa. Eu încă nu decisesem ce aveam să fac, însă Alea se

şi întorcea să se umfle în pene. Închizând ochii ca să nu-i văd expresia îngâmfată, am auzit un nechezat uşor. Sunetul îmi mângâia durerea, de parcă ar fi fost înmuiat în curara. Am deschis ochii şi am văzut faţa lui Kiki. Viitorul arăta ceva mai bine, dar nu eram sigură că puteam să îi comunic ceva iepei.

— Cuţitul! am zis cu voce tare.

Gâtul mă ardea de sete.

— Ia cuţitul! am repetat, uitându-mă la briceagul de pe pământ, apoi la Kiki. Te rog!

Kiki s-a uitat în direcţia bună, apoi a mers şi a apucat mânerul briceagului cu dinţii. Era, într-adevăr, isteaţă. Am întins mâna liberă, şi calul mi-a aşezat briceagul în palmă.

— Kiki, dacă reuşim chestia asta, am zis, o să îţi dau câte mere şi bomboane mentolate vrei tu.

Valuri noi de durere mi s-au revărsat prin trup, în timp ce mă răsuceam ca să tai legăturile din jurul încheieturii stângi. Când am terminat, am căzut la pământ, dar am aterizat pe brânci, împiedicând cuţitul să se mi se înfigă şi mai mult în burtă. După o eternitate, m-am întins şi am tăiat sfoara din jurul gleznelor.

Probabil că m-aş fi ghemuit la pământ cedând în faţa somnului puternic care mă cuprindea, dar Kiki a nechezat şi mi-a împuns faţa cu botul. M-am uitat în sus. Spinarea ei mi se părea la fel de îndepărtată precum norii de pe cer. În sălbăticie nu existau scăunele. Am dat să râd, dar în schimb am început să plâng isteric. Kiki s-a îndepărtat, apoi s-a întors cu rucsacul meu între dinţi şi l-a aşezat lângă mine. I-am zâmbit. Întotdeauna avusesem rucsacul cu mine când o călărisem. Se gândise probabil că aveam nevoie de el ca să mă caţăr pe spinarea ei. Bătând nerăbdătoare din copite, iapa mi-a împins rucsacul mai aproape. Spusesem ceva despre nişte mere. Poate că-l voia pe cel dinăuntru.

Am deschis rucsacul. Fetiţă isteaţă! Am găsit fiola de care uitasem. Pentru că plănuisem să folosesc curara împotriva lui Ferde, luasem cu mine unul dintre flacoanele tatei. Mi-am frecat o picătură peste rană. Drogul mi-a

calmat durerea. Oftând uşurată, am încercat să mă ridic. Braţele şi picioarele îmi erau ca nişte buşteni rigizi şi grei, dar se mişcau aşa cum trebuia. *Theobroma* din trupul meu împiedica drogul să mă paralizeze de tot. M-am chinuit să-mi aşez rucsacul în spate. Teama că Alea avea să se întoarcă m-a motivat, aşa că m-am ridicat pe picioarele mele nesigure.

Kiki şi-a îndoit picioarele din faţă pe genunchi. M-am uitat la ea pieziş. Nu avem taburet? Iapa a nechezat nerăbdătoare. Mi-am prins degetele în coama ei şi mi-am aruncat un picior peste spinarea ei. Iapa s-a ridicat şi a plecat ca din puşcă, galopând lin.

Mi-am dat seama imediat ce ieşiserăm din Vid. Magia mă înconjura ca o apă, dar în curând m-am simţit copleşită. Era un efect nefericit al *Theobromei.* Mintea îmi era acum vulnerabilă în faţa atacurilor magice. Intrând în Câmpiile Avibiene, vrăjile de apărare ale oamenilor câmpiilor s-au năpustit asupra mea. Incapabilă să le blochez, am căzut.

Vise stranii, imagini şi culori se învârteau în jurul meu. Kiki îmi vorbea cu vocea lui Irys. Valek se pregătea să riposteze, în timp ce o funie i se înfăşura în jurul gâtului. Braţele lui erau legate la spate. Ari şi Janco şedeau, speriaţi şi agitaţi, lângă un foc într-o poiană cu iarbă mare. Nu se mai pierduseră niciodată. Mama atârna de crengile din vârful unui copac ce se legăna periculos în furtună. Mirosul drogului îmi năpădea nările şi gustul *Theobromei* îmi umplea gura.

Cuţitul Aleei se îngropase şi mai adânc în abdomenul meu când căzusem la pământ. Cu mintea, am văzut muşchii rupţi şi gaura din stomac prin care curgeau sânge şi acid. Cu toate astea, nu-mi puteam concentra magia ca să vindec rana.

Gândurile lui Valek au ajuns la mine. Se lupta cu soldaţii ce-l înconjurau, dar cineva a tras de frânghia ce i s-a strâns în jurul gâtului. Regretul pulsa în pieptul lui.

„Îmi pare rău, iubire! Nu cred că vom scăpa de data asta.”

31

„NU!” AM STRIGAT LA EL. „Rezistă! Gândeşte-te la o soluţie!”

„O să încerc, dacă vei încerca şi tu”, a replicat el.

Ce bărbat enervant! Exasperată, am strâns la mine toate imaginile şi magia ce ameninţau să mă copleşească, le-am răsucit şi m-am luptat cu puterea magică. Imaginile se învolburau în jurul meu ca fulgii de zăpadă în viscol. *Theobroma* îmi curgea prin vine şi-mi potenţa simţurile, făcând magia aproape tangibilă. Firele de putere îmi lunecau în mâini ca o pătură aspră.

Transpirând şi gâfâind de efort, mi-am smuls cuţitul Aleei din stomac şi am tras magia spre rană. Mi-am pus mâinile peste abdomen şi am acoperit torentul cald de sânge cu puterea magică.

M-am concentrat şi mi-am proiectat mintea spre dezastrul din trupul meu. Am prins un fir din magia ce mă înconjura şi l-am folosit ca să cos rana din stomacul meu. Mi-am vindecat muşchii rupţi şi am lipit pielea la loc. Mi-am aruncat ochii la abdomenul meu şi am văzut o dungă roşiatică, urâtă şi inflamată, de carne încreţită ce mă înţepa de fiecare dată când respiram. Rana, însă, nu-mi mai ameninţa viaţa.

Eu îmi păstrasem promisiunea. Speram, cu disperare, ca Valek să-şi respecte cuvântul dat. Epuizarea îmi apăsa mintea şi cred că aş fi adormit, dar Kiki m-a împins cu botul.

„Haide!” a zis ea, în mintea mea.

Am deschis ochii. „Sunt obosită.”

„Miros rău. Haide!”

Ieşiserăm din Vid, dar ne aflam pesemne aproape de oamenii Aleei.

„Prinde coada!” m-a învăţat Kiki.

Apucând şuviţele lungi ale cozii ei, am reuşit să mă ridic în capul oaselor. Kiki a îngenuncheat şi am urcat pe spinarea ei. Iapa a pornit ca vântul. M-am ţinut bine, încercând să nu cedez în faţa somnului. Am traversat câmpiile ce păreau doar nişte pete în goana calului, pe când soarele se pregătea să apună. Aerul rece îmi pişca pielea.

Când Kiki a încetinit, am clipit, încercând să mă concentrez la împrejurimi. Ne aflam tot în câmpii, dar în faţă se vedea un foc de tabără.

„Fă zgomot! Nu speria Iepurele!”

Iepuri? Stomacul mi-a chiorăit de foame. Aveam un măr cu mine, dar i-l promisesem lui Kiki. Iapa a fornăit amuzată, a nechezat şi s-a oprit. Mi-am aruncat privirea dincolo de capul ei şi am văzut doi bărbaţi care ne stăteau în cale. Lumina lunii se reflecta în săbiile lor. Ari şi Janco. I-am strigat, iar ei şi-au băgat săbiile în teci pe când Kiki se apropia.

„Iepure. De ce nu Omul-Iepure?”

„Prea rapid pentru un om.”

— Slavă sorţii! a strigat Ari.

Văzând cum stăteam aplecată peste grumazul lui Kiki, Ari m-a tras jos şi m-a dus pe braţe lângă focul de tabără, aşezându-mă la pământ ca pe un ou. M-a cuprins brusc dorinţa ca Ari să fi fost fratele meu adevărat. Aş fi putut pune rămăşag că nici la opt ani Ari nu ar fi permis să fiu răpită.

Janco se prefăcea plictisit.

— Iar ai plecat singură să strângi toţi laurii gloriei, a zis el. Nici nu ştiu de ce ne-am mai deranjat să venim în locurile astea ciudate. Urmele tale ne-au condus doar în cerc, a mormăit el.

— Nu-ţi place să te pierzi, Janco? l-am tachinat eu.

El a protestat şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Nu-ţi face griji! Simţurile tale sunt încă ascuţite. Ne aflăm în Câmpiile Avibiene. Aici este o protecţie magică ce încurcă mintea.

— Magie! a exclamat Janco cu dispreţ. Încă un motiv

bun de a rămâne în Ixia.

Ari m-a aşezat lângă foc.

— Arăţi groaznic. Poftim! a zis el, înfăşurându-mi o mantie în jurul umerilor.

— Unde...

— Am găsit-o în câmpii, a explicat Ari, încruntându-se. Valek ne-a cerut să-i păzim spatele noaptea trecută. Am plecat pe urmele lui, dar l-au atacat la porţile Citadelei.

— Cahil şi ai lui, am zis.

Ari a dat din cap, apoi a început să cerceteze tăieturile de pe braţele mele.

— Cum au ştiut unde să-l găsească? am întrebat.

— Căpitanul Marrok e un vânător cu renume, a zis Ari. Se pare că a mai avut de-a face cu Valek şi altă dată. El este singurul soldat care a evadat vreodată din temniţa comandantului. Pesemne că a aşteptat ocazia perfectă.

Ari a clătinat capul.

— Ne-am trezit cu o dilemă pe cap.

— Să-l ajutăm pe Valek sau pe tine… a continuat Janco.

— Cred că a bănuit că-l pândea pericolul şi nu a vrut să te lase singură. Aşa că am respectat planul şi ne-am luat imediat după tine.

Ari mi-a întins o carafă cu apă, din care am băut cu sete.

— Nu că am fi făcut vreo ispravă! a pufnit Janco. Când am ajuns la locul de întâlnire, calul şi carul nu mai erau acolo, aşa că ne-am gândit să ne luăm după urme. Trebuia să se oprească la un moment dat. Dar…

— V-aţi pierdut, am încheiat eu.

Ari mi-a apăsat cu degetul rana adâncă din braţul drept.

— Au!

— Stai nemişcată! a zis Ari. Janco, adu-mi trusa medicală din rucsac – tăieturile astea trebuie curăţate şi cusute.

Dacă aş mai fi avut energie, mi-aş fi vindecat rănile cu ajutorul magiei. În schimb, am îndurat operaţiunile şi dojenile lui Ari. Când a scos o ulcică în care avea unguentul lui Rand, l-am întrebat despre noul bucătar al comandantului, ca să-mi distrag atenţia de la durere.

— Din moment ce Rand nu a mai ajuns la Brazell,

comandantul l-a promovat pe unul dintre ajutoarele lui.

Ari s-a încruntat. M-am strâmbat pe când Ari aplica unguentul vindecător pe tăietură, dar mai mult pentru că mi-l aminteam pe Rand, decât din cauza arsurii. Rand îşi pierduse viaţa protejându-mă, dar nu aş fi fost în pericol dacă nu mi-ar fi întins chiar el capcana.

— Mâncarea nu mai are acelaşi gust, a zis Janco, oftând.

— Toţi sunt din ce în ce mai slabi.

După ce mi-a pansat braţele, Ari a scos ceva din foc.

— Janco a prins un iepure.

A rupt o bucată şi mi-a întins-o.

— Trebuie să mănânci.

Asta îmi adusese aminte de ceva.

— Kiki are nevoie...

Am dat să mă ridic, dar Janco mi-a făcut semn să stau jos.

— O să am eu grijă de ea.

— Ştii să...

— Da. Am crescut la fermă.

Ciugulisem fiecare bucăţică de carne de pe osul iepurelui, când Janco s-a întors, plin de păr de cal. Părea să fie într-o dispoziţie mai bună.

— E minunată! a exclamat el despre Kiki. Nu am mai văzut niciun un cal care să stea aşa cuminte la ţesălat şi nici măcar nu e legată!

I-am spus despre onoarea pe care i-o acordase numindu-l Iepure, şi nu Omul-Iepure.

— Nemaipomenit!

Janco s-a uitat strâmb la mine.

— Cai vorbitori. Magie. Sudişti nebuni! a zis el, clătinând din cap.

O mai fi zis şi altele, dar eu nu am mai putut rămâne trează.

Dimineaţa următoare, le-am povestit prietenilor mei despre Alea şi despre clanul de pe Platou. Au vrut să meargă după ea, dar le-am amintit de Valek şi de faptul că era absolut necesar să-l prindem pe Ferde. Inima mi s-a

strâns gândindu-mă la Valek. Chiar şi după o noapte de somn, tot nu aveam suficientă energie să aflu ce i se întâmplase.

Însă odihna mă învigorase.

— Trebuie să ajungem la Citadelă, am zis, ridicându-mă.

— Ştii unde suntem? a întrebat Ari.

— Undeva în câmpii, am zis, aşezându-mi rucsacul pe umeri.

— Ce mai magician eşti! a spus Janco. Ştii măcar în ce direcţie este Citadela?

— Nu.

Kiki a venit şi a rămas lângă mine. Am prins-o de coamă.

— Ce-ai zice de un mic ajutor? l-am întrebat pe Janco.

A mormăit ceva, dar şi-a aşezat mâinile împreunate sub cizma mea. După ce m-am instalat pe spinarea iepei, l-am privit pe Janco.

— Kiki ştie încotro să meargă. Puteţi ţine pasul?

Janco a rânjit.

— Iepurele ştie să fugă.

Ari şi Janco şi-au strâns echipamentul şi am plecat la pas. Toate acele ture de castel îi ţinuseră în formă.

Am ajuns la drum şi l-am auzit pe Janco blestemând şi mormăind ceva despre faptul că se pierduseră doar după vreun kilometru. Când ne apropiam de porţile Citadelei, i-am întâlnit pe cei patru maeştri magicieni. Toţi erau pe cai şi însoţiţi de cavaleria bine înarmată.

Am zâmbit văzând uimirea de pe chipul lui Roze Featherstone, dar veselia mi-a pierit imediat când am întâlnit privirea glacială a lui Irys.

— De ce sunteţi aici? am întrebat.

— Veneam după tine; fie să te salvăm, fie să te ucidem, a zis Zitora, aruncându-i o privire iritată lui Roze.

Am întâlnit, întrebătoare, privirea lui Irys. Ea a întors capul şi mi-a blocat eforturile de a-i citi mintea. Deşi mă gândisem că avea să-mi ţină morală pentru că plecasem singură, atitudinea ei mă rănea profund.

Fără a se mai deranja să-şi ascundă satisfacţia, Roze a zis:

— Din cauza neglijenţei tale faţă de siguranţa Sitiei, ai fost exmatriculată.

Era ultimul lucru pentru care îmi făceam griji.

— Opal este în siguranţă? i-am întrebat pe magicieni.

Bain Bloodgood a dat din cap.

— Ne-a spus că a fost răpită de o femeie. Are vreo legătură cu ucigaşul?

— Nu. Trebuie să-l găsim pe Ferde. Nu mă vrea pe mine. Trebuie să fi luat pe altcineva. A fost cineva dat dispărut?

Anunţul meu a creat o mare agitaţie. Toţi presupuseseră că Ferde era cel care o ţinea captivă pe Opal. Acum erau nevoiţi să schimbe tactica.

— Îl căutăm de două săptămâni, a zis Roze, oprind discuţiile. Ce vă face să credeţi că îl vom putea găsi acum?

— Trebuie ca ultima victimă să fi plecat de bunăvoie, a zis Bain. Să ne întoarcem şi să discutăm. Yelena, vei fi în siguranţă la Cetate. Vom vorbi despre viitorul tău după ce reparăm tot acest dezastru.

Magicienii au pornit spre Cetate. Ari, Janco şi cu mine i-am urmat. Mă gândeam la comentariul lui Bain. Viitorul meu nu mai însemna nimic fără Valek. L-am prins din urmă pe Bain şi l-am întrebat despre el.

Bain m-a privit dur şi am simţit cum magia lui îmi apăsa bariera mentală. Mi-am lăsat garda jos şi i-am auzit vocea în minte.

„E mai bine să nu vorbim cu voce tare despre asta, copilă. Cahil şi oamenii lui l-au capturat acum două nopţi, dar Cahil a refuzat să-l predea pe Valek consilierilor sau maeştrilor magicieni.”

Simţeam că Bain dezaproba acţiunile lui Cahil. A trebuit să-mi reprim dorinţa de a-l împlânta pe Cahil cu propria lui sabie.

„Cahil a încercat să-l spânzure pe Valek ieri, în zori, dar Valek a scăpat.”

Bain părea impresionat. „Habar nu avem unde este el acum.”

I-am mulţumit lui Bain şi i-am făcut semn lui Kiki să încetinească, dându-le voie celorlalţi să se îndepărteze.

Eram fericită că Valek era încă viaţă. Odată ce Ari şi Janco m-au prins din urmă, le-am transmis veştile. Când am ajuns la Sala de Consiliu, Ari şi Janco s-au îndreptat spre odăile oaspeţilor, iar Kiki a iuţit pasul şi i-am prins pe ceilalţi din urmă.

Mă gândeam unde ar fi putut să fie Valek. Cel mai logic ar fi fost să se întoarcă în Ixia, dar ştiam că avea să stea pe aproape până îl prindeam pe Ferde. Asta m-a făcut să mă întreb cine era următoarea victimă a lui Ferde. Ucigaşul lucrase în Cetate, unde erau multe fete tinere care abia învăţau să-şi controleze magia. Din moment ce luna plină răsărea peste două nopţi, avusese probabil nevoie de câteva zile să se pregătească. Maeştrii magicieni nu-l putuseră găsi cu ajutorul magiei, dar poate erau capabili să o contacteze pe fata care se afla cu Ferde. Însă cum să o găsească?

Maeştrii magicieni au descălecat imediat ce au intrat pe poarta Cetăţii, le-au dat caii paznicilor şi s-au îndreptat spre clădirea administrativă. Eu i-am urmat, dar Roze m-a oprit la baza treptelor.

— Nu ai voie să ieşi din camera ta. Ne vom ocupa de tine mai târziu! a zis ea, ameninţătoare.

Nu aveam de gând să o ascult, dar ştiam că nu m-ar fi lăsat în sala de întâlniri, aşa că, înainte ca Bain să urce scările, i-am atins braţul.

— E posibil ca ucigaşul să o fi sedus pe una dintre fetele din primul an, i-am zis. Din moment ce studenţii ocupă câte o cabană, puteţi să aflaţi cine lipseşte şi să încercaţi să comunicaţi cu ea.

— Excelent! a zis Bain. Acum mergi şi odihneşte-te, copilă! Şi nu te îngrijora! Vom face tot ce putem să găsim criminalul.

Am încuviinţat. Oboseala îmi strângea trupul ca o mantie de piatră, iar ordinul lui Bain avea sens. Înainte să mă îndrept spre apartamentul meu, m-am oprit la camerele de oaspeţi ale Cetăţii. Tata a deschis uşa şi m-a zdrobit între braţele lui puternice.

— Eşti bine? A funcţionat pilula mea?

— De minune! am zis, sărutându-l pe obraz. Mi-ai salvat viaţa.

Esau şi-a înclinat capul.

— Am mai făcut, pentru orice eventualitate.

Am zâmbit, recunoscătoare, apoi, uitându-mă peste umărul lui, am întrebat:

— Unde este mama?

— În stejarul ei preferat, de lângă păşune. Se simţea aşa de bine, până când... a zis Esau, zâmbindu-mi ironic.

— Ştiu. Merg la ea.

M-am oprit la baza stejarului. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost călcată de un cal.

— Mamă? am strigat.

— Yelena! Vino aici sus! Vino sus, unde vei fi în siguranţă!

Niciun loc nu e sigur, m-am gândit eu. Evenimentele ultimelor două zile începeau să mă copleşească. Prea multe probleme care mă apăsau. Întâlnirea cu Alea demonstra că, chiar dacă mă simţeam în stare să înfrunt orice, nu ştiam deloc ce fac. Dacă Alea m-ar fi percheziţionat, acum aş fi zăcut până la glezne în propriul meu sânge.

— Coboară! Am nevoie de tine! am strigat.

M-am prăbuşit la pământ şi mi-am cuprins genunchii cu braţele, iar lacrimile au început să-mi curgă pe obraji.

Am auzit foşnetul frunzelor şi câteva crengi trosnind, şi mama a apărut lângă mine. M-am preschimbat pe dată într-un copil de şase ani, m-am aruncat în braţele ei şi am hohotit. M-a mângâiat şi m-a dus în camera mea, dându-mi o batistă şi un pahar cu apă. M-a băgat în pat şi m-a sărutat pe frunte. Când a dat să plece, am prins-o de mână.

— Rămâi, te rog!

Mama a zâmbit, şi-a scos mantia şi s-a întins lângă mine. Am adormit în braţele ei.

Dimineaţa următoare, mi-a adus micul dejun în pat. Am protestat, dar Perl m-a oprit.

— Am irosit paisprezece ani. Fă-mi pe plac!

Deşi tava era încărcată, am mâncat tot şi am băut şi ceaiul.

— Prăjiturile dulci sunt preferatele mele.

— Ştiu, a zis mama, zâmbit mândră. Am întrebat-o pe una dintre fetele de la bucătărie şi şi-a amintit cum ţi se luminează mereu ochii când primeşti prăjituri dulci.

Perl a luat tava goală.

— Ar trebui să mai dormi, a zis Perl, plecând în camera alăturată.

Aş fi putut să o ascult cu uşurinţă, dar trebuia să aflu ce descoperiseră ceilalţi în absenţa mea. Neputând să mai stau în pat, am decis să fac o baie rapidă înainte să merg la Bain.

— Vino pe la noi când termini baia, a zis Perl. De îndată ce tatăl tău mi-a spus totul despre ucigaş şi despre curara, mi-a venit o idee care s-ar putea să te ajute, a zis ea, pufnind. Nu sunt o mimoză delicată. Nu e nevoie să-mi ascundeţi lucruri. Şi asta îl include pe Valek.

Perl şi-a înfipt mâinile în şolduri, boţind liniile netede ale rochiei ei albastre-verzui.

— Cum.. am început eu, bâlbâindu-mă.

— Nu sunt surdă. În sala de mese s-a vorbit doar despre tine şi despre Valek. Şi despre cum a scăpat Valek din mâinile lui Cahil!

Mama şi-a pus o mână pe gât, dar apoi a inspirat adânc.

— Ştiu că tind să exagerez cu privire la anumite lucruri şi să mă ascund în copaci, a zis ea, zâmbind cu regret. Valek are o reputaţie groaznică, dar am încredere în tine. Când ai timp, te rog să-mi povesteşti despre el.

— Da, mamă, am spus, promiţându-i că aveam să-i vizitez mai târziu.

Era miezul dimineţii, iar baia era aproape goală. În timp ce mă spălam, m-am gândit la cât de multe aveam să-i povestesc mamei despre Valek. După ce m-am şters, mi-am schimbat hainele şi m-am îndreptat spre apartamentul de oaspeţi.

Dax m-a prins din urmă. Chipul lui de obicei vesel era crispat, iar cearcănele negre din jurul ochilor trădau

câteva nopţi de nesomn.

— Ai văzut-o pe Gelsi? a întrebat el.

— N-am mai văzut-o de la banchetul Noilor Începuturi.

Se întâmplaseră atâtea din noaptea aceea. Semestrul nu se desfăşurase aşa cum îmi imaginasem. De fapt, de când ajunsesem în Sitia, nimic nu fusese aşa cum îmi închipuisem.

— Nu lucra la un proiect special pentru maestrul Bloodgood?

— Ba da. Experimenta cu planta *Bellwood.* Dar nu am mai văzut-o de câteva zile şi nici nu o găsesc nicăieri.

Cuvintele m-au înţepat la fel ca şi cuţitul Aleei. Am rămas fără respiraţie.

— Ce este?

Ochii lui verzi s-au deschis larg, alarmaţi.

— Plantă? Unde? Cu cine?

Întrebările mi se revărsau din gură.

— Am verificat deja în sere de mai multe ori. Lucra cu unul dintre grădinari. Să-l întrebăm pe el?

Pe el. Inima mi s-a strâns. Ştiam cu cine era Gelsi.

32

— EU? DAR NU MI-AM LEGAT niciodată mintea cu a lui Gelsi.

Chipul tras al lui Dax purta acum o expresie temătoare.

Îl dusesem pe Dax în camera mea. Şedeam amândoi pe canapea.

— Nu-ţi face griji! Eu am comunicat doar o dată cu ea, dar tu o cunoşti de un an. O să o găsesc prin intermediul tău.

Sau cel puţin aşa speram.

— Relaxează-te! l-am îndemnat, luându-i mâna într-a mea. Gândeşte-te la ea!

Am găsit un fir de magie şi mi-am proiectat mintea într-a lui.

O imagine oribilă cu Gelsi însângerată şi speriată mi-a umplut gândurile.

— Dax, nu ţi-o imagina aşa cum crezi că este acum! Trebuie să te gândeşti la ea aşa cum era la banchet.

Imaginea s-a transformat într-o domnişoară zâmbitoare ce purta o rochie moale şi verde. Am simţit emoţia lui Dax din clipele în care o ţinea de mână şi o conducea în timp ce dansau. Mi-am proiectat mintea spre Gelsi, încercând să-l văd pe Dax prin ochii ei.

Fata s-a uitat la el. Întotdeauna dansaseră unul cu celălalt la banchet, dar de data asta era diferit. Pielea ei se înfiorase acolo unde o atinsese el şi o căldură plăcută îi pulsa în piept.

„Gelsi!” am strigat, atrăgând-o spre acea amintire.

„Ce seară frumoasă!” s-a gândit ea. „Ce s-au mai schimbat lucrurile! Dax a părut distant după aceea. Preocupat.”

„Gelsi, unde eşti?” am întrebat-o.

Am simţit ruşinea fetei. „Am fost o proastă. Nu trebuie

să afle nimeni. Te rog, nu spune nimănui!” Mintea fetei era cuprinsă de teamă.

„Ai fost păcălită de un vrăjitor viclean. Nu te va judeca nimeni. Unde eşti?”

„O să mă pedepsească.”

Gelsi a încercat să se retragă. I-am arătat îngrijorarea lui Dax şi cum o căutase în Cetate. „Nu-l lăsa pe ucigaş să câştige!” am rugat-o.

Gelsi mi-a arătat o încăpere goală. Fata era dezbrăcată şi legată de nişte ţepuşe din metal înfipte în podeaua din lemn. Pe podea şi pe ziduri erau pictate simboluri ciudate. Durerea îi pulsa între picioare şi îi ardea tăieturile de pe braţe şi de pe picioare. Ferde nu mai avusese nevoie să o drogheze.

„L-am iubit”, a zis ea. „M-am dăruit lui.”

În loc să aibă parte de experienţa minunată pe care o aşteptase, fata căzuse victimă; Ferde o legase, o bătuse şi o violase. Apoi îi luase sângele, strângându-l într-un bol de pământ.

„Arată-mi unde eşti”, i-am zis.

Dincolo de camera în care era ea, se afla sufrageria casei, iar afară se vedea curtea, în care fuseseră puşi cincisprezece cai sculptaţi în jad alb.

„Ai încredere!” am zis. „Vom ajunge acolo.”

„Dar îşi va da seama! A împresurat toată zona cu un scut magic; ştie când intră sau iese cineva. Dacă se va simţi ameninţat, va încheia ritualul.”

„Nu trebuie să aştepte până la noapte?”

„Nu.”

În biletul lăsat de Alea scria că schimbul trebuia făcut în noaptea cu lună plină, aşa încât toată lumea presupusese că Ferde era autorul acelui mesaj şi că faza lunii era de o importanţă vitală pentru îndeplinirea ritualului.

„A trebuit să se mute de multe ori”, a zis Gelsi. „La început mi s-a părut interesant. Nu am ştiut că el este cel pe care îl caută maeştrii. M-a făcut să cred că a fost trimis de maeştrii magicieni într-o misiune secretă.”

„Vom găsi o cale”, i-am promis eu.

„Grăbeşte-te!”

Mi-am retras gândurile şi m-am aşezat pe canapea. Dax se uita şocat la mine. O putuse vedea pe Gelsi şi ne auzise conversaţia.

— Va avea nevoie de tine când se va termina toată tărăşenia, i-am zis.

— Trebuie să-i anunţăm pe maeştri...

— Nu.

În minte, am analizat repede opţiunile.

— Dar el e puternic. Ai auzit-o doar pe Gelsi! Are un scut de magie, a zis Dax.

— Un motiv în plus să mergem singuri. Ei l-au tot căutat, iar Ferde îi cunoaşte. Cred că pot trece fără să fiu detectată.

— Cum?

— Nu am timp să-ţi explic. Dar Gelsi va avea nevoie de tine. Poţi să vii în piaţă peste o oră?

— Bineînţeles!

Am sărit în picioare şi am început să-mi strâng lucrurile necesare.

Dax ezita la uşă.

— Yelena?

M-am uitat al el.

— Ce se va întâmpla dacă nu îl opreşti?

Frica licărea în ochii lui verzi.

— Atunci va trebui să-l găsim pe Valek. Altfel, Sitia va fi în mâinile lui Ferde.

Dax şi-a înghiţit teama şi a dat din cap, înainte să plece. Mi-am împachetat echipamentul şi mi-am schimbat hainele, îmbrăcată într-o tunică simplă, cafenie, şi pantaloni, aveam să mă amestec printre oamenii de rând ai Citadelei. Acoperindu-mi deghizarea sub mantie, m-am îndreptat spre apartamentul părinţilor mei.

Leif era cu ei, în sufragerie. L-am ignorat.

— Tată, mai ai pilule? am întrebat, sperând că ştia la ce mă refer.

Tata a dat din cap şi a mers să le aducă.

În timp ce aşteptam, mama şi-a adus aminte de mica

invenţie despre care îmi povestise şi mi-a dat un dispozitiv ciudat făcut din tuburi şi cauciuc, explicându-mi imediat şi cum funcţiona.

— Pentru orice eventualitate, a zis ea.

— E grozav! am remarcat. Ai avut dreptate că-mi va fi folositor.

Perl radia de fericire.

— Asta vrea să audă orice mamă.

Leif nu scosese niciun cuvânt, dar îi simţeam privirea pătrunzătoare, de parcă îmi putea bănui intenţiile.

Esau mi-a întins pilulele.

— Iei prânzul cu noi?

— Nu. Trebuie să mă ocup de ceva. Ne vedem mai târziu, am zis, îmbrăţişându-l pe tata şi sărutând-mi mama pe obraz.

O senzaţie de greaţă mi-a cuprins stomacul. Poate că ar fi trebuit să le dau de ştire maeştrilor magicieni despre Gelsi şi despre Ferde? Până la urmă, avusesem noroc să scap de Alea, încă descopeream ce puteam face cu puterile mele magice. Iar acum, că fusesem exmatriculată, oare îmi mai puteam explora întregul potenţial?

Mama m-a oprit tocmai când ieşisem.

— Uite! a zis ea, întinzându-mi amuleta de foc. Cred că ai nevoie de asta. Aminteşte-ţi prin ce ai trecut ca să o câştigi!

Am dat să protestez, dar mama a clătinat din cap.

— O vreau înapoi.

Perl m-a îmbrăţişat strâns pentru o clipă.

Cercetând amuleta stacojie în lumina soarelui, m-am minunat de empatia de care dăduse dovadă Perl. Am pus obiectul în buzunar şi am pornit degrabă spre Citadelă.

După ce trecusem deja de poarta Cetăţii, am auzit nişte paşi grei în spatele meu. M-am întors, trăgându-mi arcul. Leif se oprise puţin mai în spate. Maceta îi atârna la centură, însă fratele meu nu dădea semne că ar fi vrut să o folosească.

— Nu acum, Leif, am zis, întorcându-mă.

Fratele meu mi-a pus însă mâna pe umăr şi m-a întors cu

faţa spre el.

— Ştiu unde te duci, a zis el.

— Mă bucur pentru tine, am răspuns, îndepărtându-i mâna. Atunci ştii şi că nu am deloc timp. Întoarce-te la Cetate! am adăugat, dând să plec iar.

— Dacă mă duc înapoi, le voi spune maeştrilor ce ai de gând să faci.

— Serios? Nu eşti prea priceput să povesteşti lucrurile.

— De data asta nu voi ezita.

Văzând încăpăţânarea fratelui meu, m-am oprit.

— Ce vrei?

— Să vin cu tine.

— De ce?

— Vei avea nevoie de mine.

— Având în vedere cât de mult mi-ai fost de ajutor cu paisprezece ani în urmă, în junglă, cred că îmi e mai bine fără tine, am replicat în scârbă.

Leif a tresărit, dar încăpăţânarea i se citea încă pe chip.

— Fie mă incluzi în planurile tale, fie am să te urmăresc şi am să ţi le dau peste cap.

Mi-am stăpânit furia ce mă cuprinsese brusc. Nu aveam timp pentru aşa ceva.

— Bine, dar dă-mi voie să te avertizez că va fi nevoie să mă laşi să îţi intru în minte!

Chipul i-a pălit, însă Leif a încuviinţat şi a pornit la pas cu mine pe măsură ce mă grăbeam spre piaţă. Dax aştepta acolo. L-am lăsat pe Leif cu el şi am pornit în căutarea lui Fisk. Băiatul ajuta o femeie să negocieze pentru un cupon de pânză, dar a încheiat afacerea imediat ce m-a recunoscut.

— Minunată Yelena, cum te pot ajuta? a întrebat el.

I-am spus de ce aveam nevoie.

Băiatul a zâmbit şi a zis:

— Pare distractiv, dar…

— O să mă coste, am terminat eu.

Băiatul a plecat în goană să-şi strângă prietenii.

De îndată ce Fisk a strâns vreo douăzeci de copii, le-am explicat tuturor planul.

— Până nu auziţi semnalul, aveţi grijă să nu vă apropiaţi de curte cu mai mult de o stradă. Aţi înţeles? am întrebat.

Copiii au încuviinţat. Când am considerat că puştii ştiau ce au de făcut, i-am îndemnat să se împrăştie şi să treacă în poziţiile lor. Fisk ne-a condus pe Leif şi pe mine spre statuia din jad alb. Dax aştepta pe o alee lăturalnică, suficient de departe de scutul lui Ferde, dar cu vedere la ferestrele de la etajul al doilea.

Mi-am lăsat mintea deschisă, căutând marginea barierei magice a lui Ferde. Cam pe la jumătatea distanţei, Leif mi-a atins braţul, oprindu-mă.

— E chiar în faţă, a şoptit el.

— De unde ştii?

— Simt un zid de foc. Tu nu?

— Nu.

— Atunci e bine că am venit.

L-am străfulgerat cu privirea. Fisk ne urmărea, aşteptând semnalul. Nu era momentul potrivit pentru o ceartă. M-am uitat la Leif.

— Trebuie să-ţi deschizi mintea pentru mine, i-am zis. Trebuie să ai încredere în mine.

Leif a încuviinţat fără să ezite.

— Fă-o!

Am tras puterea la mine, răsucind-o ca pe o cortină uriaşă. Proiectându-mi conştiinţa, m-am conectat la mintea lui Fisk.

— Gândeşte-te la părinţii tăi! i-am cerut, sperând că trucul meu avea să funcţioneze.

Băiatul a închis ochii şi a procedat întocmai cum i-am cerut. Le-am intrat amândurora în minte prin intermediul lui Fisk şi apoi am căutat conştiinţa lui Leif. Mintea fratelui meu semăna cu un labirint întunecat de durere. Vina, ruşinea şi furia se răsuceau împreună. Înţelegeam de ce Omul Lunii dorise să-l ajut, dar simţeam o satisfacţie răutăcioasă cunoscând regretul lui Leif.

Înlăturându-i gândurile urâte, le-am înlocuit cu grijile tatălui lui Fisk: găsirea unui loc de muncă şi îngrijirea familiei. Am tras la mine gândurile mamei lui despre

sănătatea şubredă a surorii ei. Ţinându-le personalităţile în minţile noastre, i-am dat semnalul lui Fisk.

Băiatul a început să imite lătrăturile unui câine. În curând, alte lătrături au răsunat printre zidurile de marmură. Prietenii lui Fisk aveau să înceapă diversiunea, jucându-se leapşa şi ieşind sau intrând în curte şi prin bariera magică a lui Ferde de cât mai multe ori.

I-am prins pe Fisk şi pe Leif de mâini şi am înaintat, toţi trei, spre curte. Pe când traversam scutul, am simţit fierbinţeala scotocitoare a unui magician puternic şi furios. Ne-a cercetat gândurile, a hotărât că eram una dintre familiile de cerşetori de prin partea locului şi ne-a lăsat în pace.

Când am ajuns la statuie, le-am dat drumul părinţilor lui Fisk. De acum urmau să aibă o poveste neobişnuită de spus prietenilor, despre cum se simţiseră ca fiind în două locuri deodată.

— Bătălia e doar pe jumătate câştigată, i-am zis lui Leif.

Fratele meu refuza să-mi întâlnească privirea. Chipul lui era roşu de ruşine. Enervată, am izbucnit:

— Nu e timp pentru aşa ceva.

Leif a încuviinţat, dat tot nu m-a privit. Fisk a fugit să li se alăture prietenilor lui la joc, acordându-ne câteva minute în plus pentru a intra în casă.

Ne-am apropiat de clădire dinspre o stradă laterală. Uşa era încuiată. Mi-am scos şperaclul şi cheia dinamometrică din rucsac şi am început să lucrez la deschiderea încuietorii. Îndată ce am aliniat toţi dinţii, yala a cedat, iar uşa s-a deschis în interior. L-am auzit pe Leif pufnind surprins. Am intrat apoi în hol şi am închis uşa. Mi-am pus şperaclele în buzunar.

Am înaintat tăcuţi şi am păşit în sufragerie. Mobila obişnuită şi decoraţiunile mi se păreau nelalocul lor. Cred că mă aşteptasem la ceva mai extravagant şi mai ciudat; ceva care să reflecte mintea unui ucigaş.

Leif îşi ţinea maceta, iar eu mi-am apucat strâns arcul, deşi ştiam că armele nu aveau să ne protejeze. Magia era pretutindeni în casă. Se lipea de pielea mea şi mă făcea să

transpir. Zgomotele copiilor au început să se stingă şi am auzit nişte paşi uşori la etajul de deasupra.

M-am conectat la mintea lui Gelsi şi l-am văzut pe Ferde apropiindu-se de ea. Bărbatul ţinea un bol din lut maro şi un pumnal cu lama lungă. Purta masca roşie şi atât. Gelsi fusese fascinată de tatuajele şi de simbolurile desenate pe trupul lui sculptat, însă acum le privea cu greaţă.

„Sunt jos”, i-am zis. „Ce are de gând să facă?”

„Vrea sânge. Aşteaptă, altfel mă va omorî dacă te aude.”

A trebuit să mă sprijin de Leif când am auzit-o pe Gelsi începând să geamă din cauza durerii. I-am dat fratelui meu una dintre pilulele cu *Theobroma* şi i-am făcut semn să o bage în gură. Mi-am aşezat rucsacul pe podea şi am scos, în linişte, dispozitivul de la Perl.

Cu arcul într-o mână şi cu aparatul în cealaltă, am aşteptat în capătul scărilor cu Leif. În cele din urmă, l-am auzit pe Ferde mişcându-se iar.

„A plecat”, a zis Gelsi, uşurată.

Stomacul mi s-a contorsionat. Am strâns puterea la mine ca să-mi întăresc apărarea mentală. O greşeală. Ferde a simţit manevra, iar eu i-am simţit la rândul meu tulburarea crescândă.

— Acum, i-am şoptit lui Leif.

Am pornit pe scări, urcându-le câte două. Ferde ne aştepta în capătul lor. Ne-am oprit brusc pe ultima treaptă. Un zâmbet de amuzament a curbat buzele lui Ferde, apoi s-a crispat, concentrat. Văzându-l, revolta şi teroarea mi-au inundat gâtul aşa de puternic, încât am crezut că o să vomit, pe măsură ce amintirile oribile ale Tulei îmi năpădeau mintea.

Valul de magie a venit năprasnic asupra noastră. M-am prins de balustradă ca să nu cad pe scări. Leif a tresărit lângă mine, dar a rămas în picioare. Asta era tot? Mi-am aruncat privirea la Ferde. Avea ochii închişi. Am păşit spre el şi am ridicat dispozitivul lui Perl.

— Yelena, opreşte-te! a zis Leif.

Vocea lui era ciudată. M-am uitat la fratele meu tocmai pe când îşi balansa maceta spre mine. Am sărit înapoi, am

scăpat aparatul de la Perl şi am blocat arma lui Leif cu arcul meu.

— Ce, eşti… am dat eu să întreb, însă pilula dintre dinţi mă împiedica să vorbesc.

Leif a scuipat capsula şi a dat să lovească iar.

— Când bărbaţii aceia mi-au răpit sora perfectă, am crezut că aveam să recapăt atenţia din partea părinţilor mei.

Maceta lui Leif a tăiat aerul spre gâtul meu.

M-am ferit. Oare ruşinea şi vina lui fuseseră doar prefăcătorie? Oare lucrase mână în mână cu Ferde în tot acest timp? Ignorând şocul pe care îl resimţeam, l-am izbit pe Leif în abdomen cu capătul toiagului. Fratele meu s-a cocoşat şi a gemut. Magia mi s-a lipit de piele, iar Leif s-a ridicat reînvigorat. Dar a cui fusese puterea magică?

— În schimb, a trebuit să concurez cu o fantomă perfectă, a zis Leif, atacând.

Bucăţele de lemn zburau pe când îi blocam lama lată a macetei. Era doar o chestiune de timp până ce avea să-mi distrugă arcul, şi eu rămâneam fără spaţiu pe palierul îngust. La stânga mea se aflau un coridor şi o uşă deschisă la dreapta.

— Mama refuza să iasă din casă, iar tata era mereu plecat. Doar din cauza ta.

Leif a pufnit, obosit.

— Şi tu ai stat ascunsă doar ca să-mi faci în ciudă, nu-i aşa? Tu eşti ficusul meu agăţător, iar acum a venit momentul să te tai.

Ferde dispăruse. Am simţit strigătul scurt al lui Gelsi pe când Ferde intra iar în camera ei. Ucigaşul plănuia să termine ritualul cât timp Leif mă ţinea ocupată. Şi, după cum arătau lucrurile, planul lui avea să funcţioneze.

Arcul mi s-a rupt în două cu un trosnet zgomotos. Leif a avansat, iar eu am alcătuit un scut magic, însă fratele meu a trecut prin el. Disperată, am intrat în mintea lui întunecată. Ura şi scârba de sine însuşi îi umpleau gândurile. În mintea lui simţeam şi o altă prezenţă. Ferde avea abilităţile unui ţesător-de-poveşti şi adusese la

suprafaţă toate emoţiile necizelate ale lui Leif, folosindu-le împotriva mea.

Pe când Leif izbea cu maceta prin aer, am păşit la stânga, aducându-mi conştiinţa înapoi. Nu mă puteam apăra fizic în timp ce mental eram în altă parte; nu eram atât de puternică. Leif şi-a retras arma şi a venit iar spre mine. Nu aveam cu ce să mă mai apăr. Nu puteam ajunge la aparatul lui Perl.

Ţipetele de ajutor ale lui Gelsi îmi ardeau gândurile ca un vătrai încins, umplându-mă de energie. Am intrat în mintea lui Leif, preluând controlul asupra corpului său, aşa cum făcusem cu Goel. Am oprit vârful macetei la doar câţiva centimetri de abdomenul meu şi l-am făcut pe Leif să se retragă.

Înaintând prin bezna din mintea lui Leif, am găsit băieţelul răvăşit de vină şi de şoc. Erau două emoţii pe care Ferde nu le putea folosi împotriva mea. L-am adâncit pe Leif într-un somn profund, fără vise. Fratele meu s-a prăbuşit la podea, pe când eu m-am întors în propriul trup. Era vital să-l opresc pe Ferde; aveam să-l înfrunt pe Leif mai târziu. Sau aşa speram.

Am ridicat aparatul de la Perl şi am traversat coridorul în fugă, căutând-o pe Gelsi. Doar ultima uşă de la stânga era închisă. Încuiată. Mi-am scos şperaclele şi am descuiat. Probabil că îmi depăşisem propriul record la viteză. Janco ar fi fost mândru.

Uşa s-a deschis în interior şi am dat buzna în cameră.

Ferde avea mâinile strânse în jurul gâtului fetei. Am privit îngrozită pe când viaţa i se scurgea de pe chip. Ochii fetei au rămas inerţi şi orbi. Ferde a strigat şi şi-a aruncat pumnii spre tavan, victorios.

33

ERA PREA TÂRZIU. Cu inima strânsă, îl urmăream pe Ferde jubilând. Dar tocmai atunci am zărit o umbră ciudată ridicându-se din trupul lui Gelsi. Înainte ca logica să mă poată opri, m-am aruncat spre ea. L-am dat pe Ferde la o parte, am inhalat umbra, înghiţind sufletul lui Gelsi. Mă simţeam ca şi cum lumea s-ar fi oprit în loc pentru o secundă ca să o pot pune pe fată într-un colţ sigur al minţii mele. Apoi, poc! Totul a reînceput şi am căzut deasupra lui Ferde. Aparatul lui Perl mi-a zburat din mână şi a aterizat lângă perete.

După ce ne-am luptat un moment, Ferde m-a ţintuit la podea, aşezându-se pe abdomenul meu.

— Îmi aparţine sufletul ei, a zis el. Dă-mi-l înapoi!

— Nu-ţi aparţine!

„Yelena?” Simţeam confuzia lui Gelsi în mintea mea.

„Rezistă!” i-am zis.

Ferde s-a repezit la gâtul meu. I-am prins mâinile şi, folosindu-mă de propriul lui avânt, l-am dezechilibrat cu genunchiul stâng. Mi-am înfipt piciorul stâng pe podea şi mi-am rotit şoldurile, dându-l la o parte de pe mine. Am sărit în picioare şi mi-am luat o poziţie de luptă. Ferde a zâmbit şi şi-a redobândit echilibrul cu graţia unei pantere iuţi.

— Suntem doi oponenţi pe cinste. Dar cred că eu am un avantaj.

M-am pregătit să înfrunt atacul, dar Ferde nu a făcut nicio mişcare. Tatuajele lui roşii au început să lucească, până ce am simţit că-mi ard ochii. M-a ţintuit cu privirea, uitându-se la mine cu ochii lui căprui.

Chipul lui Ferde s-a prefăcut în al lui Reyad. Lumea s-a învârtit în jurul meu. Eram iar în dormitorul din Ixia al lui Reyad, legată de pat, privindu-l cum căuta în cufărul lui cu

aparate de tortură. M-am panicat de teamă că aveam să retrăiesc tortura lui Reyad, însă altă imagine s-a format în mintea mea: chipul şocat al lui Reyad, pe când sângele cald îi ţâşnea din beregată, udându-mă.

„Şi tu ai ucis”, a zis Ferde în mintea mea.

Imaginile celorlalţi oameni ucişi de mine mi-au trecut prin faţa ochilor. „Ai puterea de a strânge suflete fără simboluri şi sânge. De ce crezi că încă te bântuie Reyad? I-ai înghiţit sufletul; primul dintr-o serie lungă. Eu văd viitorul, iar soarta ta nu va deveni mai bună!”

Imaginile se învârteau ameţitor. Ochii glaciali ai lui Irys mă priveau, pe când eu mă uitam la Valek atârnând în ştreang. Ura lui Leif îmi pulsa în minte, la fel ca dorinţa lui Cahil de a mă vedea executată. Îl vedeam pe comandant zâmbind satisfăcut de încercarea mea de spionaj, pentru că obţinuse ce dorise de la mine, iar acum nu aveam să mai reprezint o problemă pentru Ixia.

„Uite ce i-au făcut maeştrii magicieni acelui găsitor-de-suflete de demult!” a zis Ferde.

Un om legat de un stâlp fusese incendiat. Ţipetele lui îmi vibrau în minte. Ferde m-a obligat să văd imaginea, până ce pielea omului a ars complet. M-am luptat să-mi recapăt controlul asupra minţii, dar magia lui Ferde era la fel de puternică precum a unui maestru şi nu-l puteam îndepărta.

„Găsitorul-de-suflete nu a vrut decât să ajute, să-i aducă pe cei morţi înapoi la familiile şi la prietenii lor. Nu a fost vina lui că cei reînviaţi nu mai erau la fel”, a zis Ferde în mintea mea. „Panica şi teama de necunoscut l-au condamnat, aşa cum vei fi şi tu condamnată de către Consiliu. Tot ce ţi-am arătat reprezintă soarta care te aşteaptă. O văd în firele poveştii tale. Omul Lunii nu e adevăratul tău ţesător, ci eu sunt.”

Logica lui era convingătoare. Îmi înţelegea dorinţa de a-mi găsi locul. Era chiar lângă el. Găsitor-de-suflete şi hoţ-de-suflete.

„Da. Îţi voi schimba povestea, şi Consiliul nu te va arde de vie. Numai dă-mi sufletul lui Gelsi!”

O mică părticică din mintea mea rezista, strigându-mi să

fac ceva.

„E greşit să furi suflete”, am spus. „Nu e permis.”

„Atunci de ce ţi s-a dat această abilitate, dacă nu ai voie să o foloseşti?” a întrebat Ferde.

„Ar trebui să o folosesc ca să ajut oameni.”

„Asta a vrut să facă şi celălalt găsitor. Ai văzut ce i s-a întâmplat.”

Îmi era greu să-mi concentrez gândurile. Controlul deţinut de Ferde începea să se extindă. În curând avea să mi-o ia pe Gelsi.

„Dă-mi fata! Dacă o iau cu forţa, vei muri. Vei fi prima victimă a noii mele domnii. Vor urma părinţii tăi.”

I-am văzut pe Perl mutilată şi pe Esau tăiat în bucăţele. Sângele mă împroşca, pe când priveam îngrijorată şi incapabilă să fac ceva.

„Salvează-i, şi poţi fi pe deplin liberă pentru prima dată în viaţa ta!”

Vraja lui puternică mă ademenea. M-am pomenit că eram de acord cu el. Libertate. Ferde a trimis un val de plăcere ce mi-a răscolit trupul. Am gemut atunci când un amestec ameţitor de bucurie şi de plăcere m-a traversat. Voiam să i-o dau pe Gelsi. Ferde însă a mers prea departe, umplându-mi sufletul de satisfacţie. Era un sentiment pe care-l simţisem deja de fiecare dată când mă aflasem în braţele lui Valek.

M-am legănat pe picioare. Asudam, încercând să-l opresc pe Ferde să mi-o ia pe Gelsi. Îşi dăduse seama de greşeala făcută, aşa că a lansat un alt atac mental. Mi-am strâns braţele în jurul pieptului şi am căzut la pământ. În pieptul meu ardea ceva. Lacrimile şi transpiraţia îmi înţepau ochii, dar am reuşit să văd aparatul lui Perl în apropiere, înainte ca durerea să-mi contorsioneze trupul. Nu aveam nevoie decât de o secundă.

„Ai probleme, iubire?” m-a întrebat Valek.

„Am nevoie de imunitatea ta la magie.”

„E a ta.”

O rezistenţă la magie, mai puternică decât orice barieră pe care aş fi putut să o formez, a crescut în mintea mea,

blocând controlul lui Ferde. Am deschis ochii.

— Aproape că m-ai păcălit, i-am zis lui Ferde.

Am luat aparatul lui Perl şi m-am ridicat pe picioarele ce-mi tremurau.

Surpriza lui Ferde nu a durat mult.

— Nu contează. Efortul depus ca să mă îndepărtezi te-a slăbit suficient.

Ferde a făcut doar doi paşi şi a fost lângă mine. Mâinile lui mi s-au înfăşurat în jurul gâtului. Avea dreptate. Deşi nu aveam suficientă putere să-l opresc, puteam face altceva. Pe când degetele lui mari îmi apăsau beregata, am ridicat aparatul lui Perl. Puncte albe şi negre au început să-mi danseze în faţa ochilor. Înainte ca Ferde să poată reacţiona la mişcarea mea, am îndreptat doza spre el şi am apăsat pe pompa de cauciuc, împroşcând curara pe faţa ucigaşului. Aparatul lui Perl fusese inventat pentru a aplica parfumul, însă funcţionase de minune.

Chipul lui Ferde a împietrit, îngrozit. I-am îndepărtat mâinile, şi el a căzut la pământ.

„Vor urma alţii”, a fost ultimul gând al lui Ferde, înainte ca drogul să-i paralizeze trupul şi magia. Mulţumită că nu se mai mişca, i-am pătruns în minte. Prinse în beznă, se aflau toate sufletele pe care le furase. Le-am dat drumul spre cer. Simţind-le zborul, m-am alăturat pentru o clipă grupului de suflete eliberate, umplându-mă de fericirea şi de bucuria lor, apoi m-am întors în trupul meu.

Fără să mai pierd vreo secundă, am îngenuncheat lângă Gelsi. Mi-am aşezat vârfurile degetelor pe gâtul ei, apoi m-am concentrat la rănile fetei şi le-am vindecat, inclusiv tăieturile de pe mâini şi de pe picioare.

„Mergi înapoi”, i-am zis lui Gelsi.

Fata se ascunsese în mintea mea, speriată şi confuză, în timpul luptei cu Ferde, însă acum înţelegea. Trupul ei s-a înviorat şi a inspirat cu nesaţ. I-am tăiat legăturile de la mâini şi de la picioare cu briceagul şi, scuipând capsula umedă de *Theobroma,* m-am întins lângă ea, extenuată. Fata s-a agăţat de mine. Beregata mă ardea cu fiecare înghiţitură de aer.

După ceva vreme, am strâns suficientă energie ca să mă ridic, trăgând-o pe Gelsi cu mine. Am găsit hainele fetei şi am ajutat-o să se îmbrace. Înainte să o conduc în sufragerie, pe o canapea confortabilă, am făcut cu mâna pe fereastra de la etajul al doilea. Dax avea să ajungă în curând.

— Voi fi exmatriculată, a şoptit ea.

Am clătinat din cap.

— Vei fi înconjurată cu grijă şi cu înţelegere. Şi ţi se va da tot timpul din lume ca să te refaci.

Îndată ce Dax a venit să-mi ia locul lângă Gelsi, m-am întors pe palier, acolo unde-l lăsasem pe Leif. Ezitarea îmi îngreuna picioarele. Mă simţeam de parcă ar fi fost înţepate cu o doză de curara.

Nu aveam suficientă putere ca să-i dezleg toate gândurile încurcate. Promisiunea făcută Omului Lunii trebuia să mai aştepte ceva timp. L-am tras pe Leif într-un somn mai puţin profund, ca să se poată trezi după ce plecam. Ultimul comentariu al lui Ferde mă făcuse să-mi dau seama că existau încă nişte afaceri de care trebuia să mă ocup.

Când am coborât, Dax o înconjurase pe Gelsi, protector, cu braţul.

— I-am trimis un mesaj maestrului Bloodgood. Maeştrii sunt pe drum cu un batalion de gărzi ca să-l ducă pe Ferde în temniţa Cetăţii, a zis Dax.

— Atunci, ar fi bine să plec imediat. Se presupune că sunt închisă în camera mea.

Dax a clătinat capul.

— Magicianul secund ştie ce ai făcut.

— Un motiv în plus să plec înainte de a ajunge.

— Dar…

Le-am făcut cu mâna şi am ieşit degrabă pe uşă, atârnându-mi rucsacul pe un umăr. Din moment ce fusesem exmatriculată, ştiam că nu avea să dureze mult până ce eram dată afară din apartamentul meu. Plănuiam să fiu departe, înainte ca Roze să aibă plăcerea să mă evacueze.

Fisk s-a ciocnit de mine pe când traversam curtea.

— Am fost de ajutor? a întrebat Fisk. E totul în regulă?

— V-aţi descurcat de minune!

Am căutat în rucsac şi i-am dat lui Fisk toate monedele sitiene pe care le aveam.

— Împarte-le cu trupa ta!

Fisk a zâmbit şi a zbughit-o.

O oboseală ce-mi pătrundea în oase m-a copleşit pe când păşeam pe străzile Citadelei. Vedeam în jur ca prin vis. Când am trecut pe lângă Sala Consiliului, mai mulţi cerşetori, care de obicei stăteau pe lângă treptele clădirii, au început să mă urmărească.

— Scuze, nu vă pot ajuta azi! le-am strigat peste umăr.

Grupul s-a reîntors la intrarea în marea Sală, dar unul a continuat să meargă în urma mea. M-am întors.

— Am zis...

— Domniţă frumoasă, dai şi mie un bănuţ? a întrebat bărbatul.

Faţa îi era murdară şi părul îi atârna în laţe năclăite. Hainele lui erau rupte şi jegoase şi mirosea a bălegar. Însă nu-şi putuse ascunde de mine ochii pătrunzători, albaştri ca două safire.

— Nu-i poţi da un bănuţ omului care tocmai ţi-a salvat viaţa? a întrebat Valek.

— Sunt falită. A trebuit să achit diversiunea. Puştii ăia nu lucrează ieftin. Ce...

— Fântâna Unităţii. Într-un sfert de oră.

Valek s-a întors spre trepte, alături de ceilalţi cerşetori.

Mi-am continuat drumul spre Cetate, dar, îndată ce m-am îndepărtat de Sala Consiliului, am cotit pe o stradă dosnică şi m-am îndreptat spre Fântâna Unităţii. Sfera din jad şi celelalte sfere dinăuntrul ei luceau în lumina soarelui. Picurii fini de apă din cercul de burlane mici licăreau în aerul rece. Eram uşurată că Valek era nevătămat, însă mă luptam cu dorinţa de a-l şti departe de Citadelă.

Am rămas locului, simţind o mişcare în umbră. M-am îndreptat spre pragul întunecat al unei uşi şi l-am găsit pe

Valek, îmbrăţişându-l cu dor.

— Îţi mulţumesc că m-ai ajutat cu Ferde! am zis, retrăgându-mă din prinsoare. Acum, mergi acasă, înainte să fii prins!

Valek a zâmbit.

— Şi să pierd toată distracţia? Nu, iubire. Merg cu tine în misiune.

N-am putut decât să-l privesc surprinsă. Valek şi cu mine nu aveam aceeaşi legătură mentală pe care o împărtăşisem cu Irys, însă el îmi cunoştea gândurile şi, când avusesem nevoie de ajutorul lui, Valek îmi fusese mereu aproape.

— Nu te pot convinge să te întorci în Ixia?

Micul impuls de energie pe care-l avusesem văzându-l pe Valek teafăr se stinsese.

— Nu.

— Bine. Deşi îmi rezerv dreptul de a spune „Ţi-am zis eu”, în cazul în care eşti prins.

Am încercat să vorbesc pe un ton hotărât, însă bietul meu suflet zbuciumat era aşa plin de uşurare că Valek venea cu mine, încât vorbele au răsunat jucăuşe.

— De acord, a zis Valek, pe când ochii lui au licărit, anticipând provocarea.

34

AM DECIS ÎMPREUNĂ CU VALEK cum era mai bine să procedăm şi am stabilit să ne întâlnim iar la marginea Câmpiilor Avibiene.

Când am ajuns la Cetate, am mers direct la apartamentul meu, ca să împachetez. Pe când încercam să hotărăsc ce să iau cu mine, cineva a ciocănit la uşă. Din obişnuinţă, mi-am căutat arcul, dându-mi seama că fusese distrus de Leif. În schimb, am strâns în mână briceagul.

M-am calmat puţin când am deschis uşa. În prag era Irys. Părea să ezite. Am făcut un pas în spate şi am poftit-o înăuntru.

— Am veşti pentru tine, a zis ea.

Când a văzut că nu spuneam nimic, a continuat:

— Ferde a fost închis în una dintre celule Cetăţii, iar Consiliul ţi-a anulat pedeapsa. Vor să rămâi ca să-ţi explorezi abilităţile magice.

— Cine o să mă înveţe?

Irys şi-a aruncat privirea spre pământ.

— E alegerea ta.

— O să mă mai gândesc.

Irys a încuviinţat din cap şi a dat să plece, apoi s-a oprit.

— Îmi pare rău, Yelena! Nu am avut încredere în puterile tale, şi totuşi ai reuşit ceea ce patru maeştri magicieni nu au putut.

Exista încă o legătură slabă între noi, aşa că am simţit şovăiala lui Irys şi încrederea pe care şi-o pierduse în sine. Se îndoia de propria abilitate de a face faţă în viitor unor situaţii dificile. Simţeam cum credinţa ei în puterea de a rezolva orice problemă fusese zdruncinată.

— În această situaţie, nu magia a fost soluţia, i-am zis, ci lipsa ei mi-a permis să-l înfrâng pe Ferde. Şi nu aş fi putut reuşi fără ajutorul lui Valek.

Irys s-a gândit la vorbele mele pentru o clipă, părând să ia o decizie.

— Îţi propun un parteneriat, a spus Irys.

— Un parteneriat?

— Nu cred că mai ai nevoie de profesor, ci de un partener care să te ajute să descoperi cât de puternică eşti în calitate de găsitor-de-suflete.

Am tresărit.

— Crezi că sunt găsitor-de-suflete?

— Am bănuit, dar nu am vrut să cred cu adevărat. O reacţie automată, ca şi tresărirea ta de acum. Şi s-ar părea că am nevoie de ceva îndrumare. Am aflat că felul sitian de a face lucrurile nu e întotdeauna cel mai bun. Poate mă ajuţi cu asta?

— Eşti sigură că vrei să înveţi metoda „aruncă-te cu capul înainte şi speră că va fi bine”?

— Atât timp cât vei vrea să descoperi mai multe despre găsitorii-de-suflete. Oare e împotriva Codului Etic? Poate că însuşi Codul trebuie modificat. Şi oare ai putea fi considerată maestru sau ar trebui să dai testul mai întâi?

— Testul de maestru? Am auzit nişte poveşti groaznice.

Gâtul începuse să mi se strângă şi înghiţeam greu.

— Majoritatea sunt doar zvonuri menite să-i descurajeze pe studenţi, astfel încât doar aceia încrezători în propriile puteri să fie suficient de curajoşi, încât să ceară să dea testul.

— Şi dacă nu sunt suficient de puternici?

— Atunci nu reuşesc, dar învaţă care este limita puterilor lor. E mai bine decât să fie surprinşi mai târziu.

Irys a tăcut. I-am simţit mintea căutând-o pe a mea. „Batem palma?” a întrebat în mintea mea.

„Mă mai gândesc. S-au întâmplat multe lucruri.”

„Aşa este”, a zis ea. „Dă-mi de veste când vei fi gata!”

Şi, astfel, Irys a plecat.

Am închis uşa. Mintea mea pendula între posibilitatea de a-mi explora puterile şi riscul de a fi condamnată ca un găsitor-de-suflet. În ciuda faptului că riscasem să fiu otrăvită de fiecare dată când gustasem mâncarea

comandantului, mi se părea că viaţa în Ixia fusese mult mai uşoară. După misiunea mea, aşa cum îi plăcea lui Valek să o numească, aveam de făcut nişte alegeri. Era plăcut să am de ales. Din nou.

M-am plimbat prin apartament verificând să nu fi uitat ceva. Luasem statueta cu valmur pentru Valek, restul de monede sitiene, uniforma nordică şi încă un set de haine. În dulap rămăseseră roba de ucenic şi câteva dintre fustele de la Nutty. Hârtii şi cărţi se îngrămădeau pe biroul meu, iar camera mirosea a *Billardiera scandens* şi a *Lavandă.* Stomacul mi s-a strâns de dor înţelegând deodată că apartamentul acela din Cetate îmi devenise cămin, în ciuda opoziţiei mele.

Mi-am aşezat rucsacul pe umăr şi i-am simţit greutatea trăgându-mă în jos pe când plecam. M-am oprit, pe drum, la părinţii mei. Îl auzeam pe Esau în bucătărie, iar Perl avea o expresie ciudată pe chip. Îşi ţinea mâna la gât, aşa că ştiam că ceva o supărase. M-a făcut să-i promit că aveam să rămân la ceai, mi-a tras rucsacul de pe umăr şi nu s-a dezlipit de mine până ce nu m-am aşezat pe unul dintre fotoliile roz şi moi.

Strigându-i lui Esau să mai aducă o ceaşcă, Perl s-a cocoţat pe fotoliul de lângă mine, de parcă ar fi fost gata să intervină dacă voiam să plec. Esau a adus tava cu ceai. Perl a sărit şi mi-a întins una dintre ceştile aburinde.

Părând satisfăcută de faptul că eram ancorată de fotoliu, cel puţin până îmi terminam ceaiul, Perl a zis:

— Pleci, nu-i aşa?

Mama a clătinat din cap înainte să îi pot răspunde.

— Nu că mi-ai spune mie! Mă trataţi ca pe o floare delicată. Vreau să ştiţi că cele mai delicate flori produc adesea cel mai puternic miros când sunt zdrobite.

Perl s-a uitat la mine.

— Trebuie să mă ocup de nişte treburi nerezolvate. Mă voi întoarce, am spus, însă răspunsul meu nu a mângâiat-o.

— Nu mă minţi!

— Nu mint.

— Bine. Atunci, nu te minţi singură! a zis ea, privind

rucsacul îndesat pe care-l aşezasem pe podea. Dă-ne de veste când ajungi în Ixia. Te vom vizita acolo, a zis ea calm. Deşi, probabil, nu vom veni înainte de sezonul cald. Nu îmi place frigul.

— Mamă!

M-am ridicat şi aproape că am vărsat ceaiul.

Esau a dat din cap; nu părea deloc surprins de subiectul discuţiei noastre.

— Mi-ar plăcea să găsesc dafinul de munte care creşte lângă gheţari. Am citit undeva că poate vindeca tusea lui Kronick. Ar fi interesant să descopăr asta.

— Nu vă e teamă că m-aş putea întoarce în Ixia? mi-am întrebat părinţii.

— Având în vedere ce săptămână ai avut, a zis tata, ne bucurăm că eşti în viaţă. În plus, avem încredere în judecata ta.

— Dacă merg în Ixia, promiteţi să mă vizitaţi cât mai des?

Mi-au promis. Nevrând să mai prelungesc momentul, mi-am luat rucsacul şi am plecat.

„Măr?” m-a întrebat Kiki plină de speranţă.

„Nu, dar îţi voi aduce nişte bomboane mentolate.”

Am intrat în camera cu harnaşamente a grajdului şi am căutat sacul cu bomboane. Am luat două şi m-am întors la Kiki.

După ce le-a ronţăit, am întrebat-o:

„Eşti gata de plecare?”

„Da. Şa?”

„De data asta, nu.”

Cetatea le împrumuta echipamentul studenţilor, dar era de la sine înţeles că, odată ce absolveau, erau obligaţi să-şi cumpere propriul harnaşament.

Am tras taburetul, iar Kiki a fornăit. „Ştiu, ştiu”, am zis. „În sălbăticie nu sunt scăunele. Dar sunt obositǎ.”

De fapt, puţina energie pe care o mai aveam mi se scurgea din trup cu o viteză alarmantă. Kiki şi cu mine nu am întâlnit nicio problemă ieşind pe porţile Cetăţii şi ale

Citadelei. Am urmat drumul din vale pentru ceva timp. Refuzam să privesc înapoi la Citadelă. Doar plănuiam să mă întorc, nu? Nu avea să fie ultima dată când vedeam culorile pastelate ale apusului reflectându-se în zidurile din marmură albă. Nu?

Pe când lumina se stingea pe cer, am auzit bubuitul copitelor în spatele meu. Kiki s-a oprit şi s-a întors cu faţa la noul-venit.

„Topaz”, a constatat ea cu plăcere.

Ştiam după furia ce clocotea pe chipul lui Cahil şi după privirea lui ucigătoare că întâlnirea nu avea să fie plăcută deloc.

— Unde crezi că pleci? a întrebat el, poruncitor.

— Nu e treaba ta.

Cahil a pălit, în vreme ce se bâlbâia uimit.

— Nu e treaba mea? Nu e treaba mea?

L-am văzut cum îşi stăpâneşte furia, apoi, tunând îngrozitor, a zis:

— Eşti iubita celui mai căutat criminal în Sitia! Mă interesează pe unde umbli. De fapt, o să mă asigur personal că ştiu întotdeauna unde te afli, a terminat el, fluierând.

Am auzit mişcări şi m-am întors la timp ca să-i văd pe soldaţii lui Cahil împresurându-mă. Încercând să-mi conserv energia, nu mai cercetasem drumul din faţă. Nu crezusem că mai era nevoie. Ce prostie!

„I-ai mirosit, Kiki?” am întrebat.

„Nu. Contra vântului. Trecem pe lângă?”

„Încă nu.”

M-am întors la Cahil şi am întrebat:

— Ce vrei?

— Faci pe proasta ca să amâni inevitabilul, Yelena? Presupun că ţi-a mers în trecut. Pe mine m-ai păcălit, cu siguranţă, a zis el cu un calm straniu. Ne-ai convins pe mine şi pe prim-magician că nu eşti spion; ţi-ai folosit magia ca să-mi câştigi încrederea. Am căzut în capcană.

— Cahil, eu…

— Vreau să-l ucid pe Valek. Pe lângă răzbunarea morţii

familiei mele, am să-mi demonstrez abilităţile în faţa Consiliului, şi atunci nu vor avea încotro decât să-mi susţină cauza.

— L-ai mai prins pe Valek şi l-ai pierdut. Ce te face să crezi că nu te va ucide de data asta?

— Iubitul tău îşi va da viaţa pentru tine.

— Vei avea nevoie de mai mulţi oameni ca să mă prinzi.

— Serios? Ia priveşte mai atent!

M-am uitat peste umăr. Soldaţii lui Cahil stăteau încă la ceva distanţă, în spatele lui Kiki, dar, chiar şi în lumina crepusculului, am reuşit să văd că fiecare dintre ei ţinea, aţintită spre mine, o ţeavă de suflat.

— Săgeţile sunt înmuiate în curara, a zis Cahil. E o armă sitiană excelentă. Nu vei ajunge prea departe.

Teama a luat locul iritării, pe când inima mi-o lua la galop. Aveam nişte *Theobroma* în rucsac, dar ştiam că, dacă aş fi încercat să mi-l scot de pe spate, aş fi devenit o pernuţă de ace pentru soldaţii lui Cahil.

— Vei coopera sau trebuie să te imobilizez?

Tonul lui Cahil sunase nonşalant, de parcă îmi oferise ceai.

„Fantoma”, a zis Kiki.

Înainte să-mi dau seama la ce se referea Kiki, Valek a intrat agale, dintre ierburile înalte, în mijlocul grupului nostru. Toţi au înlemnit, şocaţi, pentru o secundă. Cahil rămăsese cu gura căscată.

— O alegere interesantă, iubire, a zis Valek. Va trebui să te gândeşti bine. Între timp...

Valek şi-a depărtat braţele de trup pe când se apropia de Cahil. Îşi schimbase hainele de cerşetor cu o tunică simplă, cafenie, şi cu pantaloni obişnuiţi pe care îi purtau oamenii de rând. Părea să fie neînarmat, dar eu îl cunoşteam prea bine, ca şi Cahil, după cum se părea, care-şi mutase frâiele în mâna stângă, trăgându-şi sabia.

— Hai să vedem dacă am înţeles bine, a continuat Valek, ignorând sabia lui Cahil, ce se afla la doar câţiva metri distanţă. Vrei să-ţi răzbuni familia. E de înţeles. Dar ar trebui să ştii că familia regală nu e familia ta. Am învăţat,

de-a lungul anilor, să-mi cunosc duşmanii. Descendenţii regali au murit cu toţii în ziua în care comandantul a preluat controlul asupra Ixiei. M-am asigurat personal de asta.

— Minţi! a zis Cahil, dându-i pinteni lui Topaz şi năpustindu-se asupra lui Valek cu sabia.

Păşind graţios şi iute într-o parte, Valek a evitat calul ce era să-l calce în picioare şi lama pe cale să-l spintece.

Când Cahil l-a întors pe Topaz pentru un nou atac, am zis:

— Are sens. Valek nu ar lăsa niciodată o treabă neterminată.

Cahil a tras frâiele, nevenindu-i să creadă.

— Dragostea ta pentru el ţi-a afectat judecata.

— Iar setea ta de putere ţi-a afectat inteligenţa. Oamenii tăi se folosesc de tine, însă refuzi să vezi ceea ce este clar ca lumina zilei.

Cahil a clătinat din cap.

— Nu o să mai ascult minciunile tale. Oamenii mei îmi sunt loiali. Mă ascultă în toate, altfel sunt pedepsiţi. Moartea lui Goel m-a ajutat să le readuc aminte această lecţie.

Am recunoscut imediat răceala din ochii lui albaştri.

— Tu l-ai ucis pe Goel.

Cahil a zâmbit.

— Oamenii mei şi-au jurat vieţile mie. Nu am înfăptuit nicio crimă, a mai spus el, scoţând sabia. Gata! le-a strigat el soldaţilor. Ţintiţi şi…

— Ia mai gândeşte-te până să te lauzi cu acoliţii *tăi,* Cahil! Ei, cu toţii, caută aprobarea căpitanului Marrok înainte să-ţi asculte ordinele. Ţi-au dat o sabie prea grea pentru tine şi nu te-au antrenat să lupţi cu ea. Se presupune că eşti înrudit cu regele, care era un magician puternic. De ce nu ai puteri magice?

— Eu… a zis Cahil, ezitând.

Soldaţii s-au uitat unii la alţii consternaţi sau confuzi. Dintr-odată nu mai erau concentraţi. În acel moment, Valek a sărit pe spinarea lui Kiki. Iapa a luat-o la goană

fără vreun semnal. M-am prins de coama ei, pe când Valek mi-a încercuit talia cu braţele, iar Kiki a pornit ca vântul.

L-am auzit pe Cahil strigând semnalul de atac şi, deşi mi s-a părut că aud bâzâitul unei săgeţi trecându-mi pe lângă ureche, ne-am depărtat în curând de pericol. Kiki parcursese, fără să fi obosit, de două ori distanţa pe care ar fi făcut-o la galop. Când luna era sus pe boltă, Kiki a încetinit şi s-a oprit.

„Nu mai miroase”, a zis ea.

Valek şi cu mine am lunecat de pe spinarea ei. Am cercetat iapa, temându-mă că fusese rănită, însă Kiki a fornăit nerăbdătoare şi a plecat să pască.

Mi-am verificat trupul, tremurând din toate încheieturile, înainte să-mi strâng mantia mai bine pe corp.

— A fost pe-aproape!

— Nu chiar, a zis Valek, trăgându-mă spre el. Le-am distras atenţia soldaţilor, iar când aşa-zisul rege a dat ordinul, ei nu au mai avut timp să ţintească.

Trupul lui Valek era cald chiar dacă nu purtase mantie. Citindu-mi gândurile, Valek a zis:

— O să împărţim mantia ta.

Valek a zâmbit zburdalnic.

— Dar ai nevoie mai întâi de un foc bun, de mâncare şi de odihnă.

Am clătinat din cap.

— Am nevoie de tine.

Nu mi-a trebuit mult să-l conving. Îndată ce i-am scos hainele, Valek a ales să se înfăşoare alături de mine în mantie.

M-am trezit îmbiată de mirosul minunat al cărnii prăjite. Am mijit ochii în lumina puternică a soarelui şi l-am văzut pe Valek şezând pe vine lângă un foc. Aşezase o bucăţică de carne deasupra cărbunilor încinşi.

— Este micul dejun? am întrebat, simţind stomacul cum îmi dădea ghes.

— E cina. Ai dormit toată ziua.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Ar fi trebuit să mă trezeşti. Dacă ne găseşte Cahil?

— Mă îndoiesc, cu toată magia care pluteşte în aer.

Valek şi-a aruncat privirea spre cer, adulmecând aerul.

— Te deranjează?

Mi-am deschis mintea. Scutul oamenilor câmpiilor încerca să îi invadeze şi să îi dezorienteze gândurile lui Valek, însă imunitatea lui respingea cu uşurinţă ţesătura magică. Magia părea să fie indiferentă faţă de mine.

— Nu, am spus, apoi i-am povestit lui Valek despre relaţia mea de rudenie îndepărtată cu clanul Sandseed. Dacă m-aş apropia de satul lor cu intenţia de a le face rău, cred că aş fi atacată.

Apoi m-am gândit la puterile magice ale Omului Lunii şi la iataganul lui.

— Fie de către scutul magic, fie de către unul dintre ţesătorii-de-poveşti.

Valek a rămas pe gânduri.

— În cât timp vom ajunge pe Platoul Daviian?

— Depinde de Kiki. Dacă decide să fugă ca vântul, ar trebui să fim acolo peste câteva ore.

— Ca vântul? Aşa numeşti tu pasul ei? Nu am mai văzut niciodată un cal care să alerge aşa de repede!

M-am gândit la comentariul lui Valek.

— Face asta doar când suntem în câmpii. Poate are vreo legătură cu magia celor din clanul Sandseed.

Valek a ridicat din umeri.

— Oricum ar fi, mie îmi convine. Cu cât ne ocupăm mai repede de Alea, cu atât mai bine.

Însă rămânea de văzut cum aveam să ne ocupăm de ea. Ştiam că femeia era o ameninţare la adresa mea, dacă reuşise să supravieţuiască rănilor, însă nu voiam să o ucid. Poate era suficient să o predau oamenilor câmpiilor. M-am gândit la remarcile Omului Lunii referitoare la scursurile daviiene. Mi-am dat seama că ultimul gând al lui Ferde se referise probabil la ceilalţi membri, nu la pericolul pe care-l reprezenta Alea.

Valek a tras carnea de pe foc şi mi-a întins o bucăţică.

— Mănâncă! Ai nevoie de forţe.

Am mirosit bucata necunoscută de carne.

— Ce este?

Valek a râs.

— Mai bine să nu ştii.

— E otrăvită?

— Tu să-mi spui! m-a tachinat el.

Am gustat. Carnea suculentă avea un gust ciudat, ca de ţărână. Probabil fusese vreo rozătoare, dar nu simţeam urmă de otravă. Când am terminat cina, am început să ne strângem puţinele provizii.

— Valek, după ce ne ocupăm de Alea, trebuie să-mi promiţi că te vei întoarce în Ixia!

Valek a zâmbit larg.

— De ce aş face una ca asta? Începe să-mi placă clima. Poate o să-mi construiesc o reşedinţă de vară aici.

— Tocmai atitudinea asta înfumurată te-a băgat în belele.

— Nu, iubire. De vină ai fost tu. Dacă nu ai fi fost capturată de Goel, nu mi-aş fi arătat chipul în faţa aşa-zisului rege.

— Nu tu te-ai dat de gol. Mi-e teamă că eu am făcut-o, când m-am certat cu Cahil.

— Apărându-mi onoarea? a întrebat el.

În Ixia, îmi periclitasem din greşeală una dintre misiunile secrete încercând să-i iau apărarea.

— Da.

Valek a clătinat din cap, uimit.

— Ştiu că mă iubeşti, aşa că nu mai încerca să o demonstrezi. Chiar nu îmi pasă ce crede aşa-zisul rege despre mine.

M-am gândit la Cahil.

— Valek, îmi pare rău că am crezut că l-ai ucis pe Goel!

El mi-a ignorat scuza, dând din mână.

— Ai avut dreptate. M-am întors să mă ocup de el, dar Cahil mi-o luase înainte.

Chipul tăios al lui Valek a devenit grav.

— Aşa-zisul rege rămâne o problemă.

Am dat din cap.

— O să mă ocup eu de el.

— Acum cine e îngâmfată?

Am dat să protestez, însă Valek m-a oprit cu un sărut. Când m-am retras, am observat că Kiki ţinea capul ridicat şi urechile aplecate înainte.

„Miroşi ceva?” am întrebat-o.

Apoi am auzit bubuitul copitelor ce se îndreptau spre noi.

„Rusalka”, a zis Kiki. „Omul Trist.”

Mai întâi m-am înfuriat că Leif ne urmărise, însă, dându-mi seama că şi Cahil ar fi putut face acelaşi lucru, mi s-a făcut teamă.

„Mai e şi altcineva?” am întrebat.

„Nu.”

Valek s-a făcut nevăzut în iarba înaltă tocmai pe când calul lui Leif părea să se materializeze dintr-un nor de praf.

Ochii verzi ai lui Leif erau holbaţi de şoc.

— Iapa mea nu a mai făcut niciodată aşa ceva.

Iritarea mi s-a preschimbat în amuzament. Părul negru al Rusalkăi lucea de sudoare, dar nu părea deloc obosită.

— Când Kiki face asta, eu spun că aleargă ca vântul, i-am zis lui Leif. Rusalka e de origine Sandseed?

Leif a dat din cap. Înainte să mai apuce să spună ceva, am observat o mişcare rapidă la stânga. Valek ieşise din ierburi şi-l doborâse pe Leif de pe cal. Au aterizat amândoi pe jos. Valek era deasupra lui Leif şi îi ţinea maceta la gât, pe când fratele meu se chinuia să respire.

— Ce cauţi aici? a întrebat Valek.

— Am. Venit. Să. O. Caut. Pe. Yelena, a zis Leif încercând să inspire.

— De ce?

Revenindu-mi, am zis:

— Este în regulă, Valek. El este fratele meu.

Valek şi-a retras arma, dar a rămas cocoţat pe pieptul lui Leif. Faţa fratelui meu se schimonosise a groază.

— Valek? Tu nu miroşi. Nu ai aură, a zis Leif.

— Este greu de cap? m-a întrebat Valek.

Am zâmbit larg.

— Nu.

L-am tras pe Valek de pe Leif şi i-am explicat.

— El are puterea de a simţi sufletul unui om. Imunitatea ta îi blochează abilităţile magice.

M-am aplecat asupra lui Leif şi am încercat să văd dacă era rănit. Nu suferise nicio rană gravă.

— Eşti bine? l-am întrebat.

Fratele meu s-a ridicat în capul oaselor, privindu-l agitat pe Valek.

— Depinde.

— Nu-ţi face griji din cauza lui. Este doar foarte protector cu mine.

Valek a pufnit.

— Dacă ai fi în stare să nu mai intri în bucluc măcar o zi, atunci nevoia de a te apăra nu ar mai fi instinctivă, a zis el, frecându-şi piciorul. Sau dureroasă.

Leif îşi revenise din şoc şi se ridicase în picioare.

Enervarea îşi făcea însă acum iar loc în mintea mea.

— De ce ai venit? l-am întrebat.

Leif s-a uitat la Valek, apoi şi-a coborât privirea.

— Din cauza a ceea ce a spus mama.

Am aşteptat să continue.

— Mi-a spus că te-ai pierdut iar. Şi că doar fratele care te-a căutat timp de paisprezece ani te poate găsi.

— Cum m-ai găsit?

Leif a dat din mână spre cal.

— Kiki l-a găsit înainte pe Topaz în câmpii, aşa că m-am gândit să o rog pe Rusalka să o găsească pe Kiki, din moment ce a fost crescută de Sandseed. Şi… şi…

— Ne-a găsit foarte repede.

M-am gândit la ce spusese Leif despre mama noastră.

— De ce crede Perl că m-am pierdut? Şi de ce te-a trimis pe tine? Nu mi-ai fost de niciun ajutor data trecută.

Trebuia să-mi astâmpăr dorinţa de a-l izbi cu pumnul. Aproape că mă ucisese cu maceta în casa lui Ferde.

Leif a lăsat capul în pământ de ruşine.

— Nu ştiu de ce m-a trimis pe mine.

Eram pe cale să-l izgonesc, când în faţa noastră a apărut Omul Lunii.

— E un om bun, i-am zis lui Valek, înainte să-l poată ataca.

— Se pare că ăsta e un loc tare popular, a mormăit Valek.

Când Omul Lunii s-a apropiat, l-am întrebat:

— Nu tu apariţii misterioase? Nu mai apari din vreo rază de soare? Unde e vopseaua de pe piele?

Cicatricile de pe picioarele şi braţele lui se conturau limpede pe pielea cafenie. Omul purta o pereche de pantaloni scurţi.

— Nu mai e distractiv când cunoşti deja trucurile, a zis Omul Lunii. În plus, Fantoma m-ar fi ucis dacă aş fi apărut de nicăieri.

— Fantoma? am întrebat.

Omul Lunii a arătat spre Valek.

— Aşa îl numeşte Kiki. Are sens, a zis el, văzându-mi confuzia de pe chip. Noi, fiinţele magice, vedem lumea cu ajutorul magiei. Pe el îl vedem cu ochii, dar nu şi cu magia. Aşa că este ca o fantomă pentru noi.

Valek îl asculta pe Omul Lunii. Deşi chipul îi părea calm, ştiam, după felul în care îşi încorda umerii, că era gata să atace.

— O altă rudă de-ale tale? a întrebat Valek.

Un zâmbet larg s-a lăţit pe buzele Omului Lunii.

— Da. Sunt văr de-al treilea cu soţia unchiului mamei ei.

— Este un ţesător-de-poveşti, un magician din clanul Sandseed, am explicat. Şi tu ce faci aici?

Expresia jucăuşă de pe chipul Omului Lunii s-a stins.

— Vă aflaţi pe pământurile mele. V-aş putea întreba acelaşi lucru, dar ştiu deja de ce aţi venit. Am venit să mă asigur că îţi vei respecta promisiunea.

— Ce promisiune? au întrebat la unison Valek şi Leif.

Le-am ignorat întrebarea.

— O să o respect, dar nu acum. Trebuie să…

— Ştiu ce vrei să faci. Nu vei reuşi dacă nu te desfaci din ţesătura care te ţine prizonieră, a zis Omul Lunii.

— Pe mine? Dar credeam că ai zis…

M-am oprit. Mă pusese să promit că-l voi elibera pe Leif, însă apoi mi-am adus aminte ce mai spusese Omul Lunii: viaţa mea era legată de a fratelui meu. Dar ce legătură aveau toate acestea cu capturarea Aleei?

— De ce nu voi reuşi? am întrebat.

Omul Lunii a refuzat să-mi răspundă.

— Mai ai şi alte sfaturi misterioase? am zis.

Omul Lunii a întins mâinile; una spre Leif, şi pe cealaltă spre mine.

Valek a pufnit, amuzat sau iritat, nu-mi dădeam seama, însă a zis:

— Mi se pare că e o treabă de familie. O să fiu în apropiere dacă ai nevoie de mine, iubire.

I-am studiat chipul lui Leif. Data trecută, fratelui meu îi fusese teamă de ţesător. Acum, Leif a făcut un pas înainte şi a prins mâna Omului Lunii, privindu-mă cu o hotărâre încăpăţânată.

— Hai să terminăm odată! a zis Leif, aruncându-mi provocarea.

35

MI-AM STRECURAT MÂNA în mâna Omului Lunii. Lumea s-a topit în jurul meu, pe când magia caldă a ţesătorului ne-a împresurat simţurile.

Am călătorit în jungla Illiais, în locul în care se ascunsese Leif în timp ce-l urmărise pe Mogkan răpindumă, în urmă cu paisprezece ani. Am urmărit toţi trei evenimentele desfăşurându-se prin ochii lui Leif şi i-am simţit emoţiile. În esenţă, devenisem el.

În mintea lui se înfiripa gândul rău că Yelena primise ceea ce merita pentru că nu-l ascultase. Dar, când omul cel străin a adormit-o şi şi-a scos rucsacul şi sabia dintr-un tufiş, teama că avea să fie, la rândul lui, răpit l-a ţintuit pe Leif locului. Băiatul a rămas acolo mult timp după ce bărbatul a plecat cu sora lui.

Apoi, Omul Lunii a manipulat pentru o clipă ţesătura poveştii, arătându-ne ce s-ar fi întâmplat dacă Leif ar fi încercat să mă salveze. Inelul de oţel s-a rostogolit prin junglă pe când Mogkan îşi trăgea sabia din teacă şi o implânta în inima lui Leif, ucigându-l. Leif făcuse o alegere corectă rămânând ascuns.

Povestea s-a schimbat apoi, arătând disperarea lui Esau şi a lui Perl când Leif le spusese, în cele din urmă, că mă pierdusem. Leif credea că avea să intre într-un necaz şi mai mare dacă le-ar fi spus adevărul şi părinţii ar fi aflat că nu făcuse nimic să-l oprească pe răpitor. Fusese convins că oamenii aveau să-i găsească pe sora lui şi pe bărbatul străin care o răpise. Simţea deja gelozie din cauza atenţiei pe care avea să o primească doar pentru că fusese salvată.

Când oamenii din clan nu au reuşit să o găsească, Leif şi-a început propria misiune. Ştia că bărbatul şi sora lui se ascundeau în junglă, doar ca să-i facă în ciudă. Trebuia să o găsească şi, poate aşa, avea să recâştige iubirea tatălui

şi a mamei lui.

Pe măsură ce treceau anii, vina l-a făcut pe Leif să vrea să-şi ia viaţa. Într-un final, vina s-a preschimbat în ură. Când sora lui s-a întors, duhnind a sânge şi a ţinutul nordic, Leif a vrut să o ucidă. Mai ales că vedea, pentru prima oară în paisprezece ani, bucurie pe chipul mamei lui.

Deşi nu se aşteptase la ambuscada lui Cahil, Leif găsise oamenii care să rezoneze cu nevoia lui de a scăpa de spionul din nord. Însă, când o văzuse pe sora lui rănită, mantia de ură a lui Leif cedase puţin. Evadarea ei fusese dovada că Leif avusese dreptate cu privire la ea, dar apoi Yelena se întorsese, susţinând că nu era spion şi că nu avea de gând să fugă. Roze confirmase declaraţiile ei şi-l pusese pe Leif în încurcătură.

Confuzia şi emoţiile lui contradictorii au devenit şi mai tulburătoare când Yelena a încercat să o ajute pe Tula. De ce îi păsa ei de un alt suflet? Doar nu-i păsase de el sau de suferinţa lui cât timp fusese departe! Leif îşi dorea să o urască în continuare, dar, când o văzuse luptându-se să o readucă pe Tula la viaţă, nu putuse suferi vina pe care ar fi simţit-o dacă stătea cu mâinile în sân.

Când călătoriseră spre câmpii şi fuseseră abordaţi de ţesătorul-de-poveşti, Leif ştiuse că sora lui urma să descopere adevărul despre el. Aşa că fugise, incapabil să suporte acuzaţia din ochii ei. Calmându-se, Leif se întrebase dacă adevărul avea să fie totuşi aşa de dureros pentru Yelena. Fata se călise în Ixia. Poate că era capabilă să treacă şi acest obstacol.

Însă, întorcându-se din câmpii, Leif înţelesese că speranţa lui era imposibilă. Furia şi reproşurile ardeau pe chipul surorii lui. Nu-l dorea în preajma ei şi nu avea nevoie de el. Doar rugăminţile mamei lui îl făcuseră să o caute.

Ţesătorul-de-poveşti a desprins firele şi ne-am pomenit, toţi trei, în câmpia întunecată pe care mi-o aminteam de la ultima întâlnire cu Omul Lunii. Vopseaua de pe trupul lui semăna cu lumina unei raze de lună. Leif a privit uimit în

jur.

— De ce te-a rugat mama să mă ajuţi cu Gelsi? l-am întrebat pe Leif.

— S-a gândit că ţi-aş fi putut fi de ajutor cumva. În schimb, eu am încercat să...

— Să mă ucizi? Poţi să li te alături celor care vor să mă ucidă. Am înţeles că are şase membri acest grup. Valek e preşedinte, din moment ce a încercat să mă omoare deja de două ori.

Am zâmbit, dar Leif mă privea vinovat.

— Nu a fost vina ta. Ferde ţi-a citit amintirile şi s-a folosit de ele.

— Dar am vrut să te ucid înainte să o ajuţi pe Tula.

Leif îşi ţinea capul plecat.

— Nu te simţi ruşinat de acele sentimente şi de amintiri. Nu putem schimba faptele trecutului, dar ne putem ghida viitorul după ele.

Omul Lunii radia fericit.

— Ai putea deveni ţesător-de-poveşti, dacă nu ai fi deja găsitor-de-suflete, a zis Omul Lunii, zâmbindu-mi larg.

— Serios?

Oare de câte ori mai era nevoie să aud asta, ca să o pot crede sau simţi? Poate că era mai bine să nu mă declar a fi un găsitor-de-suflete, ci să rămân, pur şi simplu, Yelena.

Omul Lunii a ridicat o sprânceană.

— Vino la mine când vei fi pregătită!

Apoi, lumea s-a învârtit şi am închis ochii să nu ameţesc. Când ne-am oprit, am deschis iar ochii şi am văzut că eram pe câmpie, cu Leif. Omul Lunii vorbea cu Valek.

M-am gândit la cele ce se petrecuseră. Leif era pe cale să iasă din încâlceala de emoţii. Drumul lui fusese eliberat când decisese să mă ajute. De ce îmi mai ceruse Omul Lunii să-i ofer sprijinul meu? L-am căutat pe ţesătorul-de-poveşti cu privirea, dar dispăruse.

Apoi am găsit răspunsul şi, odată cu el, propria mea vină. Îl tratasem rău pe Leif fără să-l înţeleg cu adevărat, atribuind faptele unui copil de opt ani unui bărbat matur şi ignorând felurile în care el încercase să-şi îndrepte

greşelile. Leif mă privea.

— Cum se face că nu e niciun banchet al Noilor Începuturi tocmai când ai nevoie să o iei de la capăt? am întrebat.

Leif mi-a zâmbit. Era primul lui zâmbet sincer de când mă întorsesem din Ixia, şi mă încălzea până în adâncul sufletului.

— Este în regulă. Eu nu dansez, a zis el.

— Vei dansa, am promis.

Valek şi-a dres glasul.

— Oricât ar fi de înduioşător, trebuie să plecăm pe dată. Ţesătorul tău de poveşti ne va trimite nişte soldaţi care să ne ajute împotriva oamenilor Aleei. Ne vom întâlni cu ei la scăpătatul soarelui. Presupun că fratele tău...

— Leif, i-am zis eu.

— Vine cu noi?

— Bineînţeles, a răspuns Leif.

— Nu, am zis eu în acelaşi timp. Nu vreau să păţeşti ceva. Mamei nu i-ar plăcea deloc asta.

— Iar eu nu i-aş putea înfrunta mânia dacă nu aş rămâne alături de tine.

Leif şi-a încrucişat braţele la piept şi şi-a încleştat maxilarul lui pătrăţos.

— Mama ta pare să fie o femeie formidabilă! a zis Valek, în liniştea ce se lăsase între noi.

— Habar n-ai tu! a replicat Leif, oftând.

— Păi, dacă seamănă vreun pic cu Yelena, îmi pare foarte rău pentru tine! a zis Valek, în glumă.

— Hei!

Leif a râs, şi momentul tensionat a trecut.

Valek i-a întins maceta lui Leif.

— Ştii să o foloseşti?

— Bineînţeles. Am făcut bucăţele arcul Yelenei, a glumit Leif.

— M-ai luat prin surprindere. Nu am vrut să te rănesc, i-am replicat.

Leif m-a privit suspect.

— Vrei să ne batem iar?

— Oricând.

Valek a păşit între noi.

— Iubire, încep să-mi doresc să fi fost orfană. Vă puteţi concentra la ce avem de făcut fără să recuperaţi paisprezece ani de rivalitate?

— Da, am zis la unison, dojeniţi.

— Bun. Atunci, să mergem!

— Unde? am întrebat.

— Tot ce mi-a spus ţesătorul tău, în stilul lui criptic, a fost: „Caii vor şti unde să meargă.”

Valek a ridicat din umeri.

— Nu este o strategie militară pe care eu aş folosi-o, dar am învăţat că sudul are propriile lui metode care, oricât de ciudat ar fi, funcţionează.

Caii însă au ştiut încotro să meargă şi, pe când soarele răsărea peste câmpii, am întâlnit un grup de soldaţi din clanul Sandseed într-o zonă stâncoasă înconjurată de ierburi înalte. Vreo doisprezece bărbaţi şi şase femei, îmbrăcaţi cu toţii în armură din piele şi echipaţi cu iatagane şi cu suliţe, ne aşteptau venirea. Oamenii aveau dungi roşii pictate pe chipuri şi pe braţe; arătau înfricoşător.

Nu se vedeau alţi cai. Valek şi cu mine am sărit de pe Kiki, iar Leif a descălecat de pe Rusalka. M-am cutremurat în aerul rece. Mi se părea că sunt goală fără toiagul meu şi îmi doream să am o altă armă în afară de briceag.

Omul Lunii ne-a întâmpinat. Îmbrăcase aceleaşi haine ca şi oamenii clanului său, însă era înarmat cu un iatagan şi cu un toiag. Toiagul nu era unul obişnuit, din abanos. Pe el fuseseră sculptate simboluri şi siluete de animale, iar sub suprafaţa neagră se zărea lemnul auriu. Simţeam că, dacă m-aş fi concentrat destul de mult, micile simboluri mi-ar fi spus o poveste. Am scuturat din cap, încercând să mă concentrez la cuvintele Omului Lunii.

— Am trimis o iscoadă noaptea trecută, a zis el. A găsit aparatul care strânge sânge în Vid, aşa cum ne-a spus Yelena. Apoi i-am urmărit pe scursurile daviiene la o

tabără aşezată la vreun kilometru de acel loc. Noi ne aflăm la marginea câmpiilor, la vreo trei kilometri în nordul taberei.

— Vom aştepta lăsarea întunericului şi îi vom lua prin surprindere, a zis Valek.

— Nu o să funcţioneze, a spus Omul Lunii. Scursurile au un scut ce le va da de ştire dacă pătrundem în tabără. Iscoada mea nu s-a apropiat prea mult, de teamă să nu fie descoperit.

Omul Lunii părea să cerceteze orizontul.

— Au urzitori puternici, care-şi pot ascunde paşii de puterile noastre magice.

— Urzitori? a întrebat Leif.

Omul Lunii s-a încruntat.

— Magicieni. Refuz să îi numesc ţesători-de-poveşti, căci ei manipulează firele după propriile lor dorinţe egoiste.

Mi-am aruncat privirea spre grupul de soldaţi din clanul Sandseed. Oamenii erau bine înarmaţi.

— Nu plănuiţi să vă folosiţi magia?

— Nu.

— Şi nu plănuiţi să luaţi prizonieri?

— Nu aşa procedează clanul Sandseed. Scursurile trebuie exterminate.

Voiam să o opresc pe Alea, dar nu îmi doream să o ucid. Fiola de curara de la Esau era în rucsacul meu. Poate că reuşeam să o paralizez şi să o închid în una dintre celule Cetăţii.

— Cum o să-i opreşti pe daviieni să-şi folosească magia? a întrebat Valek.

Ochii Omului Lunii au sclipit ucigător.

— Vom muta Vidul.

— Puteţi face aşa ceva? am întrebat, surprinsă.

— Pătura de magie poate fi repoziţionată doar cu cea mai mare grijă. Vom centra spărtura direct deasupra taberei scursurilor, şi atunci îi vom ataca.

— Când? a întrebat Valek.

— Acum.

Omul Lunii a păşit spre soldaţii lui.

— Sperasem să ne folosim de oamenii câmpiilor ca de o diversiune, mi-a zis Valek în şoaptă. O să funcţioneze. Îndată ce Alea e moartă, ne retragem. Nu e lupta noastră.

— Cred că i-ar fi mai rău să o prindem şi să o închidem, i-am zis.

Valek m-a privit o clipă.

— Cum doreşti.

Soldaţii au răcnit împreună un strigăt de luptă, apoi au dispărut în iarba înaltă. Omul Lunii s-a întors la noi.

— Se vor poziţiona în jurul taberei. Vom da semnalul de atac când Vidul va fi mutat. Veţi veni cu noi, a zis ţesătorul, uitându-se la noi trei. Aveţi nevoie de arme. Poftim!

Omul Lunii mi-a aruncat toiagul, şi eu l-am prins cu mâna dreaptă.

— E al tău. Un dar de la Suekray.

— De la cine?

— O călăreaţă din clanul nostru. Cred că ai impresionat-o. Darurile ei sunt rare ca zăpada. Povestea ta e sculptată pe toiag.

„Mama”, a zis Kiki. Mi-am amintit-o atunci pe femeia cu părul scurt care o luase la plimbare pe Kiki în ziua în care mă întâlnisem cu bătrânii.

Am privit toiagul, minunându-mă. Grosimea şi felul în care mi se echilibra în mână păreau perfecte şi, în ciuda simbolurilor, lemnul negru rămăsese neted şi ferm. Luându-mi ochii de la frumosul toiag, am văzut că Valek ţinea un iatagan, iar Leif îşi mânuia maceta.

— Să mergem!

Mi-am scos mantia şi m-am pregătit, înainte să-l urmăm pe Omul Lunii prin ierburile înalte.

Ne aflam în apropierea taberei daviienilor şi puteam vedea că îşi făceau de lucru în jurul corturilor şi al focurilor. Aerul de deasupra taberei părea să pâlpâie, distorsionând imaginile oamenilor dinăuntru, ca şi cum un buzunar uriaş de căldură fusese prins deasupra lor.

Ierburile din platou creşteau în pâlcuri mici şi se

veştejiseră din cauza secetei. M-am ghemuit lângă Valek în spatele unui tufiş mic. Leif şi Omul Lunii se aflau la vreo sută cincizeci de metri la dreapta, ascunşi într-o mică vale. Mă întrebam cum reuşiseră ceilalţi membri ai clanului Sandseed să găsească ascunzători. Daviienii aleseseră o zonă deschisă, fără prea multe locuri ferite.

Am simţit cum mi se înfioară pielea pe măsură ce puterea magică mă atingea. Căutând cu mintea, i-am simţit pe Omul Lunii şi pe alţi trei magicieni trăgând de ţesătura de magie. Ei apăsau cu o presiune egală asupra ei, ca să nu se strângă într-un singur loc, ci să se menţină netedă. Eram impresionată de abilităţile lor magice şi mă gândeam că, dacă rămâneam în Sitia, atunci membrii clanului Sandseed mi-ar fi putut fi profesori de nădejde.

Când ne-a acoperit Vidul, am simţit că rămân fără aer. Abilităţile mele magice dispăruseră; simţeam lumea ca un om obişnuit. Înainte să mă pot adapta, am auzit un alt strigăt de luptă. Era semnalul de atac.

Am sărit în picioare şi l-am urmat pe Valek spre tabără. M-am oprit când am văzut scena ce mi se desfăşura în faţa ochilor.

Scutul daviienilor fusese distrus şi, odată cu el, iluzia pe care o creaseră. În loc de cei câţiva oameni care-şi vedeau de treburi pe lângă focuri, în tabără se aflau vreo treizeci de persoane, iar în loc de cele câteva corturi, se zăreau rânduri întregi cu ele. Chiar dacă scursurile erau şocate de pierderea bruscă a puterii, noi eram depăşiţi numeric; patru contra unu.

Era prea târziu să ne mai retragem. Aveam de partea noastră elementul-surpriză şi nouăsprezece soldaţi ai clanului Sandseed însetaţi de luptă, ce tăiau brazde sângeroase printre daviieni. Puteam vedea capul pleşuv al Omului Lunii şi loviturile puternice ale lui Leif ce ţineau ocupaţi vreo câţiva daviieni. Valek mi-a aruncat o privire îngrijorată. „Găseşte-o pe Alea”, am citit eu pe buzele lui, înainte ca Valek să se arunce în luptă.

Minunat, mi-am spus, ocolind bătălia. Cum era să o găsesc pe Alea în toată hărmălaia? M-am ferit pe când un

daviian s-a năpustit cu iataganul spre mine. L-am doborât la pământ şi am sărit pe pieptul lui, până ca omul să apuce să-şi ridice arma lungă. Izbindu-l cu capătul toiagului în gât, i-am zdrobit beregata. M-am oprit o clipă. Era prima persoană pe care o ucideam de când sosisem în Sitia. Sperasem să nu mai iau niciodată viaţa cuiva, dar, dacă voiam să supravieţuiesc luptei, nu-mi puteam permite să fiu blândă.

Un alt daviian s-a repezit la mine. Gândurile mele melancolice s-au risipit pe măsură ce mă apăram şi o căutam pe Alea. Tot ferindu-mă şi luptând, am pierdut noţiunea timpului, pe când încăierările din jurul meu erau înghiţite într-un soi de ceaţă. În cele din urmă, Alea m-a găsit pe mine.

Îşi înnodase părul lung şi negru la ceafă şi purta o tunică simplă şi pantaloni albi, ambele pătate de sânge. Ţinea în fiecare mână câte o sabie scurtă şi însângerată. Alea mi-a zâmbit.

— Voiam să vin pe urmele tale, a zis ea. Ce bine că m-ai scutit de muncă!

— Aşa sunt eu, mă gândesc mereu la ceilalţi.

Femeia şi-a încrucişat săbiile într-un soi de salut batjocoritor şi s-a năpustit asupra mea. Am sărit înapoi şi am izbit lamele cu toiagul, îndreptându-le spre pământ. Alea a făcut un pas înainte, ca să-şi recâştige echilibrul, tocmai pe când mă apropiam de ea. Umerii ni s-au atins. Armele noastre stăteau aplecate spre pământ, însă toiagul meu era deasupra săbiilor ei. Am smucit arcul în sus, izbind-o peste faţă. Alea a icnit, iar sângele i-a ţâşnit din nas. Nu reuşisem să o opresc şi, acum, femeia încerca să-şi repeadă săbiile spre stomacul meu. Am venit lângă ea; eram prea aproape pentru a ne lupta cu armele noastre mari, aşa că le-am aruncat.

Mi-am deschis briceagul, în timp ce ea şi-a scos cuţitul de la centură. S-a întors şi a dat să mă înjunghie. I-am blocat lama cu braţul. Durerea mi-a traversat trupul, simţind cuţitul care muşcase din carnea mea, însă manevra

îmi dăduse voie să-i prind mâna Aleei. Am tras-o spre mine şi i-am crestat antebraţul cu lama mea, după care i-am dat drumul.

Alea a păşit nesigură înapoi. Aş fi putut să-mi înfig cuţitul în stomacul ei, ucigând-o. M-a privit cu groază când şi-a dat seama ce făcusem.

Îmi stropisem briceagul cu curara. Nu trebuise decât să-i înţep pielea cu vârful armei. Când Alea a căzut la pământ, m-am apropiat de ea.

— Nu e distractiv să fii neajutorat, nu-i aşa? am întrebat.

Am privit în jur. Valek se interpusese între mine şi daviieni, împiedicându-i pe ceilalţi să intervină în lupta cu Alea. Leif se lupta nu foarte departe de noi, izbind cu maceta. Nu-i vedeam pe ceilalţi soldaţi ai clanului Sandseed, dar l-am zărit pe Omul Lunii tocmai pe când reteza cu iataganul capul unui om. Ce grotesc!

Omul Lunii a venit în fugă şi ne-a strigat.

— E timpul să ne retragem.

— Data viitoare, i-am zis Aleei, ne vom încheia socotelile.

Apoi Vidul s-a mişcat şi magia a revenit deasupra unei jumătăţi a taberei, creând un fel de diversiune. Eram împresuraţi de putere magică. L-am simţit pe Omul Lunii înconjurându-ne de un scut protector pe când ne retrăgeam. Valek însă rămăsese lângă silueta nemişcată a Aleei. A îngenuncheat lângă ea, a ridicat cuţitul şi i-a zis ceva. Înainte să-l pot striga, Valek i-a tăiat femeii beregata cu o mişcare scurtă. Era aceeaşi lovitură letală pe care i-o aplicase şi fratelui ei, Mogkan.

Când Valek m-a prins din urmă, mi-a zis:

— Nu ne permitem să facem favoruri.

Am alergat înapoi spre câmpii. Scursurile îşi opriseră urmărirea la marginea Câmpiilor Avibiene, dar am continuat să fugim până am ajuns în zona stâncoasă, unde ne aşteptau Kiki şi Rusalka.

— Nu mă îndoiesc că îşi vor muta tabăra mai departe, a zis Omul Lunii.

Efortul nu-l ostenise, dar pielea îi lucea de sudoare.

— Voi avea nevoie de mai mulţi soldaţi. Faptul că mi-au înşelat iscoada şi pe mine arată că urzitorii lor sunt mai puternici decât credeam. Trebuie să mă consult cu bătrânii.

Omul Lunii şi-a înclinat capul în semn de rămas-bun şi, în cele din urmă, nu l-am mai văzut în iarba mare.

— Şi acum? a întrebat Leif.

Am întâlnit privirea lui Valek. Chiar aşa!

— Vei merge acasă, aşa cum voi face şi eu, i-am zis lui Leif.

— Nu vii cu mine la Cetate? a întrebat Leif.

— Eu…

Înapoi la Cetate, unde mă simţeam izolată? Unde eram temută pentru abilităţile mele? Sau acolo unde se considera că puteam spiona Sitia, ca să mă pot întoarce în Ixia? Ori poate la viaţa mea obişnuită, explorând Sitia şi petrecându-mi timpul cu familia mea?

— Eu cred că ţi-e teamă să te întorci la Cetate, a zis Leif.

— Cum aşa?

— Îţi va fi mai uşor să te îndepărtezi şi să nu te confrunţi cu faptul că eşti un găsitor-de-suflete şi că eşti fiică şi soră.

— Nu îmi este teamă.

Încercasem să-mi găsesc locul în Sitia, dar fusesem respinsă. De câte semnale mai aveam nevoie ca să înţeleg? Nu-mi plăceau pedepsele. Dacă decideau că a fi un găsitor-de-suflete era un lucru rău şi mă ardeau de vie pentru că încălcasem Codul de Etică?

— Îţi este teamă, a insistat Leif.

— Ba nu!

— Ba da!

— Ba nu!

— Atunci, demonstrează-mi!

Am deschis gura, dar nu am reuşit să zic nimic.

În cele din urmă, am spus:

— Te urăsc.

Leif a zâmbit.

— Sentimentul este reciproc. Vii? a continuat după o scurtă pauză.

— Nu acum. O să mă mai gândesc.

Desigur, era o tactică de a evita luarea deciziei, iar Leif ştia prea bine asta.

— Dacă nu te întorci la Cetate, atunci înseamnă că am dreptate. Şi, de fiecare dată când mă vei vedea, voi fi un îngâmfat insuportabil.

— Şi cu ce diferă de cum te porţi acum?

Leif a început să râdă. În ochii lui îl vedeam pe băieţelul fără griji de altă dată.

— Nu ştii cât de insuportabil şi de enervant pot fi cu adevărat. E dreptul meu din naştere, în calitatea mea de frate mai mare.

Leif a încălecat pe Rusalka şi s-a îndepărtat.

Valek şi cu mine am mers la pas cu Kiki spre nord. Spre Ixia. Valek mă ţinea de mână şi mă simţeam mulţumită, gândindu-mă la toate cele întâmplate în ultimele ore.

— Valek, ce i-ai spus Aleei?

— I-am povestit cum a murit fratele ei.

Mi-am amintit cum îl prinsesem pe Mogkan în capcana magică, imobilizându-l, astfel încât Valek să-i poată tăia beregata. Alea murise la fel.

— Nu mai aveam timp să o luăm cu noi, iubire. Nu aveam de gând să îi mai las vreo şansă de a-ţi face rău.

— Cum de ştii mereu când am nevoie de tine?

Ochii lui Valek s-au aprins cu o intensitate pe care o văzusem doar arareori.

— Ştiu, pur şi simplu. E un instinct, ca şi foamea sau setea. O nevoie pe care trebuie să mi-o satisfac ca să supravieţuiesc.

— Cum faci? Nu mă pot conecta la mintea ta prin magie. Iar tu nu ai puteri magice. Ar trebui să fie imposibil.

Valek a rămas tăcut o vreme.

— Poate că, atunci când îţi simt strigătul, îmi las garda jos şi îţi dau voie să comunici cu mine?

— Poate. Ai încercat asta şi cu altcineva?

— Nu, iubire. Tu eşti singura care m-a împins să fac cele mai neobişnuite lucruri. M-ai otrăvit.

Am râs.

— Ciudat, nu?

— E bine că nu-mi poţi citi gândurile, iubire.

Un foc albastru ca safirele ardea în ochii lui Valek şi am observat cum muşchii lui zvelţi se crispaseră.

— O, ştiu la ce te gândeşti!

Am păşit în braţele lui şi mi-am aşezat mâna sub betelia lui, demonstrându-i că ştiam unde îi fugise mintea.

— Nu mă pot ascunde de tine, a gemut Valek.

Am auzit-o pe Kiki pufăind şi plecând de lângă noi, pe când lumea mea era înghiţită cu totul de trupul, de mirosul şi de gustul lui Valek.

Ne-am petrecut următoarele zile traversând la pas câmpiile şi bucurându-ne de timpul nostru împreună, fără griji şi probleme care să ne dea bătăi de cap. Pe drum găseam surse mici de apă sau de hrană. Deşi nu aveam sentimentul că am fi fost urmăriţi, simţeam că oamenii câmpiilor ştiau unde suntem şi că proviziile pe care ni le dăruiau erau felul lor de a-şi arăta ospitalitatea faţă de o verişoară îndepărtată.

În cele din urmă, am ieşit din câmpii. Înconjurând latura de est a Citadelei, am continuat spre nord, pe domeniul clanului Featherstone. Aveam grijă să călătorim doar noaptea şi să ne ascundem în timpul zilei. Peste trei zile, am reuşit să ajungem la tabăra ambasadoarei.

Pierdusem şirul zilelor şi am fost surprinsă să-i văd acolo, dar Valek ştiuse că aveam să-i găsim la o jumătate de zi distanţă de graniţa cu Ixia. După ce a descoperit unde se ascundeau spionii sitieni, Valek şi-a pus hainele sfetnicului Ilom şi s-a strecurat în tabără la miezul nopţii. Am aşteptat şi m-am apropiat de ei a doua zi. Nu aveam niciun motiv să mă ascund, iar, dacă mă întorceam în Ixia, spionii sitieni puteau raporta că plecasem.

Ixienii începuseră să-şi strângă echipamentul, când am intrat în tabără călare pe spinarea lui Kiki. Un singur cort mai era în picioare, dar Ari şi Janco au dat năvală spre mine înainte să ajung la el.

— Nu ţi-am spus eu, Ari? A venit, până la urmă, să-şi ia

la revedere. Şi tu, care ai stat bosumflat şi trist zile întregi! s-a amuzat Janco.

Exasperat, Ari şi-a dat ochii peste cap. Ştiam prea bine că Janco fusese cel trist.

— Ori poate ai decis că nu suporţi să stai departe de noi, aşa că te vei deghiza în soldat şi te vei întoarce în Ixia?

Zâmbetul lui Janco era plin de speranţă.

— Mă tentează ideea de a te bate în fiecare zi într-o luptă cu toiagul.

Janco a pufnit.

— Acum îţi cunosc trucurile. Nu îţi va mai fi aşa de uşor să mă înfrângi.

— Eşti sigur că vrei să vin cu voi? Am tendinţa de a intra mereu în bucluc.

— Pe asta mizez, a zis Janco. Viaţa a fost foarte plictisitoare fără tine.

Ari a clătinat din capul său mare.

— Nu mai avem nevoie de alte necazuri. Relaţiile diplomatice dintre ambasadoare şi Consiliul Sitian au început să se ducă pe apa sâmbetei spre final. Înainte să plecăm, unul dintre consilieri a acuzat-o pe ambasadoare că l-ar fi adus pe Valek în Sitia ca să-i ucidă.

— Nu e de bine, am spus. Sitienii îşi fac permanent griji că Ambrose le va cuceri ţinutul. Şi mie mi-ar fi frică ştiind că Valek îi poate omorî pe consilieri şi pe maeştrii magicieni, creând suficient haos, cât să permită Ixiei să îi cucerească în doi timpi.

Am clătinat din cap, oftând. Sitienii şi ixienii aveau percepţii foarte diferite asupra lumii. Aveau nevoie de cineva care să-i ajute să se înţeleagă unii pe alţii. Un sentiment ciudat mi-a răscolit stomacul. Teamă? Entuziasm? Greaţă? Poate toate trei; îmi era imposibil să-mi dau seama.

— Apropo de Valek, a spus Janco. Să înţeleg că este bine?

— Doar îl ştii pe Valek, am răspuns.

Janco a dat din cap, rânjind.

— Mai bine merg să discut cu ambasadoarea.

Am lunecat de pe spinarea lui Kiki, dar, înainte să apuc să fac vreo mişcare, mâna uriaşă a lui Ari mi-a cuprins braţul.

— Fă bine şi ia-ţi la revedere de la Janco! a zis el. Dacă ai impresia că e enervant când e în toane bune, ar trebui să-l vezi în zilele lui proaste.

I-am promis lui Ari că aveam să-mi iau la revedere, dar, pe când mă îndreptam spre cortul ambasadoarei, sentimentul ciudat din adâncul meu devenise aproape dureros. A-mi lua rămas-bun mi se părea un gest final.

Unul dintre cei doi paznici de la intrarea cortului a băgat capul înăuntru şi mi-a anunţat sosirea. Omul a ieşit şi a deschis uşor cortul.

Ambasadoarea Signe şedea la o masă din pânză, bând ceai cu Valek, deghizat în sfetnicul Ilom. Signe l-a trimis afară. Am apucat doar să-i surprind privirea şi să aud cuvântul „diseară” înainte ca Valek să iasă din cort.

Fără vreo altă introducere, Signe m-a întrebat direct:

— Ai decis dacă ne vei vizita?

Am scos ordinul comandantului Ambrose din rucsac. Mâna îmi tremura uşor şi am inspirat o dată, ca să-mi stăpânesc emoţiile.

— Din cauza acestei neînţelegeri dintre Ixia şi Sitia, cred că ar fi bine pentru ambele popoare dacă ar exista un om de legătură. O persoană neutră care cunoaşte ambele ţări şi care poate facilita negocierile, ajutând ambele neamuri să se înţeleagă mai bine unul pe celălalt.

Asta însemna că nu aveam să spionez în numele Ixiei, dar aveam să-i ajut. I-am întins ordinul de execuţie lui Signe. Comandantul trebuia să decidă ce avea să facă în această privinţă.

Şi iată-l, în uniforma lui Signe, cercetându-mi chipul cu ochii lui puternici, aurii! Am clipit de câteva ori. Transformarea din Signe în comandant era aşa de desăvârşită, că abia mai puteam ghici pe chipul lui vreo asemănare cu ambasadoarea.

Comandantul a rulat ordinul şi şi-a lovit uşor de câteva ori palma cu el, pe când privirea lui părea din ce în ce mai

pierdută. Pesemne că analiza toate variantele; comandantul nu lua niciodată decizii pripite.

— Ai dreptate, a zis.

Ambrose s-a ridicat şi a început să păşească în micul cort. În spatele lui, pe jos, erau un sac de dormit şi un felinar. Cortul şi masa păreau să fie singurul lux pe care şi-l permisese.

Comandantul Ambrose s-a oprit şi a rupt ordinul în bucăţele mici, împrăştiindu-le pe jos. Întorcându-se, mi-a întins mâna.

— De acord, om de legătură Yelena.

— Om de legătură Yelena Zaltana, l-am corectat eu, pe când dădeam mâna.

Am discutat planurile comandantului în privinţa Ixiei şi felul în care dorea să extindă comerţul cu Sitia. A insistat să-mi termin pregătirea magică înainte ca poziţia mea să devină oficială. Până să plec, am asistat la întoarcerea ambasadoarei Signe. Atunci am simţit, pentru o clipă, că două suflete vieţuiau într-un singur trup. Aşa se explica felul în care reuşise comandantul să-şi păstreze secretul.

Am încercat să-mi concentrez mintea la această idee interesantă, ca să nu mă gândesc la faptul tulburător că aveam să mă întorc la Cetate. Alaiul ambasadoarei a terminat, în cele din urmă, de strâns, iar eu le-am spus lui Janco şi lui Ari că aveam să ne revedem.

— Data viitoare, îţi tăbăcesc fundul, a intonat Janco.

— Nu te lăsa pe tânjală! mi-a ordonat Ari.

— Era suficient de rău să am două mame, acum se pare că am şi doi taţi, i-am tachinat eu.

— Trimite-ne vorbă, dacă ai nevoie de noi! m-a îndemnat, hotărât, Ari.

— Da, să trăiţi!

Am plecat spre sud, pe când ixienii au pornit spre nord. Am tras un fir de putere magică şi mi-am proiectat mintea afară. Unul dintre spionii sitieni mă urmărea, sperând că aveam să-l întâlnesc pe Valek. L-am ameţit pe om cu imagini aiuritoare, până ce nu a mai ştiut ce trebuia să facă.

Amintindu-mi promisiunea lui Valek, nu m-am îndepărtat prea mult. Am găsit o zonă împădurită pustie între două ferme şi mi-am instalat mica tabără. Pe când lumina soarelui se stingea pe cer, mi-am proiectat mintea spre pădurile dimprejur. Câţiva lilieci începuseră să se deştepte şi vreo doi iepuri se strecurau pe sub tufişuri. Totul era liniştit, cu excepţia lui Cahil şi a oamenilor lui, care se apropiau cu paşi siguri.

Cahil nu încerca să-şi ascundă mişcările. Îndrăzneţ şi încrezut, Cahil şi-a lăsat soldaţii la marginea pădurii, în timp ce el a înaintat spre mine. Am oftat. Eram mai mult iritată, decât speriată. Am întins mâna după toiag.

Mi-am aruncat privirea în jur. La sol, nu aveam unde să mă ascund; totuşi umbrarul copacilor mi-ar fi putut oferi protecţie. Era posibil să funcţioneze, însă căpitanul Marrok aştepta împreună cu ceilalţi soldaţi şi eram sigură că doar abilităţile lui îl aduseseră pe Cahil la mine. Aveam să mă folosesc de magie ca să mă apăr, aşa că mi-am îndreptat gândurile spre mintea lui Cahil.

Deşi fierbea de ură, îşi potolise reacţiile cu un plan bine pus la punct. Cahil s-a oprit la marginea taberei mele şi a înclinat capul.

— Pot veni lângă tine?

— Depinde de intenţiile tale, am zis.

— Am crezut că-mi poţi citi intenţiile.

Cahil a făcut o pauză şi apoi a continuat:

— Văd că ai decis să rămâi în Sitia. E o decizie îndrăzneaţă, din moment ce Consiliul ştie despre legătura ta cu Valek.

— Nu sunt spion, Cahil. Iar Consiliul are nevoie de un om de legătură cu Ixia.

Cahil a hohotit.

— Acum eşti om de legătură? Ce amuzant! Chiar crezi că membrii Consiliului vor avea încredere în tine?

— Crezi că membrii Consiliului vor fi de acord să înceapă un război pentru un om de rând?

Cahil a redevenit serios şi a privit peste umăr, în direcţia

în care aşteptau soldaţii lui.

— O să aflu adevărul. Dar nu mai contează. Am decis să rezolv singur problema.

Chiar dacă tânărul nu făcuse nicio mişcare, simţeam o nouă ameninţare din partea lui.

— De ce îmi spui mie toate astea? Ştii că nu poţi ajunge la Valek prin intermediul meu. În plus, el ar trebui să fie deja în Ixia acum.

Cahil a clătinat din cap.

— De parcă te-aş crede! E o zi frumoasă pentru călărit; de ce te-ai oprit aici?

Cahil a arătat spre pădurile ce ne înconjurau, apoi a făcut doi paşi spre mine.

— Am venit să te avertizez, a zis el, înaintând încă un pas.

Am scos toiagul.

— Opreşte-te!

— Mi-ai spus odată că Goel a avut bunul-simţ să te avertizeze în legătură cu planurile lui. M-am gândit să fac la fel. Ştiu că nu vă pot înfrânge pe tine sau pe Valek – nici soldaţii mei nu au vreo şansă –, dar cineva, undeva, are această putere. Îţi jur că îl voi găsi şi, împreună, nu ne vom opri până nu vă vom vedea morţi, pe amândoi.

Zicând asta, Cahil s-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre soldaţi.

Nu mi-am relaxat mâna pe toiag până ce nu l-am văzut pe Cahil încălecându-l pe Topaz şi plecând. Soldaţii lui au pornit pe urmele sale, alergând ca să ţină pasul. Pe când rupeam legătura cu mintea lui Cahil, mi-am transferat conştiinţa spre gândurile lui Marrok. Căpitanul era la fel de speriat şi de îngrijorat de comportamentul bizar al lui Cahil. Amândoi eram deci îngrijoraţi.

În acea noapte, focul de tabără mi s-a părut trist, până când, în cele din urmă, a sosit Valek. A apărut lângă foc, încălzindu-şi mâinile deasupra flăcărilor. Am decis să nu stric ultima noastră noapte împreună povestindu-i despre vizita lui Cahil.

— Iar ţi-ai uitat mantia? am întrebat.

Valek a zâmbit.

— Îmi place să o împărţim pe a ta.

La mult timp după apus, am adormit în braţele lui Valek. Când soarele a început să lumineze, m-am strecurat mai bine sub mantie.

— Vino cu mine! a zis Valek.

Nu era o rugăminte sau un ordin. Era o invitaţie.

Regretul mă durea.

— Am încă multe de învăţat. Iar, odată ce voi fi gata, voi deveni omul de legătură dintre Ixia şi Sitia.

— Ai putea intra în necazuri mari, m-a tachinat Valek.

— Te-ai plictisi altfel.

Valek a râs.

— Ai dreptate. Şarpele meu a ştiut.

— Şarpe?

Valek mi-a tras braţul afară, descoperindu-mi brăţara.

— Când l-am sculptat, m-am gândit doar la tine, iubire. Viaţa ta e ca încolăcirea unui şarpe. Nu contează de câte ori se răsuceşte; se întoarce mereu acolo unde îi este locul. Alături de mine.

În ochii lui ca safirele se citea o promisiune.

— Abia aştept prima ta vizită oficială. Dar nu întârzia prea mult, te rog!

— Nu voi întârzia.

Sărutându-mă iar, Valek a început să se îmbrace, iar eu i-am povestit despre Cahil.

— Mulţi au încercat să ne ucidă. Toţi au eşuat, a zis el, ridicând din umeri.

— L-am pus în încurcătură. Fie va dispărea, supărat că nu e de viţă nobilă, fie se va convinge singur că l-am minţit şi va reveni în forţă asupra hotărârii de a ataca Ixia; ar trebui ca viaţa mea să fie interesantă în cazul ăsta.

— Nu aş folosi cuvântul „interesant”. Stai cu ochii pe el! a zis Valek, zâmbind trist. Trebuie să plec, iubire. I-am promis ambasadoarei că am să o prind din urmă la graniţă. Dacă sitienii ne-au pregătit ceva, atunci acolo ar trebui să ne fi întins capcana.

Mi-am regretat decizia de a rămâne în clipa în care l-am văzut plecând. O tristeţe mare mi-a inundat sufletul. Nasul rece al lui Kiki mi-a atins însă obrazul, smulgându-mă din gândurile mele mohorâte.

„Kiki rămâne cu Domnişoara de Lavandă”, a zis ea. „Kiki ajută.”

„Da. Îmi eşti de mare ajutor.”

„Isteaţă.”

„Mai isteaţă decât mine”, am fost eu de acord.

„Măr?”

„Ai păscut toată noaptea. Cum de îţi este încă foame?”

„E mereu loc pentru mere.”

Am râs şi i-am dat un măr înainte să începem călătoria de două zile înapoi spre Cetate.

Când am ajuns la porţile Cetăţii, gărzile mi-au spus să merg în sala de şedinţe a maeştrilor. Pe când o scărpinam pe Kiki, îndreptându-ne spre grajduri, mă întrebam ce se mai întâmplase în absenţa mea.

Studenţii se grăbeau intrând şi ieşind din clădiri, în vreme ce un vânt rece răscolea campusul. Tinerii mă priveau surprinşi doar pentru o clipă, înainte să mărească pasul. Cerul cenuşiu s-a întunecat în curând, iar lapoviţa a început să biciuiască aerul. Începutul sezonului rece aducea semne rele. Mi-am tras gluga ca să-mi protejez faţa.

Sosisem în Sitia la începutul sezonului cald. Cele două sezoane pe care mi le petrecusem aici mi se păreau acum a fi doi ani.

În sala de conferinţe m-au întâmpinat trei chipuri neutre şi unul furios. Roze a aruncat spre mine o minge de energie, care m-a lovit direct în piept. M-am clătinat pe picioare până să îi pot respinge atacul. Trăgând puterea la mine, mi-am îndreptat mintea spre ea. Apărarea ei mentală era impenetrabilă, dar am ţintit mai jos. Prin inima ei şi prin suflet. Acela era un punct mult mai vulnerabil.

„Joacă-te frumos!” i-am zis.

Roze a tresărit.

„Ce? Cum?”

„Ţi-am găsit sufletul, Roze. E întunecat şi urât aici. Ai stat prea mult pe lângă oamenii răi. Ai face bine să-ţi schimbi obiceiurile, altfel sufletul ăsta nu va zbura la cer.”

Ochii ei de culoarea chihlimbarului ardeau privindu-mă, înflăcăraţi de toată furia şi ura pe care le simţea femeia. În adâncul ei, însă, Roze era îngrozită. Ura nu mă deranja, dar teama era o emoţie puternică. Frica este ceea ce face câinii să muşte, iar Roze era exact aşa.

După ce i-am dat drumul, Roze a bolborosit ceva, străfulgerându-mă cu o privire otrăvitoare. M-am uitat la ea cu răbdare. În cele din urmă, prim-magicianul a ieşit din încăpere ca o furtună.

— Deci este adevărat, a zis Bain în liniştea ce se lăsase brusc. Eşti un găsitor-de-suflete.

Bain părea mai mult gânditor, decât speriat.

— Ce a supărat-o aşa de tare? am întrebat.

Irys mi-a făcut semn să mă aşez, aşa că m-am scufundat într-unul dintre fotoliile pluşate.

— Roze crede că tu şi Valek aţi plănuit să ucideţi membrii Consiliului.

Înainte să pot răspunde, Irys a continuat.

— Nu există nicio dovadă, dar ce ne îngrijorează mai tare este faptul că Ferde a evadat din închisoarea Cetăţii.

Am sărit în picioare.

— Ferde a evadat? Când? Unde?

Irys a schimbat o privire cu Bain.

— Ţi-am spus că nu a avut nimic de-a face cu eliberarea lui, i-a zis ea.

Apoi, Irys s-a întors către mine.

— Nu suntem siguri când. Am descoperit totul în această dimineaţă.

Irys mi-a zâmbit strâmb.

— Credem că cel care l-a ajutat a fost Cahil.

— Cahil?

Acum eram de-a dreptul confuză.

— A dispărut. Căpitanul Marrok a fost găsit bătut grav. Îndată ce Marrok şi-a recăpătat cunoştinţa, ne-a spus că a fost torturat de Cahil până ce i-a dezvăluit adevărul.

Irys s-a oprit, clătinând din cap, stupefiată.

— Cahil nu e de viţă nobilă, am zis.

— Ştiai? a întrebat Zitora. De ce nu ne-ai spus?

— Am bănuit. Dar Valek tocmai ce mi-a confirmat suspiciunile.

— Marrok ne-a spus că mama lui Cahil a murit la naştere şi că este fiul unui soldat ucis în timpul ocupaţiei. Când au fugit în Sitia, au luat bebeluşul cu ei, mi-a explicat Irys.

— Unde este el acum? am întrebat.

— Nu ştim, a zis Irys. Şi nu ştim nici ce planuri are acum, odată ce a aflat adevărul, sau de ce l-a luat pe Ferde cu el.

Teoria lui Valek cum că reacţia lui Cahil avea să fie una blândă tocmai fusese demontată.

— Cred că va trebui să-l găsim şi să-l întrebăm chiar pe el, am zis.

— Dar nu încă, a spus Irys, oftând. Consiliul e un dezastru. Din moment ce ai eliberat toate acele suflete, Ferde e slăbit şi nu va putea face magie pentru o vreme. Şi...

Irys a ezitat. Aveam sentimentul dezagreabil că nu avea să-mi placă ce urma să aud.

— Ei vor ca tu să-ţi explorezi abilităţile de găsitor-de-suflete şi, poate, să devii sfetnic al Consiliului.

Îmi doream să-mi cunosc mai bine puterile, dar voiam să fiu o persoană de legătură neutră între Ixia şi Sitia; nu puteam lucra pentru Consiliu.

— Nu au nevoie de un sfetnic, am zis. Ci de o punte de legătură cu Ixia.

— Ştiu, a zis Irys.

— Ar trebui să plecăm pe urmele lui Ferde şi ale lui Cahil chiar azi.

— Ştiu. Va trebui să convingi Consiliul de asta.

M-am uitat la Irys. Ţesătorul poveştii mele ar fi râs de mama focului în acel moment. Viitorul meu părea să fie un drum lung şi încâlcit.

Exact aşa cum îmi plăcea.

MULŢUMIRI

Îi mulţumesc din inimă aceluia care ţine lucrurile sub control atunci când sunt ocupată cu evenimentele, care spală vasele şi duce copiii la meciurile de fotbal, care mi-a fost cel mai mare fan şi suporter încă de la început, soţului meu, Rodney.

Le mulţumesc pentru ajutorul lor atât partenerilor mei critici, Chun Lee, Amanda Sablak, Ceres Wright, de la Seton Hill University, cât şi mentorului meu, Steven Piziks. Sper că veţi regăsi suficiente elemente descriptive!

N-aş putea uita să îi mulţumesc grupului meu iubit de critici pentru ajutorul şi sfaturile neîncetate. Sprijinul vostru a fost minunat, iar vacanţele noastre bianuale şi conversaţiile din jurul cafelei mi-au mers la inimă.

Vreau să îi mulţumesc din suflet editorului meu excelent, Mary-Theresa Hussey. În ciuda programului ei încărcat, îşi găseşte mereu timp să răspundă la milioanele mele de întrebări. Îţi mulţumesc mult!

Şi un mulţumesc plin de căldură lui Susan Kraykowski şi calului ei, Kiki. Fără ei nu aş fi învăţat să călăresc şi nu aş fi descoperit legătura unică dintre cal şi călăreţ.

NU RATA:

Cea de-a treia carte a seriei

CRONICILE DIN IXIA

Ucenicia este încheiată. Dar abia de acum începe adevărata provocare!

Zvonul că Yelena este găsitor-de-suflete – capabilă, adică, să prindă sufletele şi să le elibereze – îi nelinişteşte pe toţi magicienii din Sitia. Puterile ei magice neobişnuite şi trecutul aparte o făceau, deja, să fie considerată o posibilă ameninţare. În vreme ce Consiliul deliberează asupra sorţii ei, tânăra primeşte un mesaj îngrijorător: un magician asasin, pe care l-a mai învins şi altă dată, complotează împotriva patriei ei natale.

Simţul datoriei o ghidează pe Yelena pe un drum care îi va testa limitele forţelor ei magice, însă doar speranţa de a se reîntâlni cu cel iubit îi dă putere să continue lupta! Aventura tinerei este presărată cu noi aliaţi, duşmani, persoane iubite şi criminali, fiecare dintre aceştia fiind de o loialitate îndoielnică. Yelena va avea o unică şansă de a-şi demonstra abilităţile şi de a-şi salva, totodată, patria.

TREBUIE SĂ ÎȘI ÎNFRUNTE TRECUTUL
TREBUIE SĂ ÎȘI STĂPÂNEASCĂ VIITORUL

Yelena s-a reîntors în patria sa natală, în Sitia. Numai că reuniunea cu membrii neamului Zaltana nu este chiar așa cum s-ar fi așteptat: deși părinții pe care nu și-i amintește o primesc cu brațele deschise, fratele mai mare o acuză că ar spiona pentru comandantul suprem al Ixiei. Tânăra își începe instruirea în arta practicării magiei, doar pentru a se trezi, în curând, prinsă în vâltoarea unui complot pentru cucerirea Ixiei de către un tânăr care pretinde c-ar fi cel din urmă prinț rămas în viață al fostei familii domnitoare. Cu un frate care îi vrea moartea, o profesoară care nu se dă în lături să o împingă dincolo de limite și magicieni care îi invidiază puterile, Yelena descoperă cât de important e să ai prieteni vechi dispuși să te ajute să le faci față noilor dușmani.

„Încântător și plin de viață, romanul Mariei V. Snyder este o combinație de fantezie și poveste de dragoste, care îi va cuceri pe cititori."
Publishers Weekly

ISBN [illegible]207-7
9 786 [illegible]
www.[illegible]t.ro
virtual project
LEDA EDGE fantasy